

DE
DIALECTIS AEOLICIS
ET
PSEUDAEOLICIS

SCRIPSIT

HENRICUS LUDOLFUS AHRENS.

GOTTINGAE

APUD VANDENHOECK ET RUPRECHT.

MDCCCXXXIX.

400 1000
1000 1000
1000 1000

AUGUSTO BOECKHIO

S. P. D.

HENR. LUD. AHRENS.

Quam ante hos decem annos almae Georgiae Augustae (heu, quantum nunc distat ab illa!) alumnorum numerum adscriptus primitias studiorum meorum (de Athenarum statu etc.) in lucem edidissem, nullum cujusquam iudicium gratius mihi contigit, quam quod Carolus Fridericus Hermannus, vir et doctrinae et humanitatis nomine insignis, primum eum Corporis Tui Inscriptionum Graecarum fructum appellare dignatus est. Ita enim a praeceptoribus numquam satis colendis, Beato Dissenio (et Carolo Odofredo Müllero, ita assiduo operum Tuorum usu Te et admirari et amare edoctus eram, ut summa voluptate afficerer, quam Tibi meam qualemcumque laudem debere atque Tecum pietatis quodam vinculo conjunctus esse viderer. Jam duobus lustris peractis quum majus opus publico iudicio committere auso iterum Tuis potissimum vestigiis insistendum fuisset, accedente praeterea insigni humanitate,

VI

qua studia mea privatim adjuvisti, non potui mihi temperare, quin reverentiae meae atque pietatis documentum hoc Tibi dedicarem, simul quaesiturus, num hanc alteram Corporis Tui progeniem suscipiendam judicares. Neque despero fore, ut sanguinis quodam amore victus filiolarum, pulchrae matri vix comparandam, nolis aspernari. Pauca tamen praefando, quae plura essent, nisi molestissima dextrae debilitas ex aliquot mensibus scribendi laborem paene intolerabilem efficeret, infantis causam agere haud alienum videtur.

Operam in hac potissimum antiquitatis parte collocatam vix opus est excusare. Mirum enim potius videtur et paene incredibile, his triginta annis, quibus tantum studii et laboris in linguarum, nec minime Graecae, indole cognoscenda cum uberrimo fructu consumptum est, neminem existisse, qui post Maittairii opus Sturzii cura iteratum universam de Graecis dialectis doctrinam retractare dignaretur. Neque enim illi ita rem egerant, ut sua aetate magna laude digni essent, neque, etiamsi sex abhinc lustris, quae exhibuerunt, omnibus numeris absoluta visa essent, diu hominibus satisfacere poterant, quum gravissima multa grammaticorum scripta postea aut primum aut emendatiora in lucem edita, plerique scriptores Graeci accuratius recensiti, inscriptionum thesaurus Tua opera tandem reclusus, multa de singulis sagaciter et docte disquisita, denique linguarum ratio omnino penitus cognita, novam huic parti operam navari juberent. Ne-

que qui id faceret, indigne otio abusus esse cuiquam videri poterat, qui quidem Graecam linguam et Graecos scriptores accuratius cognoscere operae pretium judicaret, praesertim postquam Jacobus Grimmus, vir omni-gena laude cumulandus, conspicuo Grammaticae Diutiscae exemplo docuit, dialectorum secundum aetates. vel stirpes diversarum diligenti et sagaci comparatione quam possit in secreta linguarum penetrari.

Contra exponendum est, cur nostris humeris gravissimum onus subire conati simus, neque aliorum operam, praesertim liberali praemiorum pollicitatione nuper excitam, exspectare maluerimus. Lustrum ferme praeterlapsum est, ex quo otium nostrum Homericæ linguae per-vestigationi dedimus eoque omnium virium contentione eniti constituimus, ut veram et incorruptam Graecæ linguae, qua Homerus usus esset, speciem quam fieri posset accuratissime describeremus. Quo quum primum diligenti ipsius Homericæ linguae observatione pervenire conati essemus, neque sine aliquo fructu, nisi forte documentum studii nostri, quod in lucem edidimus *), immerito doctorum quorundam aliquam laudem tulit; mox tamen intellectum est, summam operis non posse nos absolvere, nisi accurata Graecarum dialectorum cognitione instructos. Eo ipso tempore, novissimi anni mense Martio, in ma-

---

*) Ueber die Conjugation auf μ im homerischen Dialecte. Nordhausen 1838.

VIII

nus nostras incidit Petropolitanae Academiae provocatio, qua omnium terrarum docti viri exciti sunt, ut pleno et absoluto Graecarum dialectorum corpore confecto et antiquissimae Graecae linguae ratione inde illustrata de praemio insigni munificentia proposito certarent. Quaestio proposita ita nostrorum studiorum rationi convenit, ut primo infelicissimum casum exsecraremur, quo post annum demum exactum provocatio illa in solitudinem nostram silvestrem perlata est, quippe qui, quum in gravissima operis parte jam diu versati essemus, plerisque melius instructi in arenam descensuri fuisse videremur; deinde, operis amore victi, quamquam totum perfici non posse satis patebat, dubitavimus, possetne fieri, ut graviore parte absoluta aliquam laudem reportaremur, et intrepido animo nos adcinximus. Mox intelleximus, ita non posse aliorum vestigiis insisti, sed omnia proprio labore esse retractanda, ut, si nobis, nedum doctioribus, satisfacere vellemus, integram quaestionem vix decem annorum indefesso labore, uno anno tantillam partem absoluturi essemus, quam Petropolitanae Academiae iudicio subicere ridiculum videretur. Ita tamen interea hoc studiorum genus adamaveramus totque nova et utilia in re paucorum studiis delibuta brevi tempore reperire nobis visi eramus, ut non possemus nobis temperare, quin et continuaremur opus inceptum et nostri laboris qualescumque fructus in publicum edere constitueremus. Neque tamen reprehensionem aut possumus aut volumus deprecari, si forte Pe-

tropolitana provocatione excitati doctiores in hoc argumento ita versati erunt, ut nostra studia inania videri possint. — Sin vero haec prima operis pars Tibi et aliis idoneis iudicibus aliqua laude digna erit visa neque alii interim exstiterint, qui laudabiliora exhibeant, propositum est de omnibus Graecis dialectis, praeter Atticam, quae vulgo grammaticis curae est, ita disputare, ut cujusque proprietates, omnium inter se ratio appareat. Neque tamen praemittenda iudicavimus, quae universo operi prooemio essent, et quia dubium videbatur an desistendum esset a proposito, et quia pleraque non possunt cum fructu disputari, priusquam de singulis dialectis accuratius quaesitum sit. Nunc sufficit monere, primum de iis nos acturos Graecae linguae differentiis, quibus variae Graecorum stirpes usae sunt, deinde ad eas accessuros, quae aut, quod in Homericis carminibus factum esse videtur, antiquorum rhapsodorum et librariorum culpa aut scriptorum arbitrio mixtam quandam speciem praebent, nisi forte inter ipsum opus ordinem propositum mutare satius visum erit. Ab Aeolicis dialectis initium faciendum duximus et quia fuerunt nuper, qui, Te potissimum auctore, Aeoles reliquis Graecis antiquissimae linguae tenaciores fuisse contenderent, et quia in hac operis parte minus doctorum studiis destituta optime, quid ipsi valeremus, dijudicari posse opinabamur.

De via atque ratione, quam secuti sumus, nunc in tanta scribendi difficultate praefari nolumus. Alii alia

X

reprehendent et desiderabunt, qui si meliora docebunt, gratissimum nobis facient. Si qua deerunt ex antiquis grammaticis, e scriptoribus Aeolicis, ex inscriptionibus atque nummis, quae ad Aeolicam dialectum illustrandam facere videantur (neque tamen multa aut gravia esse confidimus), amplae bibliothecae continuo usu destitutis apud aequos iudices aliquid excusationis erit. Grammaticorum graviora testimonia quod in annotationibus subjecimus, omnibus, etiam qui illorum opera teneant, gratum fore existimamus. Contra ne libri moles supra modum augetur, maxime brevitati studuimus in grammaticorum erroribus refutandis, iis potissimum, qui quasi solemnes saepissime redeunt. Antiquorum enim de dialectis opiniones aliquando singulari commentatione illustrare in animo est. Non minus chartae pepercimus in recentiorum opinionibus commemorandis. Si qua acute et accurate disputata sunt ante nos, suas cuique laudes detrectare noluimus. Prae aliis nonnulla debemus Giesio, qui insigni doctrina instructus in Aeolicam dialectum inquirere instituit, sed, longe diversam a nostra rationem secutus, tantum in aditu operis moratus est, ut immatura morte praereptus vix limen superaverit, plura de Lesbiaca dialecto Nevio, Welckero, Seidlerio, plurima de Boco-tica Tibi. Errores autem, etiam eorum, qui merito summa doctrinae laude florent, raro, unde solent multi sibi laudem quaerere, amplis disputationibus detegere placuit, sed satis habuimus nostris rationibus probandis

illorum peccata tacite damnare. Saepius Tecum quam cum aliis pugnavimus, non quo saepius Te lapsum esse judicarem, sed quia tanta est Tua apud nos auctoritas, ut aegre ipsi nobis crederemus, si quando a Te dissentiendum videretur.

In Appendice Alcaci, Sapphus, Corinnae carmina addidimus, quanquam nuper a Schneidewino nostro in Delectu multo quam antea emendatiora edita erant. At primum id spectavimus, ut lucido exemplo declararem, qua dialecto illorum carmina usa esse arbitraremur, nostro quidem proposito audaciorem constantiam convenire rati; praeterea haud paucas, quibus sensus tangitur, emendationes tentavimus. Ordinem fragmentorum servavimus Schneidewinianum, numeris tamen Matthianis et Nevianis adscriptis; addidimus ea frustula, quae ille suum consilium secutus omisit; in notulis eas librorum lectiones enotavimus, quae proxime ad conjecturas receptas accedunt, et brevissime, plerumque ad nostrum libellum vel ad Museum Rhenanum ablegando indicavimus, cur a prioribus editoribus, maxime a Schneidewino discesserimus. Quum enim, ne libri moles nimis auferetur, emendationes nostras, quae ampliore disputatione egerent, Welckero transmissemus, pars in Musei Rhenani vol. VI. fasc. II. lucem vidit, reliquis speramus Welckerum in proximo fasciculo locum concessurum. In Theocriti carminibus Aeolicis raro a codicibus discedere ausi sumus, quia latet, quam accurate imitator

	Pag.
De praepositionibus. §. 28.	149
De adverbis. §. 29.	152
De vocum formandarum proprietate. §. 30.	157
De universa Lesbiacae dialecti indole. §. 31.	160
De dialecto Boeotica.	
De fontibus. §. 32.	164
De accentu. §. 33.	166
De spiritu. §. 34.	168
De digamma. §. 35.	169
De consonantibus simplicibus. §. 36.	172
De consonantibus duplicibus et duplicatis. §. 37.	175
De vocalibus brevibus. §. 38.	178
De vocalibus longis. §. 39.	181
De diphthongis. §. 40.	186
De Boeoticae dialecti in vocalibus proferendis inconstan- tia. §. 41.	194
De vocalibus productione suppletoria ortis. §. 42.	200
De contractione. §. 43.	201
De declinatione. §. 44.	202
De pronomibus. §. 45.	206
De conjugatione. §. 46.	208
De praepositionibus. §. 47.	212
De patronymicis et diminutivis. §. 48.	214
De Boeoticae dialecti indole et antiquitate. §. 49.	216
De dialecto Thessalica. §. 50.	218
Aeolicarum dialectorum inter se comparatio. §. 51.	222
De dialectis Pseudaelicis.	
De dialecto Eleorum. §. 52.	225
De dialecto Arcadica. §. 53.	231
De reliquis dialectis Pseudaelicis. §. 54.	234
Appendix.	
Alcaei fragmenta.	241
Sapphus fragmenta.	256
Theocriti Carmina Aeolica.	274
Corinnae fragmenta.	277
Foedus Eleorum et Heraeensium.	280

Index siglorum et abbreviationum.

- A.** vel **Alc.** Alcaeus e nostra, quam in Appendice dedimus, recensione.
- Ann. Ox.** Anecdota Graeca e codd. manuscriptis bibliothecarum Oxoniensium descripta a Cramero.
- App. Et. G.** Appendix Etymologici Gudiani.
- Auct. π. ὄμ. δ.** Auctor *περὶ Ὀμηρικῆς διαλέκτου* apud Maittairium de dialectis ed. Sturz.
- Aug.** Grammaticus Augustanus post Schaeferi Gregorium Corinthium.
- Bekk.** Anecdota Graeca Bekkeri.
- Choer.** Choeroboscus et, ubi nihil additur, ejus liber de orthographia in Anecdotorum Oxoniensium volumine secundo.
- Cor.** Corinnae fragmenta in Appendice.
- C. I.** Corpus Inscriptionum Graecarum ed. Boeckh.
- Cum.** Marmor Cumaeum. vid. §. 2.
- Cod. Par.}** Excerpta e codice Parisiensi post Schaeferi Grego-
Exc. Par.} rium Corinthium.
- Et. G.** Etymologicum Gudianum.
- **M.** — Magnum.
- **Or.** — Orionis.
- Eust.** Eustathii Commentarii Homerici.
- Ex. Cr.** Exercitationes Criticae.
- Giese** über den Aeolischen Dialect.
- Gr.** Grammaticus.
- Greg. C.** Gregorius Corinthius ex editione Schaeferi.

XVI Index siglorum et abbreviationum.

- H. Ad.** Hortus Adonidis.
Herod. π. μ. λ. Herodianus *περὶ μονήρου λέξεως* ed. Dindorf.
J. Gr. Joannes Grammaticus in Horto Adonidis.
Jo. Al. Joannes Alexandrinus *περὶ τόνων* ed. Dindorf.
Lamps. Marmor Lampsacenum, vid. §. 2.
Leid. Grammaticus Leidensis post Schaeferi Gregorium Corinthium.
Lesb. Inscriptiones Lesbiacae in Corp. Inscr.
Lex. de spir. Lexicon de spiritibus post Ammonium Valckenarii.
Meerm. Grammaticus Meermannianus post Schaeferi Gregorium.
Mus. Rhen. Musei Rhenani Welckeriani Vol. VI. Fasc. II. et fortasse Fasc. III., vid. Praef.
Ox. Anecdota Oxoniensia Cramerii.
Prisc. Priscianus ed. Krehl.
S. Sapphonis reliquiae in Appendice.
Scholl. Dion. Scholia ad Dionysium Thracem in Bekkeri Anecdotis.
Seidl. Seidlerus in Mus. Rhen. 1829.
Th. Theocritus in Appendice.
Tryph. παθ. λξξ. Tryphonis *πᾶθη λέξεως* in Mus. Cantabr. Vol. I.
Vatic. Excerpta e codice Vaticano post Gregorium Schaeferi.
-

De dialectis Aeolicis in universum.

§. 1.

Quod vulgo quatuor Graecae linguae dialecti enumerantur, Attica, Ionica, Dorica, Aeolica¹⁾, indicare videtur, omnes, qui reliquis non usi sint, Graecos Aeolice loquutos esse et Aeolicae fuisse stirpis. Neque aliter Strabo²⁾ judicavit, qui hanc stirpem dicit plerosque Graeciae populos amplecti; extra Isthmum omnes, exceptis Megarensibus, Atticis et Doribus ad Parnassum, Iamtum Aeoles vocari; Peloponnesum olim totam Aeolis tenuisse, quibus etiam Achaeos adnumerat; post Heracleidarum reditum solos Elcos et Arcades integriorem

1) Vid. quos affert Maittair. de diall. ed. St. p. XXX; dialectum communem, quam multi quintam ponunt, consulto omisimus.

2) Strab. VIII. p. 513: πάντες οἱ ἐκτὸς ἰσθμοῦ πλὴν Ἀθηναίων καὶ Μεγαρέων καὶ περὶ τὸν Παρνασσὸν Δωριέων καὶ νῦν ἐτι Αἰολεῖς καλοῦνται. — καὶ οἱ ἐντὸς Αἰολεῖς πρότερον ἦσαν; εἰτ' ἐμίχθησαν; Ἴωνων μὲν τῆς Ἀττικῆς τὸν Αἰγιαλὸν κατασχόντων; τῶν δὲ Ἑρακλειδῶν τοὺς Δωριεῖς καταγαγόντων — οἱ μὲν οὖν Ἴωνες ἐξέπεσον πάλιν ταχέως ὑπὸ χαιῶν; Αἰολικοῦ ἔθνους, ἐλείφθη δὲ ἐν τῇ Πελοποννησῷ τὰ δύο ἔθνη, τε Αἰολικὸν καὶ τὸ Δωρικόν. Ὅσοι μὲν οὖν ἦσαν τοῖς Δωριεῦσιν ἐπέβησαν, καθάπερ συνέβη τοῖς Ἀρκάδι καὶ τοῖς Ἡλείοις — οὗτοι Αἰολεῖς διελέχθησαν. οἱ δ' ἄλλοι μικτῇ τινὲ ἐχρήσαντο ἐξ ἀμφοῖν, οἱ μὲν ἕλλον, οἱ δ' ἦσαν Αἰολίζοντες. —

Aeolicam dialectum servasse. Strabonem vero in his non antiquas de Aeolica stirpe et dialecto traditiones, sed vulgatam illam quatuor dialectorum divisionem sequutum esse, ipse satis prodit, quum paullo ante tot Graecorum fuisse stirpes affirmat, quot dialectos, quatuor, Ionicam, Atticam, Doricam, Aeolicam, Athenienses propter dialectum male ab Ionibus segregans, dum Heraclides Ponticus apud Athen. XIV, 624 cautius tria Graecorum γένη Doras, Aeoles, Iones distinguit. Neque recte Strabo illa divisione omnes Graecorum stirpes et dialectos contineri opinatus est. Antiqui enim grammatici eas tantum dialectos spectabant, quibus scriptores usi essent, ceteras, quae non vigeabant, nisi in ore populi, non curabant. Nec, si omittamus, quaecunque e mythicis genealogiis colliguntur, quia vix quidquam est, quod inde colligi nequeat, Elei, Arcades, Locri, Phocenses, Aetoli, Acarnanes, unquam praeter Strabonem Aeolicae stirpis diserte adnumerantur vel Aeolica dialecto usi esse referuntur. Contra, ut taceamus de Arcadibus Pelasgiis quia etiam Aeoles Pelasgi vocantur³⁾, Locri certe Leleges habebantur⁴⁾, Aetoli adeo Doribus adnumerantur⁵⁾, nec minus Epirotae Dorica dialecto uti dicuntur⁶⁾, quamquam vera sint, alio loco quaeretur. Nunc sufficiat monere, et in Eleorum Arcadumque dialectis nihil, quod quidem sciamus, inesse, cur Aeolicae potius quam Doricae dialecto adnumerentur, et Phocenses, Delphos

3) Herod. VII, 95. Strab. V. p. 335.

4) Strab. VII. p. 495. Dion. Hal. I, 18.

5) Steph. Byz. s. v. Ἰωνία: ἐν δὲ Δωρικῶσιν Αἰτωλοὶ, ἐν δὲ Αἰολικῶσιν Βοιωτοὶ, ἐν δὲ Ἰωνῶσιν Ἀθηναῖοι.

6) Joann. Gr. 236, b: Δωρικῶσιν χρῶνται Ῥόδιοι τε καὶ Κῶοι καὶ Πιλοπονήσιοι καὶ Κρίσκοι καὶ Σικελοὶ καὶ Διβύες καὶ οἱ τὴν ἤπειρον ἐπιπορευόμενοι οἰκοῦντες, pro quo in recentioribus editionibus et Gr. Meerm. p. 642 est οἱ τὴν παλαιὰν ἤπ. οἰκ. — Κρίσκοι in edd. recc. et apud Gr. Meerm. omissum nescio, quomodo emendari possit, nisi vel Κρισῶσιν, quanquam mirum est urbis olim dirutae a grammaticis mentionem fieri.

Actolos, si qua fides est inscriptionibus, non multum a Dorica dialecto discrepare (vid. §. 52—54).

2) Strabone repudiato tres tantummodo populi ab Heraclidarum inde reditu et Aeoles vocantur et Aeolica dialecto usi dicuntur, Aeoles Asiani, Boeoti, Thessali.

In Aeolibus Asianis firmissime haesit Aeolum nomen, ita ut nullo alio appellarentur. Quo quum accederet praeterea, quod horum dialectus e Lesbiorum poëtarum carminibus notior erat ceteris, non mirum est, antiquos, ubi Aeoles Aeolicamque dialectum nominant, fere semper Asianos Aeoles significare. Patet vero haec grammaticorum consuetudo inde, quod Alcaeum et Sappho Aeolicae dialecti auctores habere solent, et quod quae ex illa tradunt, nunquam fere non conspirant cum Lesbiorum poëtarum et titulorum lingua, simul a Boeotorum et Thessalorum dialectis haud levi discrimine distant. — Boeoti non multis, sed certissimis testimoniis Aeoles vocantur⁷⁾, et interdum, raro tamen, grammatici, qui utrumque Boeoticam dialectum suo nomine distinguunt, Aeolica vocant, quae certissime aut magna cum veri specie Boeotica habenda sunt⁸⁾. Thessaliam olim fere universam Aeolum fuisse, antiquis certum erat, qui ipsam terram Aeolidis nomen habuisse tradunt⁹⁾. Etiam Thessali, qui e Thesprotia irruentes antiquis incolis vel expulsis vel subjectis terrae a se nomen indidere, Aeoli-

7) Thucyd. VII, 57. cf. III, 2; Steph. B. s. v. *Ἰωλία* et s. v. *αἰλία* e Theopompo; Pausan. X, 8; Id. IX, 22, 3 Corinnam, quae Boeotica dialecto usa est, cecinisse dicit, *ὅποια συνήθειον ἔμαλλον ἰολεῖς*; Plut. Q. Symp. VI, 7. p. 694, A, ubi Plutarchus Boeotus *καὶ ἡμῖν Αἰολεῦσιν*; Id. Quaest. Gr. p. 292. *Βοιωτοὶ Αἰολίζοντες*; Holl. Pind. Ol. I, 162 et Pyth. II, 127.

8) Res certissima in Prisc. I. p. 35. vid. §. 38 not. 5; alia videmus §. 37 not. 1, §. 40, not. 5. 9, §. 42, 1 etc.

9) Herod. VII, 176. *Θεσσαλοὶ ἦλθον ἐκ Θεσπρωτῶν, οἰκήσαντες ἐν γῆν Αἰολίδα, τήνπερ νῦν ἐκτίταται.* cf. Diod. IV, 67. 68 etc.

bus cognati dicuntur ab Heraclide Pontico ¹⁰). Quae forte minus accurate antiquos incolas Thessalis sub Thessalorum nomine significasse putes, tamen hos antiquam dialectum servasse et fortasse cum dominioribus communicasse, et satis verisimile est et conbatur iis, quae de Thessalorum dialecto cognita habentur quippe quae fere omnia vel Asianis Aeolibus vel Boeotia communia sint. Etiam Perrhaebi, antiquus Thessalicus populus, Aeolibus adnumerantur, eorumque urbis Thessalicum nomen recte, ut videtur, ex Aeolica dialecto ducitur ¹¹). Denique grammatici, rarissime quidem, Aeolibus tribuere videntur, quae sunt Thessalicae dialecti (vid. §. 50, 3).

3) Praeter hos tres populos nulli Graecorum, quam, si Strabonem excipias, Aeolibus adnumerantur. Illos enim Aeoles, qui antiquissimis temporibus Corinthis in Euboea, in Aetolia habitabant, postea a Doribus Aetolis, Aetolis pulsi sunt, nostro jure praetermittimus. Nec plures quam tres Aeolicas fuisse dialectos, eorumque grammatici cujusdam notabili testimonio comprobatur ¹²). — Summopere autem cavendum est, ne quae fuerint Aeolicam dialectum putemus, cujus tria genera

10) Heracl. ap. Ath. XIV, 624, C: *Θεσσαλοί εἰς τὴν ἀρχήν ποτε Αἰολεῦσι μεταδόντες.*

11) Steph. Byz. s. v. *Γόννοι* ex Eustathio p. 335, 38 supra. vid. §. 50 not. 3.

12) Gramm. Leid. p. 639: *γεγόνασι δὲ αὐτῆς (Αἰολίδος) τρεῖς μεταπτώσεις*, quae explicanda sunt ex eodem p. 629, ubi Ionicae dialecti agnoscit quatuor *μεταπτώσεις*; in quo quum aperte Herodotus sequutus sit, qui (I, 142) Ionicae dialecti dicit esse *τέσσαρες τριτύπους παραγωγῶν* in quatuor Ioniae partibus, etiam Aeolicae dialecti varietates intellexit, non procedente tempore natas, secundum tres Aeolicae stirpis populos diversas. Neque aliter idem de dialecto Dorica p. 635: *γεγόνασι δὲ αὐτῆς μεταπτώσεις πλείους οὐ μόνον κατὰ πόλεις ἀλλὰ καὶ τὰ ἔθνη* (Koen. *κατὰ ἔθνη ἀλλὰ κατὰ πόλεις*); eadem a J. Gr. 242, a, Greg. Cor. 24, Meier 656 vocantur *ἰποδιαίρεσις τοπικαί*.

repperint, ut ad omnes Aeoles referri possint, quae singulis tradantur et maxime quae Aeolica vocentur, de reliquorum differentia constet. Quem perniciosum rem furca propellendum esse, Aeolicarum dialectorum, infra (§. 51) instituemus, comparatio lucidissime fit. Apparebit enim, Aeolibus Asianis et Boeotis fere commune esse, quin idem sit Doriensium, conculptis gravissimis rebus ita eorum dialectos differre, ut aequae vix alteri cognata videretur, nisi Thessalica, inter illos, atque utrique haud dubie affinis, dissimilatores eadem matre ortas esse proderet. Praeterea grammaticos, ubi de Aeolica dialecto loquuntur, semper de Aeolibus Asianis, raro de Boeotis vel Thessalis, quam de omnibus Aeolibus cogitasse, satis inde apparet, quod quae Aeolica vocantur, ea ipsa rarissime in Asia et Boeotis communia sunt, et utrique simul nominari solent, si convenit inter eos.

4) Quae quum ita sint, rem ita instituendam duximus, ut de singulis dialectis Aeolicis ageremus, Aeolibus Asianis omnia dubitanter adscriberemus, quae in Asia Aeolica a grammaticis vocentur, non reperiuntur in poetis Lesbios neque in Aeolidis Asiaticae titulis, quae ea in horum dialecto tractanda silentio transmittimus, quae Aeolibus tributa, Boeotica vel Thessalica esse, certissimum videtur. — Deinde etiam de ceteris, quae vulgo Aeolicae habentur, dialectis Eleorum, Arcaicis, aliorum Pseudaelicarum nomine disputabimus, quod si alius appareat, optimo jure contra Strabonis auctoritatem ex Aeolicarum numero eas a nobis exemptas esse. —

De dialecto Aeolum Asianorum.

§. 2.

De fontibus.

1) Grammaticos antiquos, ubi monent de dialecto Aeolica, nunquam fere non intelligere solos Asianos

Aeoles, auctores habere Alcaeum et Sappho; supra nominimus. Unus Heraclides semel accuratius Lesbiorum dialectum distinguit¹⁾. Inde et ipsi, ubi nullum erroris est periculum, saepe Aeolicae dialecti nomen retinebimus, ubi accuratius distincto opus est, vel Asianos Aeoles nominabimus, vel brevitatis studio Lesbiacam dialectum vocabimus, a qua continentis incolas non multum recessisse, marmor Cumaeum docet. — Ceterum de grammaticorum auctoritate alio tempore agendum est. Nunc sufficit monere, plurima et optima deberi Heraclidae Alexandrino, ejus haud pauca servavit Eustathius, Apollonio Dyscolo et Herodiano, hujus filio, unde omnia fere sua hauserunt Theognostus, Chocroboscus et Etymologica. Neque tamen hos omnis erroris immunes esse, accurata inquisitio docebit. Grammatici de dialectis, Joannes, qui fertur, Philoponus sive Grammaticus, Grammatici (qui editi sunt post Gregorium Corinthium) Leidensis, Augustanus, Meermaunianus, Vaticanus, deinde Excerpta Birnbaumiana post Etymologicum Gudianum, denique Gregorius Corinthius ex eodem fonte sua derivarunt, nisi quod hic pauca aliunde hausta addidit, et, quanquam saepe ita sunt corrupti, ut nihil inde sani elici possit, tamen multa non contemnenda de Aeolica dialecto tradunt. —

2) Certissima Lesbiacae dialecti, qualis inde ab Alexandro M. erat, cognitio capitur ex inscriptionibus Lesbiacis; quod valde dolendum, satis paucis. Propriam Lesbiorum dialectum tenent nr. 2166, Alexandri M. tempore incisa, quae quanquam lacera tamen summi est pretii, nr. 2167 valde lacera et recentioris aetatis, ut docet $\bar{\epsilon}\bar{i}$ pro $\bar{i}$ in $\mu\omicron\lambda\epsilon\iota\tau\alpha\iota\varsigma$, deinde nr. 2172—2190 breviores et Romanorum imperatorum tempore scriptae, sed propter dialectum antiquam fidelius servatam, quam aliis in civitatibus hoc tempore fieri solet, non negligendae. Accedit decretum Cumaeorum, quod legitur in (Caylus) Re

1) Eust. 1613, 22 ex Heracl: τὸ γέλαμι καὶ τὰ λοιπὰ Αἰολικὰ ὄντα τῆς Λέσβων ἔχονται διαλέκτου.

cuēi d'antiquités Vol. II. Pl. LVI—LVIII, Augusti tempore scriptum, cujus dialectus nihil fere differt a Lesbiaca; denique ignotae urbis Aeolicae decretum ad Lampsacenos, unde nonnulla protulerunt Koenius ad Gregorium et Giesius de dialecto Aeolica, meis precibus, quale mox in Corpore Inscriptionum Graecarum in lucem prodibit, insigni humanitate Boeckhii et Franzii concessum. Titulus ante Romanorum in illis regionibus imperium scriptus videtur; interdum purior Aeolismus desideratur, ut *πᾶσαι* l. 9 pro *παῖσαν*, l. 28 *ὑπάρχειν* pro *ὑπάροχην* etc., vel dialectus sibi non constat, ut l. 16. 22 legitur *ἐν τῷ ἄγωνι*, quanquam in reliquis iota dativi semper omittitur, quae inde explicanda sunt, quod inscriptio Lampsaci, in urbe non Aeolica, a lapicida Aeolicae dialecti ignaro incisa est. —

3) Poëtae Lesbii, Alcaeus et Sappho, Aeolica i. e. Lesbiaca dialecto usi feruntur²⁾ et saepissime a grammaticis ejus auctores habentur. Et satis quidem accurate eam expresserunt, non, ut Dorici poëtae lyrici, dialectam sibi ipsi finxerunt e variis dialectis compositam. Modo enim reputemus, in fragmentis hic illic servatis proprietatem dialecti facile deleri, paucissima, immo nulla fere apud illos leguntur diversa ab iis, quae aliunde Lesbiaca fuisse certum est. Nam ne duplices quidem, quae interdum reperiuntur³⁾, formae sunt certa mixtae dialecti indicia; saepe enim in linguis et dialectis simul vigent formae pleniores et breviores, obsoletiores et usitatiores, neque mirum maxime poëtas talem linguae copiam in suum usum convertere, ut iidem quantitate syllabarum in

2) Apoll. de synt. 279, 25. Joann. Gr. 245, b, Greg. C. p. 6, 11, Leid. 639, Meerm. 613, Epigr. in Scholl. Pind. p. 8, B.

3) Ut *πιζω* et *παζω* apud Alcaeam teste Herod. π. μ. λ. 44, 9 (§. 12 not. 1); gen. sg. decl. II. in *ω* et *σω* §. 20, 3; dat. pl. decl. III. in *σοι* et *σι* §. 21, 3; *βασιληα* et *Ἀχιλλεα* §. 21, 6; digamma modo assumptum modo neglectum vid. §. 5, 3; *πόθημι* et *ποθήμω* §. 25, 5 etc.

vulgarī sermōne minus certa ex arbitrio uti solent ⁴⁾. Ceterum Lesbiorum poëtarum dialectum majoris hic illic antiquitatis vestigia habere, quam quae in titulis multo recentioribus reperitur (vid. §. 31), neminem mirum habebit. — Fragmenta Alcaci et Sapphus, quantum fieri poterat, propria dialecto restituta, in Appendice addidimus. —

Praeterea Lesbiaca dialecto utuntur Theocriti idyllia 28 et 29, quorum dialectus a scholiasta ⁵⁾ Aeolica vocatur. Dialectum in priore codicum ope fere integram restituere licet; pauca non Aeolica, ut *ἰερὸν* pro *ἴρον*, *ἀπαλαλκήμεν* pro *ἀπαλάλκην*, metrum tuetur; in altero saepius codices deserunt. Nec mirum esset, si etiam saepius imitator puram dialectum Lesbiacam non expressisset. Etiam haec carmina in Appendice emendatiora addidimus. Quae vulgata contra Aeolicae dialecti indolem in iis leguntur, saepe tacite negleximus.

4) Alii poëtae carminibus suis Doricis nonnulla e dialecto Lesbiaca intermiscuerunt. Alcman, qui ab Apollonio Dyscolo de pron. p. 136, ubi de digamma loquitur, *συνεχῶς Αἰολίζων* dicitur, nec minus a Prisciano, de eodem digamma agente (I. p. 21. 22), inter poëtas Aeolicos ⁶⁾ refertur (vid. §. 5 not. 4 et 12), digamma quidem non minus a Doribus antiquis accipere poterat, sed alia sibi concessit solis Asianis Aeolibus propria, ut *σδ* pro *ζ*, *ἔχοισα* etc. — Recte etiam Pindarus et Dorica et Aeolica dialecto usus esse dicitur ab Eust. p. 1702, 5 (cf. Ann. Ox. I, 278; *Αἰολεῖς μαῖσα, ὧν ἐστὶ Πίνδαρος*); is enim

4) Talia sunt *ἄρανος* et *ὄρανος*, *περῶτων* et *περάτων*, *μίσσος* et *μίσος* etc. vid. §. 8, 11; §. 9, 1 et §. 16, 3; §. 7, 1 et §. 16, 2.

5) Argum. Id. 28. *γέγραπται δὲ Αἰολίδι διαλέκτω*; item Id. 29. in eodem cod. Vat. 6. inscriptum est *Αἰολικά παιδικά*.

6) Inde etiam hexametri, quos Priscianus ibidem ex Aeolicis poëtis non nominatis affert, Alcmanis esse videntur, docente etiam Laconica forma *Μῶσα*, vid. §. 5, not. 5; de uno ex illis versibus idem sensit Welckerus ad Alcman. fr. 1.

etiam plura quam Alcman a Lesbiis assumpsit, non solum ἔχοισα, Μοῖσα, sed etiam ὀρθώσαις, πνέουσι pro ὀρθώσας, πνέουσι et similia vere Lesbiaca, vid. §. 10. — Theocritus quoque, ut Argumenti ad Id. I. verbis utamur, οὐκ ἀπολιμπάνεται καὶ Αἰολίδος διαλέκτου; certe, etiamsi Id. 28 et 29 omittas, saepe similia atque Alcman adhibuit, σδ pro ζ, Μοῖσα etc. — Accuratius et de his poëticis dialectis alio tempore agendum est, et de Homericis atque Hesiodicis, apud quos poëtas haud pauca grammaticis Aeolica sunt.

Erinnam quoque Lesbiam Ἠλακίτην Dorica et Aeolica dialecto scripsisse tradunt Suid. s. v. et Eust. p. 326 fin. Nunc ejus carminis nihil superest; epigrammata, quae ejusdem nomen ferunt (Schneidew. Delect. p. 323), nihil fere Lesbiaci habent. — Melinno, quam Stobaei codices Lesbiam dicunt, in carmine ad Romam (Schneid. p. 454), aperte antiquorum poëtarum Lesbiorum dialectum imitata est, ut σδενυλά, βασιλῆον, κοιρανῆον docent; audacius tamen est, ubique hanc dialectum restituere. — Pittaci, quae fertur apud Diog. Laert. I, 81, epistola, quanquam aperte subditiua, nonnulla Lesbiis peculiaria habet. — Omittimus alios poëtas, recentissimi maxime temporis, qui antiquiores sequuti, Doricam dialectum nonnullis, quae Lesbiacae propria sunt, temperaverunt; adeo ne prosa quidem oratio Pythagoreorum antiquitatem mentitorum talibus abstinuit.

Nolumus autem omittere Grammaticum Leidensem, qui p. 639 de Aeolica dialecto loquutus addit: κέρχεται δὲ αὐτῇ Σαπφῶ, Ἀλκαῖος, Μύνη καὶ ἄλλοι. Koenius emendavit Μυῖα, quam voluit haud dubie Suidae Thespiensem lyricam, quae non diversa est a Corinna. vid. Suid. s. v. Κόρινη, Welck. in Kreuz. Melett. II. p. 10 seqq. Neque improbable est, grammaticum Corinnae, Boeotica dialecto usae, Aeolicam adscripsisse, quum idem Boeotica Μῶσαι, λιπῶσαι, βωλά Aeolica dicat p. 637. 638. Ceterum possis etiam Ἠρίνην vel Μέλιννα suspicari.

§. 3.

De accentu.

1) De Lesbiacae dialecti accentu omnis cognitio nostra ex antiquis grammaticis pendet. Nam si quando antiqui libri in Lesbiacis vocibus accentum a vulgato diversum tradunt, ii quoque grammaticorum praecepta sequuti sunt. Grammatici vero uno ore testantur, Aeoles accentum in ultima acutum fugientes retraxisse in priores syllabas, exceptis tantummodo, ut accuratiores monent, praepositionibus et conjunctionibus ¹). Inde factum est,

1) Herodian. H. Ad. 206, b. οἱ Αἰολεῖς φεύγουσι τὴν ὀξεῖαν τάσιν· πᾶσαν γὰρ λέξιν ὑπὲρ μίαν συλλαβὴν παρ' ἡμῖν ὀξύτονον αὐτὰ βαρύνουσι χωρὶς τῶν προθέσεων καὶ τῶν συνδέσμων. — Choerob. Bekk. 1203. πᾶσα λέξις ὑπὲρ μίαν συλλαβὴν παρὰ τοῖς Αἰολεῖσι βαρύνεται· οἷον Ἀτρειὺς Ἀτρεὺς, σοφὸς σόφος, χωρὶς τῶν προθέσεων καὶ τῶν συνδέσμων· ἐπὶ τούτων γὰρ φιλᾶττουσι τὴν ὀξεῖαν τάσιν· οἷον ἀνὰ, κατὰ, διὰ, μετὰ, αὐτὰρ, ἀτὰρ, πρὸς (?). Eadem fere leguntur in Ann. Ox. IV, 340, 19, nisi quod exempla sunt Ἀχιλλεὺς, σόφος, deinde ἀνὰ, κατὰ, ἀτὰρ, αὐτὰρ. — Priscian. XIV. p. 584. »Accentum habent praepositiones acutum in fine, tam apud Graecos, quam apud Latinos, qui tamen cum aliis legendo in gravem convertitur, nisi praepostere proferantur, quod Aeoles quoque, quamvis fugiant in fine acutum, in hac parte solent servare, quos in plerisque sequuti in hoc quoque sequimur.« — Athen. X, 425. A. οἱ Ῥωμαῖοι — πάντα τοὺς Αἰολεῖς μιμοῖμενοι καὶ κατὰ τοὺς τόνους τῆς φωνῆς.

Minus accurate alii non excipiunt particulas: Joann. Gr. 236, a. τὰς λέξεις ἀντιστρέφουσι τὰς ὀξύτόνους, ut κάλος, πόταμος; item Leid. 638, Vatic. 688, ubi καταστρ. et additur σόφος, J. Gr. 244, a. (§. 4. not. 1). — Apollon. de synt. 309, 5. ἡ Αἰολίς μετατιθεῖσα τοῖς τόνους τοὺς κατὰ τὸ τέλος εἰς βραχείας συλλαβὰς μετατιθῆσιν κατὰ τὸ πλεον (ut ἄμμε). — Herodian. Eust. 518. Αἰολεῖων τὸ βαρυντονεῖν. — Et. M. 575, 55. (Aeoles) χαίρουσι τῇ βαρεῖα τάσει ὡς τὸ Πήλεος, hinc recte a Bastio emendatur Greg. Cor. 602. τάσει χαίρουσι, postea eodem exemplo Πήλεος additō: — Scholl. Dion. Thr. 662. Ἀ. τὴν βαρύντητα τῶν τόνων ἐξηλώκασιν. — Eust. 1613, 21. τὰ Αἰολικὰ δῆλον ὡς βαρύνεται. — Arcadii Gl. Ms. apud Koen. ad Greg. C. 636. χαίρουσιν οἱ Αἰολεῖς ἀναβιβάζειν τοὺς τόνους, ὥσπερ ἐπὶ τοῦ Ἀτρεὺς Ἀτρεὺς. — Ann. Ox. I, 394, 30. Ἀ. ἀναβιβαστικοὶ εἰσι

ut grammatici, quaecumque aliqua de causa Aeolica putarent, barytona esse juberent, et Aeolica vocarent omnia, in quibus accentus retractus esset ²⁾).

2) Conspirant cum his grammaticorum praeceptis etiam quae de singulis vocibus monent. Primum, si syllabarum numerum spectamus, omnia bisyllaba nomina, vulgo acuto in fine notata, apud Aeoles accentum in penultima habere traduntur, ut *σόφος*, *θύμος*, *χῶλος* ³⁾. De iis, quae duas syllabas superant, testantur qui Aeoles *προπαροξύνειν* dicunt ut *δύνατος* ⁴⁾. Adeo monosyllaba, quae longam vocalem aut diphthongum habent, hoc Aeolico more tanguntur, siquidem semper sunt perispomena ⁵⁾, quia aut contractione bisyllaborum nata sunt, aut certe accentum ex ultima vocalis parte in priorem retraxerunt, unde circumflexum fieri constat; nam ut vulgatum

τῶν τόνων, οἷον Ἄτρεις Ἄτρεις, σοφός σοφός, item Herodian, Ann. Ox. IV, 422, cum exemplis Ἄτρεις, Πήλεις, et Choerob. Bekk. 1294. sine exemplis. Saepe βαρυντικοί vocantur: Et. M. 549, 20; 752, 14; Et. G. 581, 9; Ann. Ox. I, 356, 26 et 403, 4; Scholl. Dion. 663, 21 et 929, 26; Eust. 265, 14 et 752, 14 etc.

2) Ita Choerob. Bekk. 1194. πάντα τὰ εἰς τὴν βαρύνονται, ἐπεὶ τὰ πολλὰ παρ' Αἰολεῦσι κέρνεται. — Et. M. 617, 52. τὸ σίνουδα Αἰολικόν ἐστὶ κατὰ τὸν τόνον ἀναβίβασεν, cf. p. 484, 4, et Ann. Ox. IV, 191, 19; alia vide not. 10. 14. 21. 31, §. 25, 2 etc.

3) J. Gr. 244, b. τὰ δὲ διούλλαβα ὀξυτόνως παρ' ἡμῶν λεγόμενα βαρυντοῦσι· οἷον σοφός, κάλος, λεῦκος, ὄξυς, κόπις, θύρις, ἄσις, ἄσπις, βρωμός (leg. βῶμος e Greg. C.), τράχυς (leg. τραχὺς), θῦμος, σκληρός, χῶλος. Greg. Cor. 617. omittit voces in *is*, addit βράδης, βάρης; Meerm. 662. sola habet σοφός, κάλος.

4) Eust. 75, 2. προπαροξυντικοί γὰρ εἰσὶν οἱ Αἰολεῖς ἐν πολλοῖς, ὡς δηλοῖ καὶ τὸ δύνατος παρ' αὐτοῖς προπαροξυνόμενον καὶ μνηστὰ ἄλλα. Recte emendatur Gramm. in Ann. Ox. II, 368, 15, qui male ἐλθόμενα Aeolicum dicens addit, τὰς λέξεις ἀγαπῶσιν (προ)παροξύνειν.

5) Gr. Meerm. 662. (et item leviter corruptus J. Gr. 244, b.) περισπῶσιν ὡς ἐπίπαν τὰ μονοσύλλαβα ὀνόματα, ῥῶξ, πῶξ, δρῶψ, χρῶς, ῥῶς, θρῶς, βῶς, γρῶς, νοῦς, χῆν, Ζεῦς. Pleraque ex his non sunt vere Aeolica; nam νόος in νῶς contrahi debebat, si unquam contractum est, χῆν, ut apud Dores, *ā* habere.

νοῦς e νόος, νόος natum est, ita Aeolicum Ζεῦς e Ζεῖς pro vulgato Ζεῦς, Ζεῖς. Ceterum quod de nominibus praecipunt, etiam ad reliqua, quae non sunt particulae, extendendum videtur, nec dubitamus Aeoles inter alia σοῖ pronuntiasse, ut etiam vulgo est οῖ. — Denique etiam tertia ante finem acutum habuisse refertur in Μηδεια apud Sappho 6), quia diaeresis non mutabat accentum. —

3) Si de singulis vocum generibus quaerimus, primum de substantivis Decl. I. judicare licet, inde, quod retractus accentus in nonnullis nominativis masculinorum brevioris formae, ut μητιετα, ἀνάκητα, ex Aeolica dialecto derivatur ab Eust. 75, 34 (vid. §. 20, 2); deinde quod Ἀφροδίτα apud Aeoles accentum in antepenultima habere dicitur 7), quod ultimo ā correpto factum est (vid. ibid.); denique Lesbica nonnulla retracto accentu scripta reperiuntur, βόλλα Plut. Q. Rom. p. 288, B. δέρορα pro δειροῖ vid. §. 8. not. 39., ὠτέλλα pro ὠτειλή Theogn. Ox. II. 111, 16. Et. Gud. 584, 8. 8). Genitivi pluralis in ᾶν non minus apud Aeoles quam apud Dores circumflexo notandi videntur, ut κυλιχᾶν Τηϊᾶν, quia ᾶν contractionem ex ᾶων natum est, cujus vix ita immemores erant, ut accentus retrahi posset.

Substantiva declinationis II. haec afferuntur a grammaticis de dialectis: βῶμος, θῦμος (not. 3), πόταμος (not. 1 med.), quibus aliunde Lesbiacum ναῦος pro ναός addendum videtur 9).

6) Joann. Alex. 4, 28. ἡ δὲ εἰς ἐν τέλει τίθεται ἢ πρὸ μιᾶς τοῦ τέλους ἢ πρὸ δύο, πρὸ τριῶν δὲ οὐκ ἔτι, τὸ γὰρ Μηδεια παρὰ Σαπφῶ παρακινούμεθα, ὅτι τὴν εἰ δίφθογγον διείλεν.

7) Jo. Al. 3, 17. τὸ Ἀφροδίτα παρὰ μὲν Αἰολῶσι πρὸ δύο ἔχει τὸν τόνον, παρὰ δὲ Λωριεῦσι πρὸ μιᾶς.

8) Quae Joann. Gr. 244, b. habet: ἔθος δὲ ἔχουσι καὶ τὰ προσηγορικὰ βαρύνειν· εἰρήνη, ὥρα, ἡμέρα, καὶ τὰ κύρια Ἀφροδίτα, Ἥρα, Ἑλένα, non differunt a vulgatis neque leguntur apud ceteros de dialectis.

9) Scholl. A. II. μ, 137. de αὔος: ἴσως δὲ βεβαρυτόνηται, ἐπει

In Decl. III. primum gravem habent in fine voces in $\bar{\epsilon}$, etiam eae, quae vulgo acutum, ut *κόπεις*, *θύρις*, *ἄκεις*, *ἄσπεις* a Joanne Gr. afferuntur (not. 3), ab aliis *αὔλις* et *ἔροτις* pro *ἑορτή* Aeolica vocantur ¹⁰). Accedunt eae voces, quae vulgo longum iota et accentum in fine habent, apud Aeoles corripunt vocalem et accentum retrahant, ut *κῶμις*, *σφραγίς* ¹¹). — Substantiva in $\bar{\epsilon}\nu\sigma$, vulgo oxytona, apud Aeoles barytona sunt, *Ἄτρευς*, *Ἀχιλλεύς*, *Πήλεϋς* ¹²); neque minus in casibus obliquis, ut *βασιλῆος*, *Ἀχιλλῆ-*

καὶ τὸ ναῦς ἔβαρύνετο καὶ τὸ Τραῦς κύριον καὶ τὸ ψαῦς παρ' Ἀλκμᾶν. Apud Villoisonum scribitur τὸν ἄνος, unde certissime τὸ ναῦς restitui videtur, quae non potest non esse Lesbiaca vocis ναῦς forma, vid. §. 5, 5.

10) Eust. 265, 12. δῆνεται δὲ ἡ Αὔλις ἀναλόγως δια τὴν παρωρυμίαν, ὡς πύλη πυλῖς· τὸ δὲ βαρύντονον, ἐξ οὗ καὶ ἡ ἔπαυλις Αἰολικὸν εἶναι φαῖν· βαρυντικοὶ γὰρ οἱ Αἰολεῖς. — Steph. Byz. s. v. Δαυλίς: τὸ δὲ αὔλις Αἰολικῶς βαρύνεται. — Eust. 1908, 53. de ἑορτῇ: Αἰολεῖς δὲ προπαροξυτόνως καὶ κατὰ μετὰθεσιν ἔροτιν. cf. §. 30, 2. Steph. Byz. s. v. Ἄδανα ex Herodiano: τὸ Ἄδανις καὶ Θήβανις Αἰολικὸν ἔχει τόνον (ex emend. Salmasii), deinde: εἰ τόνον (ἀπὸ) τοῦ Ἄδανεύς Ἄδανεῖς (leg. Ἄδανις), ὡς τοῦ Ταροεύς Ταροεῖς (leg. Ταροεῖς), ἔδει συνοξύνεσθαι, εἰ μὴ κατ' Αἰολίας βαρύνεται, ὅπερ ἐπὶ τοῦ Θήβανις εἴρηκεν.

11) Eust. 265, 9. κνημῖδα καὶ σφραγῖδα βαρύνοντες οἱ Αἰολεῖς κῶμιν καὶ σφραγῖν συνοσταμένως γράφοι. Apud Choerob. Bekk. 1207. minus recte acutus scribitur, ubi Aeolica dicuntur μετὰ βαρείας τάσεως κνήμιν καὶ σφραγῖν καὶ ἄψιν ὡς παρ' Ἡσιόδῳ (Opp. 424), vid. §. 21. not. 3, ubi haec ex Herodiano fluxisse apparebit. De ἄψις praeterea Scholl. II. s, 487. ἄψις βαρύνεται ὡς Αἰολικόν, ὡς καὶ Ἡσιόδός φησιν ἄψιν, cf. Eust. 574, 21.

12) Choerob. Bekk. 1237. de vocibus in $\bar{\epsilon}\nu\sigma$ oxytonis locutus: οἱ Αἰολεῖς βαρυντόνως λέγουσιν, οἷον Ἀχιλλεύς καὶ Ἄτρευς καὶ Πήλεϋς. — Herod. Ann. Ox. IV, 422. de Ἄτρευς et Πήλεϋς; Et. M. 189, 46, App. Et. G. 671, 36, Scholl. Theocr. 7, 4. de Ἀχιλλεύς et Πήλεϋς; Porphyg. de pros. 104 fin. et Ann. Ox. IV, 340, 21. de Ἀχιλλεύς; Et. M. 575, 53 et Greg. C. 602. de Πήλεϋς; Choer. Bekk. 1203. 1294, Ann. Ox. I, 394, 30, IV, 191, 16 et 340, 8. de Ἄτρευς.

ος¹³). — Feminina in $\bar{\omega}$ accentum in penultima habent, nec minus voces in $\bar{\omega}$ s¹⁴). Recte in libris servatum est *Τυρίνωσ* Sapph. §. 66, pro vulgata *Τυρινοῦσ*, neque minus saepe *αῦωσ* vel *ἄωωσ* in libris scriptum reperitur pro *ἤωσ*, ut Sapph. 11. 45. 105, Ann. Ox. III, 400, 20, Scholl. Pind. P. II, 52 cf. §. 5, 5. — Adeo *Ποσειδαν* vel *Ποτιδαν* retrahebat accentum¹⁵), quanquam contractione e *Ποσειδάων* natum, ut contractio jam oblitterata fuisse videatur. —

In vocativo hujus declinationis, ubi ultima corripiebatur, simul accentus retrahebatur, ut *τριβόλετερ*¹⁶).

4) Adjectivorum, quae, quum vulgo oxytona sint, apud Aeoles accentum retrahunt, haec exempla afferuntur: *σόφος*, *κάλος*, *λεῦκος*, *σκλήρος*, *χῶλος* (vid. not. 1 et 3, de *σόφος* praeterea Ann. Ox. IV, 191, 16), *δύνατος* ab Eust. 75, 36, quo accedit *ἶρος* pro *ιερός*¹⁷) et nonnulla, quae recte scripta leguntur in libris, *κέννος* Choer. Ox. II, 242, 24, *ὄμολος* pro *ὀμαλός* apud Suid. s. v. *ὀμολώϊος*, *φάενος* et *φάτενος* Et. 9, 547, 54 et 560, 5 (leg.

13) Scholl. Theocr. 7, 4. *γράφεται καὶ Ἀνκώπειωσ διὰ τοῦ ᾠ μεγάλου, ὅπερ Αἰολικῶσ προπαροξύνεται, ἐπειδὴ οἱ Αἰολεῖσ Ἀχιλλεὺσ καὶ Πηλεὺσ βαρυνόντωσ λέγουσι· ὁμοίωσ καὶ τὸ Ἀνκώπειωσ (leg. Ἀνκώπειωσ) διὰ τοῦτο ἢ τῶν εἰσ ᾠσ (leg. εὐσ) γενικὴ παρ' αὐτοῖσ προπαροξύνεται. Choerob. Bekk. 1194, Et. M. 189, 29. οἱ Αἰολεῖσ προπαροξύνουσι Ἀχιλλῆωσ καὶ βασιλῆωσ, vid. §. 21. not. 9.*

14) Choer. Bekk. 1203 de accusativis vocum in $\bar{\omega}$: (*Αἰολεῖσ*) *βαρύνουσι*, *οἶον τὴν Ἀήτωσ καὶ τὴν Σάπφωσ*. — Draco 116, 2 (*αἱ αἰτιατικαὶ*) *τῶν εἰσ ᾠσ περισπωμένοισ, Αἰολικῶσ δὲ βαρυνόντωσ*. Ex accusativis facilis conjectura est de nominativis.

15) Choerob. Bekk. 1413. *Δωριεῖσ Ποτιδάν λέγουσι δξυτόνωσ, οἱ δὲ Αἰολεῖσ Ποτιδαν καὶ Ποσειδαν βαρυνόντωσ*, vid. §. 22. not. 8.

16) Choer. Bekk. 1239. *Αἰολεῖσ ἔθωσ ἔχουσι πολλάνισ συστέλλωσ τὸ ἦ εἰσ τὸ ε̄ ἐν τῇ κλητικῇ καὶ ἀναβιβάζειν τὸν τόνο*, *οἶον ὁ τριβόλετηρ, ᾧ τριβόλετερ*, cf. §. 21, 2.

17) Et. Sorb. ap. Bast. ad Greg. 590. *ιερός, ἰρός κατα κρῶσι* *τοῦ ἰ καὶ τ εἰσ ἰ μακρόν, Αἰολικῶσ ἶρος (corr. ἶρος cum Schaefero ad Greg.)*.

φάεννος, φώτεννος). — Deinde ῥῆς, βράδης, βάρος, τραχύς (not. 3); denique adjectiva in ῆς, δυσμένης, εὐρυνέφης ¹⁸⁾ etc., ut recte post Stephanum ἀβάκην scribitur apud Sapph. 80, quod legitur etiam in Hesychio.

5) Etiam pronomina omnia barytona erant, ut certissima testimonia adsunt de ἔγων, ἔμοι, de omnibus hujus pronominis formis, quae ε̄ in fronte habent ¹⁹⁾; deinde de ἄμμες, ὕμμες eorumque casibus ²⁰⁾, quae solent etiam in libris recte scribi; denique de αὐτος ²¹⁾.

6) In conjugatione maxime constat de verbis in μί; in praesenti personas singularis secundam et tertiam, in εῖς, αῖς, οῖς et εἶ, αἶ, οἶ exeuntes, quanquam similia in reliquis dialectis circumflexo notari solent, ut διδοῖς, τιθεῖ, apud Aeoles accentum in penultima habere, inde patet, quod διδοῖς Aeolicum dicitur ²²⁾; neque aliter in

18) Choer. Bekk. 1233. εἰ δὲ ὄξύνεται ἢ εἰθιῖα, αἶ εἰς ἡν λήγουσαι αἰτιατικαὶ ἀπὸ γενικῶν εἰς οὐς ληγουσῶν βαρύνονται διὰ τὸ τοὺς Αἰολεῖας χρῆσθαι ταύταις ταῖς αἰτιατικαῖς· δυσμένην γὰρ λέγουσι καὶ πυκλωτέραν καὶ εὐρυνέφην. cf. §. 21, 1. Nominativos apud Aeoles eundem accentum habere, facile patet.

19) Apoll. de pr. 64. Αἰολεῖς βαρέως ἔγων, p. 104. Ἄ. ἔμοι βαρέως, de synt. 120. καὶ διὰ τοῦτο τῇ μονῇ τοῦ ε̄ αἶ παρ' Αἰολεῦσιν ἀντωνυμῖαι ὀρθοτονοῦνται καὶ βαρύνονται κατὰ τὸ τέλος.

20) ἄμμες Et. M. 84, 15, Gud. 243, 18. 39, Ann. Ox. I, 5 et 188, 22, Choer. Ox. II, 216, 12, Eust. 1112, 39 etc.; ἄμμε Eust. 47, 30; de ὕμμι Eust. 951, 8. ἡ τοῦ ὕμμι ψίλωσις καὶ ὄξυτόνησις (leg. βαρυτόνησις) καὶ ἡ ἐν αὐτῷ διπλῶν τοῦ μν καὶ ἡ ἐκκοπή τοῦ ν Αἰολέων εἰσίν.

21) Charax in H. Ad. 228, a. et Bekk. Ann. 1153. pronominis αὐτός genitivum et dativum dicit non esse encliticos διὰ τὸ μὴ συμπεσιῖν τοῖς Αἰολεῖσι βαρυτόνως λέγουσιν αὐτοῦ καὶ αὐτῶ· ἡ δὲ αἰτιατικὴ οὐ συνενέπεισιν· ἐγκλινομένη γὰρ εἰς τὴν πρὸ αὐτῆς λέξιν τὸν τόνον ἀναπέμπει· κόψει γὰρ αὐτὸν ἔχοντα· τὸ δὲ Αἰολικὸν εἰς τὴν ἀρχὴν αὐτοῦ.

22) Scholl. A. II. τ, 270. διδοῖσθα· οἱ μὲν βαρυτονοῦσιν ὡς Αἰολικόν, ἀπὸ τοῦ διδοίμι, δίδοις, διδοῖσθα ὡς τιθησθα. — Saepe talis accentus apud Homerum resedit. vid. diss. nostram de conj. in μί §. 8, 4.

libris leguntur *χαύνοις* Alc. 42, *γέλαις* et *γέλαι* Herod. in H. Ad. 206, b. et Theodos. Bekk. 1045. — Tertiam pluralis accentum retrahere, docet Hesiodicum *ἄεισιν* (Theog. 875), quod propter accentum Aeolicum vocatur *), et recte sic *ἐπιρρόμβεισιν* in libris est Sapph. 2, 11. — Infinitivorum brevior forma in $\bar{\nu}$ exiens gravem in fine habebat ²³⁾, ut *φίλην*, *κάλην* a *φίλημι*, *κάλημι*; in libris justus accentus servatus est Alc. 10 *ἀσυνέτην*, 11 *ἄντην*, 29 *μεθύσθην*, Sapph. 14 *προτιέτην*, Theocr. 29, 26 *ὀμνάσθην*. — Participia in $\bar{\omega}$, $\bar{\alpha}$, $\bar{\omega}$ exeuntes non minus barytona erant, ut *φρόνεις*, *γέλαις*, *ὄρθοις* ²⁴⁾; recte in libris reperiuntur *μέδεις* Alc. 2, *κίρναις* A. 27, *μάτεισαι* S. 67, *φίλεις*, *φρόνεις*, *νόεις* Eust. 1756, 12.

In perfecto activi infinitivus *τεθνάκην* S. 2, 4 accentum gravem habet in libris, nec minus participia *κεκλήγοντες*, *πιφύγγων* apud grammaticos (§. 27, 2); diserta testimonia docent, infinitivum passivi accentum in antepenultima habuisse ²⁵⁾, *ἐφθορθαι*.

7) Inter adverbia constat de accentu gravi locativo-

*) Et. M. 22, 12. *ἄεισιν* — τὸ γ' τῶν πληθυντικῶν αἰολικότερον· ἐχρῆν γὰρ αἴειν ὡσπερ εἴειν· ἄλλοτε δ' ἄλλη ἄεισιν. Item Phavor. Ecl. p. 74, ubi additur οὕτω Φίλων ἱστορεῖ αὐτά. — Scholl. V. II. ε, 526. τὸ δὲ παρ' Ἡσιόδῳ ἄλλοτε δ' ἄλλοι ἄεισιν, Αἰολικόν.

23) J. Gr. 245, a, Greg. C. 619, Meerm. 663. τὰ εἰς εἰν κατὰ λήγοντα ἀπαρέμφρατα διὰ τοῦ ἦν ἐκφέρουσι βαρυτονοῦντες· οἷον φίλειν *φίλην*, καλεῖν *κάλην*.

24) Joann. Gr. 245, a, quanquam is male eas formas pro infinitivis venditat, vid. §. 26. not. 18.

25) Apio et Herodorus ap. Eust. 790, 6. τὸ ἐγρήγορθαι οὐκ ἐχρῆν προπαροξύνεσθαι· — μία δὲ ἀφορμὴ αὕτη τοῦ δύνασθαι τονοῦσθαι οὕτω· τὰ εἰς $\bar{\theta}$ αἰ τῇ $\bar{\sigma}$ συλλαβῇ παραληγόμενα Αἰολικά εἰς· τέτορθαι, μέμορθαι, ἐφθορθαι· ἐπεὶ οὖν καὶ τοῦ ἐγρήγορθαι ἡ κατὰ ληξίς Αἰολικότερα ἐστὶ, πίπτει ὁ τόνος ὁμοίως τοῖς προκειμένοις. Eadem ex eodem haud dubie fonte tradunt Scholl. A. II. κ, 67, Et. M. 312, 40, Ann. Ox. I, 126, 30; ἐγρήγορθαι Aeolicum dicitur propter accentum ab Herodiano Ann. Ox. IV, 421, 33.

rum in $\bar{o}i$ 26), ut $\mu\acute{\epsilon}\sigma\omicron\iota$ recte legitur Ale. 9, nec minus in $\bar{v}i$ 27); sed falso in his apud Theognostum penultima accentu notata est $\pi\eta\lambda\acute{\upsilon}i$ etc., quia nihil est, cur ultimum $\bar{i}$ longum putemus. Potius $\pi\eta\lambda\upsilon\acute{i}$ etc. scribendum est et in contracta forma $\pi\eta\lambda\upsilon$, ut recte apud Hesychium $\acute{\epsilon}\sigma\upsilon\bar{i}$ legitur, denique $\tau\acute{\upsilon}\delta\epsilon$ e $\tau\acute{\upsilon}\bar{i}\delta\epsilon$ cf. §. 29, 3. —

Gravem in fine habent etiam Aeolicae adverbii $\acute{\alpha}\epsilon\bar{i}$ formae $\acute{\alpha}\bar{i}$ et $\acute{\alpha}\bar{i}\bar{i}$ 28), deinde $\acute{\omicron}\psi\bar{i}$ pro $\acute{\omicron}\psi\acute{\epsilon}$ 29), denique etiam interjectio $\acute{\omega}\bar{\alpha}\iota$ pro $\acute{\omega}\alpha\iota\alpha\iota$ 30). —

8) Encliticas bisyllabas non exceptas fuisse ab Aeolica accentum retrahendi consuetudine, jam pronominis $\acute{\omega}\tau\omicron\varsigma$ accentus doceret, nisi dubitatio esset de hujus vocis enclisi. Accedit tamen quod Tyrannio, omnia verba in $\bar{\mu}i$ ex Aeolica dialecto fluxisse opinatus, adeo apud Homerum $\phi\eta\bar{\mu}i$ scripsisse traditur 31), nec minus quod in verbo $\epsilon\bar{i}\mu\bar{i}$, eadem ratione ab Aeolibus derivato, accentus aberravisse dicitur, denique quod Herodianus, contra hanc opinionem omnia verba in $\bar{\mu}i$ ex Aeolica dialecto repetendum disputans (in H. Ad. f. 206, b, quae pleniora leguntur in Ann. Ox. IV, 340), etiam eo nititur, quod verba

26) Apoll. de adv. 588, 27. τὸ γὰρ παρὰ τοῖς περὶ τὸν Ἀλκαῖον ἔσοι δῆλον ὅτι κατὰ τὴν ἰδίαν διάλεκτον βαρυνθεῖη ἄν.

27) Theogn. Ox. II, 160, 7. (Bekk. 1425.) Αἰολικῶς — βαρύνε-αι πηλύϊ, ἄλυει, ἀτερύει (Bekk. ἀλύϊ, ἀτερύϊ).

28) Theogn. Ox. II, 3, 4. ex Herodiano: παρὰ δὲ Αἰολεῦσιν, τῆς ἐρούσης ἐχούσης τὴν $\bar{\alpha}i$ διαφθογγον, τοῦ δὲ τέλους τὸ $\bar{i}$ συσπληρόμενον κρυτόνως αἰῖ (leg. αἰῖ) — deinde αἰ βαρυντόνως. vid. §. 29, 4.

29) Apoll. de adv. 573, 10. ἀνάλογος καὶ ἡ παρ' Αἰολεῦσι βαρεῖα κίσι, λέγω δὲ τοῦ ὄψι γὰρ ἄρξατο.

30) Apoll. de adv. 538, 1. ὡαῖαι, ὅπερ συναλειφθὲν καὶ ἐν βαρεῖα κίσει γενόμενον παρ' Αἰολεῦσιν ἔστιν ὦαι.

31) Eust. 1613, 19. οὕτω, φασί, καὶ ἀπὸ τοῦ φῶ τὸ Αἰολικόν ἡμῖ, διὸ βαρύνων ὁ Τυρραννίων φῆμι γράφει βαρυντόνως Αἰολικώτερον, ἴον φῆμι γὰρ οὐκ κατανεῦσαι (Il. β, 350). οὐκοῦν καὶ ἀπὸ τοῦ ὦ, γον ὑπάρχω, εἶη ἄν Αἰολικόν ἡμῖ καὶ Βοιωτικῇ μεταθέσει τοῦ ἦ εἰς ἦν εἰ διαφθογγον εἰμῖ, ἡμαρτημένον ἐν τῷ τόνῳ, καθὰ ἐτέρωθε λέγει ἱτύς (Heraclides). τὰ γὰρ Αἰολικά δῆλον ὅτι βαρύνοντα.

φημι et εἰμι oxytona non possint esse Aeolica. Igitur apud Aeoles φᾶμι et ἔμμι barytona sunt.

9) Memorabili grammaticorum de dialectis testimonio ³²⁾ doceri videtur, eo extensam esse accentus apud Aeoles retractionem, ut etiam articulus, cum aliis quibusdam vocibus junctus, harum quasi encliticarum accentum in se reciperet, cujus rei exempla tradunt ὁ σος, τὸ σὸν pro ὁ σός, τὸ σόν; accuratiora nunc non licet explorare.

10) In praepositionibus et conjunctionibus etiam apud Aeoles acutum in ultima manere, jam supra vidimus (not. 1). Accedunt alia testimonia ³³⁾.

11) His omnibus comparatis, nisi inanes suspiciones disertissimis antiquorum testimoniis praeferre velimus nulla fere dubitatio relinquitur, praeter particulas, quarum exceptio ipsa ceterorum regulam confirmat, ubique Aeoles accentum retraxisse, quantum per ultimae syllabae quantitatem liceret. Minus enim accurate grammatici loquuntur, qui tantum de acuto in fine evitato monent evitatur etiam circumflexus in ultima, ut δίδοις pro διδαίς acutus in penultima, neque minus circumflexus in eadem quando ultima brevis habetur, ut docent infinitivi perfecti ἐφθόρθαι etc. pro ἐφθόρθαι, ἄεισιν pro ἄεισι (vid. nr. 6) et alia. Vix ulla forma reperitur, de cujus ac

32) J. Gr. 244, a, Greg. C. 616, Meerm. 662: βαρυτονοῦσι οὐ μόνον τὰ ὀνόματα, ἀλλὰ καὶ τὰ ἄρθρα, ὅταν ὀνομάτων τάξιν ἐπέη ὁ σος ὁ σος, ἡ σὴ ἢ σῆ, τὸ σὸν τὸ σον, quibus J. Gr. addit τῆς αὐτῆς σης. — Num forte eodem spectat Apoll. de synt. 51, 26, non esse vocativum articuli docens: τί δέ, εἰ περιπαῖται, οὐκ ἐνεκείθη κατὰ τὰς Αἰολικὰς ἀναγνώσεις ὑπ' Ἀριστάρχου, καθὼ καὶ τὰ αἰωνίων περιποιημένων ἄρθρων?

33) Apoll. de synt. 309, 15. οὐδ' οἱ περὶ τὸν Ἀριστοφάνη ἤξιον βαρύνειν τὰ μόρια κατὰ τὴν Αἰολίδα διάλεκτον, ἵνα μὴ τὸ ἴδιον τῆς προθέσεως ἀποστήσῃσι, λέγω τὴν ἀναστροφὴν. — Id. de praep. 93, B. οὐδὲ γὰρ Αἰολεῖς τὸν ἐπὶ ταύταις (ταῖς προθέσεσι) τόνον ἀντιβιβάζουσιν. — Scholl. Dion. 929, 16. καὶ οἱ Αἰολεῖς ὤξυναν αὐτὰς (praepositiones) καὶ ταῦτα βαρυντικοὶ ὄντες.

centu, etiamsi generalem regulam agnoscere nolimus, non liceat e singulis grammaticorum testimoniis aut ex analogia judicare. — Non dubitavimus igitur in fragmentis Lesbiorum poetarum ubique genuinum accentum Aeolicum revocare. Nam etiam hic grammaticos semper de Aeolibus Asianis cogitare, ut alia omittamus, apparet ex his locis, ubi de pronominum accentu agitur. Apollonius Dyscolus enim ad Aeolicum ἔργον Sapphus affert fragmentum nr. 102; propria deinde Lesbiis sunt ἄμμες, ὕμμες etc.

§. 4.

De spiritu.

1) Quae fuerit spiritus apud Aeoles Asianos ratio, praeter grammaticos poetarum reliquiae et inscriptiones aliquatenus docere possunt, siquidem tenuis ante equentem vocalem in aspiratam mutata asperum, non mutata lenem prodit. Nulla enim inscriptio ejus aetatis eliqua est, qua solebant Graeci ipsum asperi signum appingere. Non multum auctoritatis spirituum signa in libris habent, quippe quae facillime corruptelam traxerint, ubi accuratius librarii versati sunt, grammaticorum tantum opiniones referant, dum ipsae literae facilius ex antiquissimis libris contra grammaticorum iudicium teneri poterant.

2) Grammaticos primum si audiamus, Aeoles aspero spiritu omnino non sunt usi, sed, qui apud reliquos raecos erat, asperum ubique in lenem mutabant, eaque causa de causa, ubi reliqui tenuem cum sequenti aspero aspiratam mutabant, ipsi tenuem retinebant¹⁾. Neque

1) Apoll. de synt. 38, 27 exemplo constructionis hoc utitur: οἱ ἄλλοι "Ἕλληες δασύνουσι τὰ ἐν τῇ λέξει φωνήεντα, Αἰολεῖς δὲ ἴσον φιλοῦσι, et item p. 39, 17. ἄλλοι μὲν "Ἕλληες δασύνουσι τὰ κνηέντα, Αἰολεῖς δὲ οὐδ'αμῶς. — Melampus Bekk. 777, 18. (Αἰολεῖς) φιλοῦντες πᾶσαν λέξιν. — Scholl. Dion. 779, 18. τοῖς δασύσι

solum vocales, his testibus, leni ubique instructae erant, sed etiam $\bar{\rho}$, ubi vulgo asperum habet, ut $\rho\acute{\alpha}\rho\omicron\varsigma$, $\kappa\acute{\epsilon}\rho\omicron\omega$ 2), nec fortasse casu spiritus signa omissa sunt in Aeolicis $\iota\mu\acute{\epsilon}\rho\omicron\omega$, $\omicron\iota\kappa\acute{\tau}\epsilon\rho\omicron\omega$, $\omicron\lambda\omicron\upsilon\acute{\rho}\omicron\omega$ apud Herod. π. μ. l. 43, 16. Et tam certi erant de hac Aeolicae dialecti proprietate, ut etiam insigniores grammatici, quamcunque vocem apud Homerum aut in vulgari lingua aliqua de causa Aeolicam judicassent, leni instrui juberent 3), et

συμφώνοις οἱ Αἰολεῖς κέχρηται συνεχῶς· οἷον ἀμφ' ἀγαθὸν θέρποντα, οὐχ εὖρον· τῇ δὲ δασείᾳ οὐ κέχρηται· φιλωται γάρ εἰς exemplum οὐχ εὖρον temere a grammatico arceptum, quia aspirata ibi propter sequentem asperum e tenui nata est. — J. Gr. 244, ἰδίως δὲ οὗτοι, ὅσα παρ' ἡμῖν δασύνεται ἢ ὄξυτονεῖται, φιλῶς λέγεται καὶ βαρυτόνως· ὅσιος, οὗτος, ὄρω (leg. ὄρῳ), ὄρμος· τηροῦσι δὲ κατὴν φιλότητα ἐν ταῖς συναλοιφαῖς· καθήκει κατήκει, ἀφῆκεν ἀπῆκεν ἀφείλικεν ἀπέλικεν. — Id. 236, a. τὰ δὲ ἀρχόμενα ἀπὸ φωνῆς φιλῶς ἐκφέρονται, ὅταν τὸ ἡμέρα φιλωσι καὶ τὸ ἄλλιος (leg. ἄγιος καὶ ἡμεῖς; item Vatic. 689, ubi ἡμέρα, ἄγιος, ἡμεῖς, Leid. 637, ubi ἰσπέρα. — Tzetz. Epex. II. 62, 20. Αἰολεῖς τε καὶ Ἴωνες πάντα παρ' ἡμῖν δασυνόμενα φιλοῦσι καὶ διὰ φιλοῦ συμφώνον ἐκφέρουσι, d. 107, 18 et 119, 28. Saepe Aeoles lenem amare, fugere asperum dicuntur, φιλωται vel φιλωτικοὶ vocantur; exempla passim infra reperies.

2) Scholl. Dion. Thr. 693, 10 et Porph. de pros. 114. ἐπὶ τῷ $\rho\acute{\alpha}\rho\omicron\varsigma$ ὃ σημαίνει τὸ βρέφος κατ' Αἰολεῖς ἢ φιλή. Καὶ διότι $\rho\acute{\alpha}\rho\omicron\varsigma$ φιλοῦται; ὅτι ἡ Αἰολίς γλῶττα φιλοῦν τὰ στοιχεῖα φιλεῖ. — Herod. H. Ad. 192, a. οἱ Αἰολεῖς φιλωται ὄντες καὶ τὰ δύο $\bar{\rho}\rho$ φιλοῦσιν· οἱ κέρρω, φθέρρω, σπέρρω; Ann. Ox. IV, 178, 6 (Αἰολεῖς) ἀμφοτέρω (α) φιλοῦσιν. — Eust. 548, 30 de ταλαίριος: τῶν παλαιῶν οἱ μὲν Αἰολικῶς ἐφιλοῦν τὸ $\bar{\rho}$, ὡς καὶ Ἀρίσταρχος; olim enim etiam simplex in mediis vocabulis aspero notabant, ταλαίριος vero Aeolicam judicabant propter $\bar{\nu}$ pleonasticum. vid. §. 5, 5.

3) Scholl. A. II. τ, 80. τὸ δὲ ὑββάλλει φιλωτικόν· ἔστι γὰρ Αἰολικόν, ὡς φησιν Ἡρωδιανὸς ἐν τῷ κ τῆς καθόλου. cf. Eust. 1172, 60. Aequae omnia Αἰολικῶς συγκοπτόμενα lenem habere voluerunt: Lex de spir. 229 de ἰρός, ἴρηξ: τινὲς δὲ παραλόγως φιλοῦσι τὰ τοιαῦτα λέγοντες, ὅτι τὰ συγκοπτόμενα κατ' Αἰολεῖς φιλοῦται, οἷον ὠρμητῶρσεν, ὄρμοςσας ὄρσας, ubi deinceps bene docetur, nullam in his esse syncopen. vid. §. 19. Eadem regula est apud Tzetzem ad H.

Herodianus Homericum ὑββάλλειν propter Aeolicam synopen; neque minus nonnulla non alia de causa, quam quod lenem habent, Aeolica vocarent, contra, quae aspero ornata sunt, Aeolica esse posse negarent 4).

Exempla psilosis praeterea pauca apud grammaticos disertis testimoniis traduntur: ἄμμες, omnes, quae ὄν fronte habent voces, ut ὕμμες, ὕρχας, "Τῶρας 5), denique πέρ, ἴπος pro ὑπέρ, ὕπος (vid. §. 12. not. 10).

3) Omnia haec grammaticorum testimonia ita inter se conspirant, ut vix ullus dubitationi locus relinqui videatur. Nihilominus ne temere grammaticis credamus, nullum asperi usum Aeolicae dialecto concedentibus, alia

pp. 195. 405, adhibetur ad ἄλτο Ann. Ox. III, 347, 25. Eust. 45, 5. Non minus lenis postulatur in iis, quae propter ὄν pleonasticum Aeolica habentur, ut εὔαδε Eust. 990, 36—1752, 57—1792, 17; εὔκηλος Ann. Ox. III, 398, 29. vid. §. 5, 5. Propter duplicationem Aeolicam lenis scribebatur a nonnullis in ὕτι et similibus Ann. Ox. I, 325, 17. vid. §. 9, 3; propter accusativum ὄψιν (§. 21,) ἄψις Scholl. II. ε, 497; ἄμμις propter ὄ in ὄ Aeolice mutatum cf. §. 12, 5) Scholl. II. ι, 6 et υ, 114, Eust. 732, 30 etc., Theogn. 1x, II, 163, 30 etc. etc. Multa similia addi poterant.

4) αὔτως Eust. 187, 29, ἀπαφεῖν 757, 9, ἦδος Ann. Ox. III, 400, Aeolica dicuntur; Ann. Ox. IV, 341, 8, ubi disputatur contra os, qui omnia verba in ὄ Aeolica dicebant: ἀπό πνεύματος δέ, τε οἱ Αἰολεῖς ψιλωτικοὶ εἰσιν, οἷον ἄμμες, ἄμμι· τὸ δὲ ἴημι καὶ ἴημι δασύνονται· ἄρα οὐκ εἰσὶ τὰ εἰς ὄ Αἰολικά etc. — Omnino uaeque psilosis Aeolica vocatur Eust. 153, 55—1440, 14—1721, 1; Scholl. Od. β, 169.

5) De ἄμμες Apoll. de synt. 130, 13, Eust. 47, 30, Et. M. 84, 5 etc. — Porph. de pros. 114. ἡ Αἰολίς γλώττα ψιλοῦν τὰ στοιχεῖα αἰεῖ· ὡσπερ καὶ τὸ ὄ πάσης λέξεως ἄρχον πάντες μὲν δασύνουσι, οἱ δὲ Αἰολεῖς ψιλοῦσιν· ἀντίκα τὸ ὕρχας καὶ τὸ ὕμμες Αἰολικὸν ὄν ψιλοῦσι. Eadem habent Scholl. Dion. 693, 12, nisi quod omittitur ὕμμες. De voce ὕρχας fortasse non vere Aeolica vid. Giese p. 412; e ὕμμες praeterea testantur Lex. de spir. 236, Suid. s. v., Eust. 59, 23 etc., de "Τῶρας N. P. Eust. 13, 46; denique huc spectat virus Eustathii locus 1192, 20: ὅτι δὲ τὸ ὄ στοιχεῖον ὄν λέγουσιν οἱ Αἰολεῖς μετὰ ψιλῆς οἰκείῃ εἶθι (ψιλωτικοὶ γάρ εἰσιν ἐπὶ πᾶσιν) ὑπὸ ὄν εἰδῶτων παραδίδοται.

mōnent, quae semper fieri cum summa confidentia pronuntiant, quanquam ea raro fieri certissimum est. Tale est, quod Priscianus (I. p. 22) et Melampus (Bekk. 777, 15) semper apud Aeoles asperum in digamma mutari tradunt, idque, hoc quidem teste, *ψιλοῦντας πᾶσαν λέξιν*. Deinde unum certe grammatici testimonium extat, unde colligere licet, fuisse qui psilosin Aeolicam finibus quibusdam circumscriberent, quum Aeoles asperum ignorare dicuntur *ἐν ταῖς ἰδίαις λέξεσιν* ⁶). Satis patet proprias Aeolum dictiones eas vocari, quae aliis dialectis non sunt communes, sed aliqua certe mutatione Aeolibus propria a reliquorum Graecorum usu discedunt. Et reperiuntur aliae simillimae grammaticorum regulae, unde illa illustrari possit. Primum (docente Herodiano in Ann. Ox. IV, 416, 12, unde Choer. ap. Bekk. ad Apoll. de synt. p. 350) *αἱ διάθογγοι Αἰολικαὶ οὐδέποτε τοῖς Αἰολεῦσι διαλύονται*, quales sunt in *μέλαις*, *ὄνοιρος*, quia reliquae dialecti *μέλας* et *ὄνειρος* habent; deinde Aeoles alio auctore (Ann. Ox. I, 291, 24) *οὐδέποτε τὰ παρ' αὐτοῖς δύο ᾧ τρέπουσιν εἰς ζ̄*, nec *νίσσω*, quod ipsi pro *νίπτω* habent, in *νίζω* mutant. Jam in his regulis *Αἰολικαὶ διάθογγοι*, *τὰ παρ' αὐτοῖς δύο ᾧ* nihil est nisi *ἴδιαι διάθογγοι*, *τὰ ἴδια δύο ᾧ*, et ipsae voces *μέλαις*, *ὄνοιρος*, *νίσσω* optimo jure *ἴδιαι Αἰολέων λέξεις* vocari poterant. Igitur non magis in illa regula vocem *ἰδίαις* supervacaneam habere licet et tautologicam (quae est Giesii opinio p. 348), quam *Αἰολικαὶ* vel *τὰ παρ' αὐτοῖς* in ceteris. Neque, si grammaticorum doctrinam de dialectis spectamus, absona et absurda videtur ea regula, quae proprias Aeolum dictiones aspero caruisse docet. Illi enim ita persuasum habebant quamque dialectum alia propria habere, alia cum aliis dialectis communia, quae nulli dialecto propria vindicari possent, alia ex aliis dialectis, quibus propria essent, deri-

6) Scholl. Dion. 716, 9 *τὸ ἤμιν Αἰλικόν· πάντων γὰρ ἐστὶν ὁ λέγων ὅτι οἱ Αἰολεῖς ἐν ταῖς ἰδίαις λέξεσι εἴη δασύαν ὅλως ἀγροῦσαι*. De corrupta voce *ἤμιν* Giesii suspiciones videsis p. 341 seqq.

rata. Ita grammaticus in Ann. Ox. I, 325, 31 postquam apud Aeoles liquidas et σ , non ita ceteras consonantes, duplicari docuit, pergit: *ἐὰν οὖν ἕτερον διπλασιασμὸν παρ' αὐτοῖς ὕρῆς, τῷ κοινῷ ἐχρήσαντο, καὶ οὐκ ἰδίως ἐποίησαν* i. e. *ἐν αἷς ἰδίαις λέξεσιν οὐ διπλασιάζουσι τὰ ἄλλα σύμφωνα πλὴν ὧν ἀμεταβόλων καὶ τοῦ σ* . Non aliter apud Aeoles omnes voces leni instructas, quum vulgo asperum haberent, Aeolicae dialecto proprias (*ἰδίας λέξεις*) judicare, contra, in qua asperum vulgarem tenebant, e communi usu recedere poterant. Et adjuvabat hanc opinionem fortasse, quod multae notissimae voces Aeolicae, quae lenem pro spero habebant, simul aliam mutationem Aeolibus propriam passae erant, ut *ἄμμες, ὕμμες, ἔμμα* pro *ἡμεῖς, υμεῖς, εἶμα*. Neque, si qua vox aspero non Aeolica, aliis mutationibus Aeolica videretur, id grammaticos turbare poterat, qui haud raro mixtam in una voce agnoverent dialectum⁷). Jam vero non latet, quam facile accuratior regula minus accurate ita pronuntiari potuerit, ut Aeoles ubique asperum fugere dicerentur, quia aliena ab Aeolibus et aliunde intrusa putabant, quae asperum habebant. Quanquam plerosque grammaticos non arctiore hoc sensu psilosin Aeolibus tribuere persuasum habemus. Partem tamen grammaticorum Aeolicam psilosin finibus quibusdam circumscripsisse, probabile est.

4) In titulis Aeolicis et Aeolicorum poetarum reliquiis nonnulla reperiuntur, quae Aeoles vulgatum asperum in lenem mutasse docent, tenui antecedente non in spiratam conversa; haud raro tamen tenuis mutata asperum indicium facit. Neque haec recentiori dialecto Aeolicae, quae in titulis Lampsaceno et Cumaeo apparet (nam e

7) Ita in *ἀγανός* Aeolicum habetur σ pleonasticum, accentus non Aeolicus, Et. Orion. 3, 8; *Ποσειδάων* Pseudaeolicum vocatur, quia correptio vocalis in vocativo Aeolica sit, forma soluta *Ποσειδάων* non Aeolica, Ann. Ox. III, 391, 8; *σύννοια*, quia accentus et $\epsilon\iota$ in $\sigma\iota$ mutatum Aeolica habebantur, diphthongus tamen diaeresin admittit, Herodiano est *ψευδαιολικόν*, vid. §. 18. not. 4.

Lesbiis casu nihil fere de spiritu discitur), antiquae proprietatis minus tenaci, et librariorum oscitantiae vulgarem rationem intrudentium adscribi posse, inde apparet, quod comparatis omnibus, quae in libris titulisque certiora aut asperi aut lenis indicia reperiuntur, certa quaedam lex atque regula detegitur. Constat enim Graecorum asperum saepe ex antiquo s aut j natum esse, quod cognatae linguae servarunt, vid. Giese p. 242 seqq. Jam vero asperum ejus originis fere semper apud Aeoles non minus servatum esse, quam in reliquis dialectis, contra lenem fuisse, ubi reliquarum dialectorum asper alia ratione ortus est, indicia titulorum et librorum satis luculenter docent.

5) Asperi indicia primum reperiuntur in titulis et libris sine ulla varietate lectionis haec:

In articulo et demonstrativis Sapph. — 2 ἐφαινεθ' ἄσελάνα, 46 ποθ' ᾠδ'. Antiquum, ut alia omitamus, apparet in pronomine demonstrativo Sanscritico sa, sã, tat, Gothico articulo sa, sô, thata, denique in Latinae linguae formis antiquis sum, sam, sos, sapse pro cum, eam, eos, ipsa (vid. M. Schmidt de pron. p. 11).

Relativa non minus spiritum asperum produnt in Lamps. 14 καθ' ὃν καῖρον, Cum. 8 καθὰ, 36 ἐφ' ἄν, 4 ἐφ' οἴσιν. Ea vero aut non diversa erant olim a demonstrativis, ut Homericus dialectus nullum fere discrimen novit (cf. Schmidt p. 42) et Aeolica quoque ac Dorica dialectus relativis saepe ε̄ praefigit (vid. §. 23), unde si in asperum mutatum appareret, aut e Sanscritis relativis jam etc. derivanda sunt, quod maluerunt Bopp *Vergl. Gr.* §. 382, Pott II, 162, Giese p. 243. — Nos nunc nolumus quaerere, utrum verius sit. —

ἄβρα pro ἡβη in ἔφαβος Cum. 46. 50; Pottius I. p. 113 confert juvenis, Sanscr. juwan Compar. jawijas ἄγνος — Alc. 45 ἰόπλοχ' ἄγνα, 85 ἐδέξανθ' ἄγνα Boppius, Giesius et Pottius I. p. 236 recte derivare videntur.

dentur a radice Sanscrita *jadsh* (venerari); minus recte comparantur Latina *sacer*, *sancio*.

ἔ radix in ἀφέθεις Lamps. 14; comparatur a Pottio I, 276 radix Sanscrita *as* (jacere), unde transpositione natam putamus, diversi a Pottio; vide tamen eundem II. p. 672.

εὐδω in καθεύδω S. 24; in reliquis linguis cognata stirps non reperitur; at *ιαύω*, quod non alienum videtur, spiritum e *j* natum prodit, quanquam in *εὐνή* (ex *εὐδνη*) lenis est.

ὄδος in ἔφοδος Lamps. 29, cf. Sanscr. *sad* (ire) Pott I. p. 248, Giese p. 248.

ὄρω (videre) in ἐφόρει Alc. 70. cf. *servare*, *observeare*.

ὑπερ in καθύπερθεν Alc. 7. cf. *super*.

ὑπὸ in πρώτισθ' ὑπὸ Alc. 7. cf. *sub*.

ᾠρα in ἔρχεθ' ᾠρα S. 24; recte Pottius I. p. 123 comparat Gothicum *jēr* (annus).

6) Contra lenis indicia, ubi vulgo asper est, reperiuntur in his:

ἀγρέω pro αἰρέω (cf. Buttm. Lexil. I. p. 130, Giese p. 234) — κατάργεντον Lesb. 2166, 10, κατάργει Sapph. 98. cf. Hes. καταργεῖ, καθαιρεῖ; neque aliter spiritus asper apparet in Homericō ἀντάργετος pro ἀνθαίρετας Od. π, 148, et ubicunque extra Aeolicam dialectum antiquior forma servata est. Giesius et Pottius I. p. 234 conferunt Sanscr. *hri* (prehendere), quibus non adversor, modo *ā* euphonicè praepositum iudicetur.

ἄμμεσ — κ' ἄμμι Alc. 60, οὐκ ἄμμι S. 78, et lenis certissimus est apud Homerum et ubicunque cae formae leguntur; Sanscrite *asmān* est ἡμᾶς.

ἄπαλος — Sapph. 76 ᾠρχεῦντ' ἀπαλοῖς est in nonnullis libris, Theocr. 28, 4 ὑπ' ἀπαλῶ in duobus; accedunt in Sapph. fr. 15 κἀπάλαις e Bergkii conjectura pro καὶ πολλαῖς, et ἀντ' ἀπαλᾶν δερᾶν e nostra pro ἀντιαπαλαῖ δεσραι (aut e Nevii ἀμπ' ἀπαλᾶ δέρα). Vox non diversa est ab ἀμαλός, de cuius spiritu multa inter grammaticos

disceptatio erat, vid. Spitzn. ad II. χ, 310. Origo vocis dubia est; si tamen Butt. Lex. I. p. 262 ἀμαλὸς recte cum μαλακὸς, ἀβληχρὸς comparat, ā euphonicè praepositum antiquitus lenem habebat.

ἔς radix in ἐπεμμένα pro·ἐφειμένα Sapph. 74; certissime olim digamma habebat, vid. Giese p. 278.

ἔτερος vel ἄτερος in κἄτερωτα Sapph. 1, 5 pro καὶ ἐτέρωτε, cf. Hes. κατέροτα; comparanda sunt Latinum iterum, Anglosaxonicum other, vid. Grimm III. p. 637.

ἴμερ in ἐπ' ἴμέρω Sapph. 58, ut ex uno libro scriptum est. Pottius ἴμερος derivat a radice Sanscrita ish (cupere).

ἴρος pro ἱερός — Cum. 6. 16 κατείρων, κατειρώσιος pro καθιερούων, καθιερώσεως, Alc. 61 τὸν ἀπ' ἴρας e certissima Bergkii emendatione pro τὸν πήρας. Asper non minus deest in Ἰάρον i. e. Ἰέρον in antiqua inscriptione Theraca nr. 12 (Boeckh *Abh. d. Berl. Ac.* 1836), quam in illis asperi signum frequens est, ut antiqua Dorica dialectus aequè in hac stirpe asperum ignorasse videatur; ἐπιαρος legitur in foedere Eleorum C. I. nr. 11, quod pro ἐπίερος videtur. Cognata videntur aruspex, ἱεροσκοπος, et ipsa Graeca ἀρά, ἀρητήρ, ἐπαρή (cf. sacer, sacerdos, exsecrari), quae ex antiqua forma ἱαρος abjecto ἱ nata sunt, cf. ἰάω et ἄσσα, ἰάχη et ἠχή etc.

ἰψ rad. pro ὕψ — κατ' ἰψηλὼν ὀρέων S. 119; comparatur a Pottio I. p. 88 Sanscr. utsh̄tsha, altus.

ὄ,τι — Sapph. 1 v. 15. 17 κῶ,τι, cf. Lat. ecquis. Minime enim hoc pronomen e relativo et interrogativo compositum esse, docent adverbia ὅπως etc. cf. 23, 10.

Ἰορράδιος — τῷ τ' Ἰορράδιῳ. Alc. 73; vox, si comparas Latinum spurius, a radice σφυρ descendere videtur, vide quae disputavimus in Mus. Rhen. a. 1838. Aeoles, sigma olim abjecto, digamma habuisse videntur, ut Φὸς pro σΦος (cf. Sanscr. svas, Lat. suus), ita tamen ut negligi posset, cf. nr. 9 s. v. ἄδως.

ὑστερον — Sapph. 69 οὐδέποκ' ὕστερον in libris

est, quanquam alia de causa emendandum. Pottius II. p. 338 derivat ab *ὄψέ*.

7) Omisimus, quae nostrae regulae adversantur; sunt ea tamen satis pauca. Primum radix *ix* et asperi et lenis indicia habet; legitur enim *ἐφίκτισιν* Cum. 14, *ἐφίκεσθαι* Sapph. 44; contra apud Sapph. 2, 8 pro antiqua lectione *ἐθ' ἦκει* post *Τούπιον*, qui in omnibus fere libris *εἶκει* legi affirmat, *ἐτ' ἴκει* editum est et ex uno codice certius traditur; *ἀπίξεται* est Theocr. 29, 13, quanquam quatuor Gaisfordii libri *ἀφίξεται* praebent. Antiqua radicis forma latet⁸⁾; certiora sunt asperi indicia.

Deinde lenem prodit *κατιδρόσει* Cum. 7, quanquam aperte cognata sunt *sedeo*, Gothic. *sitan*; denique *ὑμμες* lenem habet in *θέλει ὑμμες* Sapph. 95, multis grammaticorum testimoniis confirmatum, quanquam Sanscr. *jushman* est *ὑμᾶς*. Sed tam paucae exceptiones in tot exemplis ipsam regulam non debilitant, sed confirmant.

8) Jam ad grammaticos redeuntibus apparet, exemplorum, quae afferunt, nonnulla nostram de psilosi Aeolica regulam sequi, plura adversari, in quibus non moramur, quia exemplis non magis dubitamus fidem detrectare, quam ipsis grammaticis, omnem asperi usum Aeolicae dialecto abjudicantibus. Neque quidquam fructus carpitur iis vocibus Aeolicis comparatis, quae in poetarum et grammaticorum libris passim lenem pro vulgari aspero appictum habent. Exempla collecta addimus

---

8) Boppius in Gloss. Sanscr. p. 211, Pottius I. p. 269, Giesius p. 291 conferunt Sanscr. *viç*; non recte. Nam nullum digammi vestigium in hac radice apparet. Quod Giesius ad digamma probandum affert ex Hesychio *γίξαι, χωρήσαι*, potius est Boeoticum *Fiξαι* pro *Feiξαι*, cf. §. 40, 3; deinde in Od. *v*, 213 *Ζεὺς ἀφίας τίσαιτο ἰκετήσιος*, quam antiquam lectionem recte restitui jubet p. 289, hiatus et productionis causa non est digamma, sed caesura primaria, cf. Il. *ε*, 576, *v*, 259, Od. *ι*, 366, *κ*, 322 etc. Neque apud Sapph. 59 ullo jure *Fiξω* scriptum est.

eorum causa, qui haerent in librorum levissima auctoritate. Ceterum, ubi plures libri extant, vix unquam conspirant. Leguntur haec: ἀγήσαιτο A. 57, ἀγρέω semper, Αἰσιόδος et αἰμίονος, quae Aeolica dicuntur pro Ἡσιόδος, ἡμίονος Et. M. 452, 37, ἄδν S. 2, 3, ἀλλόμαν S. 88, ἄμμες fere semper; ἔμμα semper pro εἶμα vid. §. 8, 3, ἔροτις vid. §. 30 not. 3, εἰάρας S. 53, Εἴρος pro Ἐβρος A. 94, ἴλλας et ἴλλαθι (potius ἴλλαθι) Choer. Ox. II, 224, 16 et 225, 6, ἰμέρῳ J. Gr. 244, b et Meerm. 662, ἴστος S. 18, ἴφος Ann. Ox. I, 63, 29, ἴψηλος, ἴφοθεν et ἴπαρ (fort. ἰπέρ) J. Gr. 244, b, ἴμιλλος Choer. Ox. II, 244, 22 et 247, 16 (adeo corrupte ἐπόμιλλος in Et. G. 561, 4), ὄρημι S. 2, 11 et ὄρημαι ap. Hes., ὄρπετον S. 20 et Theocr. 29, 13, ὄπη Vatic. 690, ὄδωρ S. 4, ἐμάρτη Theocr. 28, 4; ὕμοιον 29, 20 pro ὀμάρτει, ὀμοιον, ὕμμες fere semper, ὕπισθα et ὕπερθα Apoll. de adv. 606, 16 (sed teste Bastio ad Greg. Cor. 187 ὕπερθα), ὕσδων pro ὄζων S. 4; ὕπισθα et ὕσδων hic adjecimus, quia ὕ initiale vulgo asperum postulat.

9) Igitur, nisi omnia nos fallunt, quanquam non certissimum, satis tamen probabile est, Aeoles Asianos cum reliquis Graecis fere communem habuisse asperum e s̄ vel j̄ natum, contra aliis causis recentiore, ut videtur, tempore in aliis dialectis additum respuisse. Eandem legem in Aeolicorum poetarum reliquiis describendis, quantum fieri poterat, sequendam duximus. In universum reliquimus asperum vulgatum, si certa lenis praeferendi causa deesset. Lenem posuimus in omnibus vocibus, stirpibus et formis, quas certiora lenis indicia habere vidimus nr. 5; asperum maluimus in radice *ix*, adeo ἐθ' ἦκει S. 2, 8 et ἀγίξεται Theocr. 29, 13 non sine libris restituimus, vid. nr. 7. Praeterea lenem, partim cum aliqua librorum auctoritate pro vulgato aspero addidimus in his:

ἀγήσαιτο Alc. 57, quia ἀγέομαι ab ἄγω derivatum etiam apud Dores lenem habet, vid. Giese p. 417.

ἄδνς, quia antiquum digamma, etiam Aeolibus usi-

tatum (vid. §. 5, 2) in lenem abisse, ut in *ἔμμενος* pro *Ἐέμμενος* (nr. 5), consentaneum est, quanquam antiquissimo tempore haec stirps ante digamma habebat $\bar{s}$, ut docent Sanscr. *svadus*, Lat. *suavis*.

ἀμέρα propter *ἡμαρ* et Pindarica *ἐπάμερος*, *πεμπτάμερος*.

ἄρμα a radice *ἄρ*, ut etiam in antiquo titulo Dorico C. I. nr. 4 *Ἀρμοξίδαμος* sine asperi signo dialecti causa scriptum videtur.

ἵππιοι Alc. 7. cf. Sanscr. *aṣvas*, Lat. *equus* et ipsa Graeca *λέυκιππος* etc. cf. Giese p. 332.

ἴστος propter Homericum *ἐπίστιον*.

ὄρπειτον pro *ἄρπειτον* vid. §. 12, 2, cf. *ἀρπάζω*, *ραπίο*.

ὔδωρ cf. Gothicum *vatô*, Anglos. *väter*.

ὔσδος ut *ὔζος*.

Contra levissimae librorum auctoritati obtemperare nolimus in *ἐταίρα*, *ὑμάρτη*, *ὑμοιος* (cf. Sanscr. *sama*, Lat. *similis*, *simul*). — In singulis vocabulis Aeolicis, quae passim e titulis et grammaticis afferuntur, easdem regulas tacite sequuti sumus.

Quod grammatici negant, $\bar{\rho}$ apud Aeoles asperum habuisse, quam verum sit difficile est ad dijudicandum, quia asperi signo grammatici nihil significabant nisi rudiolem literae sonum; antiqui enim Graeci, quanquam in ceteris utebantur asperi signo, nunquam literae $\bar{\rho}$ addunt. Apud Aeoles hunc consonantis $\bar{\rho}$ sonum alium fuisse, non credo grammaticis, generalem de psilosi Aeolica regulam etiam ad $\bar{\rho}$ adhibentibus. Exemplum, quod Aeolicum vocatur, *ῥάρος* lenem non minus habere videtur propter sequens $\bar{\rho}$ aspiratum, quam N. P. *Ῥᾶρος*. vid. quos laudat Passow in Lexico et Herod. π. μ. λ. p. 35. — Itaque in his vulgarem usum deserere nolimus.

§. 5.

De digamma.

1) Digamma apud Aeoles in usu fuisse, ipsum Aeolici cognomen, quod apud Grammaticos gerit¹⁾, satis arguit, et diserta adsunt testimonia²⁾, unde, quum una Boeoti nominentur, etiam hic grammaticos de Asianis Aeolibus cogitasse apparet. — Priscianus et Melampus³⁾ tradunt Acoles ubique digamma aspirationis loco posuisse, quos vehementer errare, monuisse satis habemus. Accurata investigatio, reliquis dialectis et cognatis linguis comparatis, potius digamma ex antiquiore lingua acceptum, nunquam ex arbitrio quodam additum esse, luculenter docet.

1) Quintil. I, 4, 7 et 7, 27; Prisc. I. p. 12. 16. 21; Apoll. de pron. 98.

2) Tryph. παθ. λεξ. §. 11. προστίθεται δὲ καὶ τὸ δίγαμμα παρὰ τὰ Ἴωσι καὶ Δωριεῦσι καὶ Λάκωσιν, οἷον ἄναξ Φάναξ, Ἑλένα FEλένα. προστίθεται καὶ (leg. δέ) ἀπὸ φωνηέντων ἀρχομένοις· ἅπαξ δὲ παρ' Ἀλκμαίῳ τὸ ῥῆξις καὶ Φρῆξις εἰρηται. SchoH. Dion. 777, 26. τὸ παρὰ Βοιωτοῖς καὶ Αἰολεῦσι δίγαμμα; p. 778, 9. πάντα τὰ στοιχεῖα κατὰ πᾶσαν ἔστιν εὐρίσκεισθαι διάλεκτον· τὸ δὲ δίγαμμα οὐκ, ἀλλὰ παρὰ μόνοις τοῖς Βοιωτοῖς καὶ τοῖς Λάκωσι καὶ τοῖς Αἰολεῦσιν; item Ann. Ox. IV, 323, 3. Alia vid. infr.

3) Prisc. I. p. 22. »Sciendum tamen, quod hoc ipsum (digamma) Aeoles quidem ubique loco aspirationis ponebant effugientes spiritus asperitatem.« — Id. XIII. p. 574. »et in aliis dictionibus quibusdam solent Latini Aeoles sequuti vel in digamma V vel in S convertere aspirationem, ἥμισυ semis, ἕξ sex, ἑπτα septem« (male Krehlius *Fῆμιον* etc.; Aeoles ob solum digamma memorantur), cf. I. p. 23. 24. vid. not. 8. — Melampus Bekk. 777, 15. τὸ εὐρισκόμενον παρὰ τοῖς Αἰολεῦσι δίγαμμα οὐκ ἔστι γράμμα — ἔχει δὲ τύπον τόνδε· F — ὃ προστίθεται οἱ Αἰολεῖς ἐκάστη λέξει παρ' ἡμῖν δασυνομένη, αὐτοὶ ψιλοῦντες πᾶσαν λέξιν. σύμβολον οὖν παρ' αὐτοῖς ἔστιν ἐκφωνήσεως ἔχον τῆς οἰ καὶ οῦ διφθόγγου etc. — Macrob. II. p. 296, ed. Bip. »f digammon est Αἰολίων, quod illi solent magis contra vim adspirationis adhibere.«

2) Digamma primum ante vocales initiales fuisse traditur. Grammaticorum testimonia adsunt de pronomine 3 pers. *Ἔθεν*, *Ἔθι*, *Ἔξ*, possessivo *Ἔος*, et de *Ἔϊνος* 4). In poetarum reliquiis nunc ipsum digamma non est certissimum, nisi in fragmentis ab Apollonio allatis, quamquam et hic plus semel in codice corruptum, *Ἔθεν* Alc. 6 (cod. *γέθεν*), *Ἔθι* S. 2, 1, *Ἔθον* G. 106 (cod. *εθον*) 5). — Interdum in similes literas etiam alibi abiit, primum in *τ*, ut in fragmentis ab Aristotele servatis Alc. 45 et S. 26 recte *Ἔειπην* pro *τ' εἶπην* emendari videtur, et Alc. 31 *Ἔάδεα* pro *τάδε ἄν*. In *γ* corruptum est praeter *γέθεν* A. 6 apud Alc. 56, ubi *ἐκ F' ἔλετο* correximus pro librorum lectione *ἐκ δ' ἔλέγετο*, deinde in glossis nonnullis Hesychnianis, quas Lesbicas esse liquidarum duplicatio arguit (§. 8, 3. 8), *γάλλοι*, *ἦλοι* et *γέμματα*, *εἶματα* pro *Ἔάλλοι*, *Ἔέμματα* et minus certis *γέλλαι*, *τίλαι*; *γελλίξαι*, *συνειλήσαι*.

4) Apollon. de pron. 98. τὸ Αἰολικὸν δίγαμμα ταῖς κατὰ τὸ τρίτον πρόσωπον προσνέμεται καθὸ καὶ αἱ ἀπὸ φωνήματος ἀρχόμεναι δασύονται, addito Alc. fr. 6. — Id. 106. Αἰολεῖς οὖν τῷ F φαίνεται Ἔθι κῆνος. Σαρκώ. — Id. 107 de accus. Αἰολεῖς μετὰ τοῦ F i. e. Ἔθι. — Id. 136 de pron. poss. 3 p. Αἰολεῖς σὶν τῷ F κατὰ πᾶσαν πτωσὶν καὶ γένος τὸν εὐν παῖδα καλεῖ (S. 103) καὶ Ἄλκμαν συνεχῶς Αἰολίζων φησὶ τὰ ἑα κάδεα, ubi minus recte Bekkerus scripsit *Ἔθον*, *Ἔθά*, quem Nevius fr. 89 et Welckerus Alcm. fr. 76 sequuti sunt. — J. Gr. 244, b τὸν δὲ οἶνον εἶνον (recte Lascaris *Ἔϊνον*). ἔθος δὲ ἴστιν αὐτοῖς τῶν φωνηέντων προτιθέναι τὸ δίγαμμα.

5) Addimus hic Prisciani testimonia nonnulla de digamma apud Aeoles, quia exempla non e poetis vere Aeolicis, sed fortasse ex Alcmane hausisse videtur (vid. §. 2, 4): I. p. 21. »Sicut illi (Aeoles) solebant accipere digamma modo pro consonanti simplici, teste Astyage, qui diversis hoc ostendit usibus, ut in hoc versu: οἰόμενος *Ἔἔλλαν ἐλικώπιδα*, sic nos quoque etc.« — Deinde: »Est tamen quando iidem Aeoles inveniuntur pro duplici quoque consonante digamma posuisse ut *Νέστορα δὲ Ἔθῶν παῖδος*« (codd. *Ἔθι παρος* et *παρος*, unus Erl. *Ἔθι παιδος*). — Id. p. 21 »Digamma F Aeoles est quando pro nihilo in metro accipiebant, ut *ἄμμε δ' Ἔερέηναν τὸ δὲ τ' ἄρ θέτο Μῦσα λιγία*; est enim hexameter heroicus, de quo versu corruptissimo vid. Giese p. 184 seqq.

Interdum literae cognati soni pro digamma scriptae reperiuntur, in *βίτις* pro *βίτις*, quod Terentianus Maurus Aeolibus tribuit ⁶⁾, in *φέσπερε*, ut in Sapph. fr. 45 legitur apud Et. Gnd. 446, 3, dum ceteri, qui hunc versum asserunt, *Ἔσπερε* habent, et hanc lectionem ipsis ineptis vocis etymologiis confirmant, vid. Neue fr. 68, unde cum Welckero *Ἔσπερε* scripsimus.

Subinde in poëtarum reliquiis hiatus illicitus olim digamma pronuntiatum fuisse indicat, ut Alc. 7 ὑπὸ ἔργον, S. 2, 11 γλώσσα ἔαγε, ubi recte scripserunt *Ἐἔργον*, *Ἐἔαγε*; recte etiam Alc. 31 e duplici lectione οἴνω πλεύμονα τέγγε, cui metrum adversatur, et *τέγγε πλεύμονας οἴνω* intellexerunt olim *τέγγε πλεύμονα οἴνω* i. e. *Φοίνω* scriptum fuisse. (Minus certum est digamma, quod in corruptiore loco Sapph. 2 v. 7 ὡς σε γὰρ *Ἰίδω* scribentes restituimus). Cavendum tamen ne hiatus quemlibet, saepe corruptela ortum, digammi, id quod Alcaei et Sapphus editores nonnulli fecerunt, indicium habeamus. Qui quas voces temere digamma ornaverunt, quod nullo aliunde argumento vindicari posset, omittimus.

3) Quas voces apud Aeoles magis minusve certis argumentis intelligitur digamma apud Lesbios habuisse, pronomina 3 pers., *Ἐἄδης*, *Ἐἄλλος*, *Ἐἔαγα*, *Ἐἔπον*, *Ἐἔμμα*, *Ἐἔργον*, *Ἐἔσπερος*, *Ἰίδω*, *Ἰίτις*, *Ἰοῖνος*, caedem omnes apud Homerum certissima digammi indicia habent, ut ex antiquissima Graccorum lingua hunc sonum apud Aeoles servatum esse pateat. — Neque tamen semper aut ubique antiqui digamma tenaces erant. Nam et in titulis nullum ejus vestigium, ubi adēo Lesb. 2166, 16 *εἴκοσι*, l. 24 *οἰκήσοισι*, Lamps. 12 *ἴσως*, Cum. 41 *εἴκονας* leguntur, quas voces olim digamma habuisse, ex eodem Homero et aliunde constat, et in poëtarum reliquiis reperiuntur, ubi digamma, quod olim fuit, vim consonantis

6) Ter. M. de syll. c. 2 v. 659 p. 2397 P.:

Quamque *ἴτιν* dicunt Achaeci, hanc *βίτιν* gens Aeolis;
Plura Sappho comprobavit, Aeoles et ceteri.

amisisse metro apparet. Satis erit, certissima exempla afferre: A. 41 ἀπάλαμνον εἶπην, 57 τὸ δ' ἔργον, S. 51 ὄσσον ἴδην, S. 111 ex antiquo papyro προῖδοισαν, (nec minus in fr. 110 ex eodem papyro οὐκ οἶδα non οὐ Φοῖδα scriptum est), S. 3 φάεννον εἶδος, S. 74 ἐπεμμένα, A. 1 ὠ' ναξ, S. 2, 1 κῆνός ἴσος, 44 ἔρχεται ἴσος, A. 5 εὐπέδιλλος Ἴρις, S. 55 κάλιστ' εἰκάσθω⁷⁾; nam fuisse digamma in ἰδεῖν, οἶδα, εἶδος, ἄναξ, ἴσος, Ἴρις et radice εἰκ, ex Homero et aliunde satis constat. Consentit Priscianus, digamma subinde Aeolibus pro nihilo fuisse testatus (not. 5), quanquam vix probabile est; quod e corrupto, quem adhibet versu, colligi possit, vel sic digammi signum adscriptum fuisse. Neque Lesbii, id quod Dorienses nonnullos fecisse, e tabulis Heracleensibus apparet, in aliis vocibus et stirpibus antiquum digamma tenuerunt, in aliis abjecerunt, siquidem in iisdem vocibus servati et neglecti vestigia reperiuntur. Tantummodo in pronomine tertiae personae firmiter haesisse videtur, unde, aliis rationibus accedentibus, Alc. 88 scripsimus δὲ Φαύτω pro δ' εαύτω, vid. §. 23, 7; in reliquis suadente versu et assumi videtur et, saepius quidem, negligi. Igitur videntur Lesbii digamma ante vocales initiales ex antiqua lingua hereditate acceptum jam Alcaei et Sapphus tempore plerumque neglexisse, postea ante Alexandrum M. prorsus abjecisse.

4) Digamma ante $\bar{\varrho}$ initiale positum in unico traditur Φρηξίς, quo Alcaicum semel usum esse Trypho refert (vid. not. 2). Contra Priscianus⁸⁾ docet, digamma ante $\bar{\varrho}$

7) Apud Theocritum nullam fere digammi vestigium, nisi forte καὶ οἶ 28, 23, plura neglecti.

8) Prisc. I. p. 23: »In $\bar{\varphi}$ solet apud Aeoles transire digamma, quoties ab $\bar{\varrho}$ incipit dictio, quae solet aspirari, ut *ρήτωρ βρήτωρ* dicunt.« — Id. p. 24: »Aeoles loco aspirationis digamma ponentes in dictionibus ab $\bar{\varrho}$ incipientibus solent loco digamma B scribere, iudicantes debere praeponi digamma quasi vocali; sed rursus quasi consonanti digamma in eadem syllaba praepone recusantes commutabant id in B, *βρήτωρ*, *βρόδος* dicentes.«

initiale ab Aeolibus mutatum esse in β , quod minus accurate reliqui *) grammatici pleonastice praepositum dicunt. Haec vero hujus usus exempla apud grammaticos reperiuntur: $\beta\rho\alpha$ et $\beta\rho\alpha\acute{\iota}\delta\iota\omicron\varsigma$, $\beta\rho\alpha\delta\acute{\alpha}\mu\alpha\nu\theta\upsilon\varsigma$, $\beta\rho\acute{\alpha}\kappa\omicron\varsigma$, $\beta\rho\eta\tau\omega\varsigma$, $\beta\rho\acute{\iota}\zeta\alpha$ vel $\beta\rho\acute{\iota}\sigma\delta\alpha$, $\beta\rho\acute{\omicron}\delta\omicron\nu$, $\beta\rho\acute{\iota}\tau\eta\varsigma$, $\beta\rho\acute{\iota}\tau\iota\varsigma$.

Sappho $\beta\rho\acute{\omicron}\delta\omicron\nu$ dixisse refertur ab Orione p. 140, 18; $\beta\rho\acute{\alpha}\kappa\epsilon\upsilon$ habet fr. 69, ut Theocr. 28, 11; denique vox a grammaticis omissa $\beta\rho\acute{\alpha}\delta\iota\omicron\varsigma$ legitur Sapph. 18 et 55. Recte a Schneidewino restituta videntur $\beta\rho\acute{\omicron}\delta\omicron\nu$ et $\beta\rho\delta\omicron\pi\acute{\alpha}\chi\epsilon\iota\varsigma$ Sapph. 69 et 62, quia nullo indicio unquam hoc β omissum esse significatur. — In titulis nulla vox legitur, quae huc facere possit. Non alienum autem videtur nomen Lesbiaci promontorii $\beta\rho\eta\tau\omicron\varsigma\alpha$, quod comme-

9) Apoll. de adv. 567, 20. $\mu\grave{\eta}$ γὰρ ἄλλοτε προτιθένται Αἰολεῖς τὸ β τῷ ρ , εἰ μὴ τὸ δ ἐπιφέροίτο κατὰ τὴν ἐξῆς συλλαβὴν ἢ τὸ συνηγεῖς ζ ἢ τὸ συμπαισιότερον τ . ἄποξ γὰρ τοῦ α ἐπιφερομένου ἢ πρόσθεν ἐγένετο· διὰ τοῦτο βρόδον φασι καὶ βρίζα καὶ βρυτῆρες· οὐ μὴν τὸ $\acute{\iota}\epsilon\omega$ ἔτι βρῖω φασι οὐδὲ ἄλλο τι τῶν τριούτων, unde Aeolicum $\beta\rho\acute{\alpha}\kappa\epsilon$ e $\beta\rho\acute{\alpha}\delta\iota\omicron\varsigma$ derivat, cf. p. 566, 32 et 573, 29; hinc hausit Et. M. 700, 30; Eust. 222, 3 in ceteris consentiens addit exemplum ab Apollonio omissum $\beta\rho\acute{\alpha}\kappa\omicron\varsigma$. cf. p. 1654, 23. — Manca regula (litera ζ et exemplo $\beta\rho\acute{\iota}\zeta\alpha$ omisso) legitur apud Joann. Gr. 243, b, Greg. Cor. 572, Meerm. 660, Vatic. 689. — Praeterea pleonasticus litterae β ante ρ apud Aeoles usus cum vulgatis exemplis $\beta\rho\acute{\omicron}\delta\alpha$, $\beta\rho\acute{\alpha}\kappa\epsilon$ commemoratur a Joann. Gr. 236, a et 237, a, Leid. 638, Vatic. 689 (ubi additur $\acute{\rho}\alpha\nu\alpha\iota$ $\beta\rho\acute{\alpha}\nu\alpha\iota$, fort. $\acute{\rho}\alpha$ $\beta\rho\acute{\alpha}$), Mich. Pselló apud Koen. ad Greg. C. 572. — Aeolicum $\beta\rho\acute{\omicron}\delta\omicron\nu$ agnoscitur ab Orione p. 140, 17, cf. Et. Gud. 114, 17, ubi corrupte $\kappa\rho\acute{\omicron}\delta\omicron\nu$, et Et. M. 185, 29; Hes. $\beta\rho\acute{\omicron}\delta\alpha$. Αἰολεῖς $\acute{\rho}\acute{\omicron}\delta\alpha$, et $\beta\rho\acute{\alpha}\delta\iota\omicron\nu$, $\acute{\rho}\acute{\alpha}\delta\iota\omicron\nu$ Αἰολεῖς; $\beta\rho\acute{\alpha}$ et $\beta\rho\acute{\alpha}\delta\iota\omicron\nu$ Eust. 163, 21; $\beta\rho\acute{\alpha}\kappa\iota\alpha$ (sic) Et. M. 98, 4. — Nova exempla accedunt ex Joann. Gr. 244, b, ubi $\beta\rho\acute{\omicron}\delta\alpha$, $\beta\rho\alpha\delta\acute{\alpha}\mu\alpha\nu\theta\upsilon\varsigma$, $\beta\rho\tau\eta\tau\eta\varsigma$ afferuntur, et ex Etym. M. 214, 31: $\beta\rho\acute{\omicron}\delta\omicron\nu$ κατὰ διάλεκτον παρὰ τὸ $\acute{\rho}\acute{\omicron}\delta\omicron\nu$ πλειονασμῶ τοῦ β ὡσπερ ἑντιδες βρυτιδες καὶ ἑξῆς $\beta\rho\acute{\omicron}\delta\alpha$, ubi Aeolicam dialectum significari, etiam ζ in $\sigma\delta$ solutum docet. vid. §. 7, 3. — Ceterum grammatici eo progressi sunt, ut, ubicunque in vocibus minime Aeolicae dialecto propriis β pleonastice additum putabant, ab Aeolibus id repeterent, ut in $\beta\rho\alpha\beta\epsilon\nu$ καὶ Orion. Et. 33, 2, ἀλιβδύειν Et. M. 63, 15, Et. G. 35, 32.

noravit Androtio, vid. Et. M. 214, 7 (ubi ἄρκυς Αεσβιακῆς Βοήθησις), a ῥήγνυμι. Nam non ubique Aeoles $\bar{\rho}$ initiali β praefixisse, recte Apollonius monet, quanquam, quibus finibus hunc usum circumscribit, eos non veros esse, ipsum adverbium $\beta\rho\tilde{\alpha}$ docet, quod non diversum esse a ῥέα, neque, ut ille vult, apocope e $\beta\rho\acute{\alpha}\delta\iota\omicron\nu$ ortum, nunc nemo negabit. Melius Priscianus intellexit, antiquum digamma in β transisse, quod confirmatur, si $\beta\rho\eta\tau\omega$ comparamus cum Φράτρα in foedere Eleorum C. l. nr. 11, $\beta\rho\iota\zeta\alpha$ cum nostro Wurzel, $\beta\rho\acute{\upsilon}\tau\eta\rho$ et $\beta\rho\acute{\upsilon}\tau\iota\varsigma$, cum $\epsilon\rho\acute{\upsilon}\omega$, quod apud Homerum digammi indicia habet.

Ceterum apparet, ut reliquos grammaticos, ita Apollonium, qui ante vocales ipsum digamma in poëtarum Lesbiorum libris scriptum invenit, ante $\bar{\rho}$ invenisse β pro digamma. Certum inde videretur, ipsos poëtas jam in his β pro digamma pronuntiasse, nisi Tryphonis testimonio constaret, semel apud Alcaeam Φυῆξις , non $\beta\rho\eta\acute{\xi}\iota\varsigma$, scriptum fuisse. Jam suspicio nascitur, mature recentiorum Aeolum pronuntiationem in libros irrepsisse, antiquum digamma casu aliquo in Φυῆξις servatum esse, neque tamen rem ad liquidum perducere licet.

5) In mediis quoque vocibus inter vocales apud Aeoles digamma fuisse, ut $\acute{\alpha}\text{F}\iota\varsigma$, Priscianus ¹⁰⁾ tradit, sed is non magna fide dignus, quia Alcmanem Laconem pro Aeolico poëta testem habet.

Reliqui grammatici referunt, Aeoles in quibusdam inter vocales $\bar{\upsilon}$ inseruisse, cujus usus exempla habent:

10) Prisc. VI. p. 264: »Aeoles quoque solent inter duas vocales jusdem dictionis digamma ponere, quos in multis nos sequimur, $\text{F}\iota\varsigma$ ovis, $\text{A}\alpha\text{F}\omicron\varsigma$ Davus, $\acute{\omega}\text{F}\omicron\nu$ ovum.« — Id. I. p. 22: »Hiatus quoque causa solebant illi (Aeoles) interponere digamma F, quod ostendunt etiam poëtae Aeolidae usi, Alcman: $\kappa\alpha\iota \chi\epsilon\tilde{\iota}\mu\alpha \pi\tilde{\upsilon}\rho \tau\epsilon \delta\acute{\alpha}\text{-}\iota\omicron\nu$, et epigrammata, quae egomet legi in tripode vetustissimo, ut stat in Xerolopho Byzantii, sic scripta: $\text{A}\eta\mu\omicron\phi\omicron\nu \text{A}\alpha\text{F}\omicron\kappa\omicron\text{-}\iota\omega\nu$.« — Id. I. p. 21: »Inveniuntur etiam pro vocali correpta hoc digamma illi usi, ut Alcman $\kappa\alpha\iota \chi\epsilon\tilde{\iota}\mu\alpha \pi\tilde{\upsilon}\rho \tau\epsilon \delta\acute{\alpha}\text{F}\iota\omicron\nu$.«

αἴηρ, αἴως pro Dorico αῶς, γαῦος, παραύα pro Dorico παράα, unde Pindaricum χαλκοπάραος, φαῦος (in Hesychii glossa φανόφοροι, ἰέρειαι, Αἰολεῖς), εὐάλωκεν 11) pro ἑά-

11) Scholl. Pind. Pyth. II, 52. (Αἰολεῖς) ἐὰν ὦσι δύο φωνήεντα μεταξὺ ἐπιθέσει τὸ ὦ ὡς ἀπὸ τοῦ ἀήρ ἀνῆρ καὶ αῶς ἄνωσ (sic) ὅταν δὲ σύμφωνόν ἐστι μεταξὺ, οὐκέτι (unde etiam Pindari ἀνάτα Aeolicum vocatur). Eadem fere Greg. Cor. 611 in antiquis editionibus, ubi nunc pro ultimis haec leguntur: οὕτω καὶ χέω χεύω καὶ θέω θεύω καὶ νέω νεύω. Non recte regula restringitur apud Tzetz. ad Hes. Opp. 664 (Et. Leid. ap. Gaisf. ad l.) ad κανάξαις: οἱ Αἰολεῖς μετὰ ἄλφα ἂν ἢ φωνῆην προστιθέασι τὸ ὦ· οἶον ἀήρ ἀνῆρ, ἦώς αἴως, ἄγιος αἴγιος (Koen. ad Greg. 612 em. ἀγαός ἀγανός, Scalig. ἀέλιος ἀέλιος), ἀάτην ἀάτην; Joann. Gr. 244, a: προστιθέασι τῷ ᾠ τὸ ὦ, ἀήρ ἀνῆρ, αῶς αἴως. De Aeolico αἴως praeterea testantur Et. Gud. 254, 1 (corr. 95, 22), Ann. Ox. III, 400, 20, Eust. 161, 16, Suid. s. v. ἦώς. Et. M. 171, 1. παρὰ τὸ αἴω Αἰολικῶς ὃ σημαίνει τὴν ἡμέραν, unde corrigas ibid. 174, 36: παρὰ τὴν αἴαν Αἰολικῶς τὴν ἡμέραν· τὴν γὰρ ἦοι οἱ Αἰολεῖς αἴον φαοί (in Et. G. 95, 20 est αἴαρ et αἴαν). cf. not. 12, Hes. αἴως ἡμέρα; de ἀνῆρ Et. Gud. 93, 55. — Praeterea ναὸς Aeolicam dicitur ab Apollon. de adv. 559, 31, Et. Or. 3, 8, Et. M. 6, 26, Ann. Ox. III, 237; de παραύα Ann. Ox. I. 343, 18: οἱ Αἰολεῖς παράνα λέγουσι τροπῇ καὶ ἐπενθήσει τοῦ ὦ τῷ ἰδίῳ ἔθει, corruptius Choer. Ox. II, 251: παρειαί· εἰ παραυναί γὰρ λέγουσιν (Et. G. 453, 20 παρειαὶ παρειαὶ λέξις) οἱ Αἰολεῖς τροφαντες τὸ ὦ εἰς ὦ καὶ τὸ ἔ εἰς ᾠ, et Ann. Ox. II, 301: παρειαὶ διὰ τῆς ἔτι διφθόγγου, ὅτι οἱ Αἰολεῖς παρειαὶς λέγουσιν, nisi hic παρηὰς legendum est, quod quum alibi Aeolicum vocetur, Boeotis vindicare studebimus §. 40. not. 6. — Ann. Ox. I, 174, 19. τὸ ἐρευνῶ περισπούμενον οἱ Αἰολεῖς ἀποβάλλοντες τὸ ὦ βαρύνουσι ἐρεῦω, potius ex ἐρέω. —

Saepe grammatici suo more pleonasmum hunc Aeolicum agnoscunt in vocibus Aeolicae dialecto non propriis, ut ἀγανός Et. Or. 3, 8, Et. M. 6, 26, Et. G. 3, 28, Ann. Ox. I, 32, 18; ficta forma ἐλαῶσι Heraclid. ap. Eust. 670 fin., Herod. H. Ad. 205, a, App. Et. G. 661, 38; χεύαντες J. Gr. 243, b, Gr. C. 591, Meerm. 660, Aug. 670, Vatic. 690; εὐαδς Meerm. 660, Eust. 990, 36 et 1792, 54, Scholl. Dion. 694, 19, Ann. Ox. IV, 177, 11, quod cautior Apollonius de adv. p. 559, 30 non vocat Aeolicum, quanquam deinceps Aeolicum ναὸς commemorat; denique Pindaricum ἀνάτα vid. supra. Ceterum negare nolumus, ea maxime, quae ultimo loco nominavimus, fortasse etiam apud Lesbios fuisse in

λωκεν, denique χεύω, θεύω, νεύω, ἐρεύω. Aeolicae videntur etiam Hesychii glossae αἰελλαι, ἄελλαι et αἰιδετοῦ, ἀφανοῦς i. e. αἰδετοῦ et corruptiores αἰέρος, σκία et αἰήτων, ἔπνηον. — Non minus ῥ interdum ante sequens ῑ insertum est, ut αἰρηκτος, εὐράγη pro ἄρηκτος, ἐράγη¹²⁾. Quae praeterea vocalis ῥ ante alias consonantes abundantis a grammaticis exempla afferuntur, non sunt vere Aeolica, sed e mala hujus pleonasmī Aeolici doctrina explicantur¹³⁾.

In titulis hujus usus haec exempla leguntur: ναῦος Lesb. 2166, 38, Cum. 5. 16; ἐνδύη 2166, 32 et δευομένοις 2189. — Apud poetas leguntur αῦως Sapph. 11. 45. 108; ναῦω Alc. 3; deinde Hesychius post glossam ἐπιπνεύων, ἐπιβλέπων Alcaei fragmentum tradit corruptissimum (fr. 55), in quo vix dubium est, quin pro πνεύουσα corrigi oporteat πνεύουσα; Alc. 33 antiqua lectio est ἔγγευε pro ἔγγεε; eandem originem habent Ἄρενος, Ἄρευι,

usu, quia non alia causa nata sunt, quam quae Lesbiaca esse certum est.

12) Ann. Ox. III, 237. ἔθος Αἰολεῦσι τὸ ῥ πλεονάζειν φωνήεντος ἐπιφερομένου ἢ τοῦ ῑ· ναὺς ναῦς, ἄς αὐός (leg. αἰὼς αὐός), εἰλωκεν εὐάλωκεν, ἄρηκτος αἰρήκτος (leg. αἰρηκτος), ἐράγη εὐράγη (leg. εὐράγη). — Scholl. Dion. Thr. 694, 18. εἰώθησαν Αἰολεῖς φωνήεντος ἐπιφερομένου προστιθέναι τὸ ῥ ὡς ἐπὶ τοῦ εὔαδε· καὶ πάλιν τὸ ἦως αἰὼς λεγόντων τῶν Δωριέων οἱ Αἰολεῖς λέγουσιν αὐὼς τὸ ῥ προστιθέντες, καὶ πάλιν τὸ ἄτην αὐάτην λέγουσιν οἱ Αἰολεῖς· τοῦ δὲ ῑ ἐπιφερομένου πολλάκις προστιθέσιν οἱ Αἰολεῖς· οἶον αἰρηκτος. — Eust. 548, 30. ταλαύριος πλεονασμῷ Αἰολικῷ τοῦ ῥ ὡς ἄρηκτος αἰρηκτος.

13) Ita αὐτὰρ et εὐκῆλος pro ἀτὰρ et ἔκῆλος Aeolica vocantur ab Auct. π. ὄμ. διαλ. p. 478, αὐτὰρ Eust. 72, 41, εὐκῆλος Eust. 149, 15, Ann. Ox. III, 398, 29; νοῦσος et Οὐλυμπος Ann. Ox. IV, 177, 11; denique Eust. 1654, 28. Αἰολεῖς παρατιθέντες τὸ ῥ, ὡς φησιν Ἀρίσταρχος παρατιθεῖς τὸ ἀτὰρ αὐτὰρ, θαλὸς δαυλὸς, ἰαχεν ἰαυχεν, λέγουσιν οὕτω καὶ φάσκω φαύσκω (unde πιφάσκω derivat); similia traduntur in App. Et. Gud. 661, 50. At cautior Apollonius de adv. 559, 30 νοῦσος Ionicum dicit et tacite significat, εὐκῆλος non esse Aeolicum (cf. not. 11); αὐτὰρ disertio testimonio non Aeolicum, sed κοινὸν esse traditur Ann. Ox. I, 67, 11; denique δαυλὸς recentioribus Ionibus tribuitur Scholl. V. II. o, 421.

Ἄρνεα, de quibus vide §. 22. — Denique non alienum esset *Ἐύρος* Alc. 94 pro vulgato *Ἐβρος*, nisi librarii sphalmate natum videretur.

6) In his omnibus $\bar{u}$ ex antiquo digamma ortum esse, satis docent *αὔως* et *φαῦος* cum Laconico *ἀβῶς* et Pamphylico *φάβος* comparata, *εὐάλωκα* et *αὐίδετος* cum *ἀλώ-ναι* et *ιδεῖν*, quae apud Homerum certa digammi indicia habent, *αὔρηκτος* denique et *εὐράγη* cum ipso Aeolico *Φρηξίς*, ut alia minus aperta omittamus.

Certissimum inter haec est digamma in $\bar{u}$ mutatum post longum $\bar{a}$ in *αῦηο*, *αὔως*, *ναῦος*, *παρᾶνα*; nihilominus, digamma post eandem vocalem potius ejecto, legitur *ἀέλιος* S. 79, quod si Scaligeri in Tzetze emendatione confisus (vid. not. 11) in *αὐέλιος* corrigere velis, certiora sunt *ναῶς*, *ναῖ* Alc. 10. 11 et quod Aeolicum dicitur *νάεσσι* Et. M. 605, 25 et Ann. Ox. I, 298, 17. ubi Alcaei frustulum adhibetur (Alc. 79) ¹⁴⁾, in quibus digamma omissum Latino navis arguitur. Deinde post $\bar{\eta}$ haec mutatio facta est in *Ἄρνεας* pro *ἌρηΦος*; at ceterae voces in $\bar{e}$ in obliquis casibus non habent $\bar{u}$ ex ipsorum grammaticorum testimoniis, accedentibus libris et titulis, ut *βασιλῆος*, vid. §. 21, 6. Cum brevi $\bar{a}$ digamma in diphthongum $\bar{au}$ coalescit in *φανόφοροι*, *αὔελλα*, *αὐίδετος*, quibuscum compares Homericum *αὐτάχοι*, Pindaricum *αὐάτα* P. II, 52 et III, 42; contra omissum est in *αείδω* Alc. 4. 5. 64, *αοίδα* A. 31, *αοιδος* S. 44 (cf. *τραγαΓυδὸς* etc. apud Boeotos C. I. nr. 1583), *αῆδων* S. 19 (cf. Hes. *ἀβηδόνα*, *ἀηδόνα*), denique in ipso *γάος*, quod legitur in Sapphus fr. 111 ex antiquo papyro. Diphthongus $\bar{eu}$ ex $\bar{e}$ et digamma prodiit in *εὐάλωκα*, *χεύω*, *πνεύω*, *δεύω* etc., ut in Homerico *εὐαδε*; at *ἐάνασσε* Alc. 53, *ἐαγε* S. 2, 11, *χέω* A. 31, S. 2, 13, alia leguntur, non *εὐάνασσε* (quanquam ipsum augmentum syl-

14) Schneidewinus Ex. Cr. II. p.9 in hoc loco correxit *ναύεσσι*, fretus grammatici loco, quem attulimus not. 12 in.; at ibi *ναῖ* *ναῖος* est templum, non genitivus a *ναῖς*.

labicum olim digamma interfuisse prodit), *εὔαγε*, ubi eadem valent de reduplicatione, *χεύω*. Postremo accedunt *αὔρηκτος*, *εὐράγη*, quibuscum conspirat Homericum *ταλαύριος*. — Apparet nullam certam regulam atque normam in his regnare, sed casu quodam factum videri, ut in aliis digamma in $\bar{v}$ mutaretur, in aliis ejiceretur.

7) Jam vero fuerunt, qui judicarent, digamma in his non esse in $\bar{v}$ vere mutatum, sed pronuntiatione non mutata $\bar{v}$ pro *F* scriptum esse. Cujus rei argumentum Boeckhius ad Pind. P. II, 28 maxime petiit e spiritus atque accentus collocatione singulari, quam in *ἀνάτα*, *ἀνήρ*, *ἄνος* Scholia ad illum locum (not. 11), ut in *ἀνάτα* multi Pindari libri, tuentur; inde enim apparere, grammaticis $\bar{v}$ pro consonante fuisse. At quum nullum praeterea talis grammaticorum opinionis vestigium reperiatur, ita scribendo potius pleonasticum vocalis $\bar{v}$ usum significare videntur¹⁵⁾. Gravius est, quod, sicuti *ἀνάτα* apud Pindarum, ita *ἔγγεγε* Alc. 33 diphthongum corripit (nec minus *ἐπιπνεύουσα* Alc. 55, ut corruptissimum fragmentum correximus); deinde aperta scribendi inconstantia indicare videtur, non accurate ipsum vivae orationis sonum exprimi. Vix tamen dubium videtur recentiores Aeoles, quorum inscriptiones habemus, vere digamma in talibus in $\bar{v}$ mutasse; cur enim sono non mutato signum mutarent? Contra in poetis Lesbiis fieri potuit, ut digamma in mediis vocibus, quod scripsisse Aeoles Priscianus affirmat, in recentioribus libris ut obsoletum aut ejiceretur aut e recentiorum Aeolum consuetudine in $\bar{v}$ mutaretur, non minus quam *ἀνάτα* vix ipsi Pindaro Boeoto debetur, quum Boeoti multo recentiores digammi signum inter vocales tenuerint.

8) Raro digamma inter vocales ita evanuit, ut etiam contractio concederetur, ut factum est in *Ἄλιε* A. 70, et

15) Adversatur etiam, si recte judicavimus, antiquum de vocis *ναῦος* accentu testimonium, quo comparatur cum *Τραῦος*, *ψαῦος*, *αὔος*, nullo discrimine notato. vid. §. 3. not. 9.

Ἄλιω S. 111; nam *καταρρέϊ* S. 4 etiam aliam ob causam corruptum videtur, vid. §. 28, 1. — Post vocales, quae non possunt diphthongum cum $\bar{v}$ efficere, digamma omissum esse in libris, vix opus est monere, ut *Διὸς* S. 1, 2 etc., *ᾄϊον* S. 17. 37. 85. — Aliarum literarum pro digamma in mediis vocibus usus incertissimus est; nam *ἄβως*, quod scribitur Et. G. 212, 43 in Sapphus fr. 45 pro vulgato *αῦως*, notae harum literarum apud recentiores librarios permutationi debetur; Hesychii vero glossa *καραβίδες, γράες· Μεθυμναῖοι* non una causa singularis est.

9) Jam satis apparet, non eum fuisse digammi apud Aeoles Asianos usum, quem Aeolici nomen prodere videtur. Nam et ante vocales initiales jam apud antiquos poetas saepe pro nihilo habitum est, et ante $\bar{\rho}$ atque in mediis vocibus, si non eorundem aetate, tamen satis mature in $\bar{\beta}$ et $\bar{v}$ transiit. Multo accuratius et diutius Boeotos digamma servasse postea videbimus, multo etiam Doriensium nonnullos, tabulae Heracleenses arguunt.

§. 6.

De consonantibus simplicibus.

1) π pro vulgato τ est in *πέμπε* pro *πέντε*, quod a grammaticis 1) Aeolicum vocatur et legitur Alc. 26, unde recte Schneidewinus Sapph. 49 pro *πεντεβόηα* scripsisse videtur *πεμπεβόηα*; deinde in *πέσσυρες* pro *τέσσαρες* 2),

1) Herod. Vit. Hom. c. 37, ubi Homerus ut Aeolensis *πεμποίβω-λα* dixisse refertur, *καὶ γὰρ ὀνομάζουσι οἱ Αἰολεῖς τὰ πέντε πέμπε*, cf. Eust. 135, 38, Scholl. Od. δ, 412; Et. M. 660, 3; Hesych. s. v. *πέμπε* et *πεμπάσεται*; Phot. *πέμπετα: πέντε καὶ Αἰολεῖς καὶ Ἰωνες καὶ Ἀττικοὶ leg. πέμπε τὰ πέντε*.

2) Hesych. *πέσσυρες, τέσσαρες Αἰολεῖς*, cf. *πέσσυρα, πίσυρα, τέσσαρα*; apud Joann. Gr. 241, b: *οἱ Αἰολεῖς ἀντὶ τοῦ τ̄ τὸ π̄ στολήν σπολήν, σιταῖς σιταῖς, τέτραπται πέτραπται*, ubi pro ultimis spurcor *τετράτα πετράτα*.

quanquam Alcaeo adscribitur *τετραβαρήων* apud Hesych. s. v.; deinde in adverbio locativo *πήλυι*, quod quum Aeolicum vocetur a grammaticis (vid. §. 29. not 6), Aeolice pro *τηλόσε* positum esse intellexit Seidlerus p. 219 et egregia emendatione apud Sapph. 1, 6 pro *πόλυ* restituit Bergkius; denique in *σπέλλω* pro *στέλλω* et derivato *σπολά*³⁾, unde futurum *κασπολέω* est Sapph. 23; *στολά* tamen in libris est S. 74, *ἀπέστελλαν*, *ἀποστελλαντα*, *ἀποσταλέντα* in Lamps. 12. 18. 23. — Apparet, Aeoles π pro τ̄ habere, ubi apud Latinos est q̄, cf. quinque, quatuor, pro-cul i. e. proquul, cultus (*στολή*), in Sanscrita lingua *tsh*, *pantscha*, *tshatur*, *tshēla* (vestis); manet tamen τ̄ in *τίς* et *τε*, cf. quis, que, Sanscr. *tscha*, neque minus in adverbiiis temporalibus *ὄτα*, *ἄλλοια* etc., ubi Dorica dialectus π̄ habet. vid. §. 29, 1.

Male a nonnullis⁴⁾ π̄ pro π̄ Aeolicum dicitur, quod potius est Ionum in interrogativis. Aeoles ubique π tenent, ut *ποῑ*, *πότα*, *ὄποτα*. vid. §. 29.

2) β pro δ Aeolicum vocatur⁵⁾ in *βλήρ* pro *δέλεαρ*, et *βελφῖνες*, *Βελφοῖ* pro *δελφῖνες*, *Δελφοῖ*. At illud e con-

3) J. Gr. 244, a (not. 2) et ultimis omissis Greg. C. 615, Meerm. 662; Lesbicae sunt etiam Hesychii glossae *σπελλάμεναι*, *στειλάμεναι* propter liquidae duplicationem (§. 8, 2), *σπολεῖσα*, *σταλεῖσα* propter ᾱ in ο̄ mutatum (§. 12, 2), denique *κασπέλη*, *στορνῆς* (leg. *κασπέλλει*) et *κασπολέω*, *ὑποστρέφω* (fort. *ὑποστορέω*) pro *καταστέλλει*, *καταστελέω* vel *κατασταλέω*, docente insuper praepositionis rara apocope. vid. §. 28, 1.

4) Scholl. Hes. Theog. 134. *Κοῖον λέγει τὴν ποιότητα κατὰ τροπὴν Αἰολικὴν τοῦ π̄ πρὸς τὸ π̄*, unde Et. M. 523, 49, Greg. C. 549; etymologiae ineptia apparet.

5) Et. M. 200, 27. *βλήρ Αἰολικῶς τὸ δέλεαρ· οἱ Αἰολεῖς τὸ δ̄ εἰς β̄ τρέπουσι· τοὺς γὰρ δελφῖνας βελφῖνάς φασὶ καὶ τοὺς Δελφούς Βελφοῦς*, cf. Hesych. *βλήρ*, *δέλεαρ· παρ' Ἀλκμαίωνι ἢ λέξις*, ubi nolo cum Schneidewino Ex. Cr. II. p. 10 *Ἀλκμαίω* corrigere, quia non est cur nolimus Alcmaeonem (vid. Lob. Parall. p. 75) hae dictione usum credere.

suetudine grammaticorum per sequentia Aeolica explicari videtur, quum necessitate quadam e $\delta\lambda\eta\rho$ fieret $\beta\lambda\eta\rho$, vid. §. 11, 1; haec vero comparanda sunt cum Latinis bis pro $\delta i s$ e duis, $\delta F i s$, bellum e duellum, et cognata sunt $\beta\epsilon\lambda\phi i s$ et bellua; quippe, quae incipiebant olim a δF , postea aut digamma eiecerunt aut, δ ejecto, in mediam mutarunt. Non aliam causam habuerit $\sigma\acute{\alpha}\mu\beta\alpha\lambda\alpha$ pro vulgato $\sigma\acute{\alpha}\nu\delta\alpha\lambda\alpha$, quod legitur S. 49. — Contraria mutatio in $\acute{\omicron}\delta\epsilon\lambda\acute{\omicron}s$ pro $\acute{\omicron}\beta\epsilon\lambda\acute{\omicron}s$ levi auctoritate Aeolica vocatur ⁶⁾.

3) Aeolibus tribuitur etiam aspiratarum permutatio, praecipue $\bar{\varphi}$ pro $\bar{\theta}$ in $\varphi\eta\rho$, $\varphi\eta\rho\iota\omicron\nu$ ⁷⁾, ut Latina lingua saepissime pro Graecorum $\bar{\theta}$ habet $\bar{f}$, cf. $\theta\eta\rho$ et fera, $\theta\acute{\alpha}\rho\sigma\omicron\varsigma$ et fortis, $\theta\acute{\epsilon}\rho\omicron\varsigma$ et ferveo, $\theta\acute{\upsilon}\rho\alpha$ et fores etc. Hinc verum videri possit, quod Sapph. I, 1 gravissima auctoritate confirmatur, $\rho\iota\kappa\iota\lambda\acute{\omicron}\varphi\rho\nu$ pro $\rho\iota\kappa\iota\lambda\acute{\omicron}\theta\rho\nu$, et quod ibidem v. 5 in cod. Δ legitur $\acute{\epsilon}\lambda\varphi$ pro $\acute{\epsilon}\lambda\theta$, quamquam non ausi sumus ea recipere. Etiam Alcman $\Lambda\iota\omicron\lambda\acute{\iota}\omega\nu$ dixit $\varphi\omicron\iota\nu\alpha\iota\varsigma$ pro $\theta\omicron\iota\nu\alpha\iota\varsigma$ fr. 6 Schn. Alia mutatione Aeolicum dicitur $\alpha\acute{\upsilon}\varphi\eta\nu$ pro $\alpha\acute{\upsilon}\theta\eta\nu$ a Joann. Gr. 244, a, ut apud Latinos est fel pro $\chi\acute{\omicron}\lambda\omicron\varsigma$; denique $\rho\lambda\acute{\eta}\chi\omega$

6) Scholl. Nic. Ther. 93. $\acute{\omicron}\delta\epsilon\lambda\acute{\omicron}s$ $\Delta\omega\rho\iota\kappa\acute{\omega}s$ $\eta\gamma\omicron\nu\nu$ $\Lambda\iota\omicron\lambda\iota\kappa\acute{\omega}s$.

7) Eust. 101, 44. $\varphi\eta\rho\alpha\varsigma$ $\acute{\omicron}\rho\epsilon\sigma\kappa\acute{\omega}\nu\omicron\varsigma$ $\tau\omicron\upsilon\varsigma$ $\kappa\epsilon\nu\tau\alpha\acute{\upsilon}\rho\omicron\upsilon\varsigma$ $\varphi\eta\omicron\iota$, $\tau\omicron\upsilon\tau\acute{\epsilon}\lambda\epsilon\tau\epsilon$ $\theta\eta\rho\alpha\varsigma$ $\acute{\omicron}\rho\epsilon\iota\varphi\omicron\iota\tau\alpha\varsigma$, $\Lambda\iota\omicron\lambda\iota\kappa\eta$ $\delta\acute{\epsilon}$ $\lambda\acute{\epsilon}\xi\iota\varsigma$ $\kappa\alpha\tau\acute{\alpha}$ $\tau\omicron\upsilon\varsigma$ $\pi\alpha\lambda\alpha\iota\omicron\upsilon\varsigma$ $\tau\omicron$ $\varphi\eta\rho\epsilon\varsigma$ $\acute{\alpha}\nu\tau\iota$ $\tau\omicron\upsilon$ $\theta\eta\rho\epsilon\varsigma$, $\acute{\omega}\varsigma$ $\tau\acute{\omega}\nu$ $\Lambda\iota\omicron\lambda\iota\omega\nu$ $\omicron\acute{\upsilon}\tau\omega$ $\lambda\epsilon\gamma\omicron\nu\tau\omega\nu$. $\iota\sigma\tau\acute{\iota}\omicron\nu$ $\delta\acute{\epsilon}$ $\acute{\omicron}\tau\iota$ η $\tau\omicron\upsilon$ $\bar{\theta}$ $\mu\epsilon\tau\acute{\alpha}\lambda\eta\varphi\iota\varsigma$ $\epsilon\iota\varsigma$ $\tau\omicron$ $\bar{\varphi}$ $\kappa\alpha\lambda$ $\Lambda\epsilon\iota\tau\iota\kappa\acute{\eta}\varsigma$ $\rho\omicron\tau\acute{\epsilon}$ $\delta\iota\alpha\lambda\epsilon\kappa\tau\omicron\upsilon$ $\acute{\epsilon}\sigma\tau\iota\nu$, $\acute{\epsilon}\kappa\epsilon\acute{\iota}\nu\omicron\iota$ $\gamma\acute{\alpha}\rho$ $\tau\omicron$ $\theta\lambda\acute{\alpha}\nu$ $\varphi\lambda\acute{\alpha}\nu$ $\lambda\epsilon\gamma\omicron\nu\sigma\iota$, $\tau\omicron$ $\mu\acute{\epsilon}\nu\tau\omicron\iota$ $\varphi\lambda\iota\beta\epsilon\tau\alpha\iota$ $\tau\omicron$ $\acute{\epsilon}\nu$ $\text{O}\delta\upsilon\sigma\sigma\epsilon\acute{\iota}\alpha$ (ρ , 221) $\kappa\alpha\lambda$ $\tau\omicron$ $\pi\alpha\rho\acute{\alpha}$ $\Theta\epsilon\omicron\kappa\rho\acute{\iota}\tau\omega$ $\acute{\epsilon}\nu$ $\Lambda\delta\omega\nu\iota\alpha\zeta\omicron\upsilon\sigma\alpha\iota\varsigma$ (15, 76 $\varphi\lambda\iota\beta\epsilon\tau\alpha\iota$) $\Lambda\iota\omicron\lambda\iota\kappa\acute{\omicron}\nu$ $\kappa\alpha\iota$ $\acute{\alpha}\nu\tau\omicron$. — Id. 1817, 33. $\varphi\lambda\iota\beta\epsilon\tau\alpha\iota$ η $\delta\acute{\epsilon}$ $\lambda\acute{\epsilon}\xi\iota\varsigma$ $\Lambda\iota\omicron\lambda\iota\kappa\eta$ $\acute{\omega}\varsigma$ $\tau\omicron$ $\varphi\eta\omicron\iota$ $\kappa\alpha\lambda$ $\tau\omicron$ $\varphi\lambda\acute{\alpha}\nu$; Scholl. Od. ρ , 221. $\theta\lambda\iota\beta\epsilon\tau\alpha\iota$ $\Lambda\iota\omicron\lambda\iota\kappa\acute{\omega}\varsigma$, leg. $\varphi\lambda\iota\beta\epsilon\tau\alpha\iota$. — Scholl. L. II. a, 268. $\varphi\eta\rho\iota\omicron\nu$ $\theta\eta\rho\iota\omicron\nu$ $\Lambda\iota\omicron\lambda\iota\kappa\acute{\omega}\varsigma$. — Hesych. $\varphi\eta\rho\epsilon\varsigma$, $\kappa\epsilon\nu\tau\alpha\acute{\upsilon}\rho\omicron\iota$ $\Lambda\iota\omicron\lambda\iota\kappa\acute{\omega}\varsigma$ et $\varphi\eta\rho\iota\alpha$, $\theta\eta\rho\iota\alpha$ $\Lambda\iota\omicron\lambda\iota\kappa\acute{\omega}\varsigma$. — J. Gr. 244, a, Greg. C. 614, Meerm. 641. $\acute{\alpha}\nu\tau\iota$ $\delta\acute{\epsilon}$ $\tau\omicron\upsilon$ $\bar{\theta}$ $\tau\omicron$ $\bar{\varphi}$, $\theta\lambda\acute{\alpha}\tau\alpha\iota$, $\varphi\lambda\acute{\alpha}\tau\alpha\iota$. Aeolica suo more vocant etiam quae extra Aeolicam dialectum similia reperiuntur $\varphi\lambda\acute{\alpha}\nu$ et $\varphi\lambda\iota\beta\epsilon\iota\nu$. Satis incerta sunt, quae Hesychii interpretes huc praeterea retulerunt, $\varphi\acute{\alpha}\beta\alpha$, $\mu\acute{\epsilon}\gamma\alpha\varsigma$ $\varphi\acute{\omicron}\beta\omicron\varsigma$, cf. $\theta\acute{\alpha}\mu\text{-}\beta\omicron\varsigma$, $\tau\acute{\epsilon}\theta\eta\pi\alpha$ etc., $\varphi\acute{\alpha}\rho\nu\mu\omicron\varsigma$, $\tau\omicron\lambda\mu\eta\rho\acute{\omicron}\varsigma$, $\theta\rho\alpha\sigma\acute{\upsilon}\varsigma$ cf. $\theta\acute{\alpha}\rho\sigma\omicron\varsigma$ etc.

pro πλήθω Ann. Ox. I, 149, 6, quanquam πλήθουσα legitur Sapph. 3. — Neque a Thessalis aliena erat haec aspiratarum inter se permutatio. vid. §. 49, 3.

4) Tenuis pro aspirata in paucis quibusdam est, neque Aeolicae dialecto propriis, δέκετ' Sapph. I, 22, ἄνητον A. 29, S. 67. Non vera enim puto, quae in marmore Cumaeo leguntur l. 40. 41 κοραγλαν et ὑπαρκούσας, quia saepissime hae literae in titulis referendis permutantur, neque credo grammaticis, qui ἀμπι pro ἀμφι Aeolicum dicunt⁸⁾, quia, quod docent comparati, non alia videntur exempla habere quam ἀμπέχειν et derivata, in quibus aspirata propter sequentem aspiratam mutata est, quo minus intellecto ab Aeolibus ψιλωτικοῖς ἀμπι derivarunt. Et in libris est ἀμφι Alc. 3. 27, S. 3. 4. 76. 96, unde Nevii conjecturam, ceterum satis probabilem S. 15 ἀμπ' ἀπάλα δέρα pro ἀντία παλαια δεραι, vix veram habere licet. — Denique ne Ἐπιάλτης quidem aut Ἐπίαλος, quo incubi nomine Alcaeus⁹⁾ usus fertur

---

8) Choerob. Bekk. 705, 4. πολλάκις αἱ διάλεκτοι ψιλοῦμενον φωνήεντος ἐπιφερομένου τρέπουσι τὸ δαοῦ, οἷον ἔχουσαι καὶ τὸ ἀμφι πρόθεσις· ἐν τούτῳ γίνεται ἀμφέχεσθαι καὶ Αἰολικῶς ἀμπέχεσθαι; Et. M. 85, 48. ἡ ἀμφι πρόθεσις λέγεται καὶ ἀμπι παρὰ τοῖς Αἰολεῦσιν, οἷον ἀμπεχόνη, ἀμπίσχουσα; Id. p. 94, 19. ἀμφι καὶ ἀμπι παρὰ Αἰολεῦσιν; Ann. Ox. I, 66, 24. Αἰολεῖς ἀμπι λέγουσι διὰ τοῦ ψιλοῦ — εὐρεται δὲ καὶ ἐν συνθέσει τὸ πι ἔχουσα παρὰ Ἀττικοῖς· ἀμπεχόνη, ἀμπίσχουσα; IV, 309, 5. ἀμφέχεσθαι Αἰολικῶς ἀμπέχεσθαι. cf. Herod. π. μ. λ. 45, 20. λέγεται δ' ἐσθ' ὅτε καὶ ἀμπι ἐν συνθέσει διὰ τοῦ π̄ καὶ ἴσως ἀναλογώτερον, qui si Aeolicum ἀμπι novisset, vix silentio praetermitteret,

De Aeolico ἀμφι testari videntur Scholl. Dion. 779, 17. ταῖς δασαῖς συμφώνοις οἱ Αἰολεῖς κίχρηται συνεχῶς· οἷν ἀμφ' ἀγαθὸν θεράποντα, neque tamen huic multum tribuo, quia exemplum est Homericum,

9) Eust. 1687, 52. τὸν ἐπιάλτην ἐπιάλτην κατὰ παλαιὰν παρασημείωσιν ὁ Ἄλκαϊος λέγει; Et. M. 434, 12. ἃ δὲ Ἄλκαϊος ἐπίαλον αὐτὸν ἔφη; cf. Hesych. Ἐπιάλης ὁ Ἐφιάλτης· ὃν Αἰολεῖς Ἐφέλην, ἄλλοι Ἐπιάλλην καὶ Ἐπωφέλην καλοῦσιν. De aliis vocis formis, ἠπίαλος, ἠπιάλης, quo Sophron usus est, ἠπιόλης etc. vid. Giese p. 349

pro vulgato *Ἐφιάλης*, certo huc trahitur propter incertam vocis multiformis originem.

Aspirata pro tenui in *Φίττακος* legitur, in recentiore nummo Lesbiaco (*Mionn. Suppl. VI. p. 64 nr. 28*); scriptura singularis et mira.

Quod Aeolicum dicitur θ pro δ^{10} , et in reliquis inani etymologia niti videtur et *οὐθεις* pro *οὐδεις* potius Bœoticum et Doricum est. vid. §. 34 et Boeckh. ad C. I. I. p. 881, b. et II. p. 23, b. Neque recte Schneidewinus auctore Boeckhio Alc. 36 e parte librorum recepit *μηθεν*, quum *οὐδεις* et in titulo Lesbiaco 2166, 38 scriptum sit et in Sapphus fr. 111, quod in antiquo papyro servatum est, et in multis aliis poetarum fragmentis.

5) Cum Ionibus et Atticis Lesbii plerumque σ pro antiquo et Dorico τ commune habent, ut in conjugatione *ἦσι* S. 48, quod Dorice apud Alemanem *ἦτι* sonabat (*Ann. Ox. I, 190, 19*), *ἴεισι* pro Dorico *ἰέντι*, *κρύπτοισι* pro Dor. *κρύπτοντι* etc. vid. §. 24, 4, deinde *ἔκοσι* nr. 2166, Dor. *ἔκατι*, *πρὸς* pro *προτὶ*, *ποτὶ* (§. 28). In nonnullis et σ et τ apud Lesbios in usu erat, ut *Ποτίδαν* et *Ποσειδαν* (vid. §. 22), *σὺ*, *σοῖ*, *σέ* et rariora aut incertiora *τὺ*, *τοῖ*, *τέ* §. 23, 2; denique *ἔπετον* Aeolicum est sec. *Ann. Ox. I, 179, 3* et legitur Alc. 51 e deserto testimonio, contra *ἐμπεσῶν* S. 22, quod non audemus mutare.

Errat Lactantius, qui *σιδς* pro *θεδς*, quod est Læonicum, vocat Aeolicum (I, 6, 7) Sibyllae nomen e *θεδς* et *βουλή* derivans.

seqq. Quod Eustathius addit *κατὰ παλαιὰν παρασημείωσιν*, et alios in errore non levem induxit et Giesium, non memores, nihil aliud haec significare, quam secundum veteris grammatici adnotationem, ut frequens est apud Eustathium verbum *παρασημειῶσθαι*: p. 209, 40. *οἱ δὲ παλαιοὶ παρασημειοῦνται ἐνταῦθα, ὅτι οἱ μόνον Ξενοφάνης πεποιήκει σιλλούς.* cf. 188, 3; 204, 23; 735, 58 etc.

10) Eust. 1841, 23. *ἀρέσκει δὲ τοῖς παλαιοῖς ἡ μετάθεσις τοῦ θ̄ καὶ δ̄ εἰς ἄλληλα Αἰολίων εἶναι· οἷον τὸ οὐδὲν οὐθέν, ἐξουδενῶ ἐξουθενῶ, μῆδω μῆθω, δάσος θάσος.* cf. Philem. s. v. *οὐδὲ ἐν*.

6) μ pro π Aeolicum dicitur in *ματεῖν* pro *πατεῖν* ¹¹⁾ et legitur *μάτεισαι* (Aeol. pro *ματοῦσαι*) S. 76, quod plerique pro *πατοῦσαι* dictum putant; neque refragarer, si versus certo cum antecedentibus cohaereret, quibus quum conjectura additus sit, altera explicatio quaerentes commendatur eo, quod Theocritus in carmine Aeolico habet 29, 15 *ματῆς*.

Non minus Aeoles μ pro β dixisse referuntur in *κυμερνήτης* pro *κυβερνήτης* ¹²⁾, et *βάρμιτος* pro *βάρβιτος*, quae tamen vocis forma non diversa videtur a *βάρμος* vel *βάρωμος*, ut alibi audit.

7) *v ἐφελκ.* notabilem in modum in titulis negligitur. In Lesb. 2166, 17 legitur *πρόσθε ἐόντων*, 27 *ὄσσα κε ὄμο . . .*, 29 *αἰ κε ἄγεται*, 31 *ἐλθόντεσσι ἐπὶ*, 35 *τοῖς θείοισι ἐπὶ*, in Lamps. 12 *διέλυσε ἴσως*. Conspirat quod in dativis pluralis pronominum *ἄμμι*, *ὑμμι* soli Lesbii $\bar{\nu}$, a ceteris omnibus constanter servatum, abjiciunt, quamquam interdum etiam retinent teste Apollonio, vid. §. 23 not. 5. 7. — Contra additur, ubi reliqui Graeci eo carent in *λεγόμεθεν* pro *λεγόμεθα*, vid. §. 24, 7. — In titulo Cumaeo et poetarum libris vulgata ratio, exceptis pronominiibus, non describitur.

§. 7.

De consonantibus duplicibus.

1) Grammatici ¹⁾ tradunt, Aeoles syllabam $\bar{\delta}$ ante sequentem vocalem in $\bar{\zeta}$ mutasse, cujus rei exempla

11) J. Gr. 244, b. *Αἰολεῖς ἀντὶ τοῦ π̄· πατεῖν, ματεῖν, πατοῦσαι, ματοῦσαι.* cf. Hesych. *ματεῖ, πατεῖ.*

12) Et. M. 543, 2, Gud. 352, 9. *κυβερνήτην Αἰολεῖς κυμερνήτην λέγουσιν.* — Et. M. 188, 20, Gud. 104, 35. *βάρβιτον Αἰολεῖς βάρμιτον διὰ τοῦ μ̄;* teste Euphorione ap. Athen. IV, 182, F. Sappho et Anacreon mentionem fecerunt *τοῦ βαρώμου καὶ βαρβίτου;* Phillis ap. Athen. XIV, 636, C. *καὶ γὰρ βάρβιτος ἢ βάρμος.*

1) Et. M. 407, 18. *ἡ διὰ πρόθεσις ἔστιν ὅτι ἐπίτασιν σημαίνει καὶ τρεπομένη ὑπὸ Αἰολέων γίνεται ζᾱ ὡς διαφλεγῆς ζαφλεγῆς· καὶ ἀπλῶς*

praeter ζὰ ἐπιτατικὸν, quod neque e διὰ natum, neque Aeolibus proprium est (vid. Hartung *Partik. I. p. 350*) haec afferunt: ζαβάλλειν pro διαβάλλειν, ζὰ νυκτὸς pro διὰ νυκτὸς, κάρζα pro καρδία, et e Sapphone ζάβατος pro διάβατος. Huc accedunt ζαελεξάμαν S. 22 pro διελεξάμην, ubi praepositionis elisio vitata videtur, quia monosyllaba facta est, ζάδηλος Alc. 10 pro διαδήλος i. e. lacer, cf. διαδηλέομαι, ζὰ τὰν σὰν ἰδέαν Theocr. 29, 6 pro διὰ, ut e libris restituumus, denique Ζόννυξος pro Διόνυσος in titulo Lesbio nr. 2167²⁾.

2) Deinde ζ̄ ab Aeolibus in nonnullis verbis pro σ̄ positum est³⁾; exempla a grammaticis adhibentur πτάζω

τὸ δια εἴτε πρόθεσιν σημαίνει εἴτε μόνον συλλαβὰς, τρέπεται εἰς ζα· καὶ γὰρ τὴν καρδίαν καρζάν φασὶ καὶ τὸ διαμενῆς ζαμενῆς; item ζα ἐπιτατικὸν Aeolice e διὰ derivatur Et. M. 407, 3. 28, Et. G. 228, 34. — J. Gr. 244, a. ἀντὶ δὲ τοῦ δ̄ (potius δῑ) τὸ ζ̄· διαβάλλειν ζαβάλλειν, διὰ νυκτὸς ζὰ νυκτὸς. cf. Hes. ζαβάλλειν ἑξαπατῶν, Et. M. 406, 42. ζαβάλλω τὸ ἑξαπατῶ. — Ann. Ox. IV, 325, 27. παρὰ τοῖς Αἰολεῦσιν ἀντὶ τοῦ δ̄ (potius δῑ) ζ̄ παραλαμβάνεται· ὡς ὅταν τὸ διάβατον ἢ Σαπφῶ ζάβατον λέγη.

2) Boeckhii haec lectio jam satis certa magis etiam confirmatur, quod a Scholl. B. II. ξ, 325 inter varias nominis Διόνυσος formas etiam Διόνυξος refertur; ceterum cf. de hac voce §. 8, 8. Vulgari forma Διονύσια dicuntur in decreto ad Lampsacenos, sed ea Lampsacenorum, non Aeolum.

3) Herod. π. μ. λ. 23, 8 postquam docuit, verba in αζω exeuntia ᾱ corripere: παρασησόμεθα (leg. παραιτ.) δὲ Αἰολίδα διάλεκτον διὰ τὸ πτάζω (sequitur Alc. 19, ubi ἑπταζον). ἐκ δὲ τοῦ κοινοῦ ἦν ἑπτησαν (leg. ἑπτησον). τὸ δὲ αὐτὸ ἐπὶ τοῦ πλάζω· τὸν δὲ ἐπιπλάζοντες etc. (S. 10) ἀντὶ τοῦ ἐπιπλήσοοντες. — Non aliter πτάζω et πλάζω Aeolica dicuntur ab Herod. Ann. Ox. III, 292, 17 et Ann. Ox. I, 47, 21; πλάζω Et. M. 335, 38. τὰ δύο σ̄ εἰς ζ̄ τρέπουσιν Αἰολεῖς· τὸ γὰρ ἐπιπλήσω ἐπιπλάζω, addito Sapphus fragmento, cf. p. 737, 34, Ann. Ox. I, 149, 7, Draco 21, 19 et 84, 2, Greg. Cor. 613. — Adhibetur haec mutatio Aeolica ad ἀτύζω Et. M. 168, 15; ἐμπάζω Et. M. 335, 37, Greg. Cor. 613; διάζομαι, μείζων et ὀλίζων Et. M. 270, 24, Gud. 143, 20; μείζων Et. M. 582, 13, Ann. Ox. II, 392, 18; μείζων et νίζω Ann. Ox. II, 389, 20. Cautius de νίζω Ann. Ox. I, 291, 24. τὸ δὲ νίζω οὐκ ἐγένετο ἐκ τοῦ Αἰολικοῦ· οὐδέποτε γὰρ τὰ παρ' αὐτοῖς δύο σ̄ τρέπουσιν.

et πλάζω pro πτήσσω et πλήσσω ex Alcaei fr. 19, ubi ἔπταζον et Sapph. 10, ubi ἐπιπλάζοντα; neque tamen semper hanc mutationem valuisse, indicio est σταλάσσω S. 104. Alia, in quibus vulgo ζ̄ est, grammatici suo more Aeolica hac mutatione explicant, ut ἐμπάσσω, μείζων e μέσσω etc.

De ζ̄ pro γ, quod Aeolicum vocatur in ὄλιζον, vid. §. 49, 3.

3) Aeoles igitur non ignorarunt ζ̄, quod e grammaticis 4) colligi possit, qui eos σδ̄ pro ζ̄ scripsisse referunt. Jam patet hoc non posse nisi ad ea referri, quae vulgo ζ̄ habent, ut grammatici Aeolica vocant Σδεὺς, σδυγός, μελίσσω, κωμάσσω, quo accedit βρίσσω pro ῥίζα ex Et. M. 214, 33 (vid. §. 5 not. 7), et ex Hesychio ἀπύσσω, ἀπῶδες leg. ἄπυσσον i. e. ἄποζον, quod Lesbianum esse, etiam ὀ in ὐ mutatum indicat, vid. §. 12, 7.

In poetarum libris haec reperiuntur: Alc. 43 παρίσσω; idem teste Herodiano in Et. M. 181, 44 dixit ἀγνάσσω τροπῇ τοῦ ζ̄ εἰς σ̄ καὶ δ̄; Sapph. 4 ὕσσω, 44 ὄσσω, 20 φροντίσσω, 55 εικάσσω; deinde in Melinnus carmine σδεύγλα, denique in marmore Cumaeo l. 7 προσονμάσσω. Saepe tamen ζ̄ servatum est, ut Ζεὺς A. 10. 27, ὑποξέξασσω S. 1, 9, Ζεφύρω A. 5, ζοφοδορίδας Alc. ap. Diog. L. 1, 81 et Plut. Mor. II, 426 B. (Hes. ζοφοδερκίας); κωμάσσω A. 46, ἰζάνει S. 2, 3; μείζων S. 44. Adco in Cumaeo saepius ζ̄ non mutatum est l. 5. 16. 17 δογματίζοντος, ἀρμόζοισαν, νομίζων; denique in Lampsaceno l. 14 ἐδίκαζε e meliore lectione.

4) Quibus comparatis satis dubium videtur, annon semper vulgare ζ̄ apud Aeoles in σδ̄ transierit. Nam de ζ̄

4) J. Gr. 244, a. ἀντὶ τοῦ ζ̄ τιθέναι τὸ σ̄ καὶ δ̄ Ζεὺς Σδεὺς, ζυγός σδυγός, μελίζειν μελίσσειν, cf. Meerm. 661. Aeolicae diaereses (ζ̄ in σ et δ) exemplum affertur κωμάσσω a] Drac. 161, 1 et Exc. Par. post Greg. C. 678. Aeolica praeterea dicuntur σδυγός a Greg. Cor. 598 et Theod. Bekk. 815, 32, Ann. Ox. IV, 326, 8 et 332, 18, μασδός Eust. 753, 12, μελίσσειν Scholl. Theocr. I, 2.

initiali eo minus grammaticis et Melinnoi, recentiori poëtriae, confidendum arbitror, quod ne Aleman quidem et Theocritus, quos Aeolico, non Dorico more $\bar{\sigma}\delta$ in multis pro $\bar{\zeta}$ habere alio tempore docebimus, $\bar{\zeta}$ initiale mutarunt et quod $\bar{\zeta}$ in *Zeús* et *ζυγός* non minus e $\bar{\delta}$ natum est, quam in *ζά* etc. (vid. Hartung *Partik. I. p. 353*). Deinde $\bar{\zeta}$ servatum est, nisi fallor, ubicunque non e $\bar{\delta}$ ortum erat, ut *μείζων* e *μεγίων* non minus quam *πλάζω* a radice *πλαγ*. Contra ubi $\bar{\sigma}\delta$ ab origine erat, ut *ῥσδος*, *ῖσδω* 5), aut $\bar{\zeta}$ e $\bar{\delta}$ natum est, ut in *βρίσδα*, cf. radix, et plerisque verbis in $\bar{\zeta}\omega$, apud antiquiores poëtas $\bar{\sigma}\delta$ scriptum fuisse videtur, unde non dubitavimus cum aliis *ῖσδάνει* et *κομάσδω* corrigere, quanquam recentiores tituli ne in his quidem sibi constant.

Ceterum $\bar{\zeta}$ in $\bar{\delta}$ mutatum, quod interdum Acolibus adscribitur, Boeotorum est, vid. §. 37, 1.

5) Pro duplicibus $\bar{\xi}$ et $\bar{\psi}$ Acoles referuntur $\bar{\kappa}\sigma$ et $\bar{\pi}\sigma$ scripsisse 6). Constat antiquiores Graccos omnes eas litteras ignorasse; Attici tamen tituli antiquiores pro illis $\bar{\chi}\sigma$ et $\bar{\phi}\sigma$ habent, sed columna Melia C. I. nr. 3 et antiqui tituli Theraci $\bar{\kappa}\sigma$ et $\bar{\pi}\sigma$, neque absonum videtur, Acoles quoque antiquiores cum his conspirasse. Mirum tamen, quod res, ad antiquam orthographiam pertinens, ad dialectum refertur, quum non credibile sit, in poëtarum Aeolicorum libris eam scripturam a grammaticis, qui recensuerunt, Alexandrinis servatam esse. Quare, antiquissima in Joanne Gr. lectione *σκένος* pro *κσένος* adjuvante, suspicor, non alium morem, exemplis male additis et mutatis, ea regula significari, quam quo Acoles

5) Cum *ῥσδος* compara nostrum *Ast*; ex antiqua radice *σεδ*, per reduplicationem *σισδω* et abjecto *σ* *ῖσδω* natum est, ut e *σεχ* (*έχ*) *σισχω*, *ῖσχω* (cf. *ἔσχον* ex *ἔσεχον*), *μίμνω*, *πίπτω* e *μεν*, *πιτ*.

6) J. Gr. 244, b, Greg. Cor. 613, Meerm. 661: *ἀντι τοῦ σ̄ τιθέσσι τὸ π̄ καὶ σ̄ • ξένος κσένος, ἱέραξ ἱέρακς • ἀντι δὲ τοῦ ψ̄ τὸ π̄ καὶ σ̄ • Πέλοψ Πέλοψς, Ἄραψ Ἄραψς*; apud J. Gr. in H. Ad. legitur *σκένος*, in edd. rec. *κσένος*.

σκιφος et *σπέλιον* pro *ξιφος* et *φέλιον* dixisse traduntur ⁷⁾. Quanquam ne hujus quidem usus certa exempla reperiuntur, sed *ξιφεος* legitur Alc. 25; contra *σκιφος* Dorien-sium nonnulli dicebant, ut apud Epicharmum *Ἡβ. γαμ. fr. 1 et 3 Crus.* leguntur *σκιφύδρια* et *σκιφίας*. Et fieri potuit, ut quae exempla Scholiastes Dionysii e dialectis profert, a Theodosio et Gregorio minus recte omnia Aeolibus tribuerentur propter *σδυγός*.

Ipsum $\bar{\psi}$ est pro $\bar{\sigma}$ in nomine poëtriae *Ψάπφοι* S. 71 et *Ψάπφ'* 1, 20, quanquam vulgata forma *Σάπφοι* metro confirmatur Alc. 45 ⁸⁾. Simile est *ξὺν* pro *σὺν*, quod legitur S. 27 in *ξυνοῖκην* et Theocr. 28, 25 *ξὺν ὀλίγω*, quum plerumque vulgaris forma tradita sit.

§. 8.

De duplicatione liquidarum.

1) Maxime insignis et Lesbiacae dialecto propria est duplicatio quaedam liquidarum, ubi reliquae dialecti simplices habent, plerumque longa vocali aut diphthongo, quae ante liquidam est, simul apud Aeoles correpta. Grammatici multi sunt de hac consuetudine neque tamen veram rationem perspexerunt. Quare nunc quidem non

7) Scholl. Dion. 815, 2. *ὅτι δὲ καὶ διὰ δύο στοιχείων τὸ παλαιὸν ἐγράφοντο* (duplices), *διδάσκουσι αἱ διαλέκτοι· τὸ γὰρ ξίφος σκιφος ἐκάλον καὶ τὸ φέλιον σπέλιον καὶ τὸν ζυγὸν σδυγόν.* — Theod. Bekk. 815, 32. *οἱ Αἰολεῖς κατὰ τὴν προφορὰν τοῦ ζυγὸς σδυγὸς γράφουσι καὶ κατὰ τὴν προφορὰν τοῦ ξίφος σκιφος* (leg. *σκιφος*) *καὶ κατὰ τὴν προφορὰν τοῦ φέλλιου σπέλλιου;* item Ann. Ox. IV, 326, 8 et Greg. Cor. 598, nisi quod recte *σκιφος* legitur et additur in hujus antiquis editionibus *καὶ τὴν ψαλίδα σπαλίδα.*

8) Psapphae nomen restituit C. O. Muellerus apud Varronem de L. L. IX; 90, 51, ubi de duplicibus nominum formis agit: »Sappho (et Psappha), et Alcaeus et Alcaeo, Geryon, Geryoneus, Geryones.« — Ceterum ψ et σ permutantur in nonnullis vocibus peregrinis, *ψίττακος* et *σίττακος*, *ψάγδας* et *σάγδας.*

utemur nisi exemplis, quae plurima tradunt¹⁾; postea eorum opiniones atque errores et commemorabimus et refutabimus. — Accuratius vero quaerentibus, unde haec duplicatio orta sit, in multis apparet, ab origine duas consonantes fuisse conjunctas, quarum rudior sonus quàm tolerari non posse videretur, reliqui Graeci altera ejecta vocalem antecedentem, ne syllabae quantitas mutaretur, producebant, Lesbii altera ejecta manentem liquidam duplicabant. Quae vera hujus proprietatis ratio quo lucidius appareat, primum ea videbimus, de quarum antiquiore forma magis constat, postea ad reliqua pergemus, quae inde illustranda sunt.

2) In Aoristis I. verborum λ, μ, ν, ρ antiquitus σ fuisse eoque propter euphoniā plerumque ejecto brevem vocalem antecedentem, ne syllabae quantitas turbaretur, productam esse, reliquorum verborum et eorum maxime, quae post liquidas σ tuita sunt, analogia satis evincit (cf. Pott *Etym. Forsch. I. p. 19*); igitur ἔστειλα ex ἔστειλασα natum est etc. Jam vero Aeoles in his brevem vocalem intactam reliquerunt, liquidam duplicarunt. Exempla afferuntur a grammaticis²⁾ στελλάμεναι, ἐνέμματο, ἐγέννατο, κτένναι pro στειλάμεναι, ὀρράτω etc. — In marmore Lampsaceno leguntur l. 10. 18 ἀπέστειλαν, ἀποστειλάντα. — Apud poetas duplex liquida in libris est S.

1) Grammatici enim hac Lesbiacae dialecti ratione utuntur ad orthographiam vocum certius constituendam, ut εἶμα scribendum esse, non ἱμα, recte ex Aeolico ἐμμα colligunt, contra χρῆμα, non χρῆϊμα, ex Aeolico χρίμμα. Omnia fere ejus generis ex Herodiano manare videntur, unde haud dubie hausit, qui plenus est talibus, Choeroboscus de orthographia in Anecdotorum Oxoniensium Volumine altero.

2) Ann. Ox. I, 325, 27. ἐγέννατο, στελλάμεναι, quocum confers Hes. στελλάμεναι, στειλάμεναι (vid. §. 6, 1); J. Gr. 244, a. Greg. C. 587. ἐγέννατο, Meerm. 660. ἐνέμματο, Vatic. 690. ἐγέννατο, ἐνέμματο, J. Gr. 244, b. κτεῖναι κτάνναι leg. κτένναι; de ὀρράτω ab εἶμα vid. §. 15. not. 7.

67 *συνερόρραϊσα* (leg. *συνόρραϊσα*, cf. §. 15 not. 7), e conjectura restituitur Alc. 24 *ἐγέννατο*, 28 *πέννας*. —

Non minus $\bar{\nu}$ e $\bar{\nu}\sigma$ natum est in *μῆννος*, Lesb. 2166, 34, ut patet e Latino mensis; minus recte in Cumaeo l. 55 *μῆνος* scriptum est. De longa vocali servata vid. nr. 10.

3) Duplex $\bar{\mu}$ ubi praeterea reperitur, semper est pro $\bar{\sigma}\mu$. Ejusmodi sunt *ἔμμι*³⁾ pro *εἰμί*, quod legitur S. 2, 15 et (ex *ἔμμεν* emendatum) fr. 80, et infinitivus *ἔμμεναί*, qui et Aeolicus vocatur ab Heraclide ap. Eust. 1407 extr. et reperitur Lesb. 2166, 41, Cum. 51, S. 2 v. 2, 16, Alc. 66, Theocr. 29, 2. Constat enim nunc inter omnes, verbi substantivi radicem esse *ἐς* (quod servatur in *ἐστὶ*, *ἐστὲ* etc.), cujus $\bar{\sigma}$ apud Aeoles ante sequens $\bar{\mu}$ in $\bar{\mu}$ mutatum est. — Non aliter a radice *Ἔς* (cf. *Ἔστο*, vestis) descendunt Aeolica *ἔμμενος*⁴⁾ pro *εἰμενος* et *ἔμμα*⁵⁾ pro *εἶμα*; illud legitur Sapph. 74 *ἐπεμμένα*. — Deinde Aeolicum est *χρίμμα*⁶⁾ pro *χρίσμα* sive *χρῖμα*, ubi antiquum $\bar{\sigma}$ in altera vulgari forma ser-

3) Choer. Ox. II, 210, 32, Eust. 110, 39. cf. Et. Gud. 169, 51, ubi *ἔμμι* dialecto non nominata comparatur cum *κέρρω* et *φθέρρω*. Male *ἤμι* Aeolicum vocatur ab Heraclide ap. Eust. 1613, 21.

4) Choerob. 203, 27. *εἰμένος* — *διὰ τῆς εἰ διαφθόγγου*. — *οἱ γὰρ Αἰολεῖς εἰμενοὶ* (leg. *ἔμμενοι*) *καὶ ἀφιεμένοι* (leg. *ἀμφιέμμενοι*) *φασίν*. ὡςπερ *κέρρω κέρρω*, *φθέρρω φθέρρω*. — Id. 176, 24. *ἀφιεμένοι* (leg. *ἀμφ.*) *σημαίνει τὸ ἐνδεδυμένοι δια τῆς εἰ διαφθόγγου*. *εὐρηται γὰρ παρὰ τοῖς Αἰολεῦσιν καὶ χωρὶς τοῦ τ· οἷον ἀφιεμένοι* (leg. *ἀμφιέμμενοι*); cf. Et. Gud. 167, 15, ubi *ἀμφιέμμενοι* scriptum est.

5) Choer. 209, 12, Et. M. 300, 18, Et. G. 167, 12, Ann. Ox. I, 325, 27, J. Gr. 244, b et 245, b, Greg. C. 597. 622, Meerm. 662. 664. Corrupte *ἔμβα* scribitur Ann. Ox. I, 153, 22. Pertinent huc etiam glossae Hesychianae *ἔμμα*, *ἰμάτιον* et *γέμματα* (i. e. *Ἐμματα*), *ἰμάτια*, dialecto non nominata.

6) Choer., 276, 20. *χρῖμα* σημαίνει δὲ τὸ *χρίσμα*, *διὰ τοῦ τ· γρά-
ρεται*. *ἐπειδὴ οἱ Αἰολεῖς χρίμμα λέγουσι καὶ οὐχὶ χρέμμα*. *ἰστέον δὲ
ἵτι ὡςπερ λέγουσι κρούμμα* (leg. *κρούμα*) *καὶ κρούσμα*, *οὕτως λέγεται
ῥῖμα καὶ χρίσμα*.

vatum est. — Denique Lesbica ἄμμες et ὕμμες (vid. §. 23) pro ἡμεῖς et ὑμεῖς eandem originem habere, Sanscrita lingua docet, in qua inter alias formas accusativi horum pronominum *asman* et *jushman* sonant.

4) Aeolica vocantur adjectiva in $\overline{\epsilon\nu\nu\omicron\varsigma}$ pro $\overline{\epsilon\iota\nu\omicron\varsigma}$ 7), ut ἄργεννος, ἐρέβεννος, κελιάδεννος, ὄρεννος, πόθεννος, φάεννος, φώτεννος. Inde genuinum nomen insularum Arginusarum prope Lesbum sitarum erat Ἀργεννοῦσαι (potius Ἀργεννόεσσαι), ut scribitur apud Steph. Byz. et Thucyd. VIII, 101. vid. Poppo Proll. II. p. 448, a quibus haud procul aberat promontorium Ἀργεννὸν teste Stephano. Apud Sapph. 3 recte φάεννον sine libris restitutum est. — Jam vero in his adjectivis $\overline{\nu\nu}$ e $\overline{\sigma\nu}$ ortum esse, maxime apparet in iis, quae a substantivis neutr. gen. in $\overline{\sigma\iota}$ derivata sunt, ut φάεννος, ὄρεννος a φάος, ὄρος. Horum enim stirpes esse φαες, ὄρες, docent composita φαεσφόρος, ὄρεσκῶος (cf. Bopp Vergl. Gr. §. 128); unde terminatione $\overline{\nu\omicron\varsigma}$ addita ὄρεσνος, φαεσνος, deinde vulgaria ὄρεινός, φαεινός, Aeolica ὄρεννος, φάεννος orta sunt. Cetera ad horum similitudinem formata esse videntur.

Non minus ἐννυμι, quod Aeolicum dicitur (Et. M. 90, 11, Et. G. 48, 36), quanquam est vulgare, ex ἐσνυμι ortum est a radice ἐς.

5) Verba, quorum stirps in liquidam exit, vulgo λ in praesenti duplicant, ante $\overline{\nu}$ et $\overline{\rho}$ brevem vocalem producant; Aeoles etiam in his duplicationem malebant. Exempla traduntur haec: κτείνω 8) pro κτείνω; δίνω pro

7) De ἀργεννός Phav. Ecl. 124, 21, ἐρεβεννός Tzetz. ad Hes. Opp. 17, κελιάδεννός Choer. 232, 29, φαεινός et φοιτεννός Choer. 273, 30. Inde corrigenda in Et. Gud. 548, 10. φάεννος, quum praeterea de duplici liquida moneatur, 20, 53. ὄρενός et φαενός, 471, 57. ποθεννός, 560, 5. φώτενος.

8) Choer. 233, 9, Eust. 1604, 11, Greg. 587. 597. Contra κταίνω Δωρικώτερον παρ' Ἀλκαίω fuisse tradit Eustath. 1648, 5; at vereor, ne per errorem Eustathio antiquiorem hoc scriptum fuerit pro κτένω.

δίνω Choer. 190, 24; *κλίνω* Id. 227, 19; *κρίνω* 9), unde legitur *ἐπεκρίνεται* Lesb. 2166, 23 et *κρίνω* nr. 2170; *ὀρίνω* 10); *σίννονται* Choer. 259, 7, quod vix dubito quia e Sapph. fr. 72 petitum sit, ubi correximus, quod legebatur *σίνονται*. — Deinde verba in *αιρω* exeuntia omnia apud Aeoles *αιρω* habuisse referuntur 11); singula afferuntur haec: *δέρρω*, *κέρρω*, *φθέρρω*, *σπέρρω* 12), *ἀγέρρω* 13), *ἀέρρω* 14), unde recte *ἀέρρει* legitur Alc. 90, emendatione restituta sunt *ἄρρει* A. 33 et *ἀέρρει* S. 44; *ἐγέρρω* 15), *ιμέρρω* 16), unde *ιμέρρει* S. 1 v. 27, *τέρρω* 17). Accedit *οικτίρρω*, quae scribendi ratio certiore testimonio nititur 18), quam *οικτιέρω* apud Herod. π. μ. λ. 43, 16, quanquam vulgo *οικτιέρω* scribitur; denique *ὀλοφύρρω* pro *ὀλοφύρω* apud Herod. I. I. — Non minus Homericum *ὀφέλλω* pro vulgato *ὀφέλω* Aeolicum

9) Choer. 227, 7; in Et. G. 317, 52 male *ἐπικρίνω* Aeolicum vocatur, leg. *ἐπικρίνω*.

10) Choer. 244, 8; male in Et. G. 33, 39 *ὀρίνω* legitur.

11) Heraclid. ap. Eust. 756, 32, *ἔρρω* a *φθίρω* derivans: *οἱ Αἰολεῖς τὰ εἰς ῥω βαρύτερα, ἔχοντα τὴν εἰ δίφθογγον παρατέλειον, μετατιθέντες τὸ ῖ εἰς ἕτερον ῥ προφέρονται, τὸ κείρω κέρρω λέγοντες καὶ τὸ δειρω δέρρω· οὕτως οὖν καὶ φθίρω φθέρρω*. Eadem fere Herod. H. Ad. 205, a et App. Et. Gud. 661, 34, ubi additur *σπέρρω*, cf. Eust. 1648, 1, Et. M. 90, 11, Et. G. 157, 48. Recte Herod. π. μ. λ. 43, 17 de Aeolico *ἔρρω* dubitat.

12) Haec quatuor saepissime afferuntur, ut Choer. 194, 11 et 209, 13, Et. M. 658, 55, Et. G. 566, 27, Ann. Ox. I, 303, 8, Scholl. Dion. 665, 22, Greg. C. 597. 602 etc.

13) Choer. 175, 21, Ann. Ox. I, 325, 27, Et. M. 8, 13, J. Gr. 244, a etc.

14) Choer. 175, 25, Et. G. 11, 29.

15) Choer. 201, 22, Et. G. 157, 48, Greg. C. 587.

16) Herod. π. μ. λ. 43, 16, J. Gr. 244, b, Meerm. 662.

17) *τέρρεται* Choer. 269, 7; corrupte *τέρεται* 266, 13, ubi comparatur cum *φθέρρω*.

18) Choer. 243, 26 *οικτίρω* — *διὰ τοῦ ῖ* — *οἱ Αἰολεῖς οἰκτιέρω λέγουσι καὶ οὐχὶ οἰκτίρρω*.

vocatur in Scholl. II. a, 353; de ἀπέλλω pro ἀπέλω et βόλλομαι pro βούλομαι vid. nr. 8.

Non aliter feminina substantiva et adjectiva in $\check{a}$ vulgo ante terminationem $\bar{l}$ duplicant, ante $\bar{v}$ et $\bar{\rho}$ breves vocales producunt, ut ἄελλα, μέλαινα, τέρενα, μοῖρα. Apud Aeoles etiam $\bar{v}$ et $\bar{\rho}$ duplicari, consentaneum est, ut exemplum traditur πέρρα pro πείρα¹⁹). — Denique eadem analogia apparet in comparativis μᾶλλον, ἀμείνων, χείρων, unde non mirum, hoc apud Aeoles χέρρων sonare²⁰). —

Conjuximus haec, quo melius vera duplicationis ratio appareret. Apertissima enim analogia cohaerent verborum genus quoddam, feminina in $\check{a}$ et comparativi in $\bar{\omega}\bar{n}$, quippe quae omnia $\bar{l}$ ante terminationem duplicent, breves vocales ante $\bar{\rho}$ et $\bar{v}$ producant (et $\bar{a}$ quidem in $\bar{a}\bar{i}$, $\bar{e}$ in $\bar{e}\bar{i}$), denique mutas ante terminationem in $\bar{\sigma}\bar{\sigma}$ vel $\bar{\zeta}$ mutare soleant, ut φρίσσω, Κίλισσα, γλύσσω derivantur a stirpibus φρικ, Κιλικ, γλυκ. Jam vero in comparativis haud dubie antiqua terminatio est $\bar{\omega}\bar{n}$, ut γλύσσω e γλυκίων nascitur; in femininis saepe integra terminatio $\bar{i}\bar{a}$ patet, ut ποιήτρια, γλυκεῖα; denique etiam praesentia illa ab origine $\bar{i}\bar{\omega}$ habuisse, cognatarum linguarum praeterea comparatio docet, in quibus late patet verborum per $\bar{i}$ formatio, ut ἄλλομαι, salio. Hoc igitur $\bar{i}$ consonans cum antecedente muta in $\bar{\sigma}\bar{\sigma}$ vel $\bar{\zeta}$ mutatum est, cum $\bar{l}$ in $\bar{\lambda}$, contra antecedens $\bar{v}$ vel $\bar{\rho}$ vulgo quasi transsiliens cum vocali in diphthongum jungitur, ut τείνω, τέρενα, χείρων e τεινω, τερενια, χειριων. Apparet igitur, in his omnibus Aeolum duplicem liquidam e simplici et sequente $\bar{i}$, aut potius $\bar{j}$ natam esse²¹). — Neque tamen in his Aeoles

19) Choer. 252, 7; male πέρρα scribitur 178, 5.

20) Choer. 277, 20, J. Gr. 245, b, Greg. C. 622, Meerm. 664; in Et. G. 564, 7 corrupte legitur Διολεῖς χήρων καὶ χέρρων.

21) Jamdudum hanc praesentium, femininorum, comparativorum originem esse intellexeramus atque (Conj. auf $\bar{\mu}$ p. 34) innueramus,

ubique duplicationem liquidae vulgatae rationi praetulisse videntur. Quippe saepissime reperitur post $\bar{\epsilon}$, rarius post $\bar{\iota}$, semel post $\bar{\upsilon}$ in $\acute{\omicron}\lambda\omicron\phi\acute{\upsilon}\rho\acute{\omega}$, nunquam post $\bar{\alpha}$. Contra leguntur $\phi\alpha\acute{\iota}\nu\omega$ S. 1 v. 16, 16, 25, $\chi\alpha\acute{\iota}\rho\omega$ S. 54. 56, $\mu\alpha\rho\mu\alpha\acute{\iota}\rho\omega$ A. 7, $\mu\acute{\epsilon}\lambda\alpha\iota\alpha$ S. 1, 10, $\mu\acute{\alpha}\kappa\alpha\iota\alpha$ S. 1, 13 et 67. cf. Seidl. p. 181. Tanta igitur in his est constantia, ut Lesbios post $\bar{\alpha}$ duplicem liquidam pro simplici et $\bar{\jmath}$ ponere noluisse fere certum videatur.

6) His addimus alia, in quibus duplex Aeolum liquida ejecto $\bar{\jmath}$ originem debet. Primum $\kappa\acute{\epsilon}\nu\eta\omicron\varsigma$ 22) ex antiquo $\kappa\acute{\epsilon}\nu\eta\omicron\varsigma$ natum esse, et duplex HomERICA forma indicat $\kappa\epsilon\upsilon\acute{\omicron}\varsigma$ et $\kappa\epsilon\upsilon\acute{\omicron}\varsigma$ et Sanscritum çunja , vid. Pott *E. F. II.* p. 53. Huic autem simillima sunt $\xi\acute{\epsilon}\nu\eta\omicron\varsigma$ et $\sigma\acute{\tau}\epsilon\upsilon\eta\omicron\varsigma$ 23) pro Ionicis $\xi\acute{\epsilon}\nu\eta\omicron\varsigma$ et $\sigma\acute{\tau}\epsilon\upsilon\eta\omicron\varsigma$, ut de eadem origine vix dubitare liceat.

Deinde huc pertinent Aeolica 24) $\Pi\acute{\epsilon}\rho\acute{\rho}\alpha\mu\omicron\varsigma$, $\kappa\acute{\omicron}\pi\epsilon\rho\acute{\rho}\alpha$, $\acute{\alpha}\lambda\lambda\acute{\omicron}\tau\epsilon\rho\acute{\rho}\omicron\varsigma$, $\mu\acute{\epsilon}\tau\epsilon\rho\acute{\rho}\omicron\varsigma$ pro vulgatis $\Pi\rho\acute{\iota}\lambda\omicron\mu\omicron\varsigma$, $\kappa\acute{\omicron}\pi\rho\acute{\iota}\alpha$, $\acute{\alpha}\lambda\lambda\acute{\omicron}$ -

quum Boppium (§. 300. 500. 501) et Pottium (II. p. 30. 38 etc.) similia judicare vidimus.

22) Greg. Cor. 609, quanquam Herodianus Aeolibus $\kappa\acute{\epsilon}\nu\eta\omicron\varsigma$ adjudicat. vid. nr. 11.

23) De $\xi\acute{\epsilon}\nu\eta\omicron\varsigma$ Herodian. Et. M. 582, 46, Choer. 942, 19. (ubi male $\xi\acute{\epsilon}\nu\eta\omicron\varsigma$ scribitur), Et. G. 413, 43 et 414, 27. vid. not. 48; Scholl. Tzetz. Chil. in Ann. Ox. III, 356, 16. $\sigma\tau\epsilon\upsilon\acute{\omicron}\tau\alpha\tau\omicron\varsigma$, $\xi\acute{\epsilon}\nu\acute{\omicron}\tau\alpha\tau\omicron\varsigma$, $\kappa\epsilon\upsilon\acute{\omicron}\tau\alpha\tau\omicron\varsigma$ $\kappa\alpha\acute{\iota}$ $\tau\acute{\alpha}$ $\acute{\omicron}$ $\mu\iota\alpha$ $\mu\epsilon\gamma\acute{\alpha}\lambda\alpha$ $\gamma\rho\acute{\alpha}\phi\epsilon$, $\Lambda\iota\omicron\lambda\iota\kappa\acute{\omega}\varsigma$ $\delta\acute{\epsilon}$ $\mu\iota\kappa\rho\acute{\alpha}$, $\acute{\omicron}\tau\iota$ $\delta\iota\acute{\alpha}$ $\delta\upsilon\acute{\omicron}$ $\eta\upsilon$ $\gamma\rho\acute{\alpha}\phi\epsilon\tau\alpha\iota$ $\sigma\tau\epsilon\upsilon\eta\acute{\omicron}\tau\alpha\tau\omicron\varsigma$, $\xi\acute{\epsilon}\nu\eta\acute{\omicron}\tau\alpha\tau\omicron\varsigma$, $\kappa\epsilon\upsilon\acute{\omicron}\tau\alpha\tau\omicron\varsigma$. $\omicron\acute{\iota}$ $\delta\acute{\epsilon}$ $\mu\iota\kappa\rho\acute{\alpha}$ $\tau\alpha\upsilon\tau\alpha$ $\gamma\rho\acute{\alpha}\phi\omicron\upsilon\tau\epsilon\varsigma$ $\acute{\alpha}\lambda\lambda\omega\varsigma$ $\phi\lambda\alpha\rho\omicron\upsilon\acute{\alpha}\iota\upsilon$; similiter Tzetz. ad Hes. Opp. 412. Vulgatae linguae adscribuntur $\kappa\acute{\epsilon}\nu\omicron\tau\epsilon\rho\omicron\varsigma$, $\sigma\tau\epsilon\upsilon\acute{\omicron}\tau\epsilon\rho\omicron\varsigma$ a Choerob. Bekk. 1286, $\sigma\tau\epsilon\upsilon\acute{\omicron}\tau\alpha\tau\omicron\varsigma$ et $\kappa\epsilon\upsilon\acute{\omicron}\tau\alpha\tau\omicron\varsigma$ in Et. M. 275, 50, ejusque rei causa ex antiquis formis $\kappa\epsilon\upsilon\acute{\omicron}\varsigma$ et $\sigma\tau\epsilon\upsilon\acute{\omicron}\varsigma$ repetitur. Jure de his testimoniis dubitatum est (vid. Butt. A. G. §. 65. *Anm.* 4), quia vocalis quantitas pendet a rhythmo neque ea est, quae ex antiquiore lingua retineri possit. Quare Tzetzem ejusque Scholiastem veriora tradere, Choeroboscum, unde fluxerunt, quae sunt in Et. M., aut antiquiorem Grammaticum male ad vulgarem dialectum adhibuisse credo, quae de Aeolica tradita erant.

24) Et. M. 665, 40. $\Pi\acute{\epsilon}\rho\acute{\rho}\alpha\mu\omicron\varsigma$, $\Pi\rho\acute{\iota}\lambda\omicron\mu\omicron\varsigma$ $\Lambda\iota\omicron\lambda\iota\kappa\acute{\omega}\varsigma$ $\pi\acute{\omicron}\tau\epsilon$ $\delta\iota\omicron$ $\rho\rho$ $\kappa\alpha\acute{\iota}$ $\pi\acute{\omicron}\tau\epsilon$ $\acute{\epsilon}\nu$; $\kappa\alpha\acute{\iota}$ $\acute{\epsilon}\sigma\tau\iota\upsilon$ $\acute{\epsilon}\mu\pi\epsilon\acute{\iota}\nu$, $\acute{\omicron}\tau\iota$ $\acute{\epsilon}\acute{\alpha}\nu$ $\acute{\alpha}\sigma\mu\phi\omega\upsilon\omicron\upsilon$ $\acute{\epsilon}\mu\pi\iota\phi\acute{\epsilon}\rho\eta\tau\alpha\iota$, $\acute{\epsilon}\nu$ $\acute{\omicron}\acute{\iota}\alpha\upsilon$

τριος, μέτριος. Nam facile apparet, utrasque formas originem trahere e *Περίαμος, κοπερια, άλλοτριος, μετετριος*, ut duplex forma *εὐνήτρια* et *εὐνήτειρα* ex antiquo *εὐνήτρια* derivanda est; *μέτερδα* ex Aeolico poeta affertur (S. 118). Ceterum dubitari potest, an *ἀλλότερος* rectius simplici $\bar{\eta}$ scribatur, quum de duplicata nullum disertum testimonium adsit et optimo jure possessiva *ἡμέτερος* etc. comparari videantur.

Denique non aliam rationem habet *πέροχος* S. 44 pro *περίοχος* (quod intellexit etiam Pott II. p. 53) et quae Aeolicae esse videntur glossae Hesychii, *περδέχειν, υπερέχειν* et *περδέθηκατο, περιεθήκατο*, unde etiam apud Theocr. 29, 25 e codicum lectione *περὶ ἀπαλῶ* metro jubente rescripsimus *περὶ ἀπάλω*, quod non magis a consuetudine scribendi ratione alienum putamus quam *κακ κεφαλαῖς*. Non minus recte apud Theocr. 29, 36 pro *ἐνοχλεῖς* propter metrum Hermannus *ἐνοχλεῖς* scribi jussit; sed etiam v. 12 pro *εἶν ἐνὶ* Aeolicum fuerit *ἐνν ἐν*, quod ex

---

τρίτος τέταρτος (leg. *τέρτος* cum Seidl. p. 185), οὐκ ἐτι δύο ῥῶ — εἰάν μὲν ἢ καθαρὸν, δύο, — κόπρια κόπερδα, υπερθεῖσι. *Πρίαμος Πιέρραμος*· *περὶ παθῶν* i. e. Herodianus. — Choer. 275, 24. οἱ *Αἰολεῖς* τὸ $\bar{\tau}$ τὸ σονεσταλμένον πεφύκασι τρέπειν εἰς τὸ $\bar{\epsilon}$ · οἶον *Πρίαμος Πιέρραμος, τρίτος τέρτος, κόπρια, κόπερδα*, unde emendetur Et. G. 566, 27. ubi *Πρίαμος, κ. πρία, τρίτος* leguntur. — Et. M. 529, 22. *κόπερα τὰ κόπρια Αἰολικῆ διαλέκτω ὡς ὁ Πρίαμος Πιέρραμος, άλλοτριος άλλοτερος* (Ms. Par. ap. Bast. ad Greg. 907 recte *κόπερδα* etc.); item in Et. G. 337, 43; Ann. Ox. I, 45, 13: *ἀλλότερος ὡς ἡμέτερος* — *υπερθεῖσι Αἰολίδος διαλέκτου, ἢ τὸν Πρίαμον Πιέρραμον λέγει καὶ τὴν κοπρίαν κόπερραν* (sic)· *ἀλλότερος* (leg. *ἀλλότριος*) οὖν ἦν· καθ' υπερθεῖσιν γέγονεν *ἀλλότερος*. — Et. M. 587, 12, *μέτερδα*· *τοῦτο τὸ πάθος τῆς Αἰολικῆς ἐστὶ διαλέκτου· οἶον αἰτιαῖο τὰ μέτερδα· ὁ γὰρ μέτριος μέτερός παρ' αὐτοῖς καλεῖται*. — De *Πιέρραμος* Aeolico praeterea J. Gr. 236, a, Leid. 639 (ubi *Πρίαμος*), Vatic. 689, Tzetz. ad Hes. Opp. 666, Epex. II. 103, 24, Hesych. *Πιέρραμος, βασιλεύς*. — Ceterum ex hac Aeolica nominis forma apparet, Priamum non minus arcis *Περγάμων* eponymum esse quam Ilum urbis, Troem populi; *Περγάμω* enim e *Περίαμω* natum est, $\bar{\tau}$ in $\bar{\eta}$ mutato.

ἐνι nascitur, ut *περὶ* e *περί* ²⁵). — Quibus comparandum videtur, quod etiam praepositio *σύν* interdum apud Aeoles producitur, quod quum in *ξυνοῖκην* S. 27, *σύνοῖδα* S. 102 e digamma vocum *οἶκος* et *οἶδα* explicari possit, non eadem ratio valet in *ἀσυνέτην* Alc. 10, *ξὺν ὀλίγω* Theocr. 28, 15; igitur etiam in his *σύνν* restituendum videtur ex antiqua forma *συνι* natum.

Raro duplex liquida omissa post liquidam digamma orta est. Certior res est in *γόννα*, quod Aeolicum vocatur pro *γόνα* ²⁶). Nam a nominativo *γόνυ* genitivus derivabatur *γόννος*, unde transposito *υ* *γουνός* factum est, aut vocali *υ* in consonans digamma mutata *γονφος*, deinde per Aeolicam assimilationem *γόννος*.

8) Aliarum vocum, in quibus Aeoles duplicationem liquidarum propriam habent, antiqua forma minus certa est; neque tamen possumus similem atque in reliquis originem non suspicari. Sunt vero hae: *ἄλλος* pro *ἡλεός* ²⁷), ut Sapph. 86. 87 *ἄλλᾶν*; *Ἔάλλος* pro *ἦλος*,

25) Non minus Homericum *εἰν* ex *ἐνι* originem traxit, iota transposito (vid. nr. 5); cum Aeolico *πέρρ* autem Homericum *ὑπερ* comparandum est; nam *ὑπέρ*, *ὑπερ* et *περ*, *πέρρ*, ab origine non diversa et ex antiquo *ὑπερ* (cf. Sanscr. *uparī*) derivanda esse, etiam utriusque praepositionis cognata significatio docebit §. 28.

26) Steph. Byz. s. v. *Γόννος*: *γόννα* (sic codd.) γὰρ οἱ Αἰολεῖς τὰ γόννατα, ubi quanquam de Aeolibus Thessaliae sermo est (cf. §. 49. 3), non dubitavimus tamen, idem ad Aeoles Asianos, hujus duplicationis amantissimos, referre.

27) Methodius Et. M. 68, 37 (corr. Et. G. 38, 35) *ἄλλως* pro *ματαιώς* apud Aristophanem, Euripidem, Homerum, Thucydidem reperiri docet, deinde ab *ἦλος* derivat: *ἦλος ἐπιρῶμα τὸ ματαιώς καὶ διπλασιασμῶ τοῦ ἠ καὶ συστολῆ τοῦ ἠ ἄλλως· εἰώθησαν γὰρ οἱ Αἰολεῖς διπλασιάζειν τὸ ἀμετάβολον καὶ συστέλλειν τὰς ὑπερκειμένας συλλαβὰς, εἴτε φωνῆεν ἦ εἴτε διφθογγος*. Non credimus de adverbio *ἄλλως*, quod a vulgari *ἄλλος* bene derivatur; sed fuisse apud Lesbios *ἄλλος* pro *ἡλεός* docet Herodian. π. μ. λ. 26, 13, qui vocem *μᾶλλον* singularem dicit, quod *ᾶ* ante duplex *λλ* corripitur, *χωρὶς εἰ μὴ τροπή τις εἴη τοῦ ἠ εἰς ᾶ παρὰ διαλέκτω*, deinde exempla affert e dialectis, quae metro Aeolica videntur et (duo prima S.

quod latet in Hesychii glossa γάλλοι, ἦλοι, quae non potest alius dialecti esse; ἀπέλλω pro ἀπείλω et ἀπέλλη (potius ἀπέλλα) pro ἀπέλη²⁸⁾; ἐλλαπίνα pro εἰλαπίνη²⁹⁾; μέλλιχος pro μελιχος, Et. M. 582, 42, Ann. Ox. IV, 315, 6 et 332, 5, ubi μελιχος, unde A. 45 recte μελλιχόμειδε scriptum est; χέλλος pro χείλος Choer. 278, 10; χέλλιοι³⁰⁾ pro antiquo χείλιοι, vulgo χίλιοι; ὠτέλλα pro ὠτειλή³¹⁾; ἴλλαος et ἴλλαθι pro ἴλαος et ἴλαθι³²⁾; Μίλλατος pro Μίλητος Choer. 239, 30, quod e libris etiam Theocrito 28, 21 (Seidlero p. 186 monente) restitimus; ὄμιλλος pro ὄμιλος; πέδιλλον pro πέδιλον³³⁾, unde scripsimus εὐπέδιλλος Alc. 5, χρυσοπέδιλλος S. 11;

86. 87) ἄλλαν habent, quod pro ἦλεός esse recte vidit Bergk. Si comparare licet Sanscr. alasas (ignavus, iners), ἄλλος ex ἄλλος natum est.

28) Choer. 175, 32, Et. M. 120, 51, cf. Hes. ἀπέλλειν, ἀπείργειν, fortasse etiam γέλλιξαι (i. e. Φέλλιξαι) συνειλήσαι. Ceterum ἀπέλλω huc traximus, quia longa syllaba est stirpis, non praesentis, ut docet longior forma εἰλέω.

29) ἐλλαπίνη Aeolicum dicitur Et. G. 165, 43 et Reg. Ms. ap. Koen. ad Greg. 588, ἐλαπίνα Choer. 208, 10.

30) Choer. 275, 19, Et. M. 817, 1, Et. G. 566, 27, cod. Ottob. Bekk. 1163. (item Ann. Ox. IV, 315, 9), ubi χάνοι recte a Bekkero in χέλλιοι corrigitur. Grammatici intellexerunt, hac Aeolica vocis forma postulari χείλιοι, quanquam usu scriptura χίλιοι sancita esset; et reperitur antiquius χείλιοι in antiquiore titulo Dorico C. I. nr. 1511, et in Boeotico 1569, a. cf. §. 39, 2.

31) Theogn. Ox. II, 111, 16, ubi ὠτέλλη; Choer. 280, 30. ὠτέλλω (leg. ὠτέλλας) οἱ Αἰολεῖς τὰ τραύματα; Et. G. 584, 4, J. Gr. 244, b, Meerm. 662.

32) Choer. 225, 6. Αἰολεῖς ἴλαος καὶ οὐχὶ ἴλλαος (Et. Gud. 276, 7 corr. ἴλαος); inde corrigendus est Choer. 224, 16. εἴλαθι· οἱ Αἰολεῖς γὰρ ἴλλαθι λέγουσι, leg. ἴλαθι et ἴλλαθι, etiam serie literarum postulante, quanquam etiam in Et. G. 566, 33 ἴλλαθι invasit.

33) ὄμιλλος Choer. 244, 22, ὄμιλλος Et. Reg. ap. Koen. ad Greg. 588, corr. ὄμιλος, non ὄμελλος Ann. Ox. I, 303, 8; πέδιλλα et ὄμιλλος Choer. 247, 16—239, 30, Et. M. 658, 55, Et. G. 561, 4, ubi corrupte ἐπόμιλλος.

denique βόλλα pro βουλῆ³⁴), quod legitur in titulis Lesbiiis 2166, 23, 2184, 2186—2190, Lamps. 30, Cum. 25, nec minus βολλεύτω nr. 2166, 29, βολλεύταν 2190, ἐβोलλόμαν pro ἐβουλόμην Theocr. 28, 15.

Duplex $\bar{\nu}$ reperitur in κράννα Lesb. 2172, pro κρήνη, quocum recte Welckerus comparavit Thessalicae urbis nomen Κρανών; ἔννεκα pro εἵνεκα Lesb. 2183 et Theocr. 28, 13; δίννα pro δίνη³⁵); Δινομένης Alc. 43. 73³⁶); σέλινον pro σέλινον Choer. 258, 6; χάλιννος pro χαλινός³⁷); Ζόννουξος pro Διόνυσος aut potius Διώνυσος, quod est apud Homerum et in Boeotica dialecto (§. 41), Lesb. 2167. cf. §. 7, 1.

Duplex $\bar{\rho}$ in hisce reperitur: ἄπερῶος pro ἡπειρος³⁸); δέρῶα pro δειρή³⁹), unde restitutum est ποικι-

34) Plut. Q. Rom. p. 288, B, ubi de bulla agit: ὁ μὲν γὰρ οἱ περὶ τὸν Βάρρωνα λέγουσιν, οὐ πιθανόν ἐστι, τῆς βούλλης (leg. βουλή) ὑπὸ Αἰολέων βόλλας προσαγορευομένης, τοῦτο σύμβολον εὐβουλίας περιτίθεσθαι τοὺς παῖδας. Eodem spectare videtur Lactant. I, 6, 7, qui, Sibyllam θεοβουλὴν explicans, βουλὴν Aeolico genere sermonis βυλὴν sonare scribit, corr. fortasse βόλλαν.

35) Choer. 171, 4 et 190, 22; in Et. G. 9, 9 vulgato errore δίνα scribitur.

36) Hoc nomen ab Alcaeo ludibrii causa e Δεινομένης factum esse, quasi a δίνα descenderet (Drehmuth pro Starkmuth), docuimus in Mus. Rhen. a. 1838. Nam pro δεινός Lesbii non poterant habere δινός, quia diphthongus in hac voce antiquissima est (cf. Δεινομένεος in galea Hieronis C. I. nr. 16), neque origo e radice δι, δει et terminatione νος duplicationem patitur. Nec magis Lesbiacum esse Δεινομένης, quod nonnulli voluerunt, eadem origo docet.

37) Choer. 276, 15. χαλινός διὰ τοῦ ἰ· οἱ γὰρ Αἰολεῖτε χαλλινὸν λέγουσι (leg. χάλιννον)· εἰ δὲ ἐγράφετο διὰ τῆς εἰ διφθόγγου, χαλλινὸν (leg. χάλεινον) εἶχε λέγεσθαι. Eadem aperta corruptela invasit in Et. G. 561, 4 et Reg. Ms. ap. Koen. ad Greg. C. 588, in quibus comparatur cum ὄμιλλος et πέδιλλον, unde duplex $\bar{\lambda}$ irrepsisse videtur.

38) J. Gr. 244, b; Et. Par. ap. Koen. ad Greg. 279. ἡπειρος διὰ τῆς εἰ διφθόγγου· ἄπερος γὰρ λέγουσιν οἱ Αἰολεῖτε· ὡς περ κείρω κερῶ, σπείρω σπερῶ, ubi rectissime Bastius corrigit ἄπερῶος, κέρῶ, σπέρῶ; eadem corruptela est in Et. G. 246, 55 et 247, 20.

λόδερόροι Alc. 64; μάγερόρος pro μάγειρος ⁴⁰⁾; πέρράτα pro πείρατα, si recte Seidlerus Alc. 64 περράτων e περάτων emendavit; τέρρεων apud Alcaeam ⁴¹⁾; χέρρες ⁴²⁾, unde χέρρας legitur Theocr. 28, 10 et χερρόμακτρα correximus S. 141, quanquam in Lampsaceno vulgata forma legitur χειροτονήσαι, χειροτονηθέν l. 37. 39.

9) His Aeolicae duplicationis exemplis comparatis apparet, nunquam, ubi quidem de origine vocum satis constat, duplicem liquidam non ortam esse assimilatione quadam alius cujusdam, quae vicina erat, consonantis. Et primum quidem $\bar{\lambda}\lambda$ etc. nata sunt e $\bar{\lambda}\sigma$ etc. (nr. 2), deinde $\bar{\mu}\mu$ et $\bar{\nu}\nu$ e $\bar{\sigma}\mu$ et $\bar{\sigma}\nu$ (3. 4), saepissime $\bar{\nu}\nu$ et $\bar{\rho}\rho$ e $\bar{\nu}\sigma$ et $\bar{\rho}\sigma$ (5. 6), raro $\bar{\lambda}\lambda$ et $\bar{\nu}\nu$ e $\bar{\lambda}F$ et $\bar{\nu}F$ (7). — Non potest duplicatio esse, ubi nulla consonans excidit. Igitur recte leguntur περικείμεναι Alc. 7 a radice κει, χείμων A. 10, ἀχείμαντοι A. 8. cf. hiems etc. Contra male Aeolica vocantur ab Heraclide πόθεμμι et φίλεμμι ⁴³⁾ (unde

39) Choer. 194, 10; minus recte δέρρη scribitur in Et. M. 262 extr., 663, 46, Et. G. 136, 58, δέρη Ann. Ox. I, 114.

40) Ann. Villois. II. p. 167; contra Et. G. 376, 45. Φιλόξενος δὲ λέγει, ὅτι παρ' Αἰολεῦν ἡ γραφή διὰ τοῦ ἰ ἐστὶ μάγειρος (item in Et. Sorb. ap. Bast. ad Greg. 606, nisi quod aperta corruptela μάγοιρος scriptum est), et Theogn. Ann. Ox. II, 71, 20. μάγειρος· Αἰολεῖς δὲ διὰ τοῦ ἰ, quae fortasse mature corrupta sunt e δίχα τοῦ ἰ et μάγερός, quum grammatici constanter de diphthongo in hac voce praecipiant. vid. Theogn. l. l., Et. M. 28, 42 et 498, 15 etc.

41) Georgius ap. Eust. 1155, 40 de τείρα: ἐφανέρωσε δὲ τὸ ἰ Ἀλκαῖος εἰπὼν τερέων δίχα τοῦ ἰ, ubi Seidlerus recte τερρέων emendare videtur. cf. not. 4, 40.

42) Choer. 278, 7; Heracl. ap. Eust. 119, 34, Scholl. A. II. a, 353; in Et. G. 566, 40 male scribitur χέρρε, apud J. Gr. 244, b. χείρες, χέρρεσιν leg. χέρρες.

43) Heraclid. ap. Eust. 1407 extr. οὐτω καὶ φιλῶ, φιλεῖν, φιλήμεναι καὶ νοήμεναι καὶ φρονήμεναι — δῆλον οὖν ὡς καὶ τὸ ἔμμεναι (leg. ἤμεναι) ἀπὸ τοῦ ᾧ περιοπωμένου τῆς πρώτης συζυγίας Αἰολιστὶ φαμεν ἔμμεναι. Καθότι Αἰολεῖς καὶ ἐν θέμασι τὸ προηγούμενον ἢ τοῦ μ̄ εἰς ἔ μετατιθέντες διπλαῖσι τὸ μ̄· οἶον πόθημι πόθεμμι, φίλημι φίλεμμι.

calidius Schneidewinus κάλεμμι S. 1, 16 et φίλεμμι S. 79 scripsit), qui et reliquis grammaticis (vid. §. 26, 4) adversatur de harum formarum terminatione $\overline{\eta\mu\iota}$ testantibus, et sibi ipsi, et verbi ἔμμι analogia haud dubie inductus est. Neque minus errant, qui πάμματα pro κτήματα Aeolicum habent⁴⁴⁾; radix enim est $\overline{\pi\alpha}$, quae apparet in πέπαται, ἔμπασις, παμωχέω, unde nec πάμμα nec πολυπάμμων, quamquam haec lectio apud Hom. II. δ, 434 satis antiqua est, in ulla dialecto fieri poterat.

10) Reperitur deinde duplicatio liquidae post omnes breves vocales, saepissime post $\bar{\epsilon}$ ⁴⁵⁾, nec raro post $\bar{i}$, rarius post $\bar{\alpha}$ in ἄμμες, Φάλλος, κράννα (nec videntur post $\bar{\alpha}$ $\overline{\nu\epsilon}$ et $\overline{\rho\epsilon}$ in $\overline{\nu\bar{\nu}}$ et $\overline{\rho\bar{\epsilon}}$ transisse), post $\bar{o}$ in γόννα, Ζόννυξος, ὀρῶάτω (nr. 2), post $\bar{u}$ in ὕμμες et ὀλοφύρῶ. — Longa vocalis vel diphthongus ante liquidam Aeolice duplicatam, si fides est grammaticis⁴⁶⁾, nunquam manebat. At ipso Herodiano teste ἄλλος, quod Lesbicum esse pro ἡλεός supra (nr. 8) vidimus, $\bar{\alpha}$ productum habet. Adversatur etiam μῆνος, quod in Lesb. 2166, 34 scriptum est; multo enim minorem fidem habet recentius marmor Cumaicum, in quo l. 55 μῆνος legitur. Et recte duplicem

---

— Contra Id. ap. Eust. 1613, 16. ἔνιοι τῶν Αἰολικῶν μετατιθέντες ἐν πρώτῃ καὶ δευτέρᾳ συζυγίᾳ τὸ ($\bar{\omega}$, quod inserit Giese p. 210) εἰς ἡ ποιοῦσι ῥήματα εἰς $\overline{\mu\iota}$, πλεονασμῶ τῆς $\overline{\mu\iota}$ συλλαβῆς ἐπὶ τέλους.

44) Scholl. L. II. δ, 433 et Eust. 493, 44. πάμματα ἴσως Αἰολικὸν διὰ τὰ δύο $\overline{\mu\mu}$.

45) Inde grammatici saepe tradunt, $\bar{\tau}$ apud Aeoles in liquidam mutari, ut Heraclid. ap. Eust. 1648, 1, Et. M. 90, 11, Et. G. 48, 35, Greg. C. 597 etc. — Alii accuratius ejecto $\bar{\tau}$ liquidam duplicari docent, Choer. 209, 12 — 233, 9 — 252, 7 — 266, 13, Et. G. 548, 11, Ann. Ox. I, 363, 8, Herod. H. Ad. 205, a. Haec vero non valent, nisi ubi vulgo est $\overline{\tau\iota}$ diphthongus, apud Aeoles $\bar{\epsilon}$ ante duplicem liquidam.

46) Heraclid. ap. Eust. 110, 34. οὐ πρότερον διπλασιάζουσιν, εἰ μὴ βραχεῖα εἶη προσηγουμένη· εἰμὶ ἔμμι, ἡμεῖς ἄμμες, cf. Method. Et. M. 68, 19. vid. not. 27.

liquidam e $\bar{v}$ e natam esse, supra (nr. 2) Latino mensis collato vidimus. Longa vero vocalis necessaria est, si, quod suspicari licet, etiam in Latina voce $\bar{e}$ producitur. Non minus, si quid videmus, ζώματα scribendum est pro ζώματα Alc. 7 a radice ζωσ⁴⁷) pro ζώματα. cf. nr. 3. Contra male duplici $\bar{\mu}\mu$ scriptum reperitur in Cum. 6 προαγορημένω et in libris Sapph. 1, 16 κάλημι, 79 φίλημι, 114 νόημα, quia nulla in his consonans excidit. Et recte leguntur in antiquiore titulo Lesbio 2166 ἀμφεβατημένων, ὁμολογήμενα, deinde ipsum νόημα S. 110 (ex antiquo papyro) et saepius.

11) Alio errore Herodianus⁴⁸) docet non duplicari liquidas iota ejecto, ubi hoc sit pleonasticum (in Ionica dialecto). Nam etiamsi nolimus credere Gregorio Corinthio (vid. nr. 6), qui Aeolicum dicit ipsum κέννος pro κεινός, quod Herodianus Aeolibus abjudicat, tamen ipse Aeolicum ξέννος affert, quanquam hoc e ξένος ortum esse sophisticè contendit, deinde Aeolica vidimus στέννος (nr. 6), έννεκα et δέρρα (8), quanquam in ξείνος, στεινός, είνεκα, δειρή pleonasticum est iota e doctrina grammaticorum, correptam vocalem in ξένος etc. perperam antiquiorem judicantium. Nos facile intelligimus in his omnibus

47) Hanc radicem esse, non ζω, ipsa Graeca indicant ζωσ-τηρ, ζώννμι e ζωσ-νμι, ut έννμι ex έννμι, cf. nr. 4, confirmant Littavicum jōs-ti, cinctum esse, Letticum jōst cingere, quae comparat Pott I. p. 213, in ceteris falsus.

48) Choerob. 242, 19. (cf. Et. M. 582, 43 ex Herodiano, Et. G. 413, 43, Et. Sorb. ap. Bast. ad Greg. 610) ξένος διὰ διφθόγγον· — οἱ Αἰολεῖς ξένος (leg. ξέννος ex Etymm.) λέγουσι· μηδεὶς δὲ οἶσθω, ὅτι τὸ ξένος (leg. ξέννος) ἀπὸ τοῦ ξείνος γέγονεν· οὐδέποτε γὰρ οἱ Αἰολεῖς τὸ ἰ τὸ ἀπὸ πλεονασμοῦ ἀποβάλλουσι καὶ διπλασιάζουσι τὸ σύμφωνον· οἷον τὸ κενός γίνεται κεινός καὶ οὐ λέγουσι κέννος· ἀλλὰ ἀπὸ τοῦ ξένος γέγονε ξέννος· καὶ γὰρ πολλάκις καὶ ἐπὶ βραχεία συστολῇ (leg. βραχείας συλλαβῆς ex Et. Gud., vel βραχειῶν συλλαβῶν ex Et. Sorb.) ποιοῦνται τοῦ συμφώνου διπλασιασμόν· οἷον (insere ένη ex Ett.) Ένη· ἔστι δὲ (add. καὶ ex Ett.) ὄνομα πόλεως, θεράπων θεράπωνος (leg. θεράπωνος, Ett. θεράπων).

antiquitus liquidam cum alia consonante junctam fuisse, qua ejecta Iones vocalem brevem producebant, Aeoles liquidam duplicabant, Atticis neutrum facientibus. Neque aliter se habent ἐνν pro εἰν, ἐν et πέρρατα pro πείρατα, πέρατα, quae conjecturis probabilibus Aeolica habentur (vid. nr. 6 et 8), denique γόννα pro γούνα, γόνα (nr. 9) et Ζόννυξος pro Διώνυσος, Διώνυσος (nr. 10).

At ipsi quoque Aeoles interdum alteram liquidam omittebant, maxime in quibus etiam Attici correptam syllabam habent. Ita praeter κέννος et κενός, de quo ex Herodiano colligere licet, δέρρα dicebant et δέρα, quod metro certum est S. 15, probabilius A. 29; deinde quum γόννα Aeolicum vocetur, καγγόνων legitur S. 14 et γόνα verior emendatio videtur Alc. 31. Non minus ex emendatione Scidleri faciliore πέρράτων (e περάτων) est Alc. 64, quanquam περάτων A. 25 metro certum est, neque aliena erunt ἐνν, σύνν (nr. 6) et vulgares formae ἐν, σύν. Aliorum correpta tantum forma servata est, ut Alcaeus fr. 52 τερένας pro τρεινας dixit⁴⁹⁾, quod Aeolice vulgo τερένας sonare debebat. vid. nr. 5. Adeo ubi reliqui Graeci duplex ᾰῖ habebant, κάλλιον apud Alcaeam⁵⁰⁾ syllaba correpta sonabat κάλιον, unde egregia conjectura Bergkii Sapphoni fr. 55 restituit κάλιστα pro μάλιστα (quanquam nolumus inde κάλλιστος A. 94 tentare). Quocum cohaeret, quod in κάλος vocalem corripiebant, quae apud Homerum constanter producitur et apud Dorienses

49) Ann. Ox. I, 413, 23. Ζητείται παρὰ τῶν Ἀλκαίῳ θηλυκόν· τερένας ἄνθος ὀπώρας· πῶς ἢ τέρενα εἶπεν· καὶ ἔστιν εἰπεῖν, ὅτι ἀπὸ τοῦ τέρην ἢ γενικῆ εἰς εὐθείαν ὁ τέρενος· ἀπὸ τούτου θηλυκόν τερένη καὶ Διολικῶς· τερένας ἄνθος ὀπώρας. Origō formae non recte explicatur.

50) Tryph. παθ. λεξ. §. 26. inter exempla parrhesiae i. e. ὅταν τῶν διπλασιαζομένων συμφώνων ἐν παραλείπηται, affert ex Alcaeo κάλιον pro κάλλιον, item cod. Amstel. ap. Wassenbergh II. I et II. ad β, 129.

teste Apollonio⁵¹⁾ duplex $\bar{\lambda}$ habebat, vid. Sapph. 26. 51. 55. 79 etc. Nec dissimiles sunt aliae longarum vocalium et diphthongorum ante liquidas correptiones (vid. §. 16, 3) et simplex $\bar{o}$ pro duplici positum (vid. §. 9, 1).

Jam vero simplex liquida pro duplici, in quibus satis de origine duplicationis constat, non reperitur, nisi antiquitus $\bar{i}$ vel F infuerit, ut $\kappa\acute{\epsilon}\nu\omicron\varsigma$, $\tau\epsilon\rho\acute{\epsilon}\nu\alpha$, $\acute{\epsilon}\nu$ e $\kappa\epsilon\nu\omicron\varsigma$, $\tau\epsilon\rho\epsilon\nu\iota\alpha$, $\acute{\epsilon}\nu\iota$ et $\gamma\acute{o}\nu\alpha$ e $\gamma\omicron\nu\Gamma\alpha$ nata vidimus. Inde de reliquis conjecturam facere licet. Non licebat liquidam e $\bar{o}$ natam omittere, quare jure Seidlerus reprobavit, quod olim S. 13 e Bentleji conjectura legebatur $\pi\epsilon\rho\acute{\rho}\acute{\epsilon}\mu\epsilon\nu\omicron\nu$ pro $\pi\epsilon\rho\acute{\rho}\acute{\epsilon}\mu\epsilon\nu\omicron\nu$ a radice $\acute{\epsilon}\varsigma$, $F\epsilon\varsigma$.

12) Grammatici praeeunte Herodiano liquidas etiam post breves vocales duplicari docent⁵²⁾. At inter exempla Herodiani $\theta\epsilon\rho\rho\acute{\alpha}\pi\omicron\nu$, si qua fides est Choerobosco, in genitivo $\theta\epsilon\rho\rho\acute{\alpha}\pi\omicron\nu\omicron\varsigma$ (vid. §. 22, 9) legebatur, ut prima syllaba in dactyli arsi producta fuisse videatur; deinde $\acute{\epsilon}\nu\eta$, quod praeter Hesiodicum $\acute{\epsilon}\nu\eta\phi\omega$ Opp. 410 in versu legitur, quem non sine causa Sapphoni nonnulli tribuerunt (fr. 117), si recte a Goettlingio ad Hes. l. l. ab $\acute{\epsilon}\nu$

51) Apoll. de adv. 565, 13. $\kappa\alpha\lambda\acute{\alpha}$, $\omicron$ $\delta\iota'$ $\acute{\epsilon}\nu\omicron\varsigma$ $\mu\acute{\epsilon}\nu$ $\bar{\lambda}$ $\gamma\rho\acute{\alpha}\phi\epsilon\tau\alpha\iota$ $\kappa\alpha\tau\acute{\alpha}$ $\tau\omicron$ $\kappa\omicron\iota\nu\acute{o}\nu$ $\acute{\epsilon}\theta\omicron\varsigma$, $\pi\alpha\rho\acute{\alpha}$ $\Delta\omega\rho\iota\epsilon\upsilon\sigma\iota$ $\delta\acute{\epsilon}$ $\delta\iota'$ $\acute{\epsilon}\tau\acute{\epsilon}\rho\omicron\nu$ $\bar{\lambda}$, $\kappa\alpha\lambda$ $\omicron\upsilon\chi$ $\omicron\iota\varsigma$ $\acute{\epsilon}\nu\omicron\iota\omicron\varsigma$ $\acute{\upsilon}\pi\acute{\epsilon}\lambda\alpha\beta\omicron\nu$, $\kappa\alpha\tau'$ $\Lambda\iota\omicron\lambda\iota\delta\alpha$ $\delta\iota\acute{\alpha}\lambda\epsilon\kappa\tau\omicron\nu$. $\acute{\epsilon}\beta\acute{\alpha}\rho\nu\omicron\nu$ $\gamma\acute{\alpha}\rho$ $\acute{\alpha}\nu$, $\pi\rho\acute{\sigma}$ $\omicron\iota\varsigma$ $\omicron\upsilon\delta\acute{\epsilon}$ $\tau\omicron$ $\kappa\alpha\lambda\acute{o}\varsigma$ $\Lambda\iota\omicron\lambda\iota\tau\iota\varsigma$ $\acute{\epsilon}\nu$ $\delta\iota\pi\lambda\alpha\sigma\iota\alpha\sigma\mu\acute{\omega}$ $\tau\omicron\upsilon$ $\bar{\lambda}$ $\pi\rho\sigma\phi\acute{\epsilon}\rho\omicron\nu\tau\alpha\iota$.

52) Praeter Herodianum (vid. not. 48) Tzetzes ad Hes. Opp. 664, Moschop. ad Hes. Opp. 404 et 767 $\acute{\epsilon}\nu\eta$ pro $\acute{\epsilon}\nu\eta$ Aeolicum vocant; Greg. Cor. 609. $\omicron\upsilon\tau\omicron\iota$ $\acute{\alpha}\nu\tau\alpha$ $\tau\acute{\alpha}$ $\acute{\sigma}\acute{\upsilon}\mu\phi\omega\nu\alpha$ $\delta\iota\pi\lambda\alpha\sigma\iota\acute{\alpha}\zeta\omicron\nu\sigma\iota\nu$ $\acute{\epsilon}\pi\iota$ $\tau\acute{\omega}\nu$ $\beta\rho\alpha\chi\acute{\iota}\omega\nu$. $\acute{\omega}\varsigma$ $\tau\omicron$ $\acute{\epsilon}\nu\eta\pi\epsilon\varsigma$, $\acute{\epsilon}\nu\eta$, $\kappa\acute{\epsilon}\nu\omicron\varsigma$; J. Gr. 244, b. inter duplicationis exempla $\sigma\epsilon\lambda\acute{\eta}\nu\eta$ $\sigma\epsilon\lambda\lambda\acute{\alpha}\nu\alpha$ habet; $\acute{\epsilon}\lambda\lambda\alpha\beta\epsilon$ Aeolicum dicitur ab Auct. $\pi.$ $\omicron\mu.$ $\delta\iota\alpha\lambda.$ p. 478, $\acute{\epsilon}\nu\nu\omicron\sigma\iota\gamma\alpha\iota\omicron\varsigma$ a Diac. ad Hes. Sc. 102, $\acute{\epsilon}\mu\mu\omicron\rho\omicron\nu$ Ann. Ox. III, 264, 1 et App. Et. G. 645, 21. Omnino grammatici minus accurati meram liquidarum duplicationem Aeolicam vocare solent, ut Ann. Ox. I, 325, 26, Greg. Cor. 587, J. Gr. 244, a, Meerm. 660 etc., adeo diplasiasmus in universum Aeolibus tribuitur in Exc. Par. 686. — Nihil dandum librariorum mendis, ut Hes. $\acute{\epsilon}\xi$ $\acute{\upsilon}\mu\acute{\alpha}\lambda\lambda\omega\nu$, $\acute{\epsilon}\xi$ $\acute{\omicron}\mu\acute{\omicron}\iota\omega\nu$, leg. $\acute{\epsilon}\xi$ $\acute{\upsilon}\mu\acute{\alpha}\lambda\omega\nu$, vel $\acute{\alpha}\mu\mu\upsilon\delta\iota\varsigma$ Lex. de spir. p. 210 etc.

§. 9. De aliar. consonantium duplicatione. 65

derivatur, duplicis liquidae causam in iis habet, quae supra nr. 6 de Aeolico *ένν* disputavimus. De *κέννος* supra vidimus; Joannis *σελλάνα* corruptum est, quum constanter *σελάνα* primam corripiat, ut Sapph. 3, 24. 25. Fortasse voluit *σελάνα*, ut *κράνα* est pro *κρήνη*. — Reliqua sunt Homericæ, a grammaticis propter duplicationem Aeolica vocata, quae nihil ponderis habent, quanquam nonnulla et ipsa ejecta consonante duplicem liquidam accepisse videntur. — Ceterum non mirum est, Aeoles in arsi dactylica sibi interdum brevis syllabae ante liquidam productionem concessisse, ut *μέλιχρος* S. 58, *πέρουση* Theocr. 29, 16, quo etiam *θερράπωνος* supra retulimus, quia grammatici in talibus saepe liquidam duplicabant.

§. 9.

De aliarum consonantium duplicatione.

1) Duplex $\overline{\sigma\sigma}$, ubi vulgo est simplex, apud Aeoles interdum poni et grammatici testantur ¹⁾, et exempla reperiuntur haec: *ἔσσονται* Lesb. 2166, *ἔσσει* S. 69, *ἔσσεισθαι* S. 111, unde *ἔσσομαι* et *ἔσσειται* S. 47. 51 propter metrum recte emendata sunt, et fortasse *ἔσση* Alc. 89, *ἔσσαν* Alc. 71, *ἔσσο* S. 1, 28; deinde in Aorist. I. *ἐπιτέλεσαντα* Lesb. 2184, *εἰτέμασεν* Lesb. 2190 a recentiore *τιμάζω*, *ἐδίκασσε*, *δικάσαντα* Lamps. 12. 24, *ἐπαίνεσαι* 15, 21, *ὄνεκρέμασαν* A. 24, *κάλεσαι* Alc. 49, *τέλεσαι* S. 1, 22, *ἐπύκασσε* S. 96, *κίσσε* Theocr. 28, 17, in quibus duplex $\overline{\sigma}$ partim sine libris metro postulante repositum est; denique in *ὄσσοις*, *τόσσοις*, *τοσσοῦτοις* ¹⁾, ut

1) Ann. Ox. I, 325, 26, J. Gr. 244, a, Greg. Cor. 589, Meerm. 656. 660, Vatic. 690. 692, qui exempla addunt *ὄσσοις*, *τοσσοῦτοις*, *τόσσοις*, praeterea gramm. de dial. corruptum *πενθήσσης* (Vatic. *πενθήσσεις*, Exc. Birnb. p. 670 *πενθήσσης*). Saepe recentiores grammatici futura et Aoristos, in quibus duplex $\overline{\sigma\sigma}$, Aeolica vocant, ut Tzetz. Epex. II. 103, 24. *καλέσαιτο*, 115, 15. *ἰσόόμενα*, 118, 12. *ὄμοσσοις*; Phavor. Ecl. 83, 26. *αἰδέσαιται*, 286, 25. *λοισσόμεναι* etc. —

ὄσος nr. 2166, 27, Sapph. 1, 26 et 51; μέσος Alc. 10, Sapph. 1, 12, unde derivatum adverbium μέσσοι Alcaeo adscribitur ab Apoll. de adv. 588; 27; ἰσόθεος Cum. 1. 15, unde apud Sapph. 44 ἴσος pro ἴσος scribendum videtur.

Reperitur tamen in his omnibus etiam simplex consonans; cam semper in aoristis tenet marmor Cumaeum, I. 6. πασυνδιάσαντες, 12 ἐπισκεύσαντα, 42 ἐπιτελέσαντα; deinde Lamps. 12 ἴσως; in poëtis metro certa sunt τελέση A. 60, τέλεσον S. 1, 27, ἀμπέτασον S. 28, ἰσκέδασ' S. 45; deinde ὄσος S. 45, μέσος S. 24, μέσοι A. 9, ἴσοι S. 2, 1. —

Jam vero si quaerimus, unde haec duplicatio, antiquiori Graecorum linguae omnino propria, orta sit, in radice ἐς apparet ab origine, accedente altero σ in terminatione, duplex sigma fuisse. In futuro et aoristo I. $\bar{\sigma}\sigma$ e $\bar{\sigma}\iota$ natum esse Sanscrita lingua docet, cujus futurum I. et conditionalis, quae tempora Graecorum futuro et aoristo I. respondent, sj habent, ut a rad. tud fut. II. tōtsjāmi, Cond. atōtsjam. Deinde μέσος e μεδιος aut potius μεθιος ortum esse, docent Sanscr. madhja, Lat. medius; neque aliter Aeoles teste Hesychio pro πῆδιον dicebant πέσσον, ut recte pro πέσον serie literarum jubente correctum est. Non aliter ἴσος, quod olim digamma habebat, e *Fιδιος* natum videtur a rad. *Fιδ* (cf. *ἔιδόμενος*), τόσος etc. e τοιος, si comparamus Latina tot, tantus.

2) Ubi vulgo duplex $\bar{\sigma}$ est, tenetur apud Lesbios, ut θάλασσα, nec ferri potest κυπάττιδες, quod Alc. 7 ex Attica dialecto irrepit.

Non recte ἴσσοις Aeolicum esse negat antiquus technicus ap. Eust. 655, 13. — Contra non magis recte Eust. 20, 2, Tzetz. ad Hes. Opp. 238, duplicationem Aeolicam agnoscunt in dativis κύνσσοι etc, quia simplex $\bar{\sigma}$ in his omnino rarum et dubium est.

§. 9. De aliar. consonantium duplicatione. 67

In verbis, ut grammatici affirmant²⁾, Acoles $\overline{\sigma\sigma}$ habebant, ubi vulgo est $\overline{\pi\tau}$. Exempla tamen plerumque afferunt HomERICA et vulgata, ut *πέσσω*, *ῥσσομαι*, *ἐνίσσω*, *κορύσσω*; alia etymologiarum suarum causa finxisse videntur, ut *βλέσσω*, *ἄσσω*, *νίσσω*. Certius fuerit *κόσσω* pro *κόπτω*, nisi id forte propter *κόσσοσ* fictum est. Neque tamen absonum est, Acoles in verbis, quorum radix in $\overline{\pi}$, $\overline{\beta}$, $\overline{\varphi}$ exit, saepius $\overline{\sigma\sigma}$ habuisse, quam in aliis dialectis factum est. Valde autem dubitamus de *πίσσω*, *ἐμπίσσω*, quia *πίπτω* a radice *πει* reduplicatione natum est, ut *μῆνω*, *γίγνομαι* a *μεν*, *γεν*. — Ceterum nullum hujus mutationis exemplum nunc legitur; contra $\overline{\pi\tau}$ retinetur in *ἐκάλυπτε* S. 34 et in Hesychii glossa *ὀσκάπτω*, *ἀνασκάπτω*, quae Aeolica videtur, vid. §. 12, 2.

2) Heracl. ap. Eust. 54, 19: *Αἰολεῖς τὰ εἰς πτω λήγοντα βαρυνονοῦντες μετατιθέασιν εἰς δύο σσ' οἷον πέπτω, πίσσω, ὄπτω ὄσσω*; item Herod. H. Ad. 205, a. — Eust. 824, 30. *τὸ νίπτω παρ' Αἰολεῦσι νίσσω γινόμενον, ὡς πέπτω πείσσω, οἱ Ταραντῖνοι μεταθήσει τῶν δύο σσ εἰς ζ' νίζω λέγουσι*, quae ex Heraclide fluxisse apparet p. 1654, 1; eadem leguntur Ann. Ox. I, 62, 17, ubi additur *πίσσω* pro *πίπτω*. cf. Et. M. 605, 43. — *Α βλέπω, βλέπτω*, Aeolice *βλέσσω*, ut *ὄπτω ὄσσω*, derivatur *λείσσω* Et. M. 562, 4, Ann. Ox. I, 262, 28, Orion. 95, 26; *ὄσσω* ut *κόσσω* et *πέσσω* Et. M. 635, 54, Et. G. 438, 3; de *πίσσω* cum aliis Et. M. 673, 11, Gud. 467, 53, Ann. Ox. I, 274, 20, Ael. Dion. *περὶ ἀκλ. ζήμ.* in H. Ad.; praeterea vulgata exempla haec leguntur Et. G. 110, 14 — 438, 9 — 463, 29; Ann. Ox. I, 353, 25 etc. — Minus vulgata exempla haec sunt: *ἄσσω* pro *ἄπτω*, unde *ἄσσον* derivatur, Et. M. 157, 43, Ann. Ox. I, 42, 28; *κορύσσω* Scholl. I. II. β, 273; *ἐνίσσω* Scholl. V. II. ω, 238. — J. Gr. 244, b. *οἱ Αἰολεῖς ἀντὶ τοῦ πτ δύο σσ, ἐμπίπτειν ἐμπίσειν*, unde corrupte Greg. Cor. 615 et Meerm. 661: *ἀντὶ δὲ τῶν δύο ππ δύο σσ, ἐμπίππειν ἐμπίσειν*. Eadem corruptela est in Et. Gud. 384, 1 et Ms. Reg. s. v. *μείζων* ap. Koen. ad Greg. 615. *Αἰολεῖς τὸν ἵππον ἴσσον λέγουσι καὶ τὸ βλέπω βλέσσω*, ubi Giese p. 119 recte corrigit *τὸ νίπτω νίσσω*, quod confirmatur ex Ann. Ox. I, 274, 20, s. v. *μείζων*, ubi eadem emendate leguntur. Aliae apertae corruptelae sunt in Et. G. 110, 12 et 294, 10.

3) Mutae non reperiuntur duplices pro simplicibus, nisi in relativis, quae ex interrogativis praefixo $\bar{o}$ nascuntur³⁾. Ita ὅτι S. 1, 15 et 110, Alc. 37, Lamps. 17, 22, ὅτινας S. 72, unde recte S. 1, 15. 17 a Schneidewino κῶ,τι pro κῶ,τι scriptum est; ὅπποτα S. 3, A. 31, ὅπλα et ὅπως Theocr. 28, 4 et 29, 13. 33. Antiquitas duplices in his fuisse, docent Latina eequis, eequando, quae nobis videmur recte comparasse (§. 4, 5), quam significatio paullulum declinavit.

Practerea mutae, quae vulgo simplices sunt, non duplicantur ab Aeolibus, quanquam grammatici minus accurati⁴⁾ quamque duplicationem Aeolicam vocant; recte jam ejecerunt alterum $\bar{\pi}$ in κυππάσσιδες Alc. 7, nec minus in ὀππίσαι Theocr. 28, 16; utroque enim loco metrum brevem syllabam permittit.

4) Notabili Aeolismo $\bar{\pi}\bar{\pi}$ est pro vulgato $\bar{\mu}\bar{\mu}$, ubi hoc natum est e $\bar{\pi}\bar{\mu}$, $\bar{\beta}\bar{\mu}$, $\bar{\varphi}\bar{\mu}$. Grammatici⁵⁾ exempla afferunt

3) Meerm. 660. τὰ ἀμετάβολα διπλασιάζει καὶ τὸ $\bar{\pi}$ καὶ $\bar{o}$ καὶ $\bar{\tau}$, ubi inter exempla est ὅπη, ὅτι. cf. p. 656. Aug. 671, Vatic. 692, J. Gr. 237, a, Greg. C. 290; ὅτινας, ὅπποδι, ὅτι Aeolica afferuntur a J. Gr. 244, b; ὀππότερος Aeolicum vocatur Scholl. D. II. γ, 71 et Auct. π. Ὀμ. διαλ. p. 478, ὅτι et ὀππως Eust. 20, 2. — Duplicationem hanc in relativis reperiri, neque tamen esse Aeolicam sed ipsis relativis propriam vel κοινήν, accurate monent Ann. Ox. I, 325, 17, J. Gr. 244, a, Greg. Cor. 588. (Vatic. 690. corr. ἡ γὰρ κοινή τὰ ἀναφορικά δασύνει, leg. διπλασιάζει e reliquis).

4) Tzetz. ad Hes. Opp. 664. (Et. Leid. ap. Gaisf. ad h. l.) Αἰολεῖς — ἐπὶ τῶν μετὰ φωνῆν τιθεμένων συμφώνων διπλασιάζουσι αὐτὰ, ἢ τοῖς αὐτοῖς συμφώνοις ἢ ἀπλῶς συμφώνοις· τοῖς αὐτοῖς μὲν εἰς τὸ ἔννη, ἄμμε, ὕμμε, Πιρῶμος ὁ Πρίαμος· ἀπλῶς δὲ συμφώνοις· οἶον νώννυμος, ὄκχος. — Cod. Par. 680, Tzetz. Epex. 87, 15. Aeolici diplasiasmi exemplum habent ἔδδεις; idem agnoscitur in μικκός ab Eust. 610, 26 etc. — Cautius agunt, qui Aeolicam duplicationem nullam nisi liquidarum et literae $\bar{o}$ agnoscunt Ann. Ox. I, 325, 25, J. Gr. 244, a, Greg. Cor. 588.

5) De ὀππατα Orion 117, 14, Et. Leid. ap. Koen. ad Greg. 581, Et. M. 624, 19 (ubi corrupte ὀπα), J. Gr. 236, a et 244, a,

ὄππατα, ἄλεππα pro ὄμματα, ἄλειμμα a radicibus ὄπ, ἀλεφ. Illud in libris est S. 2, 11, e conjectura restituitur S. 26. Contraria in his est assimilationis ratio ac vulgo.

§. 10.

De $\bar{\nu}$ ante $\bar{\sigma}$ in Iota mutato.

1) Acoles saepe $\bar{\alpha}\bar{i}$ pro vulgari $\bar{\alpha}$ et $\bar{o}\bar{i}$ pro $\bar{o}\bar{\nu}$ habere referuntur, quod accuratius inquirentibus ibi tantum factum esse apparet, ubi antiquissima lingua post brevem vocalem $\bar{\nu}\bar{\sigma}$ habuerit. Ex omnibus enim Graecis, si paucissima quaedam excipiamus, soli Argivi et Cretes antiquum $\bar{\nu}\bar{\sigma}$ integrum servabant¹⁾, reliqui, $\bar{\nu}$ ejecto, brevem vocalem antecedentem producebant et ita quidem ut vulgo $\bar{\alpha}$, ϵ , σ in $\bar{\alpha}$, $\epsilon\bar{i}$, $\sigma\bar{\nu}$ mutarentur, a parte Doriensium in $\bar{\alpha}$, η , ω , denique ab Aeolibus Lesbiis in $\alpha\bar{i}$, $\epsilon\bar{i}$, $\sigma\bar{i}$. Apud hos igitur $\bar{\nu}$ ante $\bar{\sigma}$ in $\bar{i}$ mutatum est, quod cum vocali antecedente in diphthongum jungitur. Quod quum antecedentibus $\bar{i}$ et $\bar{\nu}$ fieri non posset, in his vulgatam productionis rationem apud Aeoles quoque valuisse, ut $\bar{\nu}\bar{\sigma}\bar{\alpha}$ pro $\bar{\nu}\bar{\sigma}\bar{\alpha}$, suspicari licet, quanquam exempla casu desunt²⁾.

Greg. C. 580, Leid. 638, Meerm. 660, Aug. 670, Vat. 689; de ἄλεππα Et. M. 64, 40. Ceterum modo $\bar{\pi}\bar{\pi}$ pro $\bar{\mu}\bar{\mu}$, modo $\bar{\pi}$ pro $\bar{\mu}$ positum dicunt.

1) Apoll. de synt. 313, 20, Heraclid. ap. Eust. 722, 58, H. Ad. 204, b., ubi exempla afferuntur $\bar{\epsilon}\bar{\nu}\bar{\sigma}$ et $\bar{\tau}\bar{i}\bar{\theta}\bar{\epsilon}\bar{\nu}\bar{\sigma}$ pro $\bar{\epsilon}\bar{i}\bar{\sigma}$ et $\bar{\tau}\bar{i}\bar{\theta}\bar{\epsilon}\bar{i}\bar{\sigma}$. Alia Cretica exempla in decretis Vaxiorum et Latiorum C. I. 3050 et 3058 in melioribus apographis servata Boeckhii perperam neglexit. A Sherardo enim traduntur nr. 3050 l. 7. $\bar{\pi}\bar{\alpha}\bar{\nu}\bar{\sigma}\bar{\alpha}\bar{\sigma}$ pro $\bar{\pi}\bar{\alpha}\bar{\nu}\bar{\sigma}\bar{\alpha}\bar{\sigma}$ et l. 14. $\bar{\tau}\bar{\sigma}\bar{\nu}\bar{\sigma}$ pro $\bar{\tau}\bar{\sigma}\bar{\nu}\bar{\sigma}$, l. 16. $\bar{\upsilon}\bar{\pi}\bar{\alpha}\bar{\rho}\bar{\chi}\bar{\sigma}\bar{\nu}\bar{\sigma}\bar{\tau}\bar{\alpha}\bar{\nu}\bar{\sigma}$ pro $\bar{\upsilon}\bar{\pi}\bar{\alpha}\bar{\rho}\bar{\chi}\bar{\sigma}\bar{\nu}\bar{\sigma}\bar{\alpha}\bar{\sigma}$, unde $\bar{\upsilon}\bar{\pi}\bar{\alpha}\bar{\rho}\bar{\chi}\bar{\sigma}\bar{\nu}\bar{\sigma}\bar{\alpha}\bar{\sigma}$ scribendum est. Item nr. 3058 l. 4. Hesselius habet $\bar{\pi}\bar{\rho}\bar{\epsilon}\bar{i}\bar{\gamma}\bar{\nu}\bar{\sigma}\bar{\tau}\bar{\alpha}\bar{\nu}\bar{\sigma}$ pro $\bar{\pi}\bar{\rho}\bar{\epsilon}\bar{i}\bar{\gamma}\bar{\nu}\bar{\sigma}\bar{\tau}\bar{\alpha}\bar{\sigma}$, l. 7. $\bar{\upsilon}\bar{\pi}\bar{\alpha}\bar{\rho}\bar{\chi}\bar{\sigma}\bar{\nu}\bar{\sigma}$ . . . (Sher. $\bar{\upsilon}\bar{\pi}\bar{\alpha}\bar{\rho}\bar{\chi}\bar{\sigma}\bar{\nu}\bar{\sigma}\bar{\tau}$ . . .), unde Boeckhii fecit $\bar{\upsilon}\bar{\pi}\bar{\alpha}\bar{\rho}\bar{\chi}\bar{\sigma}\bar{\nu}\bar{\sigma}\bar{\alpha}\bar{\sigma}$, quod debet esse $\bar{\upsilon}\bar{\pi}\bar{\alpha}\bar{\rho}\bar{\chi}\bar{\sigma}\bar{\nu}\bar{\sigma}\bar{\alpha}\bar{\sigma}$. Accusativum $\bar{\pi}\bar{\rho}\bar{\epsilon}\bar{i}\bar{\gamma}\bar{\nu}\bar{\sigma}\bar{\tau}\bar{\alpha}\bar{\nu}\bar{\sigma}$ jam Giesius agnovit p. 103. Alia minus aperta nunc omittimus.

2) Interdum Graeci, ne Aeolibus quidem exceptis, $\bar{\sigma}$ potius omittebant, ut $\bar{\epsilon}\bar{\kappa}\bar{\tau}\bar{\epsilon}\bar{i}\bar{\nu}\bar{\sigma}\bar{\alpha}$, Aeol. $\bar{\epsilon}\bar{\kappa}\bar{\tau}\bar{\epsilon}\bar{i}\bar{\nu}\bar{\sigma}\bar{\alpha}$, cet pro $\bar{\epsilon}\bar{\kappa}\bar{\tau}\bar{\epsilon}\bar{i}\bar{\nu}\bar{\sigma}\bar{\alpha}$. vid. §. 8, 2.

2) Huc pertinet primum Nom. sg. in Decl. III, ubi $\bar{\sigma}$ additur stirpi in $\bar{\nu}$ vel $\bar{\nu}\tau$ exeunti. Grammatici 3) testantur de *τάλαις*, *μέλαις*, *Θόαις*, *παῖς* pro *τάλας*, *μέλας*, *Θόας*, *πᾶς*, quae e *τάλανς*, *μέλανς*, *Θόανς*, *πάνς* (et haec quidem e *Θοαντς*, *παντς*) nata sunt. Recte ita leguntur in Lesb. 2166, 29 (*ἀκοῦσαις* pro *ἀκούσαις*, in poëtis *κίρναις* pro *κίρνας* Alc. 27. 33, *παῖς* S. 120. Inde emendavimus *μέλαις* Sapph. 97, *κινήσαις* Alc. 61 pro vulgatis. Quod grammatici ab Aeolibus non esse *Αἴαις* pro *Αἴας* dictum tradunt, vix verum est (cf. Lobeck Parall. p. 21), sed fortasse ex accusativo Aeolico *Αἴαν* (vid. §. 21, 1) male conclusum, in quo quia nullum $\bar{\sigma}$ inerat, non poterat diphthongus nominativi teneri.

Nominativi in $\bar{\epsilon}\epsilon\iota$ non differunt a vulgata ratione, ut *εἶς* ex *ένς*, quod Aeolicum dicitur in Ann. Ox. I, 171, 19, *τίθεις* etc. vid. §. 26, 6. Nominativorum in $\bar{\omicron}\epsilon\iota$ pro $\bar{\omicron}\epsilon\iota$ nullum exemplum reliquum est praeter participia *ὑψοις*, *ὄρθοις*, quae a grammaticis pro infinitivis venduntur. vid. §. 26, 10.

Ceterum non minus in dativo pluralis Aeoles haud dubie *παῖσιν*, *λέοισιν* pro *πᾶσιν*, *λέουσιν* dicebant, si quando brevior forma pro *πάντεσσι*, *λέοντεσσι* usi sunt; exempla desunt.

3) Eadem ratio est in femininis participiorum in $\bar{\sigma}\alpha$ exeuntibus, quarum analogiam sequitur etiam *πᾶς*. Non differt a vulgata lingua diphthongus $\bar{\epsilon}\iota$, ut *μάτεισαι* S. 76. Contra *παῖσα* legitur Lesb. 2183, 2188, Cum, 24 pro

3) Choerob. Bekk. 1183. *Αἰολεῖς τὸ τάλας τάλαις λέγουσι καὶ τὸ μέλας μέλαις καὶ τὸ Θόας Θόαις, προστιθέντες τὸ ἰ· τὸ δὲ Αἴας Αἴαις οὐ λέγουσι διὰ τὴν ἐπαλληλίαν τῆς εἰ διφθόγγου.* Eadem habent Et. M. 575, 54 et Greg. Cor. 599, qui ineptissima de suis addit. — De *τάλαις*, *μέλαις* praeterea Choerob. ex Herodiano ap. Bekk. ad Apoll. de synt. 350, de *τάλαις*, *Θόαις*, Choer. Bekk. 1193, de *μέλαις*, *Θόαις* Ann. Ox. III, 238, 23, ubi male additur *Ὁρέσαις*. — Ann. Ox. III, p. 240. *οἱ Αἰολεῖς λέγουσι πᾶς παῖς ὁ χῶρος* (S. 120). Addenda sunt etiam participia *γέλαις*, *νίλαις*, qui grammaticorum errore infinitivi vocantur. vid. §. 26. not. 18.

$\bar{\nu}\bar{\alpha}\bar{\sigma}\bar{\alpha}$, quod natum est ex antiquo $\bar{\nu}\bar{\alpha}\bar{\nu}\bar{\alpha}\bar{\sigma}\bar{\alpha}$ (vid. not. 1); $\bar{\sigma}\bar{\nu}\bar{\nu}\bar{\omicron}\bar{\rho}\bar{\phi}\bar{\alpha}\bar{\iota}\bar{\sigma}$ S. 66, et $\bar{\gamma}\bar{\epsilon}\bar{\lambda}\bar{\alpha}\bar{\iota}\bar{\sigma}\bar{\alpha}\bar{\sigma}$ e corrupto $\bar{\gamma}\bar{\epsilon}\bar{\lambda}\bar{\alpha}\bar{\iota}\bar{\sigma}$ emendatum S. 2, 5. Recte etiam S. 1, 9. 14 $\bar{\upsilon}\bar{\rho}\bar{\omicron}\bar{\zeta}\bar{\epsilon}\bar{\upsilon}\bar{\xi}\bar{\alpha}\bar{\iota}\bar{\sigma}\bar{\alpha}$ et $\bar{\mu}\bar{\epsilon}\bar{\iota}\bar{\delta}\bar{\iota}\bar{\alpha}\bar{\sigma}\bar{\alpha}\bar{\iota}\bar{\sigma}$ pro vulgaribus formis restituerunt, quod ipsi praeterea fecimus in $\bar{\nu}\bar{\alpha}\bar{\iota}\bar{\sigma}\bar{\alpha}$ S. 2, 14 et 77, Alc. 7. 50. In Lampsaceno l. 9 non Aeolice $\bar{\nu}\bar{\alpha}\bar{\sigma}\bar{\alpha}\bar{\nu}$ legitur.

Non minus $\bar{\omicron}\bar{\iota}\bar{\sigma}\bar{\alpha}$ pro vulgato $\bar{\omicron}\bar{\nu}\bar{\sigma}\bar{\alpha}$, antiquo $\bar{\omicron}\bar{\nu}\bar{\sigma}\bar{\alpha}$ reperitur in his: Cum. 16. 19. 41 $\bar{\alpha}\bar{\rho}\bar{\mu}\bar{\omicron}\bar{\delta}\bar{\omicron}\bar{\iota}\bar{\sigma}\bar{\alpha}\bar{\nu}$, $\bar{\rho}\bar{\rho}\bar{\epsilon}\bar{\rho}\bar{\omicron}\bar{\iota}\bar{\sigma}\bar{\alpha}\bar{\iota}\bar{\sigma}$, $\bar{\upsilon}\bar{\rho}\bar{\alpha}\bar{\rho}\bar{\chi}\bar{\omicron}\bar{\iota}\bar{\sigma}\bar{\alpha}\bar{\iota}\bar{\sigma}$; Alc. 29 $\bar{\nu}\bar{\alpha}\bar{\theta}\bar{\omicron}\bar{\iota}\bar{\sigma}\bar{\alpha}\bar{\sigma}$, 50 $\bar{\nu}\bar{\epsilon}\bar{\delta}\bar{\epsilon}\bar{\chi}\bar{\omicron}\bar{\iota}\bar{\sigma}\bar{\alpha}\bar{\nu}$, 55 $\bar{\nu}\bar{\nu}\bar{\epsilon}\bar{\nu}\bar{\omicron}\bar{\iota}\bar{\sigma}\bar{\alpha}\bar{\nu}$; Sapph. 1 $\bar{\alpha}\bar{\iota}\bar{\omicron}\bar{\iota}\bar{\sigma}\bar{\alpha}$, $\bar{\epsilon}\bar{\theta}\bar{\epsilon}\bar{\lambda}\bar{\omicron}\bar{\iota}\bar{\sigma}\bar{\alpha}\bar{\nu}$ (e corrupto $\bar{\epsilon}\bar{\theta}\bar{\epsilon}\bar{\lambda}\bar{\omicron}\bar{\iota}\bar{\sigma}$ emendatum), 3 $\bar{\nu}\bar{\lambda}\bar{\eta}\bar{\theta}\bar{\iota}\bar{\sigma}\bar{\alpha}$, 31 $\bar{\lambda}\bar{\iota}\bar{\rho}\bar{\iota}\bar{\sigma}\bar{\alpha}\bar{\iota}$, 66 $\bar{\tau}\bar{\upsilon}\bar{\chi}\bar{\omicron}\bar{\iota}\bar{\sigma}\bar{\alpha}$, 69 $\bar{\kappa}\bar{\alpha}\bar{\theta}\bar{\alpha}\bar{\nu}\bar{\omicron}\bar{\iota}\bar{\sigma}\bar{\alpha}$, 70 $\bar{\delta}\bar{\omicron}\bar{\iota}\bar{\sigma}\bar{\alpha}\bar{\iota}$, 77 $\bar{\epsilon}\bar{\chi}\bar{\omicron}\bar{\iota}\bar{\sigma}\bar{\alpha}$, 111 $\bar{\rho}\bar{\rho}\bar{\omicron}\bar{\varsigma}\bar{\iota}\bar{\delta}\bar{\omicron}\bar{\iota}\bar{\sigma}\bar{\alpha}\bar{\nu}$. Inde recte vulgatae formae sine libris emendatae sunt S. 36 $\bar{\alpha}\bar{\mu}\bar{\epsilon}\bar{\rho}\bar{\gamma}\bar{\omicron}\bar{\iota}\bar{\sigma}\bar{\alpha}\bar{\nu}$, 59 $\bar{\lambda}\bar{\iota}\bar{\rho}\bar{\iota}\bar{\sigma}\bar{\alpha}$ etc.

Ejusdem generis est $\bar{\mu}\bar{\omicron}\bar{\upsilon}\bar{\sigma}\bar{\alpha}$, quod antiquum participium videtur radicis $\bar{\mu}\bar{\omega}$, ut $\bar{\gamma}\bar{\nu}\bar{\omicron}\bar{\upsilon}\bar{\sigma}\bar{\alpha}\bar{\iota}$ a $\bar{\gamma}\bar{\nu}\bar{\omega}$. Igitur Aeoles $\bar{\mu}\bar{\omicron}\bar{\iota}\bar{\sigma}\bar{\alpha}$ dicebant 4), quod nunc legitur in libris Sapph. 31. 61, restitutum est Alc. 48, ut $\bar{\mu}\bar{\omicron}\bar{\iota}\bar{\sigma}\bar{\omicron}\bar{\rho}\bar{\omicron}\bar{\lambda}\bar{\omicron}$ S. 78.

4) Accusativos pluralis in decl. I et II. olim in $\bar{\alpha}\bar{\nu}\bar{\tau}\bar{\iota}\bar{\sigma}$, $\bar{\omicron}\bar{\nu}\bar{\tau}\bar{\iota}\bar{\sigma}$ exisse, docent Cretica $\bar{\rho}\bar{\rho}\bar{\epsilon}\bar{\iota}\bar{\gamma}\bar{\epsilon}\bar{\nu}\bar{\tau}\bar{\alpha}\bar{\nu}\bar{\tau}\bar{\iota}\bar{\sigma}$, $\bar{\tau}\bar{\omicron}\bar{\nu}\bar{\tau}\bar{\iota}\bar{\sigma}$ (not. 1), cum quibus convenit Gothorum acc. plur. masculinorum, ut $\bar{f}\bar{i}\bar{s}\bar{k}\bar{a}\bar{n}\bar{s}$, $\bar{s}\bar{u}\bar{n}\bar{u}\bar{n}\bar{s}$. cf. Bopp *Vergl. Gr.* §. 236. Ea vulgo in $\bar{\alpha}\bar{\iota}\bar{\tau}\bar{\iota}\bar{\sigma}$ et $\bar{\omicron}\bar{\iota}\bar{\tau}\bar{\iota}\bar{\sigma}$, apud Lesbios in $\bar{\alpha}\bar{\iota}\bar{\iota}\bar{\tau}\bar{\iota}\bar{\sigma}$ et $\bar{\omicron}\bar{\iota}\bar{\iota}\bar{\tau}\bar{\iota}\bar{\sigma}$ transierunt.

De decl. I. acc. plur. in $\bar{\alpha}\bar{\iota}\bar{\iota}\bar{\tau}\bar{\iota}\bar{\sigma}$ et grammatici testantur 5), qui exempla $\bar{\kappa}\bar{\alpha}\bar{\lambda}\bar{\alpha}\bar{\iota}\bar{\tau}\bar{\iota}\bar{\sigma}$, $\bar{\sigma}\bar{\phi}\bar{\alpha}\bar{\iota}\bar{\tau}\bar{\iota}\bar{\sigma}$, $\bar{\nu}\bar{\omicron}\bar{\mu}\bar{\phi}\bar{\alpha}\bar{\iota}\bar{\tau}\bar{\iota}\bar{\sigma}$ afferunt, et reperiuntur haec: Lesb. 2166, 23 $\bar{\tau}\bar{\alpha}\bar{\iota}\bar{\tau}\bar{\iota}\bar{\sigma}$, 38 $\bar{\tau}\bar{\alpha}\bar{\iota}\bar{\tau}\bar{\iota}\bar{\sigma}$ $\bar{\iota}\bar{\rho}\bar{\epsilon}\bar{\iota}\bar{\alpha}\bar{\iota}\bar{\tau}\bar{\iota}\bar{\sigma}$, nr. 2188 $\bar{\nu}\bar{\alpha}\bar{\iota}\bar{\sigma}\bar{\alpha}\bar{\iota}\bar{\tau}\bar{\iota}\bar{\sigma}$, Cum. 7 $\bar{\tau}\bar{\alpha}\bar{\iota}\bar{\tau}\bar{\iota}\bar{\sigma}$, 8 $\bar{\chi}\bar{\rho}\bar{\upsilon}\bar{\sigma}\bar{\iota}\bar{\alpha}\bar{\iota}\bar{\tau}\bar{\iota}\bar{\sigma}$, 41 $\bar{\tau}\bar{\alpha}\bar{\iota}\bar{\tau}\bar{\iota}\bar{\sigma}$ $\bar{\upsilon}\bar{\rho}\bar{\alpha}\bar{\rho}\bar{\chi}\bar{\omicron}\bar{\iota}\bar{\sigma}\bar{\alpha}\bar{\iota}\bar{\tau}\bar{\iota}\bar{\sigma}$, tantum l. 20 $\bar{\alpha}\bar{\zeta}$ $\bar{\mu}\bar{\epsilon}\bar{\nu}\bar{\iota}\bar{\zeta}\bar{\omicron}\bar{\iota}\bar{\sigma}$ $\bar{\alpha}$ $\bar{\chi}\bar{\alpha}\bar{\rho}\bar{\alpha}$ $\bar{\sigma}\bar{\upsilon}\bar{\nu}\bar{\epsilon}\bar{\nu}\bar{\epsilon}\bar{\nu}\bar{\epsilon}\bar{\nu}\bar{\upsilon}\bar{\sigma}\bar{\epsilon}$ $\bar{\tau}\bar{\epsilon}\bar{\iota}\bar{\mu}\bar{\alpha}\bar{\iota}\bar{\tau}\bar{\iota}\bar{\sigma}$ pro $\bar{\alpha}\bar{\iota}\bar{\zeta}$; Lamps. 12. 24 $\bar{\delta}\bar{\iota}\bar{\kappa}\bar{\alpha}\bar{\iota}\bar{\tau}\bar{\iota}\bar{\sigma}$; Alc. 3 $\bar{\nu}\bar{\alpha}\bar{\rho}$ $\bar{\omicron}\bar{\chi}\bar{\theta}\bar{\alpha}\bar{\iota}\bar{\tau}\bar{\iota}\bar{\sigma}$, 33

4) Eust. 413, 9, Ann. Ox. I, 278, 14, ubi Sappho $\bar{\mu}\bar{\omicron}\bar{\iota}\bar{\sigma}\bar{\alpha}\bar{\omega}\bar{\nu}$ dixisse refertur. — Alii grammatici $\bar{\mu}\bar{\omega}\bar{\iota}\bar{\sigma}\bar{\alpha}$, $\bar{\lambda}\bar{\iota}\bar{\pi}\bar{\omega}\bar{\sigma}\bar{\alpha}$ Aeolica dicunt, quae sunt Boeotica. vid. §. 42.

5) J. Gr. 236, a. $\bar{\tau}\bar{\iota}\bar{\omicron}\bar{\iota}$ $\bar{\delta}\bar{\epsilon}$ $\bar{\omicron}\bar{\nu}\bar{\omicron}\bar{\mu}\bar{\alpha}\bar{\iota}$ $\bar{\theta}\bar{\eta}\bar{\lambda}\bar{\nu}\bar{\kappa}\bar{\omicron}\bar{\iota}\bar{\sigma}$ $\bar{\tau}\bar{\omicron}$ $\bar{\iota}$ $\bar{\rho}\bar{\rho}\bar{\omicron}\bar{\tau}\bar{\iota}\bar{\theta}\bar{\iota}\bar{\alpha}\bar{\omega}\bar{\nu}$ $\bar{\Lambda}\bar{\iota}\bar{\omicron}\bar{\lambda}\bar{\epsilon}\bar{\iota}\bar{\tau}\bar{\iota}\bar{\sigma}$, $\bar{\omicron}\bar{\tau}\bar{\alpha}\bar{\nu}$ $\bar{\lambda}\bar{\acute{\epsilon}\gamma}\bar{\omega}\bar{\sigma}\bar{\iota}\bar{\nu}$ $\bar{\alpha}\bar{\nu}\bar{\tau}\bar{\iota}$ $\bar{\tau}\bar{\omicron}\bar{\upsilon}$ $\bar{\kappa}\bar{\alpha}\bar{\lambda}\bar{\alpha}\bar{\tau}\bar{\iota}\bar{\sigma}$ $\bar{\kappa}\bar{\alpha}\bar{\lambda}\bar{\alpha}\bar{\iota}\bar{\tau}\bar{\iota}\bar{\sigma}$, $\bar{\kappa}\bar{\alpha}\bar{\iota}$ $\bar{\alpha}\bar{\nu}\bar{\tau}\bar{\iota}$ $\bar{\tau}\bar{\omicron}\bar{\upsilon}$ $\bar{\sigma}\bar{\omicron}\bar{\phi}\bar{\alpha}\bar{\tau}\bar{\iota}\bar{\sigma}$ $\bar{\sigma}\bar{\omicron}\bar{\phi}\bar{\alpha}\bar{\iota}\bar{\tau}\bar{\iota}\bar{\sigma}$; item Leid. 637 et corr. Vatic. 688. — Prisc. I. p. 30: »Aeoles $\bar{\nu}\bar{\omicron}\bar{\mu}\bar{\phi}\bar{\alpha}\bar{\iota}\bar{\tau}\bar{\iota}\bar{\sigma}$ pro $\bar{\nu}\bar{\omicron}\bar{\mu}\bar{\phi}\bar{\alpha}\bar{\iota}\bar{\tau}\bar{\iota}\bar{\sigma}$ dicunt.«

κυλίχραις μεγάλαις et πλείαις, 65 νύμφαις, ταῖς Διὸς ἐξ αἰγιόχῳ φαῖσι τετυγμέναις, 67 ὀνίαις; Sapph. 15 κἀπάλαις — πλέκταις, unde recte πλέκτας Alc. 29 corrigitur. Apud Theocritum in libris sunt 28, 20 λύχραις, 29, 39 αὐλεῖταις θύραις.

In decl. II. acc. plur. in $\bar{\omega}\iota$ exit grammaticis testantibus ⁶⁾ et legitur in his: Lesb. 2166, 12. 21 πρὸς τοῖς — ἔοντας, 25. 30 πρὸς ἀλλάλοις; Cum. 20 μενίζοις — τείμαις; Lamps. 13- 25 καττοῖς νόμοις, 18 ποιήσασθαι τοῖς στρατάγοις, 32 πρὸς Λαμφακάνοις; Alc. 7 πασσάλοις, 28 ἐνεικαμένοις μεθύσθην; Sapph. 67 στεφάνοις, unde correximus ἀπολλυμένους A. 92. Apud Theocritum in libris sunt 28, 10 ἀνδρεῖοις πέπλοις, 12 μαλάκοις πόκοις, 16 δόμοις, 20 νόσοις.

5) Denique in conjugatione tertia persona pluralis, quae olim (quod Dores servarunt) in $\bar{\nu}\tau\iota$ exhibat, deinde $\bar{\tau}$ in $\bar{\sigma}$ mutato in $\bar{\nu}\alpha\iota$, eandem apud Lesbios rationem sequitur. Et terminatio vulgata $\bar{\omega}\iota\sigma\iota$ non mutatur ut ἴεισι, contra pro $\bar{\omega}\iota$ est $\bar{\alpha}\iota\sigma\iota$, ut φαῖσι Aeolicum dicitur a Prisciano I. p. 47, unde idem Sapph. 35 e corrupto φαῖσει et e vulgato φασι sine libris restitutum est Alc. 41. 65, Sapph. 17; deinde Alc. 10 χόλαισι, 31 δίψαισι a verbis contractis, qui verborum in $\bar{\mu}\iota$ rationem sequuntur; nec minus πεπάγαισι A. 27 et κεκρίκαισι S. 85 pro vulgatis formis reponenda erant. Aequae pro $\bar{\omega}\nu\alpha\iota$ legitur $\bar{\omega}\iota\sigma\iota$ Lesb. 2166, 24 ἐμμενέοις, οἰκήσοις, Alc. 7 κρύπτοισι, Theocr. 28, 11 φορέοισιν, unde jure vulgatae formae κείουσιν Alc. 7, ἀποκρύπτουσι S. 3 expulsae sunt,

6) J. Gr. 245, a, Greg. C. 617, Meerm. 662. ἀντὶ αἰτιατικῆς τὴν δοτικὴν παραλαμβάνουσι ἐν τοῖς πληθυντικοῖς (male J. Gr. καθηκτικοῖς)· τοῖς ἀνθρώποις ἀντὶ τοῦ τοῖς ἀνθρώπων· τοῦτο δὲ ποιοῦσιν διὰ τὸ χρῆσθαι αὐτοῦς τῷ $\bar{\iota}$ ἀντὶ τοῦ $\bar{\upsilon}$. Male rem describunt, unde falsus accentus in τοῖς originem traxit. Accusativus τῶς ἀνθρώπων, qui Aeolicus vocatur, est Boeoticus, vid. §. 42.

§. 11.

De aliis consonantium conjunctionibus.

1) Grammatici ab Aeolibus $\bar{\gamma}$ pleonastice additum esse referunt ¹⁾ in *γέντο*, *γνοῶ*, *γνόφος*. At *γέντο* Doricae et Aeolicae dialecti ope ex *έλετο* (*έλτο*, *έντο*, *γέντο*) derivatum, nimis prodit futilem grammaticorum etymologiam; non minus *γνοῶ* pro *νοῶ* fictum videtur, unde *ἄγνοια*, *γνώμη* etc. derivarentur. Manet *γνόφος*, quod $\bar{\gamma}$ non pleonasticum habet, sed pro rudiore *δνόφος* (quod ipsum ab Hesychio s. v. *δνοφερὸς* Aeolicum vocatur, Doricum a Scholl. Aesch. Prom. 570), euphoniae causa positum esse, ut *γλυκὺς* e *δλυκὺς* natum esse docent *δεῦκος* et Latinum dulcis. Non aliter *βλήρ*, quod Aeolicum vocatur pro *δέλεαρ*, e *δλήρ* ortum supra significavimus §. 6, 2.

Initiale $\bar{\sigma}$ ante sequens $\bar{\mu}$ omissum est in *μύρρα*, quod Athen. XV, 688, C. Aeolicum dicit, pro *σμίρρα*, retinetur in *σμίκρα* Sapph. 16. — Nullo, quantum videre licet, jure arsis vel unius vel duarum consonantium in fronte vocum, ut *εἴβω*, *εὐράξ* pro *λείβω*, *πλευράξ* Aeolibus adscribitur ²⁾.

2) In mediis vocibus, ut grammatici indicant ³⁾,

1) Heraclid. ap. Eust. 1722, 40 a *νοῶ* derivat *νόσκω* καὶ *Αἰολικῶς γνώσκω*. *Αἰολεῖς γάρ, φησι, τὸ νοῶ γνοῶ φασίν· ὅθεν καὶ τὸ ἀμφιγνοεῖν ἤγαν δεχονοεῖν, καὶ ἡ ξύγνοια καὶ τὸ ἀγνοεῖν, καὶ ἡ ἄγνοια* — ἀπὸ τοῦ νόφος νόφος καὶ γνόφος Αἰολικὸν ὃ ἄλλως δνόφος καὶ ὅτι καὶ τὸ ἐν Ἰλιάδι γέντο ἤγαν εἶλετο ἐξωθεν ἔχει τὸ $\bar{\gamma}$, καὶ ὡς ἡ γνώμη αὐτὴ πλεονάζει τῷ γάμμα, γενομένη δηλαδὴ ἐκ τοῦ νοῶ νοήσω, Δωρικῶς μὲν νόμη, Αἰολικῶς δὲ γνώμη. Item p. 1064, 6, Herod. H. Ad. 205, b; de *γνοῶ* praeterea Et. Or. 25, 29, Gud. 5, 45 et App. Et. G. 661, 48, de *γέντο* Scholl. L. II. v, 25, Herod. l. l., App. Et. G. 661, 69.

2) Eust. 1647, 63. Ἰδιον Ἰώνων καὶ Αἰολίων τὰ τῶν λέξεων πρῶτα σύμφωνα αἴρειν, εἴτε ἐν τύχοι ὄν, αἶον λαιψηρὸς αἰψηρὸς, εἴτε δύο, *πλευράξ*, *εὐράξ*; id. 1471, 29 addit εἴβειν pro λείβειν.

3) De *ἴδμιν*, *ὀδμή* Greg. Cor. 589, Auct. π. Ὀμ. διαλ. 478, Et.

Aeoles tolerabant $\bar{\delta}\mu$, $\bar{\theta}\mu$, $\bar{\chi}\mu$, neque in $\bar{\sigma}\mu$, $\bar{\gamma}\mu$ mutabant, ut $\bar{\iota}\delta\mu\epsilon\nu$, $\bar{\omicron}\delta\mu\eta$, $\bar{\kappa}\epsilon\nu\theta\mu\acute{\omicron}\varsigma$, $\bar{\delta}\iota\omega\chi\mu\acute{\omicron}\varsigma$. Nunc ejusmodi legitur $\bar{\pi}\epsilon\pi\nu\kappa\acute{\alpha}\delta\mu\epsilon\nu\omicron\varsigma$ Sapph. 17.

Non minus $\bar{\alpha}$ in mediis vocibus, $\bar{\theta}$ non inserto, servatum est in $\bar{\epsilon}\sigma\lambda\acute{\omicron}\varsigma$, quod in libris est Alc. 41, Sapph. 26. 46, unde idem Alc. 77 a Schneidewino restitutum est pro $\bar{\epsilon}\sigma\theta\lambda\acute{\omicron}\varsigma$, et a nobis S. 34 $\bar{\mu}\acute{\alpha}\sigma\lambda\eta\varsigma$ pro $\bar{\mu}\acute{\alpha}\sigma\theta\lambda\eta\varsigma$, quia teste Hephaestione p. 15 etiam $\bar{\mu}\acute{\alpha}\sigma\lambda\eta\varsigma$ dicebatur $\bar{\kappa}\alpha\tau\acute{\alpha}$ $\bar{\pi}\acute{\alpha}\theta\omicron\varsigma$ $\tau\iota$.

Aeolicum est $\bar{\alpha}\gamma\rho\acute{\epsilon}\omega$ pro $\bar{\alpha}\iota\rho\acute{\epsilon}\omega$ ⁴⁾, quanquam non plane alienum a reliquis Graecis. cf. Buttm. Lexil. I. p. 130 et supr. §. 4, 5. Leguntur $\bar{\kappa}\alpha\tau\acute{\alpha}\gamma\rho\epsilon\nu\omicron\tau\omicron\nu$ (i. e. $\bar{\kappa}\alpha\theta\alpha\iota\rho\acute{\omicron}\nu\tau\omicron\nu$ vid. §. 26, 7) Lesb. 2166, 10, quam vocem non intellexit Boeckhius, $\bar{\alpha}\gamma\rho\acute{\epsilon}\theta\epsilon\nu\tau\epsilon\varsigma$ ibid. 28, quod idem perperam in $\bar{\alpha}\iota\rho\epsilon\theta\acute{\epsilon}\nu\tau\epsilon\varsigma$ correxit, $\bar{\pi}\rho\omicron\alpha\gamma\rho\eta\mu\acute{\epsilon}\nu\omega$ Cum. 6, $\bar{\alpha}\gamma\rho\epsilon\iota$ S. 2, 14, $\bar{\kappa}\alpha\tau\acute{\alpha}\gamma\rho\epsilon\iota$ S. 98, quo spectare videtur Hesychii glossa $\bar{\kappa}\alpha\tau\alpha\rho\epsilon\iota$, $\bar{\kappa}\alpha\theta\alpha\iota\rho\epsilon\iota$, $\bar{\pi}\alpha\lambda\iota\nu\acute{\alpha}\gamma\rho\epsilon\iota\omicron\nu$ Theocr. 29, 28.

3) Ecthlipsis in $\bar{\sigma}\kappa\acute{\alpha}\pi\tau\omicron\nu$, $\bar{\omicron}\pi\iota\theta\epsilon\nu$ pro $\bar{\sigma}\kappa\eta\pi\tau\omicron\nu$, $\bar{\omicron}\pi\iota\sigma\theta\epsilon\nu$ Aeolica vocatur a grammaticis ⁵⁾ vix ullo jure.

§. 12.

De vocalibus brevibus.

1) Aeoles $\bar{\alpha}$ pro vulgari ϵ habent in adverbiiis temporis in $\bar{\sigma}\tau\alpha$ ut $\bar{\omicron}\tau\alpha$, $\bar{\alpha}\lambda\lambda\omicron\tau\alpha$, deinde in parte locativorum,

G. 271, 8, Herod. Vit. Hom. p. 288; de $\bar{\kappa}\epsilon\nu\theta\mu\acute{\omicron}\varsigma$ Et. G. 317, 38; Et. M. 371, 20. $\bar{\epsilon}\rho\epsilon\chi\mu\acute{\omicron}\varsigma$ — $\bar{\delta}\omicron\kappa\epsilon\iota$ $\delta\epsilon$ $\bar{\tau}\alpha\upsilon\tau\alpha$ $\bar{\pi}\alpha\rho\acute{\alpha}$ $\bar{\tau}\omicron\iota\varsigma$ $\bar{\Lambda}\iota\omicron\lambda\epsilon\upsilon\sigma\iota\nu$ $\bar{\epsilon}\kappa\bar{\phi}\epsilon\rho\epsilon\sigma\theta\alpha\iota$ $\bar{\delta}\iota\acute{\alpha}$ $\bar{\tau}\omicron\upsilon$ $\bar{\chi}$. $\bar{\delta}\iota\omega\chi\mu\acute{\omicron}\nu$ $\bar{\gamma}\acute{\alpha}\rho$ $\bar{\lambda}\acute{\iota}\gamma\omicron\nu\omicron\iota$ $\bar{\kappa}\alpha\iota$ $\bar{\lambda}\eta\chi\mu\acute{\omicron}\nu$, $\bar{\omega}\varsigma$ $\bar{\Lambda}\nu\tau\iota\mu\alpha\chi\omicron\varsigma$; Homeri $\bar{\alpha}\kappa\acute{\alpha}\chi\mu\epsilon\nu\omicron\varsigma$ Aeolicum dicitur a Methodio Et. M. 56, 53. (vid. tamen §. 26. not. 20).

4) Ann. Ox. I, 117, 27. $\bar{\alpha}\gamma\epsilon$, $\bar{\omicron}\pi\epsilon\rho$ $\bar{\omicron}\iota$ $\bar{\Lambda}\iota\omicron\lambda\epsilon\iota\tau\epsilon$ $\bar{\alpha}\gamma\epsilon\iota$ $\bar{\varphi}\alpha\sigma\iota$ $\bar{\kappa}\alpha\iota$ $\bar{\pi}\lambda\epsilon\omicron\nu\alpha\sigma\mu\acute{\omega}$ $\bar{\tau}\omicron\upsilon$ $\bar{\rho}$ $\bar{\alpha}\gamma\rho\epsilon\iota$, unde intelligitur Homericum $\bar{\alpha}\gamma\rho\epsilon\iota$ ab Aeolibus repetitum esse.

5) Ecthlipsis Aeolica vocatur a Tryph. $\bar{\pi}\alpha\theta$. $\bar{\lambda}\epsilon\chi$. §. 27. et Drac. Strat. 161, 5. cum exemplo $\bar{\sigma}\kappa\acute{\alpha}\pi\tau\omicron\nu$; frequenter ea utitur ineptus Tzetzes in Epex. II., ut $\bar{\delta}\pi\iota\theta\epsilon$ pro $\bar{\delta}\pi\iota\sigma\theta\epsilon$, $\bar{\omicron}$ pro $\bar{\omicron}\varsigma$ 87, 15. cf. 71, 28 etc.

quae vulgo in $\overline{\theta\epsilon(\nu)}$ exeunt, Aeolice in $\overline{\delta\alpha}$, ut $\overline{\epsilon\gamma\epsilon\theta\alpha}$, vid.

§. 29. Minus certum est $\overline{\alpha\tau\epsilon\rho\omicron\varsigma}$ pro $\overline{\epsilon\tau\epsilon\rho\omicron\varsigma}$, e corrupta librorum lectione δ' $\overline{\alpha\tau\epsilon\rho\alpha}$ pro α δ' $\overline{\epsilon\tau\epsilon\rho\alpha}$ Alc. 33, et $\overline{\alpha\tau\epsilon\rho\iota}$ apud Theogn. Ox. II, 167, 7 ($\overline{\kappa\alpha\tau\epsilon\rho\omega\tau\alpha}$ Sapph. 1, 5 nihil certi prodit. vid. §. 17, 2); nam $\overline{\epsilon\tau\epsilon\rho\omicron\varsigma}$ in libris est A. 33, S. 57, $\overline{\epsilon\tau\epsilon\rho\omega\tau\alpha}$ Apoll. de adv. 606, 16 et 607, 17. — Verbi $\overline{\pi\iota\epsilon\zeta\omega}$ duplici forma Alcaeus usus perhibetur i. e. $\overline{\pi\iota\acute{\alpha}\zeta\omega}$ Dorico et vulgari $\overline{\pi\iota\epsilon\zeta\omega}$, quod diserto testimonio Aeolibus vindicatur¹⁾. Contra manet ϵ , ubi Dores $\bar{\alpha}$ habent, in $\overline{\kappa\epsilon(\nu)}$ et in $\overline{\Lambda\rho\tau\epsilon\mu\iota\varsigma}$, si qua fides est recentioribus titulis Lesbii nr. 2172. 2173.

$\bar{\epsilon}$ pro $\overline{\alpha}$ vulgari in paucis positum videtur²⁾. Certiora exempla sunt $\overline{\kappa\rho\acute{\epsilon}\tau\omicron\varsigma}$ pro $\overline{\kappa\rho\acute{\alpha}\tau\omicron\varsigma}$, quod recte restituere videntur Alc. 17 et inde $\overline{\epsilon\pi\iota\kappa\rho\acute{\epsilon}\tau\epsilon\iota}$ Alc. 61 e Bergkii conjectura pro $\overline{\epsilon\pi\iota\kappa\rho\acute{\epsilon}\kappa\epsilon\iota}$; deinde $\overline{\theta\acute{\epsilon}\rho\omicron\varsigma\omicron\varsigma}$ pro $\overline{\theta\acute{\alpha}\rho\omicron\varsigma\omicron\varsigma}$, denique $\overline{\lambda\epsilon\gamma\acute{\omicron}\mu\epsilon\theta\epsilon\upsilon}$, $\overline{\alpha\epsilon\rho\acute{\omicron}\mu\epsilon\theta\epsilon\upsilon}$, pro $\overline{\lambda\epsilon\gamma\acute{\omicron}\mu\epsilon\theta\alpha}$, $\overline{\alpha\epsilon\rho\acute{\omicron}\mu\epsilon\theta\alpha}$, quae grammatici Aeolica esse tradunt, quanquam nunc nusquam leguntur, sed $\overline{\alpha\omicron\rho\rho\acute{\omicron}\mu\epsilon\theta\alpha}$ Alc. 10. vid. §. 24, 8.

2) $\overline{\alpha}$ pro $\bar{o}$ apud Aeoles erat in praepositione $\overline{\upsilon\pi\acute{\alpha}}$ pro $\overline{\upsilon\pi\acute{\omicron}}$ ³⁾, quod duo libri Sapph. 2, 14 in $\overline{\upsilon\pi\alpha\delta\epsilon\delta\rho\acute{\omicron}\mu\alpha\kappa\epsilon\upsilon}$

1) Herod. π. μ λ. 44, 10 de $\overline{\pi\iota\epsilon\zeta\omega}$: $\overline{\pi\alpha\rho' \Lambda\lambda\kappa\alpha\iota\eta\delta\iota\chi\omega\varsigma \lambda\acute{\epsilon}\gamma\epsilon\tau\alpha\iota}$, $\overline{\pi\alpha\rho\acute{\alpha} \delta\epsilon \Lambda\lambda\kappa\mu\acute{\alpha}\nu\eta \delta\iota\alpha \tau\omicron\upsilon \bar{\alpha}}$. Ann. Ox. I, 291. $\overline{\pi\iota\epsilon\zeta\omega}$ Aeolicum, Atticum et Ionicum vocatur, $\overline{\pi\iota\acute{\alpha}\zeta\omega}$ Doricum.

2) Joann. Gr. 244, a. postquam de $\bar{o}$ pro $\bar{\alpha}$ Aeolice posito dixit: $\overline{\pi\omicron\tau\acute{\epsilon} \delta\acute{\epsilon} \tau\acute{\omicron} \bar{\epsilon} \eta \bar{\eta}}$ (sc. $\overline{\alpha\acute{\nu}\tau\iota \tau\omicron\upsilon \bar{\alpha}}$) $\overline{\kappa\rho\acute{\alpha}\tau\omicron\varsigma \kappa\rho\acute{\epsilon}\tau\omicron\varsigma}$, $\overline{\Pi\rho\acute{\iota}\alpha\mu\omicron\varsigma \Pi\rho\acute{\iota}\epsilon\mu\omicron\varsigma}$, $\overline{\gamma\alpha\lambda\acute{\eta}\nu\eta \gamma\epsilon\lambda\acute{\eta}\nu\eta}$, $\overline{\acute{\alpha}\eta\rho \eta\acute{\zeta}\rho}$, quae turpiter corrupta esse inde patet, quod $\overline{\Pi\acute{\epsilon}\rho\delta\alpha\mu\omicron\varsigma}$ et $\overline{\alpha\upsilon\eta\rho}$ Aeolica sunt. vid. §. 8, 6 et §. 5, 5. — Et. M. 537, 18. $\overline{\kappa\rho\acute{\alpha}\sigma\omega\upsilon\upsilon}$ derivat a $\overline{\kappa\rho\acute{\alpha}\sigma\omega}$ $\overline{\kappa\alpha\tau\acute{\alpha} \tau\rho\omicron\pi\eta\eta\acute{\nu} \Lambda\iota\omicron\lambda\iota\kappa\eta\eta\acute{\nu} \tau\omicron\upsilon \bar{\alpha}}$ $\overline{\epsilon\iota\varsigma \bar{\epsilon} \kappa\alpha\iota \pi\lambda\epsilon\upsilon\omicron\alpha\sigma\mu\acute{\omicron} \tau\omicron\upsilon \bar{\iota}}$. cf. App. Et. G. 648, 20. — Schol. Arist. Vesp. 1227, qui servavit Alc. fr. 7, in quo $\overline{\tau\acute{\omicron} \mu\acute{\epsilon}\gamma\alpha \kappa\rho\acute{\alpha}\tau\omicron\varsigma}$, addit $\overline{\alpha\acute{\nu}\tau\iota \tau\omicron\upsilon \mu\acute{\epsilon}\gamma\alpha \kappa\rho\acute{\alpha}\tau\omicron\varsigma}$, $\overline{\omicron\upsilon\tau\omega\varsigma \Lambda\iota\omicron\lambda\epsilon\iota\varsigma}$, unde Buttman. *Ausf. Gr.* §. 27. *Ann.* 20. not. intellexit olim $\overline{\kappa\rho\acute{\epsilon}\tau\omicron\varsigma}$ scriptum fuisse. — De Aeolico $\overline{\theta\acute{\epsilon}\rho\omicron\varsigma\omicron\varsigma}$ pro $\overline{\theta\acute{\alpha}\rho\omicron\varsigma\omicron\varsigma}$ Choer. Bekk. 1190 (corr. Ann. Ox. II, 217, 33), Et. M. 447, 24, Et. G. 259, 47, Scholl. II. β, 212, Eust. 213, 12, qui omnes inde nomina propria $\overline{\Theta\epsilon\rho\acute{\iota}\kappa\tau\eta\varsigma}$ vel $\overline{\Lambda\lambda\iota\theta\acute{\epsilon}\rho\eta\varsigma}$ explicant.

3) Ann. Ox. I, 47, 28. $\overline{\Lambda\iota\omicron\lambda\epsilon\iota\varsigma \tau\eta\eta\acute{\nu} \upsilon\pi\acute{\omicron} \upsilon\pi\acute{\alpha} \lambda\acute{\epsilon}\gamma\omicron\upsilon\alpha\iota \kappa\alpha\iota \tau\eta\eta\acute{\nu} \acute{\alpha}\pi\acute{\omicron} \acute{\alpha}\pi\acute{\upsilon}$, $\overline{\iota\omega\varsigma \iota\gamma\alpha \kappa\alpha\iota \tau\acute{\omicron} (\bar{\upsilon}) \lambda\eta\kappa\tau\iota\kappa\acute{\omicron}\nu \gamma\acute{\iota}\nu\eta\tau\alpha\iota \tau\acute{\omicron}\nu \pi\rho\omicron\theta\acute{\iota}\alpha\omega\upsilon\upsilon}$, $\overline{\acute{\alpha}\eta \tau\acute{\omicron} \bar{\alpha}}$

servarunt. Iade idem ubique pro vulgata forma restituendum duximus Alc. 7 etc.

Saepius vulgatum α apud Aeoles in $\bar{o}$ transiit. Grammatici 4) testantur de praepositione $\bar{o}\nu$ pro $\bar{a}\nu\alpha$ in $\bar{o}\nu\acute{\epsilon}\lambda\eta\tau\alpha\iota$, $\bar{o}\nu\epsilon\chi\acute{\omega}\rho\eta\sigma\epsilon\nu$, etiam $\bar{o}\nu\omega$ pro $\bar{a}\nu\omega$, deinde $\theta\rho\omicron\sigma\acute{\epsilon}\omega\varsigma$, $\sigma\iota\rho\acute{\omicron}\tau\omicron\varsigma$, $\sigma\acute{\omicron}\lambda\epsilon\iota\varsigma$, $\pi\acute{\omicron}\tau\omicron\rho\omicron\mu\omicron\varsigma$, $\beta\rho\omicron\chi\acute{\epsilon}\omega\varsigma$, $\bar{o}\mu\omicron\lambda\omicron\varsigma$ pro $\bar{o}\mu\alpha\lambda\omicron\varsigma$, $\acute{\epsilon}\phi\theta\omicron\rho\theta\alpha\iota$, $\mu\acute{\epsilon}\mu\omicron\rho\theta\alpha\iota$ pro $\epsilon\acute{\iota}\mu\acute{\alpha}\rho\theta\alpha\iota$, nomine mensis $\Pi\omicron\rho\rho\omicron\pi\acute{\iota}\omega\nu$ a $\pi\acute{\alpha}\rho\omicron\nu\omicron\pi$. vid. Strab. XIII. p. 613.

In titulis haec exempla leguntur: Cum. 8. 34 $\bar{o}\nu\acute{\tau}\acute{\epsilon}\theta\eta\nu$, 39 $\bar{o}\nu\theta\acute{\epsilon}\nu\tau\alpha$, 53 $\bar{o}\nu\theta\acute{\epsilon}\mu\epsilon\nu\alpha\iota$, Lesb. 2186. 2191 $\sigma\iota\rho\omicron\tau\acute{\alpha}\gamma\omega$, 2189 $\sigma\iota\rho\omicron\tau\alpha\gamma\acute{\eta}\sigma\alpha\nu\tau\alpha$. In poëtis sunt haec: Alc. 24 $\bar{o}\nu\epsilon\kappa\rho\acute{\epsilon}\mu\alpha\sigma\sigma\alpha\nu$ (e librorum lectione $\bar{o}\nu \acute{\epsilon}\kappa\rho.$), Theocr. 29, 26 $\bar{o}\nu\acute{\alpha}\sigma\theta\eta\nu$ pro $\acute{\alpha}\mu\nu\acute{\alpha}\sigma\theta\eta\nu$ i. e. $\acute{\alpha}\nu\alpha\mu\eta\sigma\theta\eta\nu\alpha\iota$. vid. §. 28, $\bar{o}\nu\acute{\iota}\alpha$ pro $\bar{a}\nu\acute{\iota}\alpha$ Alc. 67 (S. 1, 3 $\bar{o}\nu\acute{\iota}\alpha\iota\sigma\iota$ recte scribitur e v. l. $\acute{o}\kappa\acute{\iota}\alpha\iota\sigma\iota$), $\bar{o}\nu\acute{\iota}\alpha\rho\bar{o}\nu$ pro $\acute{\alpha}\nu\eta\eta\rho\bar{o}\nu$ Alc. 78; $\acute{\alpha}\rho\pi\epsilon\tau\omicron\nu$ pro $\acute{\alpha}\rho\pi\epsilon\tau\omicron\nu$ *) S. 20⁶, Th. 29, 13; $\beta\rho\omicron\chi\acute{\epsilon}\omega\varsigma$ S. 2, 7,

καὶ ἰ. Ibid. 422, 1. οἱ δὲ Αἰολεῖς τὴν ὑπὸ ὑπὲρ (leg. ὑπὲρ ἐπὲρ) λέγουσι καὶ τὴν ὑπὸ ὑπᾶ· ἢ γὰρ τὴν ἀρχὴν τρέπουσιν Αἰολεῖς καὶ τὸ τέλος φυλάσσουν, ἢ τὸ τέλος τρέπουσι φυλάσσοντες τὴν ἀρχὴν· φιλοῦσι δὲ τὸ ἰ. — J. Gr. 245, b, Meerm. 661. male Aeoles $\bar{a}$ pro $\bar{o}$ ponere dicunt in $\acute{\alpha}\sigma\sigma\alpha$ pro $\acute{o}\sigma\sigma\alpha$, falsam vocis $\acute{\alpha}\sigma\sigma\alpha$ pro $\acute{\alpha}\tau\iota\nu\alpha$ explicationem sequuti. cf. Scholl. II. a, 554. Corruptiora haec in antiquis Gregorii editionibus p. 585 leguntur.

4) J. Gr. 244, a. οἱ Αἰολεῖς ἔθος ἔχουσιν ἀντὶ τοῦ $\bar{a}$ τὸ $\bar{o}$ τιθέναι· $\theta\rho\alpha\sigma\acute{\iota}\omega\varsigma$ $\theta\rho\sigma\acute{\epsilon}\omega\varsigma$, $\sigma\iota\rho\alpha\tau\acute{o}\varsigma$ $\sigma\iota\rho\acute{\omicron}\tau\acute{o}\varsigma$, $\bar{a}\nu\omega$ $\bar{o}\nu\omega$, $\acute{\alpha}\nu\acute{\epsilon}\lambda\eta\tau\alpha\iota$ $\bar{o}\nu\acute{\epsilon}\lambda\eta\tau\alpha\iota$, $\acute{\alpha}\nu\epsilon\chi\acute{\omega}\rho\eta\sigma\epsilon\nu$ $\bar{o}\nu\epsilon\chi\acute{\omega}\rho\eta\sigma\epsilon\nu$, $\sigma\tau\alpha\lambda\epsilon\iota\varsigma$ $\sigma\tau\omicron\lambda\epsilon\iota\varsigma$. Id. 245, b. $\pi\tau\alpha\rho\mu\acute{o}\varsigma$ $\pi\tau\omicron\rho\rho\mu\acute{o}\varsigma$. — De $\sigma\iota\rho\alpha\tau\acute{o}\varsigma$ Et. M. 728, 44, Ann. Ox. I, 394, 13. — Hes. $\beta\rho\chi\acute{\epsilon}\omega\varsigma$ ἢ $\beta\rho\omicron\chi\acute{\epsilon}\omega\varsigma$ (leg. $\beta\rho\alpha\chi\acute{\epsilon}\omega\varsigma$) $\sigma\alpha\phi\acute{\omega}\varsigma$, $\sigma\upsilon\nu\tau\acute{o}\mu\omega\varsigma$ Αἰολεῖς . — De $\acute{\epsilon}\phi\theta\omicron\rho\theta\alpha\iota$, $\mu\acute{\epsilon}\mu\omicron\rho\theta\alpha\iota$ vid. §. 3. not. 25. — Suid. et Phot. s. v. Ὁμολώϊος Ζεὺς inter varias vocis explicationes: $\text{Ἴστρος δὲ ἐν τῇ ἰβ' τῆς Συναγωγῆς, διὰ τὸ παρ' Αἰολεῦσι τὸ ὁμοσητικὸν καὶ ἰεσητικὸν ὄμωλον λέγεσθαι, quod pro δμωλὸς esse patet, nec Boeoticum habendum est, ideo quod Ζεὺς Ὁμολώϊος in Boeotia et Thessalia colebatur, quum ipsa etymologia incertissima sit. Ceterum hac mutatione Aeolica etiam ὄγμωσ ab ἄγω derivatur Et. M. 613, 38.$

*) Vulgo pro $\acute{\alpha}\rho\pi\epsilon\tau\omicron\nu$ esse putatur, quod ipsum in plerisque Theocriti libris legitur; at in Sapphus certe loco Eros ineptissime $\acute{\alpha}\rho\pi\epsilon\tau\omicron\nu$ vocaretur. Veriora docet Hesychii glossa $\acute{\alpha}\rho\pi\epsilon\tau\omicron\nu$ $\acute{\alpha}\kappa\acute{o}\mu\omicron\sigma\tau\omicron\nu$

γνόφαλλον pro γνάφαλλον A. 27; τομίας A. 89, χόλαισι i. e. χαλώσι Alc. 10. — Pertinet huc etiam κασπολέω Sapph. 23 (cf. Hes. κασπολέω, ὑποστρέφω), quod est pro στελέω, καταστελέω. vid. §. 6, 1 et §. 28; nam uti apud Homerum duplex futurum est κτενέω et κτανέω, ita pro στελέω etiam σταλέω esse poterat, unde Aeolice σπόλέω fieret.

Denique his addi possunt glossae nonnullae Hesychianae, quarum dialectus non significatur, sed satis certa fide Lesbica habetur et propter alias proprietates, quae in plerisque simul apparent, et quia ipsa vocalis *ᾶ* in *ῶ* mutatio, excepta Thessalica dialecto raro memorata, Aeolibus Asianis propria est. Sunt vero hae: ὀσκάπτω, ἀνασκάπτω ex ὀσκάπτω. cf. §. 28, 1, item ὄστασαν, ἀνέστησαν et ὄσταθεις, ἐξαγκωνισθεις i. e. ἀνάσταθεις; deinde δόμορτις, γυνή pro δάμαρ, σπολεῖσα, σταλεῖσα. cf. §. 6, 1.

His comparatis apparet, *ᾶ* apud Aeoles haud raro mutari ante liquidas: σπόλεις, σπολέω, ὄμολος, χόλαισι, τομίας, (δόμορτις), ὄν pro ἀνά, ὄνω, ὄνία, πτόρμος, ἐφθορθαι, μέμορθαι, Πορνοπίων; deinde post liquidas cum muta conjunctas: θροσέως, στρότρς, βροχέως, γνόφαλλον; neque tamen haec mutatio nisi certas voces tangebat. Maxime notabile est, etiam *ᾶ* in Aoristo II, Perfecto Pass. et Futuro, quod ex *ῆ* natum dicere solent, hanc mutationem pati in σπόλεις pro σταλεις, σπολέω pro σταλέω (στελέω), ἐφθορθαι pro ἐφθύρθαι.

Ceterum in titulis haec mutatio interdum neglecta est. In Lesb. 2166, 47 legitur ἀναγράψαντας, Cum. 52 ἀναγράψαι et 22 ἀνηκόντων, Lamps. 35. 36 ἀναγραφή,

---

ἢ ἰκτινον· Κρήτες, unde hoc saltem apparet, ἰκτίον, milvum, a Cretibus ἀρπειτον appellatum esse, ut ἀρπη est ὄρνις τι αἰτωῶδες (vid. Eust. 1188, 3, Et. M. 148, 20, Hes. s. v.) et Ἀρπυιαί similem formam habuisse traduntur. Sappho vero Cupidinem ὄρπειτον i. e. ἀρπειτον vocasse, imagine omnino aptissima, eo libentius credimus, quod teste Hesychio eundem Aeoles Ἀρπυν vocabant. cf. Et. M. 148, 33; neque minus apta est avis rapacis mentio apud Theocritum.

ἀνατεθῆ, 23 ἀποσταλέντα, 28 στρατάγοις; sed plura ex his exemplis simul alia ratione minus sunt Aeolica, ut propter neglectam apocopen praepositionis ἀνά, deinde ἀπό pro ἀπό. vid. nr. 7.

In poetarum reliquiis adversantur ἀμπέτασον S. 28, ἀν τὸ μέσον Alc. 10, ἀμμένομεν A. 33. Quae non dubitanter corrigenda puto, quia Aeolica praepositionis forma, quae servata est, ubi corruptela invasit Alc. 24, aut forma non intelligebatur, ut ὀμνάσθην Theocr. 29, 26, facile in vulgatam abiit, ubi sensus patebat. Accedit, quod A. 33 librorum lectio τί τὸν λύχρον ἀμμένομεν, quam metrum damnat, facilius e τί τὰ λύχρ' ὀμμένομεν nasci poterat. Non minus apud Alc. 63 e codicis lectione ἄφροντον θήσει restituimus ἄφροντον ὀνθήσει (ἀνθήσει alii), quia id facilius corrumpi poterat et ἄνθος cum ἀνά cohaeret. Denique στρατός A. 55 non magis ferendum est.

Addimas, quod Aeoles in εἴκοσι (Lesb. 2166) vulgare ὀ habent pro antiquo ἄ, quod Dores in Εἴκατι, εἴκατι servarunt.

3) Saepe ἄ apud Aeoles in ὀ mutari grammatici affirmant⁵); sed unica certiora exempla sunt σύρκες et πέσσυρες pro σάρκες et τέσσαρες; nam ἄμυδις et βύθος si Aeolica sunt, non aliena sunt ab aliis dialectis, et propter hanc ipsam mutationem Aeolica vocantur; Βύκχις N. P. cognatum est cum Βάκχος, ut Ἰακχος, ἰάχω cum ἰύζω, ἔμακον et ἔμυκον, βράχω et βρυχάομαι etc.

5) Et. Orion. II, 18. ἄμυδις Αἰολικῶς· παρὰ γὰρ τὸ ἄμαδες καὶ ἄμυδις τροπή τοῦ ἄ εἰς ὀ κατ' Αἰολεῖς ὡς σάρκες σύρκες; item Orus Et. M. 87. 13 (cf. Gud. 46, 27) et Scholl. Dion. Thrac. 949, 25, Scholl. II. 1, 6. — De Aeolico σύρκες praeterea Et. M. 486, 9. Αἰολεῖς τὸ ὀ εἰς ἄ τρέποντες τὰς σάρκας σύρκας λέγονσι; Ibid. 708, 31, Et. G. 294, 23, Or. 147, 12, Ann. Ox. II, 379, 28, Tzetz. ad Hes. Opp. 195, Hes. σύρκεισι, σαρεῖ Αἰολεῖς. — Saepe praeterea ἄμυδις Aeolicum dicitur, Orion: 31, 11 etc. vid. §. 4. not. 3. — Hes. πέσσυρες, τέσσαρες Αἰολεῖς. cf. πέσσυρα, πίνυρα, τέσσαρα. — Et. M. 216, 47. Βύκχις ὄνομα Αἰολικόν παρὰ τὸ Βάκχος — τροπή τοῦ ἄ εἰς ὀ ὡς βάθος βύθις (leg. βύθος).

Jam vero *πίσσαρες* pro *τέσσαρες*, si comparamus Sanscr. *tschatur*, Lat. *quatuor*, Goth. *fidvor*, natum intelligitur ex antiquo *πετῦαρες*, ita ut $\bar{u}$ e *Fa* natum sit, quum vulgata lingua *τF* in *σσ* mutaret. Colligitur hinc, non recte vocem duplici $\bar{o}$ scribi, qui error apud Hesychium corrigi potest, serie literarum non turbata; accedit Homericum *πίσσρες*, quod primam brevem habet. In Dorica forma *τέτορες* antiquum *Fa* in *o* coaluit, unde liceret Aeolicum $\bar{u}$ pro Dorico $\bar{o}$ positum dicere. Alio tempore docebimus, etiam *σύρκεις* ex antiquo *σῦρκεις* natum esse, cf. de *γυνή* e *γῦανα* nato §. 36, 1.

Pessime grammatici inversam quoque mutationem Aeolicam finxerunt, ut $\bar{u}$ transiret in $\bar{a}$ ⁶).

4) $\bar{e}$ pro $\bar{i}$ apud Aeoles positum dicitur in *τέρτος* pro *τρίτος*, *Πέρδραμος* pro *Πρίραμος* etc. vid. §. 8. not. 24. Ibidem docuimus, non recte in reliquis hanc mutationem agnoscere; in *τέρτος* sequens $\bar{p}$ mutationem efficere videtur, ut in Latino *tertius*, Belgico *derde*, et Anglici *third* pronuntiatione. Grammatici ⁷) solito more hanc mutationem ad alia non Aeolica adhibent.

Contra $\bar{i}$ pro vulgato $\bar{e}$ Aeoles Asiani habent in nominibus derivatis, quae in $\bar{eos}$, $\bar{eov}$, $\bar{e\eta}$ vulgo exeunt ⁸).

6) Et. M. 486, 9. *καλινδοῦμαι τὸ κλιόμαι· οἱ γὰρ Αἰολεῖς τὸ $\bar{u}$ εἰς $\bar{a}$ (leg. $\bar{a}$ εἰς $\bar{u}$) τρέπουσι τὰς σάρκας σῦρκας λίγοντες· ἐπεὶ οὖν τρέπεται τὸ $\bar{a}$ εἰς $\bar{u}$, δηλονότι τρέπεται καὶ τὸ $\bar{u}$ εἰς $\bar{a}$ · καὶ οὕτως ἐκ τοῦ κλιῶ γίνεται κλιῶ καὶ πλεονασμῶ τῶν συμφώνων καλινδῶ. cf. Et. G. 294, 23, Ann. Ox. II, 379, 28; corrupte Et. G. 175, 51. Αἰολικῆ τροπῆ τοῦ $\bar{u}$ εἰς $\bar{a}$ κηλινδῶ.*

7) Theogn. Ox. II, 17, 21. *ἡ $\bar{i}$ (leg. β') συλλαβῆ ἐν τῇ συνθέσει ἐνίοτε τρέπει τὸ $\bar{i}$ εἰς $\bar{e}$ · σπάνιοι δὲ αἱ λέξεις, ὡς ἔχει τὸ ἄγχι ἀγγέμαχος καὶ δικαστὸς ἀδέκαστος· Αἰολίων δὲ τὸ πάθος. cf. ibid. 53, 25 et Et. M. 193, 11, ubi adeo praeter illa *βέβαιος* hac mutatione e *βεβάζω* derivatur. Pessime etiam *ἀδέκαστος* a *δικάζω* repetitur.*

8) Sequentia docent corruptelam esse in Ann. Ox. I, 436, 25. *τὰ διὰ τοῦ $\bar{ios}$ (leg. $\bar{eios}$) κητικὰ ὑπὲρ δύο συλλαβὰς οἱ Αἰολεῖς διὰ τοῦ $\bar{ios}$ προφέρουσιν· οἷον φλόγειος φλόγος· σιδήρειος σιδήρεος· χάλκειος χάλκος· οὕτως καὶ χρύσειος χρύσεος leg. φλόγιος etc.; excipiuntur bisyllaba $\bar{eos}$, $\bar{eios}$. Terminatio $\bar{eos}$ est Ionum.*

In marmore Cumaeo talia leguntur *χρῦσιος, γάλκιος, μαρμάριος* l. 8. 33. 35. 36. 76, quanquam in Lamps. 20. 26 est *χρυσέω*. In poetarum libris servata sunt *φλόγιον* Alc. 31, *πορφυρίαν* S. 13, *γάλκισαι* et *κυνίαισι* A. 7, *σιδάριος* Th. 29, 24, *δενδρίω* Th. 29, 12. Inde vel ab aliis vel a nobis e conjectura *χρῦσιος* pro *χρῦσεος* et *χρῦσειος* restitutum est Sapph. 1. v, 8 et S. 29. 31; deinde *δένδριον* scripsimus Alc. 36, ubi libri *δένδρον* habent, vulgo *δένδρεον* legitur. Nam quod a Greg. Cor. p. 589 *δένδρεον* Aeolicum dicitur pro *δένδρον*, ibi quoque *δένδριον* emendandum est. Non minus *ἀδελφιὰ* pro *ἀδελφιᾶ* corrigendum duximus Alc. 72; de *πεμπεβόηα* vid. §. 15, 2. Similis mutatio magis esse videtur, quam est in Aeolicis *τίω, τίοισιν* pro *τίω, τέοισιν* i. e. *τινί, τισί*, quippe quae *ι* in stirpe *τι* habeant. cf. §. 23, 10. In reliquis omnibus *ε* ante vocales manet ut *θεός, τέος, ξίφεος* etc.

Praeter haec *ὄψι* pro *ὄψε* Aeolicum dicitur ab Apoll. de adv. 573, 10 et Herod. π. μ. λ. 26, 9, qui afferunt Aeolicum fragmentum (Alc. 107).

5) *ε* pro *ο* apud Aeoles fuisse refertur in *ἔδοντες* et *ἔδύνα* 9) pro *ὀδόντες* et *ὀδύνη*. Illud haud dubie antiquiorem formam servavit, quum *ὀδοῦς* jam antiquis (Ann. Bekk. 740, 25) ab *ἔδειν* descendat. cf. Pott l. p. 242; *ἔδύνα* autem, si comparas Sanscr. *veda nā* (dolor), digamma habuisse videtur, quod vulgo cum sequente vocali in *ο* abiit.

Contra *ε* Aeolice in *ο* mutari, grammatici haud raro tradunt, ubi potius de diphthongo *εἰ* in *οἰ* mutata dicendum erat. vid. §. 15, 8. Unicum verius hujus mutatio-

9) Greg. Cor. 597. τὸ *ο* εἰς *ε* τρέπονται ἐπαγομένους τοῦ *δ*. τοὺς γὰρ *ὀδόντας* ἔδοντας λέγουσι καὶ τὰς *ὀδύνας* ἔδύνας. De Aeolico *ἔδοντας* testantur praeterea Priscian. I. p. 33 et Procl. ad Cratyl. in Bekk. Ann. 1163. Corruptissima videntur, quae leguntur apud Joann. Gr. 244, b. et in antiquis Gregorii editionibus p. 585: ποιεῖ δὲ καὶ τὸ *ε* (sc. ἀντὶ τοῦ *ο*)· πρὸς σε πρὸς σε; nam ubique in titulis et poetarum reliquiis *πρὸς* legitur.

nis exemplum videtur ὀρέατω pro ἐρέατω, εἰράτω ab εἶρω, necto. vid. ibid. not. 7.

6) Interdum $\bar{i}$ pro $\bar{u}$ initiali positum est¹⁰⁾; exempla a grammaticis afferuntur ἄρος, ἄρηλος, ἄροθεν pro ὕρος etc., deinde ἦπαρ pro ὕπαρ et ἰπέρ pro ὑπέρ; ex Aeolico poeta (S. 119) κατ' ἰψηλῶν ὀρέων traditur, unde ἄροι pro ὕροι a Schneidewino S. 44, καθίπερθεν a nobis Alc. 7 scriptum est pro καθύπερθεν, quanquam ὑπερθα etiam apud Apoll. de adv. 606, 16 inter Aeolica legitur.

7) Haud raro Aeoles $\bar{u}$ habebant, ubi reliqui Graeci $\bar{o}$ 11). Exempla hujus mutationis vel apud grammaticos, vel in

10) J. Gr. 244, b. ἀντι δὲ τοῦ $\bar{u}$ τὸ $\bar{i}$. ἄψηλὸν ἰψηλὸν, ὕροθεν ἴροθεν, ὕπαρ ἴπαρ, nisi forte hoc ex ὑπέρ ἰπέρ corruptum est. — Ann. Ox. I, 69, 29. Αἰολεῖς ἀναλογώτεροί εἰσι ἴρος λέγοντες καὶ κατ' ἰψηλῶν ὀρέων ἀποσώζοντες καὶ τὸ ἴδιον τοῦ πνεύματος. Ibid. I, 418, 32. καὶ τὸ κατ' ἀρχὴν τρέπουσιν $\bar{u}$ εἰς $\bar{i}$ καὶ ἰψηλῶν ὀρέων (leg. κατ'). — Herod. π. μ. λ. 22, 5 de ὕρος: Αἰολεῖς δίρος (leg. δ' ἴρος) λέγουσιν. — De ἰπέρ pro ὑπέρ testantur Ann. Oxon. I, p. 422. vid. not. 3. — De spiritu harum vocum vid. §. 3, 4, 5, ubi apparet, cur contra grammatici testimonium noluerimus ἰπέρ scribere. — Male haec mutatio Aeolica ab Eust. 1913, 32. etiam in aliis agnoscitur: δύρος δίρος, μῦος μῖος, μῦσα μῖσα, τύπτοσα τύπτοσα καὶ ὅσα τοιαῦτα Δωρικὰ καὶ Αἰολικά. Ultima Aeolica sunt, neque tamen huc pertinent. vid. §. 8, 2; similis confusio est apud Joann. Gr. 245, a. et Greg. Cor. 619, qui ἀνθρώποις ab Aeolibus pro ἀνθρώπους dictum referunt διὰ τὸ χρῆσθαι αὐτοὺς τῷ $\bar{i}$ ἀντι τοῦ $\bar{u}$. vid. §. 8, 3.

11) J. Gr. 243, b, Meerm. 660, Vatic. 690. τὸ $\bar{u}$ ἀντι τοῦ $\bar{o}$ πολλάκις ἐκφέρει. οἷον ὕμοιον ἀντι τοῦ ὄμοιον; plenius J. Gr. 244, b, cum exemplis ὕμφαλος leg. ὄμφαλος, μύγεις, ὄμοιος, Greg. Cor. 594, ubi ὄμοιος, ὄνυμα, στύμα, Leid. 637 ὄμοιος et στύμα. Corruptiora leguntur apud J. Gr. 236, a. ἀντι δὲ τοῦ $\bar{o}$ τῷ $\bar{u}$ χρῶνται, ὅταν λέγωσιν ὄμοιον ἀντι τοῦ ὄμοιον, et item Vatic. 688, ubi additur Ὀλυμπος, ὄλυμπος leg. ὄλυμπος. De ὄμοιος praeterea Theogn. Ox. II, 88, 20 (ubi ὄμμοιος), Et. M. 243, 18, Et. G. 130, 52; de ὄνυμα Apoll. de pron. p. 3, Herod. π. μ. λ. 29, 19, Et. Or. 27, 32, Et. M. 696, 3, Ann. Ox. I, 327, 28, Scholl. II. β, 353, Eust. 631, 41 etc. — Ann. Ox. I, 64, 4. καὶ παρὰ τοῖς Αἰολεῦσιν εὐρίσκομεν τὸ μόγεις μύγεις. τότε τότε (cod. τότε).

titulis librisque servata haec sunt: primum, quae ab $\bar{u}$ pro $\bar{o}$ incipiunt $\tau\theta\upsilon\sigma\sigma\epsilon\upsilon\varsigma$ pro $O\delta\upsilon\sigma\sigma\epsilon\upsilon\varsigma$ ¹²⁾, $\upsilon\sigma\delta\omicron\varsigma$ pro $\omicron\zeta\omicron\varsigma$, quod in libris est S. 4 et confirmatur Hesychii glossa $\upsilon\sigma\delta\omicron\iota\ \omicron\zeta\omicron\iota$, unde non minus S. 44 $\upsilon\sigma\delta\omega$ correximus pro $\omicron\sigma\delta\omega$; $\upsilon\sigma\delta\omega$ pro $\omicron\zeta\omega$, quod colligitur e glossa Hesychii aperte Aeolica $\acute{\alpha}\pi\upsilon\sigma\delta\epsilon\omicron\nu\ \acute{\alpha}\pi\omega\delta\epsilon\varsigma$ leg. $\acute{\alpha}\pi\upsilon\sigma\delta\omicron\nu$ pro $\acute{\alpha}\pi\omicron\zeta\omicron\nu$; $\tau\lambda\upsilon\mu\pi\omicron\varsigma$ pro $\tau\omicron\lambda\upsilon\mu\pi\omicron\varsigma$ ¹¹⁾; $\upsilon\mu\omicron\iota\omicron\varsigma$ ¹¹⁾, quod legitur Theocr. 29, 20, ut $\upsilon\mu\omicron\iota\omicron\omega\varsigma$ Lesb. 2167, 17, $\upsilon\mu\acute{\alpha}\rho\eta$ pro $\omicron\mu\acute{\alpha}\rho\eta$ Theocr. 28, 3, quo referendum videtur etiam Hes. $\epsilon\grave{\xi}\ \epsilon\acute{\iota}\mu\acute{\alpha}\lambda\lambda\omicron\nu$, $\epsilon\grave{\xi}\ \omicron\mu\omicron\iota\omicron\nu$, leg. $\upsilon\mu\acute{\alpha}\lambda\omicron\nu$, quanquam pro $\omicron\mu\acute{\alpha}\lambda\omicron\varsigma$ alias $\omicron\mu\omicron\lambda\omicron\varsigma$ Aeolicum dicitur (vid. not. 3), et $\omicron\mu\omicron(\lambda\omicron\gamma\acute{\eta}\sigma\omega\varsigma)$ legitur in Lesb. 2166, 27; $\upsilon\mu\phi\omicron\lambda\omicron\varsigma$ ¹¹⁾; $\upsilon\pi\iota\sigma\theta\alpha$ pro $\omicron\pi\iota\sigma\theta\epsilon\nu$ Apoll. de adv. 606, 26, ut in Aeolici poëtae fragmento (A. 102) apud eundem legitur $\epsilon\grave{\xi}\upsilon\pi\iota\sigma\theta\alpha$; $\upsilon\tau\eta\varsigma$ Tzetz. ad Hes. Opp. 664 leg. $\upsilon\tau\eta\varsigma$, unde non ausi sumus $\omicron\tau\eta\mu\theta\epsilon\varsigma$ Alc. 19. 64 corrigere. —

In mediis vocabulis mutati $\bar{o}$ haec sunt exempla: $\delta\acute{\upsilon}\nu\epsilon\iota$ pro $\delta\omicron\nu\epsilon\iota$ Sapph. 20, quod ex uno libro restituendum duximus, $\mu\acute{\upsilon}\gamma\eta\varsigma$ ¹¹⁾, $\xi\acute{\upsilon}\alpha\nu\omicron\nu$ Tzetz. Epex. II. 122, 12, $\omicron\nu\nu\mu\alpha$ e plurimis testimoniis ¹⁰⁾, et legitur Lesb. 2167 $\omicron\nu\nu(\mu\acute{\alpha}\sigma\theta\epsilon\nu\tau\alpha)$, Cum. 7. 17 $\omicron\nu\nu\mu\acute{\alpha}\sigma\theta\epsilon\sigma\theta\alpha\iota$, $\pi\rho\sigma\omicron\nu\mu\alpha\sigma\acute{\iota}\alpha\varsigma$, neque tamen a ceteris Graecis plane alienum erat, ut docent composita $\acute{\alpha}\nu\omega\nu\nu\mu\omicron\varsigma$ etc., et ipsius $\omicron\nu\nu\mu\alpha$ vestigia nonnulla apud Dorienses; $\pi\acute{\upsilon}\tau\alpha\mu\omicron\varsigma$ pro $\pi\omicron\tau\alpha\mu\omicron\varsigma$ e conj. in corruptissimo Varronis loco ¹³⁾, unde non licebat $\pi\omicron\tau\acute{\alpha}\mu\omega$ Alc. 3 mutare; $\sigma\acute{\tau}\acute{\upsilon}\mu\alpha$ ¹¹⁾, quod legitur Theocr. 29, 25; $\tau\acute{\upsilon}\tau\epsilon$ Ann. Ox. I, 64, 4 ¹¹⁾, quod vix

12) Quintil. Institut. I, 4, 16. »*Ὀδυσσεύς*, quem *Ἰδυσσεά* fecerunt Aeoles, ad Ulysses deductus est (olim *Ὀδύσσεια*).«

13) Varro de L. L. V, 25 Müll.: »Unde sumi pote, puteus, nisi potius quod Aeolis dicebant ut *πύταμον τὸν ποταμὸν*, sic *πύτεον* a potu, non ut nunc *φρέαρ*.« Ita e conj. Buttmanni, quum libri habeant ut *potamon* sic *potura potu*. Fortasse verius est: »ut *ποταμὸν* sic *πότεον* a potu, si censeamus levem vocalium differentiam a Varrone neglectam esse, cf. VI, 84: »*puteus*, quod sic Graecum antiquum, non ut nunc *φρέαρ* dictum.«

verum videtur, quia satis certa sunt ὄτα, πότα, ἄλλοτα. vid. §. 29.

Denique $\bar{o}$ in fine mutatur in ἀπὸ Ann. Ox. I, 47, 28 (vid. not. 3), unde in titulis leguntur Lesb. 2166, 40 ἀπυδόμεναι, 2186 ἀπύγονον, 2189 ἀπὸ βασιλέων, Cum. 24. 28 ἀπυδέδοσθαι, ἀπυδόχα; contra Lesb. 2172 ἀπὸ Κερχρεῖαν, Cum. 12 ἀποδεξάμενος, Lamps. 23. 33. ἀποσταλέντα, ἀποδώσει. In poetarum libris servata sunt ἀπὸ Φωκίας S. 14, ἀπυστρέφονται S. 67, quia in majore corruptela librarii praepositionem non agnoverant, unde non dubitavimus, vulgarem formam ubique expellere, ut Alc. 26. 35. 64. Huc pertinet etiam Hesychii glossa ἄπυθεν, ἄποθεν, et alia fortasse mendosiora, ἀπυθύσσομεν, ἐξελασκόμεθα, ἀπύσιων (leg. ἀπύστασιων) ἀπότισιων; ἀπυστρέπρον ἀπέστρεφον. — Non minus $\bar{o}$ finale mutatum est in δεῦρον pro δεῦρο, quod Aeolicum dicit Herod. π. μ. λ. 26, 35. vid. §. 29, 3.

Omisimus, quod a grammaticis Aeolicum dicitur, quanquam etiam reliquis dialectis commune est, ἄγυρις ¹⁴⁾. Nolumus tamen Aeolibus abjudicare, apud quos etiam ulterius progressa est vocalis in hac stirpe mutatio, siquidem recte Lesbii nomen Μεγαλάγυρος e codd. Strabonis XIII. p. 617 pro vulgato Μεγαλόγορος restitui jubet Welckerus (Jahn 1830 p. 41); ἀγορά tamen est Cum. 45. — Saepe grammatici hac mutatione Aeolica ad ineptissimas etymologias utuntur ¹⁵⁾.

Jam si exempla collata comparamus, Aeoles Asiani o

14) Et. Or. 27, 6, Et. M. 776, 47, Et. G. 7, 9; Ann. Ox. II, 399, 6, Eust. 1430, 36 etc.

15) Eust. 631, 41. Σίυφος derivans a Laconico σιός, Aeolico σύφος pro θεόσοφος, cum hoc comparat ὄνυμα, ἀσύττερος, ἄγυρις, ταναῦποδα, ἕπτιος pro ὄπτιος; eadem nominis Σίυφος ridicula etymologia legitur p. 1702, 2, Choerob. Ox. II, 260, 15, Et. M. 714, 30, Et. G. 501, 9. Alia ejusmodi sunt ἕφος ex ὄπτω apud Theogn. Bekk. 1428 ex Herodiano, ὑμέναιος ex ὁμονόω Theogn. Ox. II, 52, 7 etc., γυνή e γονή id. 88, 20 etc. etc.

non videntur mutasse in $\bar{u}$ nisi in syllabarum initio et exitu, neque tamen id semper. In plurimis integrum manet, ut ubicunque ex $\bar{\epsilon}$ natum est, $\delta\acute{o}\mu\omicron\varsigma$, $\lambda\acute{o}\gamma\omicron\varsigma$ (nam $\acute{\alpha}\gamma\upsilon\rho\iota\varsigma$ ab $\acute{\alpha}\gamma\epsilon\rho$, $\xi\acute{\upsilon}\alpha\nu\omicron\nu$ a $\xi\acute{\epsilon}\omega$, cf. $\xi\acute{\upsilon}\omega$, diversam rationem habent), in terminationibus conjugationis, $\epsilon\acute{\upsilon}\xi\alpha\tau\omicron$, etc. etc.

Inversa mutatio vocalis $\bar{u}$ in $\bar{o}$ reperitur in $\pi\rho\tau\acute{\alpha}\nu\iota\omicron\varsigma$ Lesb. 2166, 33, de quo valde licet dubitare, quum $\pi\rho\acute{\upsilon}\tau\alpha\nu\iota\varsigma$ in Cumaeo, $\pi\rho\upsilon\tau\alpha\nu\eta\tau\acute{\alpha}$ in Lesb. 2189 legatur.

§. 13.

De $\bar{a}$ pro $\bar{\eta}$.

1) Aeoles Asiani pro $\bar{\eta}$, quod Iones et Attici habent, antiquius longum $\bar{a}$ non minus servarunt, quam genuina ¹⁾ Dorica dialectus et Boeotica. In eo tantum differunt, quod in paucis, sequente liquida duplicata, correptum $\acute{\alpha}$ praebent, ut $\eta\mu\acute{\epsilon}\iota\varsigma$, $\acute{\alpha}\mu\acute{\epsilon}\iota\varsigma$ Dor., $\acute{\alpha}\mu\mu\epsilon\iota\varsigma$, vid. §. 8, in aliis, quae olim digamma interjectum habebant, $\bar{a}\nu$ pro Dorico $\bar{a}$ proferunt, ut $\eta\acute{\omega}\varsigma$, $\acute{\alpha}\acute{\omega}\varsigma$, $\acute{\alpha}\acute{\upsilon}\omega\varsigma$, vid. §. 5, 5, denique interdum $\bar{a}\iota$ pro vulgari $\bar{\eta}$, Dorico $\bar{a}$, ut $\theta\nu\eta\acute{\sigma}\kappa\omega$, $\theta\nu\acute{\alpha}\sigma\kappa\omega$, $\theta\nu\alpha\acute{\iota}\sigma\kappa\omega$. vid. §. 15, 3. Plerumque tantus inter has dialectos est consensus, ut ex altera ad alteram conjecturam facere liceat. Accuratius de gravissimae mutationis hujus legibus quaerendum est, quum de Dorica dialecto disputabimus. Nunc satis erit ea afferre, unde Aeolicae dialecto cum Dorica convenire appareat.

2) In universum Aeolica dialectus cum Dorica eam legem sequitur, ut $\bar{a}$ teneat, ubi Ionicum $\bar{\eta}$ ex $\bar{a}$ natum est. Ea regula valet in declinatione I. et adjectivis inde derivatis, ut $\varphi\omega\nu\acute{\alpha}\epsilon\iota\varsigma$, $\acute{\alpha}\sigma\bar{\alpha}\rho\omicron\varsigma$ Sapph. 63. 66, deinde in augmento syllabico, ut $\acute{\alpha}\gamma\omicron\nu$ S. 1, 9, tum in omnibus

1) Genuinam Doricam dialectum eam vocamus, quae in titulis non nimis recentibus et in scriptoribus antiquioribus vere Doricis, maxime Epicharmo et Sophrone conspicitur; Theocritus et Pythagorei fictitia quadam dialecto utuntur et praecipue $\bar{a}$ pro $\bar{\eta}$ saepe ponunt contra certissimum genuini Dorismi usum.

formis et derivatis verborum, quorum stirps in $\bar{a}$ exit, ut $\sigma\bar{\alpha}\theta\iota$, S. 28, $\acute{\alpha}\mu\phi\iota\varsigma\beta\bar{\alpha}\tau\eta\mu\epsilon\nu\alpha$ (a βα) 2166, $\phi\omicron\iota\tau\acute{\alpha}\sigma\epsilon\iota\varsigma$ S. 69, $\acute{\upsilon}\mu\alpha\delta\epsilon\delta\rho\acute{\omicron}\mu\alpha\kappa\epsilon\nu$ S. 2, 11 (cf. $\delta\rho\omicron\mu\acute{\alpha}\sigma\kappa\epsilon$ Hes. fr. 156 Goettl.), $\acute{\alpha}\gamma\alpha\pi\acute{\alpha}\tau\alpha$ S. 77 etc., denique ubicunque in radice $\bar{a}$ esse ex aliis inclinamentis et derivatis apparet, qualia sunt $\acute{\alpha}\delta\upsilon\varsigma$ pro $\eta\delta\delta\varsigma$, cf. $\acute{\alpha}\delta\epsilon\bar{\iota}\nu$, $\lambda\acute{\alpha}\theta\alpha$, cf. $\acute{\epsilon}\lambda\alpha\theta\omicron\nu$, $\pi\lambda\acute{\alpha}\zeta\omega$ pro $\pi\lambda\eta\sigma\omega$ (§. 7, 2), cf. $\acute{\epsilon}\pi\lambda\acute{\alpha}\gamma\eta\nu$.

Contra $\bar{\eta}$ manet, ubi ex $\bar{\epsilon}$ natum est. In eam rationem certa sunt talia: $\acute{\alpha}\phi\acute{\alpha}\nu\eta\varsigma$ gen. $\acute{\alpha}\phi\acute{\alpha}\nu\epsilon\omicron\varsigma$, $\mu\acute{\alpha}\tau\eta\rho$ gen. $\mu\acute{\alpha}\tau\epsilon\rho\omicron\varsigma$, $\eta\rho\acute{\omicron}\mu\alpha\nu$ ab $\acute{\epsilon}\rho\alpha\mu\alpha\iota$, Aoristi et Futura Passivi, ut $\acute{\epsilon}\sigma\tau\acute{\iota}\theta\eta\sigma\alpha\nu$, $\delta\iota\alpha\lambda\upsilon\theta\eta\sigma\omicron\nu\tau\alpha\iota$, cf. $\sigma\tau\alpha\theta\epsilon\bar{\iota}\varsigma$, Conjunctivus, ut $\tau\epsilon\lambda\acute{\epsilon}\sigma\eta$; maxime omnia, quorum stirps in fine $\bar{\epsilon}$ habet, ut $\omicron\iota\kappa\eta\sigma\omicron\iota\sigma\iota$, $\phi\acute{\iota}\lambda\eta\mu\iota$, $\phi\iota\lambda\eta\sigma\epsilon\iota$, quo pertinere etiam $\beta\epsilon\beta\lambda\eta\mu\epsilon\nu\alpha\iota$ Alc. 7, ex Homericis $\beta\lambda\epsilon\bar{\iota}\omicron$, Epicharmeo $\beta\lambda\epsilon\bar{\iota}\eta\varsigma$ intelligitur.

3) Pauca sunt, quae contra has regulas pugnare videantur. Ita a $\kappa\acute{\tau}\acute{\alpha}\omicron\mu\alpha\iota$, $\chi\rho\acute{\alpha}\omicron\mu\alpha\iota$ derivantur $\kappa\tau\eta\mu\alpha$ 2166, 20, $\kappa\tau\eta\sigma\iota\varsigma$ Cum. 41, $\chi\rho\eta\mu\alpha$ 2166, 15, $\chi\rho\eta\mu\alpha\tau\iota\sigma\mu\acute{\omicron}\varsigma$ Lamps. 30; at in his stirpibus etiam apud Dores $\bar{\eta}$ regnat et inde apud Boeotos $\bar{\epsilon}\bar{\iota}$, vid. Boeckh. C. I. p. 721 et infra §. 39, 2, et antiquitus in radicibus $\bar{\epsilon}$ fuisse, docent $\chi\rho\acute{\epsilon}\omicron\varsigma$, $\chi\rho\epsilon\bar{\iota}\alpha$, $\kappa\acute{\tau}\acute{\epsilon}\alpha\rho$, unde etiam $\chi\rho\eta$ Alc. 49 etc. — Deinde recte se habent $\pi\lambda\eta\rho\eta\varsigma$ S. 6, $\pi\lambda\eta\theta\omega$ S. 3, si conferamus $\pi\lambda\acute{\epsilon}\omicron\varsigma$ et Latina plenus, implere; nec minus in Doricis titulis plerumque $\pi\lambda\eta\theta\omicron\varsigma$ legitur, in Boeotico 1569, a. III. $\pi\lambda\epsilon\bar{\iota}\theta\omicron\varsigma$. Contra $\pi\lambda\acute{\alpha}\theta\omicron\varsigma$ est in Cum. 41, ut in Cretico C. I. nr. 3048, quod excusationem habet comparato $\pi\acute{\iota}\mu\pi\lambda\alpha\mu\alpha\iota$. Eadem vocalis ambiguitas in nonnullis verbis derivatis reperitur. Ut pro vulgari $\acute{\omicron}\rho\acute{\alpha}\omega$ Iones habent $\acute{\omicron}\rho\acute{\epsilon}\omega$ et inde Aeoles $\acute{\omicron}\rho\eta\mu\iota$, ita e duplici forma $\pi\tau\omicron\acute{\epsilon}\omega$ et $\pi\tau\omicron\acute{\alpha}\omega$ Aeoles hanc praetulerunt, unde $\acute{\epsilon}\pi\tau\acute{\omicron}\acute{\alpha}\sigma\epsilon\nu$ S. 2, deinde a $\pi\omicron\tau\acute{\alpha}\omicron\mu\alpha\iota$ est $\acute{\epsilon}\kappa\pi\epsilon\omicron\tau\alpha\mu\acute{\epsilon}\nu\alpha$ S. 69, a $\pi\omicron\tau\acute{\epsilon}\omicron\mu\alpha\iota$ autem $\pi\omicron\tau\acute{\epsilon}\omicron\nu\tau\alpha\iota$ Alc. 35, $\pi\acute{\omicron}\tau\eta$ pro $\pi\acute{\omicron}\tau\eta\sigma\alpha\iota$ S. 20, $\pi\omicron\tau\eta\mu\epsilon\nu\alpha$ Theocr. 29, 30.; denique non audemus tentare $\acute{\epsilon}\xi\epsilon\pi\acute{\omicron}\nu\alpha\sigma\alpha\nu$ S. 49, $\acute{\epsilon}\xi\epsilon\pi\acute{\omicron}\nu\alpha\sigma\epsilon$ Theocr. 29, 24 (quantum hic sex Gaisfordi codices $\acute{\epsilon}\xi\epsilon\pi\acute{\omicron}\nu\eta\sigma\epsilon$ vel $\acute{\epsilon}\xi\epsilon\tau\omicron\iota\eta\sigma\epsilon$ habent), ut idem in Doricis Theocriti, 7, 51 et 15, 80

legitur, a *πονᾶω* pro *πονέω* 2). Contra errorem grammaticorum agnoscimus, qui *νόαμα* Aeolicum vocant 3), quum ubique *νοήμα* a *νοέω* scriptum legatur, Sapph. 110 ex antiquo papyro, Alc. 60. 69, S. 114.

Interdum Aeoles et Dores *ā* pro Attico *ē* habent, quod ex Ionico *ῆ* natum est. Ita *ναῶς* (vid. §. 23, 4) Aeolicum est pro Attico *νεὸς*, Ionico *νηὸς*, ubi *ā* antiquitus fuisse et Latinum *navis* et ipsa Graeca *ναύτης*, *ναῦφι* etc. docent. Non aliter pro Ionico *κληῆς*, Attico *κλειῆς* vel *κλεις* Aeolicum erat *κλαῖς*. vid. Et. Sorb. ap. Koen. ad Greg. p. 584 et Hesych. *κλαῖδες ζυγὰ Ἀιολεῖς*, leg. *κλαῖδες* vel *κλαῖδες*, cf. Lat. *clavis*. Inde, metro quoque suadente, apud Sapph. 77 N. P. *Κλειῆς* in *Κλαῖς* mutatum est. —

Aperta librariorum peccata, dudum ab aliis correctata, enumerare piget.

4) Saepae tamen in ipsis dialectis Ionica et Attica non apparet, *ῆ* ex *ā* natum esse, quanquam reliquae dialecti et Latina quoque lingua magno consensu *ā* tuentur. Eo pertinent feminina abstracta in *τας* pro *της* ut *σεμνότα;* Cum. 26, cf. Lat. *venustas*, substantiva in *αῆς* pro *ῆς* gen. *ῆκος*, ut *ὄρπαξ* Sapph. 55. 67 4), Feminina in *ανα* pro *ἡνη*, ut *σελάνα*, *Κυλλάνα* A. 2, *Ἀθᾶναι* Et. G. 12, 47 et inde *Ἀθανάα* A. 3, Th. 28, 1, adverbia in *δαν* pro *δην*, ut *κλέβδαν*, *σύδαν* Apoll. de adv. 570, 17. Accedunt sin-

2) Ita pro vulgari *ἐλέω* Aeoles et Iones *ἐλάω* habuisse referuntur in Ann. Ox. IV, 420, 5. *κατὰ Ἀιολεῖς καὶ Ἴωνας ἐλεῶ ἐλεᾶς ἐστίν, ὡσπερ βοῶ βοᾶς, ἀλλ' οὐ κατὰ κοινούς Ἀττικοὺς, ἐλεῶ ἐλεεῖς ἐστίν.*

3) J. Gr. 244, a, Greg. C. 613, Meerm. 661. *ἀντὶ δὲ τοῦ ῆ — τὸ ā κοινῶς τοῖς Ἀιωρεῦσιν — Ἐκάβην Ἐκάβαν — νόημα νόαμα, ἡὼς αἴος, ubi ultimum exemplum aequae ineptum, quum Lesbicum sit αῖος.*

4) Huc facit Herodianus ap. Eust. 287, 19, qui nomina declinationis tertiae apud Dores et Aeoles *ῆ* non mutare in *ā* docet, nisi barytona sint, de qua regula accuratius videbimus, quum de Dorica dialecto disputabimus.

gula nonnulla, quorum quae in Aeolicae dialecti fontibus reperiuntur, ita enumerabimus, ut locos, ubi in poetarum reliquiis vel titulis leguntur, iis tantum adjiciamus, quae e Dorica dialecto nondum sunt certissima et notissima. Sunt vero haec:

$\acute{\alpha}\epsilon\lambda\iota\omicron\varsigma$ et $\acute{\alpha}\lambda\iota\omicron\varsigma$, $\acute{\alpha}\lambda\alpha\kappa\acute{\alpha}\tau\alpha$ pro $\eta\lambda\alpha\kappa\acute{\alpha}\tau\eta$ Theocr. 28, $\acute{\alpha}\tau\omega\omicron\varsigma$ S. 29, $\acute{\alpha}\mu\acute{\epsilon}\rho\alpha$, "Αφαιστος S. 35, cf. Et. G. 252, 16 et Reg. Ms. ap. Larch. ad Et. Or. 69, 5, unde et hoc et Et. M. 440, 27 emendanda sunt, $\acute{\alpha}\chi\epsilon\iota$ pro $\eta\chi\epsilon\iota$ A. 31, $\delta\acute{\alpha}\mu\omicron\varsigma$, $\acute{\epsilon}\xi\alpha\pi\iota\nu\alpha\varsigma$ A. 19, $\kappa\acute{\alpha}\delta\omicron\varsigma$, $\kappa\acute{\alpha}\rho\upsilon\varsigma$, $\kappa\upsilon\acute{\alpha}\mu\iota\varsigma$ A. 7, $\Lambda\alpha\mu\psi\acute{\alpha}\nu\alpha\omicron\iota$ Lamps., $\Lambda\acute{\alpha}\tau\omega$, $\text{Μα}\theta\acute{\iota}\mu\upsilon\alpha$ in nummis ap. *Mionn. Suppl. VI. p. 55*, $\mu\acute{\alpha}\lambda\omicron\omicron$ (cf. Varro de L. L. V. §. 102 "malum, quod Graeci Aeolis dicunt $\mu\acute{\alpha}\lambda\omicron\omicron$ "), $\mu\acute{\alpha}\nu$ adv., $\mu\acute{\alpha}\tau\eta\theta$, $\mu\alpha\chi\acute{\alpha}\nu\alpha$, $\text{Μ}\acute{\iota}\lambda\lambda\alpha\tau\omicron\varsigma$ pro $\text{Μ}\acute{\iota}\lambda\lambda\eta\tau\omicron\varsigma$ Greg. Cor. 597, Choer. Ox. II, 239, 30, Theocr. 28, 21, $\mu\nu\acute{\alpha}\sigma\alpha\sigma\theta\alpha\iota$ et derivv., $\nu\acute{\alpha}\sigma\omicron\varsigma$, $\tau\acute{\omicron}\ \pi\acute{\alpha}\rho\omicron\varsigma$ pro $\pi\acute{\eta}\rho\omicron\varsigma$ Alc. 78 ex Herodiani testimonio $\mu.$ $\lambda.$ 35, 32, $\pi\acute{\alpha}\chi\upsilon\varsigma$, $\sigma\acute{\iota}\delta\alpha\rho\omicron\varsigma$ Et. M. 712, 27, $\text{T}\acute{\alpha}\mu\mu\omicron\varsigma$, oppidum Aeolicum Temnus in nummis ap. *Mionn. Suppl. VI. p. 41*, $\psi\acute{\alpha}\phi\iota\sigma\mu\alpha$ et $\phi\acute{\alpha}\phi\alpha\chi$ J. Gr. 245, b, Greg. C. 623, Meerm. 664.

Contra $\bar{\eta}$ manet in nominibus tertiae declinationis in $\bar{\eta}\epsilon$ et $\bar{\eta}\varsigma$ exeuntibus, quae $\bar{\eta}$ in genitivo servant, eorumque derivatis, ut $\kappa\rho\acute{\alpha}\tau\eta\theta$, $\sigma\omega\tau\eta\rho\acute{\iota}\alpha$, $\mu\acute{\alpha}\sigma\lambda\eta\varsigma$ S. 34, $\text{Κ}\rho\eta\sigma\sigma\alpha\iota$ S. 76; deinde in compositis, ubi $\bar{\eta}$ est pro $\bar{o}$, ut $\beta\alpha\lambda\lambda\alpha\eta\phi\acute{\alpha}\gamma\omicron\iota$ A. 71; tum in verborum flexione, si $\bar{\eta}$ stirpi additur, ut $\gamma\epsilon\gamma\acute{\epsilon}\nu\eta\sigma\theta\alpha\iota$ A. 49, $\gamma\epsilon\eta\theta\eta\eta$ Cum. 11, quo pertinent etiam, syncope accedente, $\beta\acute{\epsilon}\beta\lambda\eta\mu\alpha\iota$ (vid. nr. 3), $\kappa\acute{\epsilon}\kappa\lambda\eta\mu\alpha\iota$, $\acute{\epsilon}\kappa\kappa\lambda\eta\sigma\acute{\iota}\alpha$; denique in his singulis:

$\acute{\alpha}\eta\delta\omega\upsilon$, $\acute{\alpha}\nu\eta\tau\omicron\upsilon$ A. 29, S. 67, $\beta\lambda\eta\chi\eta\theta\omicron\varsigma$ A. 8, $\delta\eta$, η in $\eta\theta\alpha$ A. 73, S. 52, quod Apoll. de conj. 490 et Scholl. Dion. 968 male pro vulgato $\acute{\alpha}\theta\alpha$ esse dicunt, et $\eta\delta\eta$; $\eta\kappa\omega$ in $\acute{\alpha}\nu\eta\kappa\acute{\omicron}\nu\tau\omega\upsilon$ Cum. 22, $\theta\eta\eta\theta\omicron\varsigma$, $\kappa\alpha\rho\chi\eta\sigma\iota\alpha$ S. 46, $\Lambda\acute{\eta}\delta\alpha$, $\mu\eta$, $\sigma\tau\eta\theta\omicron\varsigma$ S. 2 v. 6, 53, A. 29, 68.

5) In paucis quibusdam aliqua dubitatio est, utrum $\bar{a}$ an $\bar{\eta}$ antiquorum Aeolum fuerit. Primum teste grammatico in Ann. Ox. III, 237, 26. $\mu\epsilon\tau\alpha\gamma\epsilon\acute{\nu}\epsilon\sigma\tau\epsilon\rho\omicron\iota$ $\text{Α}\acute{\iota}\omicron\lambda\epsilon\acute{\iota}\varsigma$. $\acute{\epsilon}\tau\rho\epsilon$ -

ψαν Ζανὸς καὶ Ζὰν, unde antiquiores Ζῆνος dixisse colligitur, quod ubique apud Pindarum scribitur; at Ζανὸς legitur etiam in Doricis titulis, ut in Cretico nr. 2555, Δὰν Boeoticum erat, vid. §. 37, 1, et ᾧ omnino antiquum esse videtur, si Latina Deorum nomina Janus et Diana recte cum Ζην-ὸς comparantur (vid. M. Schmidt in Jahn. Ann. Phill. 1831 T. XII. p. 333). — Deinde vulgaris Dorismus ἦ servat in "Ηβα (ut "Ηβας γάμος Epicharmi), ἔφηβος, ut in testamento Epictetae C. I. nr. 2448; reconditoris Dorismi est "Αβα, vid. Bocckh. ad C. I. nr. 2138; cum hoc faciunt Aeoles, quum "Αβα legatur Alc. 90, ἐφάβων Cum. 46, 50. — Aeolicum et Doricum dicitur μὰν pro μὴν, mensis ab Herodiano ap. Eust. 287, 24, nisi forte hoc est additamentum Eustathii; errare enim grammaticum, quicumque is est, et Aeolici tituli docent, in quibus ἦ servatum est, Lesb. 2166, 34 et Cum. 54, et Dorici, ut tabulae Heraclenses, accedente etiam Boco-tico μεινὸς nr. 1569, a. III. et Latino mensis. — In poëtarum reliquiis praeter apertissima nonnulla peccata ab aliis correctā, nos πλάσιον pro πλήσιον Sapph. 2, 30 restituimus, quia et Doros πλάτιον dicebant (Epich. Ὀδ. Ἀύτ. fr. 2 Crus., Theocr. V, 28, Greg. C. 267), et cognata πέλας, πελάζω antiquum ᾧ prae se ferunt. Contra pro ζάδηλος Alc. 10, quod est pro διάδηλος, lac er, non ausi sumus ζάδαλος, a Schneidewino propositum, recipere, quanquam δαλέομαι et in foedere Eleorum C. I. nr. 11 et apud Theocritum (15, 48 et 22, 127) legitur; nam et apud Eleos (vid. §. 52) et apud Theocritum ᾧ pro ἦ in multis reperitur, quae apud Aeoles ἦ servarunt non minus quam in vulgari Dorismo; accedit, quod ipse Theocritus δηλέομαι habet 24, 83 et Latinum delere, nisi male cognatum habetur, ἦ antiquum esse indicat. — Theocrito ἄμισον 29, 5 et ἐπάβολος 28, 2 non ausi sumus contra honorum librorum auctoritatem abjudicare, quanquam ᾧ in his non credimus antiquorum Aeolum fuisse, cf. §. 15, 2. 3. Hoc confirmatur etiam Hesychii glossa ἐπάβολος, ἐπιτυχών.

§. 14.

De η et ω pro $\epsilon\bar{i}$ et $\omicron\bar{u}$.

1) Saepe antiqui grammatici $\epsilon\bar{i}$ apud Aeoles in η mutari tradunt. Et certissima quidem haec mutatio est in infinitivis verborum, quae conjugationem in ω sequuntur. Praeter grammaticorum ¹⁾ enim testimonia tituli haec exempla habent: Lesb. 2166, 20 *συμφέρην*, 38 fortasse *δείγην* vid. §. 20. not. 8. 39 (*συνέλ*)*θην*, Cum. 17. 28 *ἀρκέην*, *συνέχην*, tantum Lamps. 28 *ὑπάρχειν*; in libris servata sunt Alc. 45 et Sapph. 26 *εἶπην*, S. 1, 19 *ἄγην*, 2, 15 *ἐπιδεδύσσην*, 18 *κρέκην*, 20 *φροντίσθην*, unde vulgares formae, quae passim leguntur, haud cunctanter propellendae sunt.

Non minus verum habemus *χῆρ*, quod a Choerobosco ²⁾ Aeolicum dicitur pro *χείρ*, quanquam genitivum *χέρφος* sonasse supra vidimus (§. 8, 8). Quum enim duplicatio liquidae, quae ejecta aliqua consonante nata videtur, in fine vocis locum habere non posset, Aeoles eam brevis vocalis productionem adhibebant, quae apud Doriensium partem in usu est, *χῆρ* dicentium. Neque multum diversa est infinitivorum ratio. Nam uti *θεῖναι* e *θέμεναι* (*θέμναι*) natum est ejecto μ et vocali inde producta (vid. diss. nostr. de conj. in $\bar{\mu}$ p. 11), ita e *λεγέμεναι* facta sunt *λεγέμναι*, *λεγέμναι*, quae non reperiuntur, denique *λέγειν*, ultimo $\bar{a}\bar{i}$ abjecto. Jam vero Doriensium pars et Aeoles etiam hic $\bar{e}$ productione illa

1) J. Gr. 244, a., Meerm. 660, Greg. C. 587, Aeoles η pro $\epsilon\bar{i}$ habuisse docentes exempla adhibent infinitivos Aorist. II. *ἐλθῆν*, *λαβῆν* etc.; item J. Gr. 236, a, Leid. 637 (corr. Aug. 670, Vatic. 689), qui *Κυθήρηα* pro *Κυθήρεια* addunt. — Tzetz. ad Hesiod. Opp. 664 et Et. Leid. ap. Gaisf. ad h. l. *πάν ἀπαρέμφατον διὰ τοῦ η* Aeolice scribi tradunt. — Et. M. 342, 22. *τὸ δὲ λέγειν καὶ φέρην διὰ ταῦ η* .

2) Choer. Ox. II. 274, 3. *χείρ*, ἐπεὶ οἱ Αἰολεῖς $\eta\rho$ (leg. *χῆρ*) *φασὶν τρέποντες τὴν $\epsilon\bar{i}$ εἰς τὸ η* .

suppletoria potius in η mutabant, nec poterant Aeoles duplicationem suam in syllaba finali adhibere.

2) Apud eosdem Doriensium praeterea η pro vulgari $\bar{e}i$ saepe ex $\bar{e}\bar{e}$ contractionem natum est, ut $\acute{\alpha}\gamma\eta\tau\alpha\iota$ pro $\acute{\eta}\gamma\bar{e}\iota\tau\alpha\iota$. Apud Aeoles paucissima talis contractionis exempla, quia diversam verborum vulgo contractorum rationem habent, quare omnes contractorum verborum formas, in quibus η pro $\bar{e}i$ positum videtur, hic omittimus. Non aliena tamen sunt $\eta\pi\omicron\nu$ pro $\bar{e}i\pi\omicron\nu$, quod Priscianus ³⁾ Aeolicum dicit, et $\eta\chi\epsilon\varsigma$ pro $\bar{e}i\chi\epsilon\varsigma$, quod ex uno libro restituumus Sapph. 26 (e conjectura ibidem $\eta\chi\epsilon\nu$ scribentes), quum etiam Dores $\eta\chi\omicron\nu$ et $\eta\lambda\kappa\omicron\nu$ dicerent (Et. M. 419, 40); quippe haec contractionem ex $\bar{e}i\pi\omicron\nu$, $\bar{e}i\chi\omicron\nu$ nata sunt. — Etiam $\tau\rho\eta\varsigma$, quod Aeolicum dicitur pro $\tau\rho\bar{e}i\varsigma$ ⁴⁾, e $\tau\rho\bar{e}e\varsigma$ contractum videtur, si comparamus Sanscritum *trajas*.

Denique $\kappa\eta\nu\omicron\varsigma$ Aeolicum est pro $\kappa\bar{e}i\nu\omicron\varsigma$ testibus grammaticis (Apoll. de pron. 73. 75, Ann. Ox. I, 223, 30) et libris apud Sapph. 2. 46, Alc. 66, nec minus $\kappa\eta$ pro $\bar{e}k\bar{e}i$ ⁵⁾; latet tamen antiquior forma.

3) Minus recte in aliis Aeolicis η pro $\bar{e}i$ esse dicitur, quum potius η pro $\bar{e}i$ positum sit, inde iota subscripto omissio η nascatur. Eo pertinent dativi *Δημοσθένη* apud Priscianum ³⁾, *Διωνομένη* Alc. 43. 73, *Ἄρη* Alc. 7, qui η , quod in nominativo est, servarunt, cf. §. 21, 5; neque minus η interdum servatum est in nominum, quae in $\bar{\eta}\varsigma$ exeunt, derivatis. Nam ut pro *ἐπιμέλεια* ab *ἐπιμελής* in Lesb. 2189 legitur *ἐπιμέλεια*, quod rectius

3) Prisc. I. p. 50. Illi enim (Aeoles) *Δημοσθένη* pro *Δημοσθένη* et $\eta\pi\omicron\nu$ pro $\bar{e}i\pi\omicron\nu$.

4) Choer. Ox. II, 267, 10. οἱ Αἰολεῖς διὰ τοῦ η γράφουσιν αὐτὸ $\tau\rho\eta\varsigma$, ἔθος ἔχοντες τὴν $\bar{e}i$ διφθογγὸν εἰς η τρέπειν.

5) Theogn. Ox. II, 155, 17. τὰ εἰς η λήγοντα ἐπιρῶματα διὰ τοῦ η γράφονται· οἶον μῆ, νῆ, ἥ ἀντὶ τοῦ ὡς, ὃ καὶ δασύνεται· κῆ ἀντὶ τοῦ ἐκεί τρὸς η τῆς $\bar{e}i$ διφθογγὸν εἰς η ν (leg. η) Αἰολικῶς.

fortasse *ἐπιμέληα* scribitur (vid. §. 18), ita *Κυπρογένηα* pro *Κυπρογένεια* a *Κυπρογενής* legitur Alc. 51 et probabili conjectura e *Κυπρογεννα* restitutum est Sapph. 22. Denique apertissime haec ratio valet in *βαλανῆον* Cum. 40 pro *βαλανεῖον*, *βαλανήιον* a *βαλανεύς*, cum quo comparanda sunt *σμαραγῆον* ibidem dubiae significationis, *βασολῆον* et *κοιρανῆον* in Melinnus carmine v. 7, neque abhorreret *πρυτανῆα* pro *πρυτανῆα*, quod Boeckhius scripsit Lesb. 2189. — De iota subscripto interdum omisso vid. §. 15, 9.

Interdum η , quod pro $\epsilon\bar{i}$ positum videtur, potius in antiquioris τ locum successit, ut in *Κυθέρηα* ¹⁾, vid. §. 15, 2.

4) Grammatici ⁶⁾ tradunt, etiam in 2 pers. sing. Aeoles, $\epsilon\bar{i}$ in η mutato, *λέγης* dixisse pro *λέγεις* et similia, et reperitur haec forma interdum in libris, Alc. 43 *πώνης*, Theocr. 29, 4 *ἐθέλησθα*, Melinn. 3 *ναίης*. Similem mutationem in tertia persona, quae ex arctissima utriusque formae cognatione colligitur, non minus libri raro offerunt, *ἀδικήη* S. 1 v. 20, *φεύγη* v. 21 apud Vossium, *καταχέη* A. 31 in Demetrii ed. Ald. At contra grammaticorum, adeo ipsius Apollonii auctoritatem, Aeoles in his formis non discrepasse a vulgari usu, contendere audeamus. Non multum quidem fidei habere licet libris, qui praeter pauca illa semper $\epsilon\bar{i}$ servant, neque titulo Lampsaceno, ubi l. 33 legitur *ἀποδώσει* et *ἀξιάσει*, quia in eodem vulgare *ὑπάρχειν* pro Aeolico *ὑπάρχην* scriptum est. At quum *λέγης* etiam Doribus a Choerobosco adscribatur, in purioribus Doricae dialecti fontibus nullum

6) Choerob. Bekk. 1282 de 2 sing. praes.: *οἱ Δωριεῖς καὶ οἱ Αἰολεῖς τρέπουν τὴν εἰ διφθογγὸν εἰς ἠ, οἷον λέγης.* (Ann. Ox. IV, 171, 19 idem brevius). Idem indicat Apoll. de synt. p. 92, ubi contra Apionem docet, Alcaei *μέθει* esse participium, *οὐκ ἐν ἑρημάτων συντάξει* positum (vid. §. 26. not. 1): *καὶ τῆς γραφῆς συνηλέχοντο, οὐκ οὔσης ποτὲ διὰ τοῦ εἰ (leg. εἷ) κατὰ πᾶν δευτέρον πρόσωπον παρὰ Αἰολεῶσι.*

hujus mutationis exemplum reperitur, et tabulae Heraclenses, ceterum η in multis pro vulgari $\epsilon\bar{i}$ praebentes, $\delta\acute{\omega}\sigma\epsilon\iota$ et similia multa habent. Deinde Boeotica dialectus, quae η in $\epsilon\bar{i}$ et $\epsilon\bar{i}$ in $\bar{i}$ mutat, sed servat vulgare $\epsilon\bar{i}$, ubi aevior Dorismus η habet ut $\epsilon\bar{i}\mu\epsilon\nu$, $\chi\epsilon\bar{i}\rho\acute{\iota}\alpha\varsigma$ propter Dorica $\eta\mu\epsilon\nu$, $\chi\eta\rho$ (vid. §. 39, 2), in his formis $\bar{i}$ offert, ut $\lambda\acute{\epsilon}\gamma\epsilon\iota\varsigma$, $\epsilon\chi\bar{\iota}$ pro $\lambda\acute{\epsilon}\gamma\epsilon\iota\varsigma$, $\epsilon\chi\epsilon\bar{i}$ (§. 40, 3). Colligitur inde, etiam severiorem Dorismum $\epsilon\bar{i}$ in his servasse, nec minus Aeoles, quorum η apud Boeotos nunquam non transit in $\epsilon\bar{i}$. — Denique $\lambda\acute{\epsilon}\gamma\epsilon\iota\varsigma$ et $\lambda\acute{\epsilon}\gamma\epsilon\iota$ e $\lambda\acute{\epsilon}\gamma\epsilon\sigma\iota$ et $\lambda\acute{\epsilon}\gamma\epsilon\iota$ orta sunt iota transposito (vid. diss. nostr. de conj. in $\bar{\mu}$ §. 6, Bopp *Vergl. Gr.* p. 645 seqq., Pott *Et. Forsch.* I. p. 21), unde $\bar{i}$ vix in ulla dialecto omitti posse videtur. Jam vero, unde hic grammaticorum error manaverit, indicium quoddam ipse Choeroboscus praebet, de tertia persona tacens, secundae praeterea Doricam formam $\lambda\acute{\epsilon}\gamma\epsilon\varsigma$ commemorans. Quum enim in antiquissimis libris ϵ pro η et $\bar{\epsilon}$ scriptum esset, grammatici, qui Aeolicorum poetarum carmina recensebant, non minus saepe dubii haerebant, quam qui Homerum et Pindarum, dubia judicabant ex analogiis. Erant autem sat multae analogiae, unde Aeoles et Dores $\lambda\acute{\epsilon}\gamma\eta\varsigma$ pro $\lambda\acute{\epsilon}\gamma\epsilon\iota\varsigma$ dixisse colligi posse videretur. Num pro $\lambda\acute{\epsilon}\gamma\epsilon\iota\omega$ Doricum et Aeolicum est $\lambda\acute{\epsilon}\gamma\eta\nu$, Doricum praeterea $\lambda\acute{\epsilon}\gamma\epsilon\nu$, pro $\chi\alpha\rho\acute{\iota}\epsilon\iota\varsigma$ Doricum et $\chi\alpha\rho\acute{\iota}\eta\varsigma$ et $\chi\alpha\rho\acute{\iota}\epsilon\varsigma$, unde quum pro $\lambda\acute{\epsilon}\gamma\epsilon\iota\varsigma$ Dores etiam $\lambda\acute{\epsilon}\gamma\epsilon\varsigma$ dicerent, non minus $\lambda\acute{\epsilon}\gamma\eta\varsigma$ Doricum et Aeolicum videri poterat. Tertiam personam illae analogiae non tangebant.

Minore etiam jure grammatici hanc mutationem Aeolicam agnoscunt in $\mu\alpha\rho\eta\acute{\alpha}$ pro $\mu\alpha\rho\epsilon\acute{\iota}\alpha$, quum Lesbicum potius sit $\mu\alpha\rho\alpha\acute{\nu}\alpha$ (§. 5, 5), et $\acute{\omicron}\nu\eta\alpha\rho$ pro $\acute{\omicron}\nu\epsilon\iota\alpha\rho$, quae Boeotica videntur e $\mu\alpha\rho\alpha\acute{\iota}\alpha$, $\acute{\omicron}\nu\alpha\iota\alpha\rho$ nata, vid. §. 40. not. 5, deinde in $\mu\lambda\eta\omega\nu$ pro $\mu\lambda\epsilon\acute{\iota}\omega\nu$ (quocum $\mu\alpha\rho\eta\acute{\alpha}$ comparatur in Et. M. 653, 33 et Gud. 453, 13), quod, quum vulgatissimum apud grammaticos sit exemplum $\epsilon\bar{i}$ Dorice in η mutati, tamen non videtur vere Doricum esse neque Aeolicum, quum $\mu\lambda\epsilon\acute{\iota}\sigma\tau\omicron\varsigma$ legatur in Lesb. 2166 (cf.

Boeot. *πλιονα* C. I. nr. 1569, a); denique *ἀηδῶν* ab *ἀείδω* Aeolica hac mutatione derivatur Et. M. 23, 38, Gud. 11, 25 et 12, 10, Theogn. Ox. II, 32, 18.

5) Quum igitur $\bar{\eta}$ pro vulgari $\bar{\epsilon}\bar{i}$ non videatur apud Aeoles fuisse, nisi productione suppletoria quadam vel contractione natum, easdem leges sequitur $\bar{\omega}$ pro vulgari $\bar{o}\bar{v}$ positum. Et primum quidem $\bar{\omega}$ ex $\bar{o}\bar{o}$ contractum est in genitivo sing. decl. I. *ἀνθρώπω* pro *ἀνθρώπου* (§. 20), quum antiquissima forma esset *ἀνθρώποο* (vid. Buttm. *Ausf. Gr.* §. 35. *Anm.* 6), nec minus in *αἴδως* pro *αἰδοῦς* ex *αἰδοος* et similibus (§. 21, 7), et traditur Alcaeus $\bar{o}\bar{o}$ in $\bar{\omega}$ contrahere. vid. §. 17. Deinde $\bar{\omega}$ pro vulgari $\bar{o}\bar{v}$ ex $\bar{o}\bar{s}$ contractum est in craseos exemplis nonnullis, *τῶμον*, *τῶπος*, *ὠξ* pro *τὸ ἐμόν*, *τὸ ἔπος*, *ὁ ἔξ*. vid. §. 17. Contracta conjugatio ubi $\bar{\omega}$ pro $\bar{o}\bar{v}$ habere videtur, aliam rationem sequitur.

Deinde $\bar{\omega}$ pro $\bar{o}\bar{v}$ suppletoria quadam productione ex $\bar{o}$ natum est in *δίδων* Theocr. 29, 9 pro *διδούναι*, quod apud Homerum est, e *διδόμεναι*, *διδομναι*, cf. nr. 1. — In aliis antiquiore forma latente similem originem suspicari licet, ut $\bar{\omega}\bar{\nu}$ pro $\bar{o}\bar{v}\bar{\nu}$ Aeolicum dicitur ab Apollonio de conj. 495, 7; deinde *ῶρανος* pro *οὔρανός* apud Alcaicum erat ⁷⁾ et legitur etiam nunc Alc. 9, Sapph. 1, 11; non minus *κῶρος* pro *κοῦρος* Aeolicum dicitur ab Eustath. 1539, 49, quanquam nunc non legitur nisi *κόρα* correpta vocali; flumen prope Coroneam *Κουράλιος* ab Alcaeo fr. 3 *Κωράλιος* vocabatur teste Strabone IX, 411, quanquam ne ipsis quidem Boeotis, aequae $\bar{o}\bar{v}$ in $\bar{\omega}$ mutantibus, aliter audiebat; denique apud Alcaicum fr. 74 non male fortasse corruptum *ὠας* in *ῶρεος* corrigitur, nec ferri posse videtur Ionicum *οὔρεσι* S. 44, 7, si recte illi versus Sapphoni tribuuntur. — Jam vero longam voca-

7) Herod. π. μ. λ. 7, 25. Ἀλκαῖος δὲ εἰς $\bar{o}$ ἀποφαίνεται τὸ ὄνομα καὶ ῶρανός λέγων κατὰ τροπήν τῆς $\bar{o}\bar{v}$ διφθόγγου εἰς τὴν $\bar{\omega}$ καὶ ἄνευ τοῦ $\bar{o}$ ῶρανός, ὥστε τὸ ἐπιζητούμενον λελύσθαι καὶ Σαπφῶ· φαύειν δὲ οὐ δοκεῖ μοι ῶρανῶ δυσπάχεια, leg. ὄρανῶ.

lem vel diphthongum productionē suppletoria ortas esse, indicant etiam formae, quae correptas vocales habent, ipsis Aeolibus usitatae, ὄρανος, κόρα, ὄρος. cf. §. 16. — Quaesiverit aliquis, cur noluerint Aeoles liquida duplicata ὄόρανος etc. proferre, cui quid respondeamus, certi nihil habemus, quum duplicatio post *ō* admittatur in nonnullis (§. 8, 10); comparandum tamen est, quod non minus diphthongum *āi* interdum maluerunt, quam duplicatam liquidam (§. 8, 5).

Alia, in quibus *ō* pro *ōū* Aeolicum dicitur a grammaticis, ut βολὰ, Μῶσα, ἀνθρώπως, certissime sunt Boeotica, vid. §. 42; nec Lesbiacum credimus esse, quod Priscianus V. p. 264 Doricum et Aeolicum appellat, βῶς pro βούς.

§. 15.

De aliis longarum vocalium et diphthongorum mutationibus.

1) Longum *ā* pro *ō* apud Aeoles Asianos non minus quam apud Dores reperitur, ubi contractio facta est ex *āō* vel *āō̄*. vid. §. 17. Non recte eodem retuleris verborum in *āō̄* formas nonnullas, ut ἀσάμενοι pro ἀσώμενοι. vid. §. 26. — Quae praeterea in Dorica dialecto *ā* pro vulgari *ō* habent, πρώτος et θεαρός, apud Aeoles *ō* servare videntur, quum πρώτος legatur in titulis Lesbiis 2186. 2189 et Alc. 54, πρώτιστα Alc. 7, θεωρία Lesb. 2167, ἐπιτεθεωρήκην Cum. 18, contra πρώτος tantum Theocr. 29, 18. Singulare est ἀξιάσει pro ἀξιώσει in Lamps. 33; num forte alia verbi forma ἀξιάα a substantivo ἀξία derivata est?

2) Grammatici ¹⁾ referunt, Aeoles *ī* mutasse in *ī̄*,

---

1) Choerob. Bekk. 1193. πόλῃος κατ' Αἰολικὴν τροπὴν τοῦ *ī* εἰς τὸ *ī̄* ὡς ἐπὶ τοῦ ψιμύθιον ψημύθιον καὶ ἀκτίνας ἀκτῆνας. Scholl. II. φ, 516. πόλῃος Αἰολικῶς ὡς ἀκτίνας καὶ ψιμύθιον. Iisdem exemplis

certiora, ut videtur, exempla afferunt, ἀκτῆνες et ψημύθιον pro ἀκτῖνες, ψιμύθιον, unde solito more alia, non vere Aeolica explicantur. His addere licet Κυθήρα pro Κυθήρεια, quod S. 43 e bono libro legitur et a grammaticis (§. 14. not. 1) εἶ Aeolice in ἦ mutati exemplum affertur; nam si comparamus duplices formas Κυθήρεια et Κύθειρα, εὐπατέρεια et ἀντιάνειρα, χειρέων et χείρων, additis, quae de femininorum et comparativorum horum origine monuimus (§. 8, 5), antiquiores formas fuisse apparet Κυθήρεια, εὐπατέρεια, χείρων. Deinde eandem mutationem agnoscere oportet in Ἐρῶ, quod e conjectura repositum est Alc. 73, quum plurimi testes Aeolicum patronymicum Ἐρῶδιος tradant, vid. §. 30; nec minus η est pro ī in πεμπεβόηα, quod e libris pro -βοεια legitur Sapph. 49, quia apud Aeoles adjectiva, materiem significantia, in ω̄ exeunt, ut χρούσιος, vid. §. 10, 4. — Aeolibus non proprium est ἦκω e radice ικ in ἀνηκόντων Cum. 22, unde vera videtur antiqua lectio ἦκει Sapph. 2 v. 8 et ἦξω S. 59, quod sine libris mutarunt; neque magis ἐπήβολος pro ἐπίβολος, quod pars librorum praebet apud Theocr. 28, 2, reliquis ἐπάβολος vix Aeolicum tuentibus.

Jam vero in his omnibus, si unum excipias ἀκτῆνες, cujus obscurior ratio, ἦ positum est pro correpto iota, neque minus in Homericis formis, quae Aeolica hac mutatione explicantur. Videtur autem in omnibus, praeter ἦκω, brevis vocalis metri causa produci, quanquam in iis vocibus, quae multas breves syllabas ab origine habebant, productio etiam in prosam orationem et quotidianum sermonem transire poterat. Rem non una de causa miram nunc non licet accuratius tractare.

---

utuntur Choer. Ox. II, 241, 7 et Et. M. 603, 54. (cf. Scholl. Od. π, 317) ad νηληγεῖς explicandum; deinde de ψημύθιον Aeolico Ann. Ox. I, 319, 21. Inde corrigere oportet Et. M. 123, 25, ubi κηκίω e κικίω natum dicitur, ut ψιμύθιον ψημύθιον τροπῆ Ἰωνικῆ, leg. Αἰολικῆ. Similiter κοίμησον pro κοίμισον Aeolicum audit Scholl. A. II. π, 524.

De $\bar{\eta}$ Aeolice, ut dicunt, in $\bar{i}$ mutato vid. §. 39, 2.

3) Pro vulgari $\bar{\eta}$, Dorico $\bar{\alpha}$, Aeoles interdum diphthongum $\bar{\alpha}\bar{i}$ habuisse referuntur. Certiora exempla ²⁾ *θναίσχω* et *μμναιίσχω* conspirant cum antiqua scriptura *θνηίσχω*, quae a grammaticorum parte ²⁾ defendebatur et etiam nunc in codicibus reperitur. vid. Bast. ad Greg. p. 719. Inde verum vidisse videntur antiqui grammatici, qui haec e *θνηίσχω*, *μμνηίσχω* orta putabant. Neque aliam rationem habet *μαχαίτας* pro *μαχήτης* Alc. 9, quod e *μαχαίτας* ortum esse intelligitur comparatis *ὀπλίτης*, *ὀδίτης* vel *ὀδοίτης*. Contra quod *Αἰσιόδος* et *αἰμίονος* auctoritate, ut videtur, non contemnenda ²⁾ Aeolica dicuntur pro *Ἡσιόδος*, *ἡμίονος*, satis mirum est, praesertim si cum hoc compares Latinum *semis*, neque tamen nunc audeamus grammatici commentum agnoscere. Neque omnem fidem Tzetzae ³⁾ denegare audeamus, *μαῖνις* Aeolicum esse tradenti pro *μῆνις*, et *παίτρα* pro *πάτρα*, quum diphthongus explicationem admittat, si comparantur Sanscr. *manjus*, et Lat. *patria*, unde illa simili ratione nasci poterant atque *μάκαιρα* e *μακαρία* (§. 8, 5); levissimam tamen omnino Tzetzae auctoritatem in Epexeysi de Aeolica dialecto disserentis multa arguunt et in hac ipsa re tertium, quod affert similis mutationis exemplum, *αἰ* pro

2) Et. M. 272, 15. *Αἰολεῖς θναίσχω καὶ μμναιίσχοι διὰ τῆς αἰ διαφθόγγου λέγουσιν*, cf. Scholl. A. II. 1, 799, Ann. Ox. I, 197. — Et. M. 452, 35. *οἱ δὲ λέγουσι σὺν τῷ ἰ (θνηίσχω et μμνηίσχω) ὅτι οἱ Αἰολεῖς θναίσχω καὶ μμναιίσχοι λέγουσι διὰ τῆς αἰ διαφθόγγου, ἀλλ' ἰδοὺ τὸ Ἡσιόδος καὶ ἡμίονος Αἰσιόδος καὶ αἰμίονος λέγουσιν, ἀλλ' ὅμως οὐκ ἔχει τὸ ἰ, ἢ μέντοι παράδοσις ἔχει τὸ ἰ, ἴσως ἐκ τοῦ λέγειν τοὺς Αἰολεῖς θναίσχω καὶ μμναιίσχω, ἄλλοι δὲ λέγουσιν, ὅτι διὰ τοῦ ἰσχω γίνεται ἡ παραγωγή θνηίσχοι καὶ μμνηίσχω etc.* — De *Αἰσιόδος* cf. Et. Gud. 249, 49. *Ἡσιόδος Αἰολικῶς ὁ τὴν αἰσίαν ὄδον πορευόμενος.*

3) Tzetz. Epex. II. 50, 1. *μῆνιν Ἀττικῆς ἐστὶ διαλέκτου, μῆνια (leg. μῆνια) Ἰωνικῆς, μῆνιδα κοινῆς, μάινιν Δωρικῆς, μαῖνιν Αἰολικῆς.* — Id. 85, 4. *πόλις κοινὸν, πατρίς Ἀττικὸν, πάτρα Δωρικὸν, πάτρα Ἰωνικὸν, ὡς φαίνει ἄλλοι, παίτρα δὲ Αἰολικὸν.* Id. p. 63. *ἦτε Atticum dicit, ἄ Doricum, αἰ Aeolicum.*

§. 15. De aliis long. vocal. et diphthong. etc. 97

ἦ. Errorem grammatici alius, Ὁρέσταις Aeolicum dicens, supra significavimus §. 10 not. 3, neque minus γέλαιμι et similia, in quibus diphthongus aequae pro ἦ posita esset, non esse Aeolica demonstrare studebimus §. 26, 4. Interdum αῖ pro ἦ, ᾱ etiam in libros male irrepserit, ut Alc. 33 κακκεφαλαῖς, Sapph. II, 3 φωνούσαις; neque in Lampsaceno l. 27 diphthongus in genitivo tolerari potest in τῶς δὲ ἀναγγελίαις, pro quo alia apographa habent ἀναγγελιλίαις, leg. ἀναγγελίας, quum λ̄ repetitum lapicidae sphalmati debeatur. Male non minus apud Alc. 89 e codicis lectione τόμαις vulgo emendatur τομίαις, quum facilius iuxta forma τομίας pro ταμίας restituatur. Ceterum errores grammaticorum et librariorum inde orti sunt, quod, quum saepe apud Aeoles αῖ pro vulgari ἦ vel ᾱ (vid. §. 10.) viderent, leges hujus mutationis ignorabant.

De εῖ pro ἦ in recentiore Aeolismo vid. §. 22, 6; de eadem mutatione Aeolibus pro Boectis tributa §. 39. not. 3.

4) Longum ī et εῖ in nonnullis vocibus jam apud antiquiores Graecos permutantur, quo pertinet εἴκοσι, quod legitur etiam in Lesb. 2166 pro antiquiore *Ἴκασι*; et duplex forma *Ποσειδαν* et *Ποτιδαν* (vid. §. 23). — In recentioribus titulis saepe, ut aetas fert, εῖ pro ī scribitur, *τείμα*, *κατείρωσις*, *πολείταις* etc.

5) Interdum, si qua fides est grammaticis, apud Aeoles ū erat pro ō⁴). Exempla afferuntur *χελύνη* pro *χελώνη* e Sapphone, deinde *τέκτυν* pro *τέκτων* et alia for-

4) Et. Or. 28, 16. ἄμωμος — ἀμώμων καὶ τροπῇ Αἰολικῇ τοῦ ὦ εἰς ὦ ἀμώμων — ὡς παρὰ Σαπφοῦ χελώνη χελύνη; eadem Sapphus iomine omisso Et. M. 87, 33, cf. 808, 26. χελύνη — λέγεται δὲ καὶ ἰ χελώνη· δηλοῖ δὲ καὶ τὴν κισθάραν παρ' Αἰολεῦσι. — Arcad. de ice. p. 10. (cf. p. 93.) τὰ εἰς ὦν λέγοντα βαρύνεται ἔξαιρέτως παρὰ τοῖς Αἰολεῦσιν, Φόρτυν, Πόλτυν, Γόρτυν, τέκτυν pro τέκτων; Choer. Bekk. 1198. πάντα τὰ εἰς ὦν βαρύνοντα, ἐπειδὴ τὰ πολλὰ παρὰ τοῖς Αἰολεῦσιν εἴρηνονται.

tasse in $\bar{\omega}$ vulgo exeuntia, quia saepe apud Aeoles terminatio $\bar{\omega}$ reperiri dicitur. In prima voce $\bar{\upsilon}$ antiquum esse docet alia forma $\chi\acute{\epsilon}\lambda\upsilon\varsigma$ Sapph. 63; in $\tau\acute{\epsilon}\kappa\tau\bar{\upsilon}\nu$ haec mutatio e frequentiore correpti $\bar{\omega}$ in $\bar{\upsilon}$ orta videtur, quum consentaneum sit, genitivum sonare $\tau\acute{\epsilon}\kappa\tau\bar{\upsilon}\nu\omicron\varsigma$, unde $\tau\acute{\epsilon}\kappa\tau\upsilon\nu\epsilon\varsigma$ rescripsimus Sapph. 44.

6) Pro $\bar{\upsilon}$ Aeoles $\bar{\omega}\bar{\iota}$ habere traduntur in $\chi\rho\upsilon\sigma\acute{\omicron}\varsigma$ pro $\chi\rho\upsilon\sigma\acute{\omicron}\varsigma$ 5); cujus mutationis quum nullum praeterea vestigium reperiat, sed ubique in libris et titulis $\bar{\upsilon}$ in hac voce legatur (cf. §. 12, 4), levi auctoritati vix quidquam dandum est.

7) Verius videtur, quod Aeoles $\phi\upsilon\acute{\omega}$ et $\acute{\alpha}\lambda\upsilon\acute{\omega}$ pro $\phi\acute{\upsilon}\omega$ et $\acute{\alpha}\lambda\acute{\omega}$ habuisse referuntur in Et. M. 254, 14; nam apud Alc. 68 metrum in $\phi\acute{\upsilon}\epsilon\iota$ primam longam postulat, unde recte Sëidlerus p. 218 $\phi\upsilon\acute{\iota}\epsilon\iota$ restitui jubet; neque obest $\acute{\epsilon}\rho\acute{\upsilon}\omicron\upsilon\tau\omicron$ Sapph. 29, quia facile $\bar{\iota}$ ante vocalem ejici poterat, vid. §. 16.

8) Diphthongus $\bar{\alpha}\bar{\iota}$ pro $\bar{\epsilon}\bar{\iota}$ semper est in particula $\alpha\acute{\iota}$, ut Lesb. 2166, 22. 29. 32 et saepe apud poëtas, item $\alpha\acute{\iota}\theta\epsilon$ S. 8. Inde corrigenda Alc. 49. 62. De $\kappa\tau\alpha\acute{\iota}\nu\omega$ pro $\kappa\tau\epsilon\acute{\iota}\nu\omega$, quo Alcaeus usus dicitur, vid. §. 8. not. 8. — Saepissime grammatici 6) tradunt, diphthongum $\bar{\epsilon}\bar{\iota}$ apud

5) Tzetz. ad Hes. Opp. 664 et Et. Leid. ap. Gaisf. *Αἰολεῖς χροισὸν διὰ διαφθόγγου γράφουσιν.*

6) Et. Gud. 33, 26, Et. Par. ap. Bast. ad Greg. 605, Ann. Ox. I, 29, 1. *κατὰ διάλεκτον Αἰολικὴν τὴν εἰ διφθογγον εἰς δὲ τρέπονται τὸ γὰρ ὄνειρον ὄνοιρον λέγονται καὶ τὸ ἐπέγω ἐπόγω.* — At hoc grammaticis deberi, $\acute{\omicron}\acute{\gamma}\omega$ ab $\acute{\epsilon}\pi\acute{\epsilon}\gamma\omega$ temere derivantibus, docet Choerob. Ox. II, 203, 16, ubi legas $\acute{\omicron}$ γὰρ $\acute{\omicron}\acute{\gamma}\omega\upsilon\upsilon$ (pro $\kappa\alpha\tau\epsilon\pi\acute{\epsilon}\gamma\omega\upsilon\upsilon$) *ὡς τὶ ἀνῶσαι βουλόμενος κατεπέγει.* De $\acute{\omicron}\nu\acute{\omicron}\iota\rho\omicron\varsigma$ praeterea J. Gr. 244, b et Greg. C. 605, Et. M. 660, 53, Choer. Ox. II, 245, 9, Ann. Ox. I, 335, 9 et II, 327, corr. III, 229, 3. Item Choerob. Bekk. 1294 (cf. eund. ap. Bekk. ad Apoll. de synt. p. 350) $\acute{\omicron}\acute{\iota}\delta\alpha$ explicat $\acute{\epsilon}\bar{\iota}$ Aeolice in $\delta\bar{\iota}$ mutato, ut $\acute{\omicron}\nu\acute{\omicron}\iota\rho\omicron\varsigma$, neque aliter haec mutatio Aeolica ($\acute{\epsilon}\bar{\iota}$ in $\delta\bar{\iota}$, vel minus accurate $\acute{\epsilon}$ in δ) adhibetur ad perfecta $\acute{\omicron}\acute{\iota}\delta\alpha$, $\acute{\pi}\acute{\epsilon}\pi\omicron\iota\delta\alpha$ etc. apud Orion. 106, 6 et 124, 20, Et. G. 421, 2 et 423, 17, Ann. Ox. I, 68, 27 et 331, 32, IV, 173, 26 — 186, 27 — 191, 9 etc.

§. 15. De aliis long. vocal. et diphthong. etc. 99

Aeoles in *οι* mutari, eamque mutationem suo more ad multa non Aeolica adhibent; exempla, quae vere Aeolica haberi possint, nulla habent praeter *ὄνοιρος*. Nam quae praeterea afferuntur, aut corrupta sunt ⁷⁾, aut propter fuitiles grammaticorum etymologias ficta.

Mero errore *οῦ* in *ῶ* transire refertur apud Aeoles in *Μῦσα*, *βυλή* ⁸⁾; Boeotorum est, quod a Prisciano Aeolibus datur, *οῦ* pro *ῶ*. vid. §. 38, 5.

9) Iota subscriptum in dativis singularis ab Aeolibus omissum esse, grammatici ⁹⁾ tradunt, nec reperitur in titulis Lampsaceno et Cumaco, ut Lamps. 31 *ἐν ἐκκλησίᾳ*, 20. 26 *ὁ δᾶμος στεφάνοι — χρυσέω στεφάνω τῶ ἐνόμω*, Cum. *τύχα ἀγάθα, ἐν τῶ γυμνασίῳ*, nisi quod in illo l. 16. 22 legitur *ἐν τῶ ἄγωνι*, quod lapicidae Lampsaceno deberi videtur. Contra in antiquiore Lesbiano 2166 iota constanter servatur, ut l. 15 *τᾶ ἐν τούτῳ τῶ ψαφίσματι*; nam quod in conjunctivo non solum tituli Lamps. 35. 36 in *ἀναγραφῇ* et *ἀνατεθῇ* atque Cumaeus l. 30 in *συντελέῃ* iota omittunt, sed etiam Lesbius 2166, 31 in *ἐνδεύῃ*, alienum est, quia conjunctivus etiam in multis Doricis titulis iota

7) Choer. Ox. II, 209, 32. *εἶρω σημαίνει δὲ τὸ συμπλέκω, διὰ τῆς ἐτ διφθόγγου — ὅτι οἱ Αἰολεῖς οἴρατο λέγουσιν· ἐστὶ δὲ ἐξ ἔρω, ἐρῶ, εἶρα, ἐξέρον τὸ προστακτικόν· ἔθος γὰρ ἔχουσι τὸ ε̄ τρέπειν· οἷον ὄνειρος ὄνοιρος*. Si quid video, corrigendum est *ὀρέάτω*, haud dubie ex Aeolico poeta; imperativi enim formam esse satis patet, quam ita grammaticus derivat, ut ab Aeolico praesenti *ἐξέρω* pro *εἶρω* imperativum Aor. I. *ἐξέρον* pro *εἶρον*, et inde nova mutatione *ὀρέρον*, *ὀρέάτω* fieri dicat. cf. §. 12, 5. Hinc *συνόρέαισ'* pro *συντέρεαισ'* scribere ausi sumus apud Sapph. 67.

8) Clem. Alex. Protr. p. 19. D. *μούσας καλεῖ μῖσας κατὰ τὴν διαλέκτον τῶν Αἰολέων*. — Lactant. I, 6, 7. *consilium non βουλήν sed βυλήν appellabant Aeolico genere sermonis.*

9) Choer. Bekk. 1187. (Greg. Cor. 606.) *οἱ Αἰολεῖς ταῖς εἰς ῶ λεγούσαις δοτικαῖς οὐ προσγράφουσι τὸ τ· τῶ Ὀμήρῳ γὰρ φασι καὶ τῶ σοφῶ χωρὶς τοῦ τ*. Drac. Strat. 109, 13. *πᾶσα γὰρ δοτικὴ ἐπὶ παντός ἀριθμοῦ τὸ τ ἔχει· Αἰολεῖς δὲ καὶ Βοιωτοὶ οὐχ ὑπέγραψον*. cf. Porphyr. in Ann. Villosis. II. p. 116.

caret. vid. Boeckh. ad C. I. nr. 1841. Contra constat sibi Cumaei dialectus, iota etiam in mediis vocibus omisso, ut l. 40 βαλανῆον pro βαλανῆον, βαλανῆιον et σμαραγῆον pro σμαραγῆιον. Libri in hac re nullam auctoritatem habent. Jam vero ex inscriptionibus certum videtur, grammaticos e recentiore Aeolismo hausisse, quae de iota omisso tradunt, paullo antiquiorem tenuisse iota. Unde poëtis ubique iota aut relinquendum aut restituendum non solum in dativis decl. I et II, sed etiam in dativo decl. III, ut Ἄρη, Δινομένη Alc. 7, 43, in Κυπρογένη Alc. 51, Sapph. 22 etc. vid. §. 14, 3.

§. 16.

De diphthongorum et longarum vocalium correptione.

1) Grammatici ¹⁾ docent, diphthongum *αι* saepe ante sequentem vocalem apud Aeoles *ι* abjicere; exempla afferunt Ἄλκαος, ἄκμαος, ἄρχαος, Θήβαος, Ρώμαος, πάλαος, βεβαώτερος. Nunc haec in poëtis leguntur: Ἀθανάα Alc. 3, Theocr. 28, 1, Φωκάας S. 14, Ἰμήναον S. 44, Νικιάας, quod e libris restituimus Theocr. 28, 9, μάομαι S. 115; neque alienum est *αι* pro *αιε*. vid. §. 29, 4.

2) Neque minus aliae diphthongi *ι* abjiciunt, ut ἀλάθεα pro ἀλήθεια est Theocr. 29, 1, unde idem recte apud Alc. 47 scripserunt, deinde *Εάδεα* certa, ut videtur, conjectura Alcaeo fr. 31 restitutum est, et πλείαις e libris

1) J. Gr. 244, a, Greg. C. 596, Meerm. 661, Aug. 671, Vatic. 691. τὸ *ι* τῆς *αι* διαθόγγου ἀποβάλλει, ὅταν αὐτῷ μὴ (male in J. Gr. et Meerm. μὴ omittitur) ἐπιφέρηται σύμφωνον, cujus regulae exempla alii alia, haec adjiciunt: Ἄλκαός, ἀρχαός, Ρωμάος, ἄκμαός. — In Et. M. 66, 27 haec sunt exempla: Θηβαός, ἀρχαός, Ἄλκαός, apud Eust. 28, 32. πάλαος, Ἄρχαος; Ann. Ox. I, 318, 10. πάλαος; ibid. I, 279, 28. οἱ Διολεῖς βεβαώτερος λέγονται διὰ τοῦ *ω* καὶ βεβαώτερος τὸ βεβαιώτερος, ὡς περ ἀφνειὸς ἀφνειότερος· ἀφνειὸς δὲ ἀφνειώτερος. — Etiam ἀλαός ab ἀλαιός hac Aeolica mutatione derivatur Scholl. II. v, 10.

§. 16. De diphthong. et long. vocal. correptione. 101

retinendum est A. 33 pro *πλειαις*. 'Hinc etiam *ἔωθα* Aeolicum dicitur pro *εἴωθα* 2).

Aequè in optativo *λαχόν* iota ejecto Aeolicum traditur 3), unde recte haec forma restituta est Sapph. 8; *εὐνόα* legitur Cum. 18. 43. 49; minus propria Aeolibus sunt *ποῆς* Theocr. 29, 21, *πόας* S. 76 (*ποιας* II, 14), *ἐπύοασεν* Sapph. 2, 6. Igitur pro *ἐποίησαν* S. 70, *τοῦαύτα* S. 57, quae diphthongum corrigiunt, melius *ἐπόησαν*, *τοῦαύτα* scribuntur. — Ceterum non semper has diphthongos corripi et ratio evincit et docent exempla *δικαίως* Lamps. et Sapph. 26, *μαϊόμενος* A. 17, *αἴτεος* A. 19, *φιλοκυμαῖος* Cum. etc.

2) Simili ratione *ū* est abjectum in *ἐπισκεύσαντα* Cum. 42. Deinde etiam longae vocales interdum ante sequentem vocalem correptae reperiuntur; Alcaeus *δέω* pro *δήω* habebat fr. 95 e diserto testimonio ap. Et. M. 264, 14; deinde *ζόης* et *ζοίας* leguntur apud Theocr. 29, 5. 20; denique non aliena sunt *Ἀχιλλεα* et similia (vid. §. 21, 6), *Ἀχιλλεῖοι* Theocr. 29, 34 pro antiquioribus formis *Ἀχιλληα* etc.

3) Interdum diphthongi et longae vocales etiam ante sequentem liquidam corripiuntur. Aeolibus proprium est *ὄρανος* pro *ούρανος* vel Aeolico *ῶρανος* (§. 14, 5), quae correpta forma et Alcaeo tribuitur ab Herodiano (vid. l. 1.) et metro certa est Alc. 27, Sapph. 13. Cum aliis dialectis commune habent *κούρα* A. 57, S. 43. 62 pro *κούρα*, quanquam *κῶρος* Aeolicum dicitur ab Eust. 1539, 49; deinde *ἔταρος*, quod Aeolicum dicitur ab Eust. 28, 32 et Greg. C. 609, quanquam *εταίρα* legitur Sapph. 64.

---

2) Et. M. 306, 49 (Gud. 174, 50) *εἴωθα* καὶ συναρχομένως *ἔωθα*. αἰεὶ γὰρ μοι *ἔωθεν* etc. — οἱ γὰρ Αἰολεῖς τὸ εἴωθα *ἔωθα* λέγουσιν. Et. G. 174, 48. *εἴωθα* — διὰ τῆς εἰ διφθόγγου ἀνεφάνη δὲ τὸ εἰ ἐν τῷ ἔθωσ καὶ *ἔωθα*, οἱ γὰρ Αἰολεῖς τὸ εἴωθα *ἔωθα* λέγουσι, unde corrigendus est Choerob. Ox. II, 210, 27, qui bis *εἴωθα* habet.

3) Et. M. 558, 30. ἀποβολῇ Αἰολικῇ τοῦ τ λαχόν, corrupte Ann. Ox. IV, 204, 6.

82, *εἶρα* metro incerto minus certum est S. 53. Huc pertinent praeterea alia, quae, quum in antiquiore lingua longam vocalem vel diphthongum habeant, apud Aeoles ut vulgo syllabam corripunt, ut *κᾶλος*, *μόνος* Sapph. 24, cf. *μῶνος*; simillima est ea syllabarum correptio, quae alterius liquidae vel *ō* omissione efficitur, vid. §. 8, 11 et 9, 1.

Grammatici de dialectis Aeoles *ō* pro *ō* habuisse testantur ⁴⁾ in *ὄρα* et *ὄτειλή* pro *ῶρα* et *ῶτειλή*. Illud vix verum est, quum *ῶρα* metro confirmetur Alc. 31, Sapph. 24; fortasse *ὄρανος* restituendum est. Hoc, si quid verum inest, singulare est. Corruptiora aperte, quae iidem de *ē* pro *ῆ* produnt. — De aliis correptionibus infra videbimus §. 20, 1; §. 21, 2. 8; §. 24, 7.

§. 17.

De contractione.

1) Contractionis exempla rara sunt, quia conjugatio vulgo contracta apud Aeoles aliam rationem sequitur contractionis expertem et tertia quoque declinatio eam fere ignorat, ut alia omittamus. Digna, quae notentur, sunt haec:

āō et *āω* semper in *ā* coalescunt, ut apud Dores. Inde genitivi decl. I. sonant *Κρονίδα*, *τᾶν σπονδᾶν* ex antiquis *Κρονίδαο*, *τᾶων σπονδάων*, vid. §. 20, 3; deinde *Ποσειδαν* vel *Ποτίδαν* e *Ποσειδάων*, §. 23, 4; denique pertinet huc *ᾶς* pro *ἔως*, quod legitur Theocr. 29, 20 et a nobis Sapph. 95 pro *ᾶς* scriptum est, si comparamus Creticum *τάως* pro *τέως* apud Hesychium.

4) J. Gr. 244, b, Meerm. 662, Greg. C. 615. ἀντὶ δὲ τοῦ ῶ μεγάλαν τὸ ὀ μικρὸν ὄρα ὄρα, ὄτειλή ὄτειλή. — J. Gr. 244, b, Greg. Cor. 613, Meerm. 661. ἀντὶ δὲ τοῦ ῆ τὸ ῆ — ὡς τὸ Ἄρης Ἀρες (add. J. Gr. Ἄρηϊος Ἀρείος) — ἀδικῆσαι, ἀδικίαι. Pro Ἀρηε Aeolicum est Ἄρην. vid. §. 22.

$\bar{\epsilon}\alpha$ vulgata ratione in $\bar{\eta}$ conjungitur, ut $\bar{\eta}\rho$ pro $\bar{\epsilon}\alpha\rho$ Alc. 37, S. 19, $\bar{\epsilon}\sigma\eta$ pro $\bar{\epsilon}\sigma\epsilon\alpha\iota$ Alc. 89 etc.

$\bar{\epsilon}\epsilon$ in $\bar{\eta}$ contrahitur Dorico more. vid. §. 14, 2.

$\bar{\epsilon}\sigma$ a grammaticis apud Aeoles in $\bar{\epsilon}\nu$ coalescere dicitur ¹⁾; nunc (si excipias Theocritea $\sigma\epsilon\bar{\nu}$, $\bar{\epsilon}\gamma\bar{\epsilon}\nu\epsilon\upsilon$ 29, 16. 17) nulla exempla leguntur praeter $\beta\bar{\epsilon}\lambda\epsilon\upsilon\varsigma$ Alc. 7, $\Theta\epsilon\bar{\upsilon}\delta\alpha\mu\omicron\varsigma$ in nummo Cumaeo *Mionn. Suppl. VI. p. 7* et contractorum verborum participia $\mu\omicron\chi\theta\epsilon\bar{\upsilon}\nu\tau\epsilon\varsigma$ Alc. 10, $\mu\alpha\rho\tau\upsilon\rho\epsilon\bar{\upsilon}\nu\tau\alpha\varsigma$ A. 95, $\phi\iota\lambda\epsilon\bar{\upsilon}\nu\tau\alpha$, $\kappa\alpha\lambda\epsilon\bar{\upsilon}\nu\tau\omicron\varsigma$ Theocr. 29, 18. 39, aliis de causis suspecta. vid. §. 26, 10.

$\bar{\epsilon}\iota$ contrahitur in $\bar{\iota}$ longum in $\bar{\iota}\rho\omicron\varsigma$ pro $\bar{\iota}\epsilon\rho\delta\omicron\varsigma$ ²⁾, unde leguntur in Lesb. 2166, 39 $\bar{\iota}\rho\alpha$, 23 $\bar{\iota}\rho\eta\epsilon\varsigma$, 38 $\bar{\iota}\rho\epsilon\iota\alpha\iota\varsigma$, Lamps. 31 $\bar{\iota}\rho\omega\nu$, Alc. 61 e certa emendatione $\bar{\iota}\rho\alpha\varsigma$, Theocr. 28, 4 $\bar{\iota}\rho\acute{\omicron}\nu$. In recentioribus $\bar{\epsilon}\iota$ pro $\bar{\iota}$ scriptum est, Cum. 6. 16 $\kappa\alpha\tau\bar{\epsilon}\iota\rho\omega\nu$, $\kappa\alpha\tau\bar{\epsilon}\iota\rho\omega\sigma\iota\varsigma$, Lesb. 2184. 2187 sqq. $\bar{\epsilon}\iota\rho\epsilon\upsilon\varsigma$, $\bar{\alpha}\rho\chi\bar{\epsilon}\iota\rho\epsilon\upsilon\varsigma$. Soluta forma e vulgari lingua invasit in Cum. 55. 56 $\bar{\iota}\epsilon\rho\acute{\epsilon}\omega\varsigma$, $\bar{\alpha}\rho\chi\bar{\iota}\epsilon\rho\acute{\epsilon}\omega\varsigma$, Theocr. 28, 7 $\bar{\iota}\epsilon\rho\acute{\omicron}\nu$.

$\bar{\epsilon}\iota$ in antiquiore titulo 2166 in $\bar{\iota}$ jungitur, ut in dativis $\bar{\rho}\acute{\omicron}\lambda\epsilon$, $\bar{\delta}\iota\alpha\lambda\acute{\upsilon}\sigma\iota$ e $\bar{\rho}\acute{\omicron}\lambda\epsilon\iota$, $\bar{\delta}\iota\alpha\lambda\acute{\upsilon}\sigma\iota\iota$ etc. vid. §. 21, 4; in recentioribus $\bar{\epsilon}\iota$ scriptum est, ut $\bar{\rho}\acute{\omicron}\lambda\epsilon\iota$, $\bar{\delta}\iota\alpha\lambda\acute{\alpha}\mu\psi\epsilon\iota$ in Lamps. et Cum.

$\bar{\sigma}\omicron$ in $\bar{\omega}$ contrahebatur apud Lesbios ³⁾, quo pertinet genitivus sing. decl. II. $\bar{\alpha}\nu\theta\rho\acute{\omega}\pi\omega$ ex antiqua forma $\bar{\alpha}\nu\theta\rho\acute{\omega}\pi\omicron\omicron$ (vid. Butt. *Ausf. Gr.* §. 35. A. 6), $\bar{\alpha}\iota\delta\omega\varsigma$ ex $\bar{\alpha}\iota\delta\omicron\omicron\varsigma$. vid. §. 21, 7.

1) Et. M. 189, 30. $\beta\alpha\sigma\iota\lambda\acute{\epsilon}\omicron\varsigma$ $\kappa\alpha\iota$ $\kappa\rho\acute{\alpha}\sigma\epsilon\iota$ $\tau\omicron\bar{\upsilon}$ $\bar{\epsilon}$ $\kappa\alpha\iota$ δ $\epsilon\iota\varsigma$ $\tau\eta\nu$ $\delta\iota\phi\theta\omicron\gamma\gamma\omicron\nu$ $\beta\alpha\sigma\iota\lambda\epsilon\bar{\upsilon}\varsigma$ $\pi\alpha\rho\acute{\alpha}$ $\tau\omicron\iota\varsigma$ $\bar{\Lambda}\iota\omicron\lambda\epsilon\bar{\upsilon}\sigma\iota\nu$ η $\bar{\Lambda}\omega\rho\mu\bar{\iota}\bar{\upsilon}\sigma\iota\nu$ $\omega\sigma\pi\epsilon\rho$ $\bar{\omicron}\delta\upsilon\sigma\alpha\bar{\upsilon}\varsigma$ $\tau\epsilon$ $\lambda\alpha\beta\acute{\omega}\nu$ (Od. ω , 397). cf. Eust. 1965, 22; Tzetz. Epex. II. 93, 23. $\bar{\Lambda}\chi\iota\lambda\epsilon\bar{\upsilon}\varsigma$ et $\bar{\epsilon}\mu\bar{\alpha}\bar{\nu}$ Dorica et Aeolica dicit; Et. M. 38, 15. $\bar{\alpha}\iota\rho\acute{\omicron}\nu\mu\epsilon\nu\omicron\nu$ $\kappa\alpha\iota$ $\tau\rho\omicron\pi\eta$ $\bar{\Lambda}\iota\omicron\lambda\iota\kappa\eta$ $\bar{\alpha}\iota\rho\acute{\epsilon}\nu\mu\epsilon\nu\omicron\nu$ ex Hes. Opp. 474; Scholl. Theocr. 3, 11 de $\bar{\epsilon}\kappa\bar{\iota}\lambda\epsilon\nu$.

2) Et. Sorb. ap. Bast. ad Greg. 590. $\bar{\Lambda}\iota\omicron\lambda\iota\kappa\acute{\omega}\varsigma$ $\bar{\iota}\rho\omicron\varsigma$ (leg. $\bar{\iota}\rho\omicron\varsigma$), Greg. C. 589. $\tau\acute{\omicron}$ $\bar{\iota}\epsilon\rho\acute{\omicron}\nu$ $\bar{\iota}\rho\acute{\omicron}\nu$; de $\bar{\iota}\rho\epsilon\bar{\nu}\varsigma$ Tzetz. Epex. 88, 26.

3) Scholl. V. II. χ , 332. $\sigma\acute{\omega}\varsigma$ $\tau\iota\nu\acute{\epsilon}\varsigma$ $\bar{\epsilon}\kappa$ $\tau\omicron\bar{\upsilon}$ $\sigma\acute{\omicron}\omicron\varsigma$, $\bar{\alpha}\lambda\lambda'$ $\bar{\epsilon}\delta\epsilon$ $\sigma\omicron\bar{\upsilon}\varsigma$. $\tau\iota\nu\acute{\epsilon}\varsigma$ $\delta\acute{\epsilon}$ $\bar{\alpha}\pi\acute{\omicron}$ $\tau\omicron\bar{\upsilon}$ $\sigma\alpha\omicron\bar{\upsilon}\varsigma$. $\bar{\Lambda}\lambda\kappa\alpha\bar{\iota}\omicron\varsigma$ $\delta\acute{\epsilon}$ $\kappa\alpha\iota$ $\tau\acute{\alpha}$ $\delta\bar{\upsilon}\omicron$ $\zeta\bar{\upsilon}$ $\epsilon\iota\varsigma$ $\bar{\omega}$ $\sigma\upsilon\nu\alpha\lambda\epsilon\iota\tau\epsilon\iota\alpha$.

2) Crasis primum tangit articulum ita, ut vocales secundum contractionis leges conjungantur. Igitur $\acute{o}$ et $\tau\acute{o}$ cum sequenti $\bar{a}$ vel $\bar{\epsilon}$ efficiunt $\bar{\omega}$ et $\bar{\tau\omega}$ in $\acute{\omega}\nu\eta\rho$ S. 2, 2 et A. 17, $\tau\acute{\omega}\mu\omicron\nu$ pro $\tau\acute{o}$ $\acute{\epsilon}\mu\omicron\nu$ S. 114, $\acute{\omega}\xi$ pro $\acute{o}$ $\acute{\epsilon}\xi$ Theocr. 28, 17, $\tau\acute{\omega}\pi\omicron\varsigma$ pro $\tau\acute{o}$ $\acute{\epsilon}\pi\omicron\varsigma$, quod restituimus Theocr. 28, 27; neque enim aliter Dorica dialectus $\bar{\omega}$ in ω contrahit.

Conjunctio $\kappa\alpha\iota$ cum sequenti $\bar{\epsilon}$ modo Dorico more $\bar{\pi}\eta$ efficit, S. 69 $\kappa\acute{\eta}\nu$, Theocr. 29, 3. 24. 33 $\kappa\acute{\eta}\gamma\acute{\omega}$, $\kappa\acute{\eta}\mu\acute{\epsilon}$, $\kappa\acute{\eta}\pi\acute{\iota}$, modo secundum Atticae dialecti usum $\bar{\kappa}\alpha$, $\kappa\acute{\alpha}\tau\acute{\epsilon}\rho\omega\tau\alpha$ S. 1, 5 (nisi Aeoles $\acute{\alpha}\tau\epsilon\rho\omicron\varsigma$ dixerunt), $\kappa\acute{\alpha}\pi\iota\lambda\epsilon\iota\psi\omega$ S. 91 ex Apoll. de pron. (nisi forte Vossii excerpta verius $\kappa\acute{\alpha}\pi\omicron\lambda\epsilon\iota\psi\omega$ praebent), $\kappa\acute{\alpha}\pi\iota\pi\lambda\acute{\epsilon}\upsilon\epsilon\nu$ A. 79. Scripturae ambiguitas ex antiquorum librorum usu, $\kappa\alpha\iota$ integrum servantium, explicanda videtur; Doricum contractionis genus Aeolibus melius convenit. — Cum sequenti $\bar{\epsilon}$ $\kappa\alpha\iota$ transit in $\bar{\kappa\omega}$ contra Lesbiacae contractionis legem, $\kappa\acute{\omega}\tau\tau\iota$ S. 1, 15. 17, $\kappa\acute{\omega}\nu\kappa$ 1, 24, quae fortasse ex eadem antiquiore scriptura explicare oportet.

Particula $\delta\eta\tilde{\nu}\acute{\tau}\acute{\epsilon}$, quam Hartungius e $\delta\eta$ $\acute{\alpha}\tilde{\nu}\tau\epsilon$ natam judicavit (*Partik. I. p. 322*), sine mendo non legitur in libris nisi S. 31; contra restituta est e $\delta\acute{\epsilon}$ $\acute{\epsilon}\tilde{\nu}\gamma\epsilon$ A. 11, e δ' $\acute{\eta}\nu$ $\tau\omicron$ S. 1, 15, $\delta\acute{\eta}\nu$ $\tau\epsilon$ 1, 17, δ' $\acute{\eta}\tilde{\nu}\tau\epsilon$ vel δ' $\acute{\epsilon}\tilde{\nu}\tau\epsilon$ 1, 18, δ' $\acute{\alpha}\tilde{\nu}\tau\epsilon$ S. 20. Coronidem appingere nolimus, quia vocis origo mature oblitterata esse videtur.

§. 18.

De diphthongorum diaeresi.

1) Grammatici, qui saepe de Aeolica diaeresi testantur, non satis discernunt inter duo diacreseos genera, non levi discrimine diversa. Nam aut vocales antiquitus separatae, quas recentior lingua in diphthongum conjunxit, apud Acoles antiquae rationis tenaces diaeresin potius videntur pati, quam patiuntur; aut quae ab origine diphthongi erant, singulari Lesbiorum more in singulas vocales dissolutae sunt.

2) Prioris generis sunt Ἀργεῖος, Ἀτρεΐδας, πλόιον, quae grammatici ¹⁾ Aeolibus tribuunt, quippe terminationibus ιος, ιον, ιδας stirpi adjectis. In poëtis ejusmodi reperiuntur haec: Ἀρήϊος A. 15, βασιλήϊος A. 26, S. 107, Ἀχιλλεῖοι Th. 29, 34, ἀνδρεῖος 28, 10 et 29, 33, ἀυλείαις Th. 29, 39, χροΐαισι S. 105, ut metri causa scripsimus, neque diversa sunt ἀγροΐωτιν S. 74, in quo diaeresin metri causa assumpsimus, Πλητάδες S. 24, ζοτα Th. 29, 5. In inscriptionibus diaeresin Boeckhius significavit in ἐπιμελήϊα et πρυτανήϊα nr. 2189: possunt tamen aequo jure ἐπιμέληα et πρυτανήα proferri (§. 14, 2).

Proxime ad illa diaeresis exempla accedit κλαῖω, quod ex Aeolici poëtae frustulo (S. 121) a grammatico ²⁾ Aeolicum dicitur, quia ι ad terminationem, non ad stirpem pertinet.

2) Vera diaeresis primum in monosyllabis πάϊς et δαῖς agnoscitur ³⁾, quanquam illud etiam extra Aeolicam dialectum reperitur, ut apud Homerum. Nunc πάϊς legitur S. 30. 77, minus certo metro S. 57; contra παῖ est Alc. 1, Sapph. 1, 2, παῖδος S. 18, παῖδα S. 68, 103; vix verum est παῖδ', quod scripserunt S. 36, pro quo maluimus παῖν, quod Boeckhius scripsit Lesb. 2186.

1) Eust. 28, 33. οἱ Αἰολεῖς πολλάνκις ἐν ταῖς διαφθόγγαις οὐκ ἀποβάλλουσι ι, ἀλλ' ἀρκούνται μόνῃ διαστάσει ὡς ἐν τῷ Ἀτρεΐδης, Αἰγυῖδης, Ἀργεῖος; de Ἀργεῖος praeterea testantur Choer. Ox. II, 173, 26, Greg. C. 605 (corr. Et. G. 73, 33); Arcadii Gloss. Ms. ap. Koen. ad Greg. 583. πλοῖον περιπαῖται ὡς πάσχοι διαίρουσι. Αἰολικῶς γὰρ πλοῖον πλόιον.

2) Et. Leid. ap. Koen. ad Greg. 583. μαῖσιν Αἰολικῶς μαῖσιν καὶ ὡς περ τὸ κλαῖσιν Αἰολικῶς διήρηται καὶ γράφεται κλαῖσιν δάκρυσι, οὕτως μαῖσιν καὶ πλοισασμῶ τοῦ ἦ μανῖσιν, ubi μαῖσιν etymologiae causa fictum videtur.

3) J. G. 243, b, Greg. C. 582, Meerm. 660, Aug. 670. τὰ εἰς αις μονοσύλλαβα ὀνόματα διαιροῦσι, οἷον παῖς πάϊς, δαῖς δαῖς; de πάϊς praeterea J. Gr. 245, b, Et. G. 221, 16, ubi comparatur εῦς et corr. 216, 50. cf. Tryph. in not. 4.

Certior etiam vera diaeresis, quae tangit antiquas et genuinas diphthongos, est in aliis, quae grammatici ⁴⁾ afferunt, exemplis, ὄϊδα, κώϊλος, Προίτος, οἰωνος, fortasse Νεῖλος ⁵⁾). Apud Alcaeam legebatur ὄϊδα ⁶⁾, et Sapphoni nos σύνοϊδα restituimus fr. 100; Μήδειᾶ erat apud Sappho teste Joann. Alex. p. 4; metro diaeresis postulatur in κώϊλαι Alc. 7, εἰκάσθω S. 55, συνοῖκην S. 27.

Herodiani regulam ⁴⁾, diphthongos non dividi Aeolicas, i. e. mutatione aliqua Aeolibus propria ortas, casu exempla servata confirmant. — Idem Herodianus monuit in ὄϊδα post diaeresin Aeolicam *i* produci ⁷⁾, quod e nostra emendatione fit in σύνοϊδα S. 100 et ποῦκίλαις Alc. 33. Contra primam vocalem producendam duximus in κώϊλαι A. 7, ubi alii κόϊλαι scripserant, quum hoc metrum apud

4) Trypho παθ. λεξ. §. 15. de diaeresi: τὸ πάθος ἐστὶ παρὰ τὴν Ἰωσὶ καὶ Θετταλοῖς, τὸ δὲ πλεον Αἰολικόν· οἷον κοῖλον κώϊλον, οἰωνῶν ὄϊωνῶν, παῖς παῖς. — Herodian. in Ann. Ox. IV, 416, 13. (Choer. ap. Bekk. ad Apoll. de synt. p. 350) αἱ γὰρ δίφθογγοι Αἰολικαὶ οὐδέποτε τοῖς Αἰολεῦσι διαλύονται· οἷον τὸ τάλας καὶ μέλας καὶ ὄνειρος οἱ Αἰολεῖς τάλαις καὶ μέλαις καὶ ὄνειρος λέγουσι· καὶ οὐ διαλύουσι τὴν δίφθογγον ἐπὶ τούτων, ἐπεὶ Αἰολικαὶ εἰσὶν αἱ δίφθογγοι· κατὰ γὰρ τὴν τῶν Αἰολέων διάλεκτον γεγονάσι· τὸ δὲ Προίτου καὶ κοῖλον διαλύουσι καὶ λέγουσι Προίτου καὶ κοῖλον, ἐπειδὴ αἱ δίφθογγοι αὐταὶ οὐκ εἰσὶν Αἰολικαὶ ἀλλὰ κοιναί· εἰ οὖν τὸ σύνοϊδα διαλύουσι, σύνοϊδα λέγοντες, δῆλον ὅτι οὐκ ἐστὶν ἢ οἶ δίφθογγος Αἰολικῆ. Eadem, Προίτου et κοῖλον, dialecto non nominata, afferunt Herod. π. μ. λ. p. 21 et Joann. Al. 6, 22. De Aeolico κοῖλον Prisc. I. p. 49 et Vol. II. p. 249; de ὄϊδα cf. not. 6. 7.

5) Herod. π. μ. λ. 14, 10 de Νεῖλος: — νεῖλος τε γὰρ λέγεται κατὰ διάλεκτον, leg. Νεῖλος. — Ann. Ox. II, 291, 5. σεσημειοῦται τὸ χεῖλος, χέλος γὰρ (leg. χέλλος)· καὶ τὸ Νεῖλος, νεῖλος γὰρ, ubi Aeolicum χέλλος alterius dialectum prodit.

6) Herod. π. μ. λ. p. 24. οἱ περὶ τὸν Ἀλκαῖον λέγουσι ὄϊδα τρισυλλάβως.

7) Steph. de urb. s. v. Καρία ex Herodiano: ἔστι γὰρ ὅτι μετὰ τὴν διαίρεσιν ἑκταοῖς γίνεται· οἶομαι, οἶον (sic), ὄϊδα παρ' Αἰολεῦσιν ἀντὶ τοῦ οἶδα. — Ann. Ox. I, 219, 3. εὐρέθη κατὰ διάστασιν κώϊλος καὶ ἐν συναιρέσει κοῖλος, ὡς Ζωῖλος, unde κώϊλος legendum videtur.

Alcaicum semper spondeum aut trochaicum in basi habeat, accedente grammatico, qui κοῖλος diaeresin passum cum Ζωῖλος comparat⁷⁾.

Addimus hic vocem μάϊος, quae apud Aeoles pro μάγος erat⁸⁾, antiquiore forma servata, ut docet Sanscrita vox mājā, i. e. praestigiae, magia.

§. 19.

De syncopē, apocopē etc.

1) Saepissime antiqui grammatici syncopen Aeolicam dicunt, neque eam tantum, qua breves vocales e mediis vocibus ejiciuntur, sed etiam, qua totae syllabae¹⁾. Exempla tamen, quae habent, pessime syncopen passa dicuntur, ut ἄρσαι ex ἀρμόσαι, ὄρσεν ex ὄρμησεν²⁾, ἄλλος ex ἄλαλος etc., aut Aeolibus non sunt propria, ut Homericum κάμμορος pro κακόμορος. Neque recte in Home-

8) Et. Gud. 377, 31. Φιλόξενος δὲ λέγει, ὅτι παρ' Αἰολεῦσιν ἡ γραφή διὰ τοῦ ἰώτα· ἐστὶ δὲ μάιος ἐπεξουσιαστής — μάϊον κατὰ διάλυσιν τοῦ ζ.

1) Drac. 161, 1, Tryph. §. 23. cum exemplis κάμμορος et δάσκιος pro δασύσκιος. — J. Gr. 243, b. Meerm. 660, Aug. 670, Vatic. 690. exemplum afferunt ὄρσεν pro ὄρμησεν, cui Greg. Cor. 578 addit ἄρσαι pro ἀρμόσαι et ἄλλος pro ἄλαλος (cf. de hac ineptissima etymologia Et. M. 66, 4 et Et. Sorb. ap. Bast. ad Greg.). — In Exc. Par. 677 syncopae Aeolicae exempla afferuntur ἐῖρήρειος ex εἰρήρειος, θέραπα e θεράποντα. Heraclid. ap. Eust. 28. extr. δάνω e δαγκάνω derivat, cf. Pseudo-Herod. H. Ad. f. 205. Plenus est talibus Tzetzes in Epex. II., qui p. 63, 18. ἰφθιμος ita ex ἰφίθυμος derivat, 98, 13. κραίνω e καραίνω, 81, 18. Ὀλομπος ex Ὀλόλαμπος etc.

2) Optime Lex. de spir. 229, ubi agitur de ἱρός, ἱρεῖον, ἱρηξ: τινὲς δὲ παραλόγως φιλοῦσι τὰ τοιαῦτα, λέγοντες ὅτι τὰ συγκοπτόμενα κατ' Αἰολεῖς φιλοῦνται· οἶον ὄρμησεν ὄρσεν, ἀρμόσας ἄρσαι. πρὸς οὗς ἐστὶν εἰπεῖν, ὅτι οὔτε τὸ ὄρμησεν ἐγένετο κατὰ συγκοπὴν ὄρσεν, οὔτε τὸ ἀρμόσας ἄρσαι, ἀλλ' ἀπὸ τοῦ ὄρω τὸ διεγείρω ὁ μέλλων Αἰολικῶς ὄρω καὶ ἄρω τὸ ἀρμύζω, ἐρω καὶ Αἰολικῶς ἄρω τὰ τοιαῦτα φιλοῦνται γενόμενα.

ricis *ἄλτο*, *ἄλμενος*, *δέχθαι* 3) syncope Aeolica, aut omnino syncope agnoscitur, quum potius antiquitus ad conjugationis in $\bar{\mu}$ rationem vocalis defuerit. Simile est *χότο* S. 97; contra *ἔγεντο*, quod S. 9 metri causa pro *ἔγένετο* scriptum est, et ipsi syncope ortum putamus, vid. Diss. nostr. de conjug. in $\bar{\mu}$ §. 22.

Grammaticorum haec de syncope Aeolica doctrina e praepositionum apocope, Aeolibus consueta, quam synopen dicere solent, manasse videtur. vid. §. 20.

2) Non majore jure Aeolica vocatur 4) apocope in *δῶ* pro *δῶμα*, *ῥᾶ* pro *ῥᾶδιον* et similibus. Quanquam enim *βρᾶ* est Aeolicum, vid. §. 5, 4, tamen non est syncope e *βρᾶδιον* ortum, cf. Lobeck. Parall. p. 119.

3) Pleonasmus vocalis agnoscitur ab Herodiano 5) in Aeolico *φέρενα* pro *φερνή*.

§. 20.

De declinatione I et II.

1) Praemonendum est, Aeoles, grammaticis 1) testibus, dualem numerum ignorasse, neque ullum ejus in

3) De *ἄλμενος* Tzetz. ad Hes. Opp. 195. 405, Epex. 81, 18; *ἄλτο* Eust. 145, 40, Philem. Lex. 17. p. 139, *δέχθαι* Eust. 73, 12.

4) Eust. 187, 28. *Αἰολέων ἡ τοῦ μάψ βραχιλογία ἐκ τοῦ μάτην, ὡς καὶ τὸ ἄψ ἐκ τοῦ ὀπίσω, καὶ αἱ ἀποκοπαὶ τοῦ δῶμα δῶ καὶ ῥᾶδιον ῥᾶ καὶ κρῖμον κρῖ καὶ τῶν ὁμοίων, ἔτι δὲ καὶ αἱ συγκοπαὶ.*

5) (Herodianus) *περὶ παθῶν* Et. M. 790, 42. *φέρενα* (leg. *φερένα*) τοῦτο κατὰ διάλεκτον· οἱ γὰρ Αἰολεῖς λέγονσι φέρενα — εἰάν δὲ δώσει τις τὸν πλεονασμὸν Αἰολικὸν εἶναι καὶ εἴπη φέρενα καὶ μιμήσῃται τὸ Ἑλένη (leg. Ἑλένα), ἀπολλύεται τὸ ἠλογημένον (de accentu). — Herod. π. μ. λ. 33, 28. *φερνή*· Αἰολεῖς δὲ φερνᾶν (leg. *φερέναν*) αὐτὴν λέγουσιν ὁμοίως τῇ ἁλίαναν (leg. Ἑλέναν).

1) Choer. Bekk. 1184. *ὅτι ὑστερογενῆ εἰσι τὰ δυνικά δηλον ἄφ' ὧν οὐ πᾶσαι αἱ διάλεκτοι ἔχουσι δυνικά· ἰδοὺ γὰρ οἱ Αἰολεῖς οὐκ ἔχουσι δυνικά, ὅθεν οὐδὲ οἱ Ῥωμαῖοι ἄποικοι ὄντες τῶν Αἰολέων κέρρηται τῷ δυνικῷ ἀριθμῷ; hinc hauserunt Greg. C. 606 et Ann. Ox. IV, 174, 6, consentit Herod. H. Ad. 191, a. τὰ δυνικά ὑστερογενῆ vocans et Aeolibus abjudicans.*

declinatione et conjugatione nunc exemplum reperiri, nisi quod Homericum ἄητον cum ποιήτων collatum Aeolicum vocatur in Et. M. 23, 12, cui testimonio non multum fidei habemus. — Terminatio φῖ, quae apud Homerum pro genitivo et dativo est in omnibus declinationibus, levi quadam auctoritate ab Aeolibus repetitur, alia a Boeotis. vid. §. 43, 1.

2) In declinatione prima pro ἦ ubique esse ā, supra monuimus. Sed ā etiam corripi testantur grammatici 2), ut in Ἀφροδίτα, Latinam linguam comparantes et Homericum νύμφᾶ φίλη. Hinc proclive est suspicari, vocativi correptionem male ad alios casus tractam esse; nam eo casu νύμφᾶ apud Homerum legitur Il. γ, 130, Od. δ, 743. Et reperitur correpta haec vocativi forma in ᾧ Δίκᾶ S. 67 et ᾧ ῥανᾶ S. 66, 99, neque aliena est vocativi in declinatione III. correptio. Tamen etiam nominativum interdum apud Aeoles correptum esse, nolumus negare, cujus rei exemplum habet Melinno v. 5. σοὶ μόνα πρέσβιστα δέδωκε Μοῖρα, quae est optimi codicis lectio, pro qua editores e Gesneri margine receperunt πρέσβειρα. —

Nominativi masculinorum brevior forma in ᾗ pro ῆς saepe a grammaticis Aeolicae dialecto tribuitur 3).

2) Choer. Bekk. 1200 de Θέκλα: λέγουσιν ὅτι Ἰταλικῶς ἔκρεψε τὸ ἦ εἰς ā. οἱ δὲ Ἰταλοὶ ἄποικοὶ εἰσι τῶν Αἰολίων· οἱ δὲ Αἰολεῖς τὸ ἦ εἰς ā βραχὺ τρέπουσιν· οἷον Ἀφροδίτη Ἀφροδίτα (leg. Ἀφροδίτα), νύμφη νύμφα· οἷον παρὰ τῷ ποιητῇ νύμφα φίλη. Accuratus de accentu tradit Joann. Al. 3, 17. τὸ ἀφροδίτα παρὰ μὲν Αἰολεῖσι πρὸ δύο ἔχει τὸν τόνον, παρὰ δὲ Ἀωριεῦσι πρὸ μιᾶς.

3) Eust. 75, 30. τὸ ἰππότης ἰππότα καὶ τὰ ὅμοια ἀπὸ τῶν εἰς ῆς εὐθειῶν εἰς ā μεταπεσόντα μεταπλασμὸν παράδοξον ἔπαθον — ἐστὶ δὲ κατὰ τοὺς παλαιοὺς Βοιωτῶν καὶ Αἰολίων ὁ τοιοῦτος τύπος τοῦ σχηματισμοῦ, διὸ καὶ τινα ἐκ τούτων προπαροξύνονται, ὡς ἐνταῦθα τὸ μητίετα Ζεὺς. — Aeolibus et Boeotis praeterea hae formae adscribuntur in Scholl. Il. α, 175, Et. Gud. 393, 39, Et. Leid. ap. Koen. ad Greg. 96, quibus Dryopes addit Diacon. ad Hes. Sc. 33. 216, male vocativum pro nominativo positum dicens. Solis Aeoli-

Nullum tamen exemplum nunc legitur, quanquam non licet eam Aeolibus Asianis abjudicare.

3) Gen. sing. masculinorum Decl. I. grammaticis 4) testibus in $\bar{\alpha}\bar{o}$ apud Aeoles exit; nunc cum aliqua veri specie conjectura restituta est haec forma in *Πολυακτιδαο* Sapph. 68; vulgo in titulis et poetarum libris terminatio $\bar{\alpha}$ reperitur, Cum. 16. 59. 60 *κτίστα, εὐεργέτα, Ἡρακλείδα, Alc. 39 Κρονίδα, Sapph. 69 Ἄϊδα.* —

Sacpissime 5) genitivus plur. in $\bar{\alpha}\bar{\omega}\bar{\nu}$ Aeolicus dicitur; adeo ipsi Sapphoni *Μοισάων* tribuitur 6), nisi forte *μοισᾶν* corrigendum est. Vulgo Dorica genitivi forma legitur, Cum. 30. 31 *τᾶν κατευχᾶν, τᾶν σπονδᾶν, Lamps. 15 ἀμφοτερᾶν τᾶν πολίων, Lesb. 2172 ἀπὸ Κερχοεῶν, in nummo Temni Aeolicae ap. Mionn. Suppl. VI. p. 41*

bus tribuuntur ab Eust. 1457, 26 et Scholl. Pal. Od. γ, 68. Omnes illi Homericis tantum exemplis utuntur; aliis Scholl. Dion. Thr. 818, 30 et Greg. C. 603, *οἱ Αἰολεῖς πολλὰς εἰς ᾧ ποιοῦσι τὰς εὐθείας· ὁ Ἀρχύτα γὰρ φασιν ἀντὶ τοῦ Ἀρχύτης καὶ Ἰβραγόρα ἀντὶ τοῦ Ἰβραγόρης.*

4) *ἐκατηβελέταο* genitivus Aeolicus vocatur Et. M. 320, 1, Et. G. 176, 4, Ann. Ox. I, 155, 10; *ἀγκυλομήταο* Boeoticum et Aeolicum Et. M. 11, 11, cf. Et. G. 465, 24, Ann. Ox. I, 347, 20. Corruptissimus est Gregorius Cor. 611. *τὰς εἰς οὐ ληγούσας γενικὰς διὰ τοῦ εὐ ἐκφέρουσιν· Αἰακίδαο γὰρ Ἰωνικῶς καὶ Αἰακίδεω Ἀττικῶς, Αἰακίδεω γράφουσιν οὗτοι, nisi veram lectionem servavit cod. Aug., qui $\bar{\alpha}$ et *Αἰακίδα* habet.*

5) Et. M. 40, 56 — 507, 14 — 577, 44; Et. G. 23, 52 — 398, 55 — 493, 33; Ann. Ox. I, 24, 4 — 239, 1 — 382, 11; East. 178, 21; Drac. 76, 19 — 110, 8 — 160, 27; J. Gr. 243, b, Greg. C. 577, Meerm. 660, Aug. 670, Vatic. 689. 696 etc. Plerumque HomERICA exempla offerunt. Corrupte Et. Gud. 318, 1. *οἱ δὲ Αἰολεῖς διὰ τοῦ εῶν.*

6) Ann. Ox. I, 278, 18. *καὶ ἡ γενικὴ τῶν πληθυντικῶν μοισάων παρὰ Λάκωσιν, παρὰ δὲ Σαπφοῦ μοισάων, τὸ Ἰωνικὸν μοισάων, τὸ Βοιωτικὸν μοισάων, τὸ Ῥηγινὸν μοισᾶν.* Corrupta ex his sunt Laconicum *μοισάων* pro *μοισᾶν*, Boeoticum *μοισάων* pro *μοισάων*, denique Reginum, de quo alio tempore disputandum est.

Ταμνιᾶν, Alc. 7 κατῶν, 38 κυλιγῶν ἀπὸ Τηϊᾶν, 50 παισῶν, Sapph. 1, 26 χαλεπῶν μεριμνῶν.

Genitivi sing. declinationis secundae longior forma in $\bar{o}$ semel Aeolica vocatur (ὕετοιο Et. Gud. 539, 11. 44), semel in libris legitur ἐρχομένοιο Alc. 37. Praeterea apud Sapph. 67 emendatio ἀνήτοιο pro ἀνήτω nobis probabilior videtur ceteris. Vulgo, ut in severiore Dorismo, genitivus in $\bar{\omega}$ exit (Apoll. de pron. 138 Αἰολεῖς ἔμω, σῶ, ῶ), cujus formae, interdum iota subscripto in dativum corruptae, tot sunt exempla, ut ea enumerare pigeat. Vulgata forma in $\bar{o}\bar{\upsilon}$ ubique expellenda est.

Composuimus haec, quo melius appareat, in his genitivis contractas formas in $\bar{\alpha}$, $\bar{\alpha}\bar{\nu}$, $\bar{\omega}$, vulgares fuisse apud Aeoles Asiaeos, quanquam grammaticis tacentibus, qui eas magis e Dorica dialecto cognitae habebant, temere autem acturum, qui ea de causa grammaticorum testimonia de solutis formis in $\bar{a}\bar{o}$, $\bar{a}\bar{o}\bar{\nu}$, $\bar{o}\bar{i}\bar{o}$ ad Aeoles Boeotos, aut, quum saepius simul nominentur Aeoles et Bqoti, ad Thessalos referre velit. Ut enim apud Boeotos utraeque formae reperiuntur, ita apud Lesbios, maxime antiquiores poetas, solutam formam interdum adhibitam esse, satis probabile videtur, confirmatur certissima forma ἐρχομένοιο, si Sapphus Μοισάων dubium forte videatur. Unde non dubitavimus conjecturas illas, quibus solutae formae restituantur, probare. Quae de metri vel nominum propriorum vi in solutarum formarum usu Seidlerus p. 274 et Hermannus Opp. VI. p. 138 disputant, in tanta exemplorum paucitate incertissima sunt.

4) In dativo pluralis utriusque declinationis Aeolica dicitur longior forma ⁷⁾, quae $\bar{i}$ adjectum habet. Et in titulis quidem, Lesbiaco 2166 et Cumaeo, unico excepto articulo, semper longior forma legitur, ut 2166,

7) J. Gr. 245, a. τὴν δὲ δοτικὴν τῶν πληθυντικῶν σὺν τῷ $\bar{i}$ λέγουσι· τοῖσι θεοῖσι, τοῖσι σοφοῖσιν; item Meerm. 663, ubi τοῖς ἀνθρώποισι.

35 *θείοισι*, Cum. *νέοισι*, *θείοισι*, *τούτοιςι*, *προῦπαργμένοιςι* etc., contra 2166, 23 *ταῖς*, 35. 36 etc. *τοῖς*, idem saepe in Cumaco 8). Quod in Lamps. 34 ἐν τοῖς Διονυσίοις legitur, facile lapididae culpa factum est. Apud poëtas quoque longior forma regnat, ut Sapph. 1 ἄσαισι, ὀνίαισι, 77 χρυσοῖσιων ἀνθέμοισιν etc. Brevior forma praeter articulum non reperitur fere, nisi sequente vocali, ubi elisione explicari potest, ut πλείστοις ἐάνασσε, aut in adjectivis cum substantivo plenioris formae junctis, ut ἀμερίοις βρότοιςι Alc. 59, ἐράταις φόβαισι Sapph. 67, παντοδάπαις — χροῖταισι S. 105, aut in fine versuum S. 5 ἄβροις, 28 ὄσσοις, 69 δόμοις, A. 53 λάοις. Adversari videntur Alc. 44 οἶνος γὰρ ἀνθρώποις δίοπτρον et Sapph. 97 ὄφθαλμοῖς δὲ μέλαις χυτ' ἄωρος, quae fortasse corrupta habenda sunt, quum levi auctoritate nitantur. — Articulus nunquam plenior formam assumere videtur; nam ταῖσι δὲ Sapph. 9 est demonstrativum. Ubi duplex emendatio in promptu est Sapph. 64 ταῖς ἔμαισιν aut ταῖσιν ἔμαις, Alc. 29 ταῖς δέραισι aut ταῖσι δέρῃαις, brevior formam praefere certius videtur.¹

5) De iota dativi singularis subscripto in utraque declinatione omissio monuimus §. 15, 9; de accusativis pluralis in $\bar{αις}$ et $\bar{οις}$ exeuntibus §. 10, 4. — Male correpta forma διδυματόκος pro διδυματόκους, quae est Dorica, Acolica audit apud Scholl. Theocr. V, 84.

8) *μενίζοις* Cum. 20. $\bar{αις}$ *μενίζοις* ἃ χάρα συνεπένευσε *τείμαις*, quod Giesius p. 364 pro dativo habet, potius accusativus esse videtur. — In Lesb. 2166, 38. Boeckhius legit *ταῖς ἰρῆλαις ταῖς ἐν τοῖς ναύοις*, vix recte. Apographa haec habent pro *ταῖς ἐν*: Dodw. *ὀειγη*, Richt. *ὀειγεν*, Did. *ὀειγνι*, unde fere suspicor *ταῖς ἰρῆλαις ὀειγνι τοῖς ναύοις*, cf. Il. ζ, 89 (Θεανῶ) οἰξασα κληῖδι θύρας ἰεροῦτο δόμοιο.

§. 21.

De declinatione III.

1) Accusativus singularis apud Lesbios in $\bar{\nu}$ exire amat, ubi vulgo terminatio $\bar{\alpha}$ est. Primum voces in $\bar{\eta}$ s teste Choerobosco (vid. §. 3. not. 18) in accusativo $\bar{\eta}\bar{\nu}$ habent apud Aeoles, ut *δυσμένην, κυκλοτέρην, εὐρυνέφην* ¹⁾. Nunc ejusmodi superest *ἀβάκην* Sapph. 80, Hesychni glossa confirmatum; deinde hiatus causa pro *ἐμφερῆ ἔχοισα* S. 77 recte scriptum est *ἐμφέρην*. Vulgata forma *οἶνον λαθικάδεα* legitur A. 33.

Aeque feminina in $\bar{\omega}$ accusativum in $\bar{\omega}\bar{\nu}$ habent teste Choerobosco ²⁾, qui ex Aeolico poeta affert *Ἡρώων*, (Sapph. 75), unde *Πείθων* scripsimus S. 1, 20 et *χρῶν* S. 2, 10.

Non minus $\bar{\delta}$ ante hanc terminationem excidit. Grammatici ³⁾ testantur de Aeolicis *κνᾶμιν, σφραῖγιν, κλαῖν* pro *κνημῖδα, σφραγῖδα, κληῖδα*; legitur *κλάμιν* S. 13, *πάιν* in

1) Huc spectaverint etiam Scholl. Tzetz. Chil. in Ann. Ox. III, 372, 20. *Στρεψιάδην· οἱ Αἰολεῖς καὶ συμφῶνων ἐπιφερομένοιον τὰ τοιαῦτα μετὰ τοῦ $\bar{\nu}$ γράφουσιν*, quanquam *Στρεψιάδης* recte antiquitus declinationem primam sequitur.

2) Choerob. H. Ad. 268, b. *τὴν αἰτιατικὴν οἱ Αἰολεῖς καὶ μόνοι (leg. μόνη) προσθέουσι τοῦ $\bar{\nu}$ ἐποίουν τὴν Αἴτων, ὡς καὶ ἡ χρῆσις ἦλοζ· Ἡρώων ἐξεδίδαξε γνάρων τὴν ἀννόδρομον· αἰτιατικῶς γὰρ ἐστὶ ἰπ' εὐθείας τῆς Ἡρώ.* Inde emendandus est idem Choerob. ap. Bekk. 1203. *Αἰολεῖς καὶ διὰ τοῦ $\bar{\omega}$ (leg. $\bar{\omega}\bar{\nu}$) λέγουσι τὴν αἰτιατικὴν $\bar{\omega}\bar{\nu}$ εἰς $\bar{\omega}$ θηλυκῶν καὶ βαρύνουσιν· οἶον τὴν Αἴτω καὶ Σάπφω (leg. Αἴτων, Σάπφων).*

3) Eust. 265, 9. *κνημῖδα καὶ σφραγῖδα οἱ Αἰολεῖς κνᾶμιν καὶ σφραῖγιν συνδοταλμένως γράφουσι.* Inde emendandi sunt Herodian. ap. Eust. 8, 44. *τὴν κνημῖδα καὶ σφραγῖδα οἱ Αἰολεῖς κναμιν καὶ σφραγιν λέγοντες μετὰ ὀλιγότητος συλλαβῶν συστέλλουσι;* et Choerob. Bekk. 207. *παρὰ δὲ τοῖς Αἰολεῦσι γίνονται εἰς $\bar{\nu}$ κατὰ τὴν αἰτιατικὴν μετὰ βαρείας τάσεως· κνημιν γὰρ λέγουσι καὶ σφραῖγιν καὶ ἄψιν ὡς παρ' Ἡσιόδω (Opp. 424.) — De κλαῖν (leg. κλαῖν) Aeolico Et. Sorb. ap. bast. ad Greg. 584.*

titulo Lesbio 2186, unde idem scripsimus S. 36, et Aeolicam esse suspicamur Hesychii glossam *παῖν*, *παῖδα*, quae vix ex Apollonio Rhodio aliisque poetis recentioribus, qui eadem forma usi sunt, manasse videtur (*παῖδα* tamen est S. 36. 68. 106); *πάλυπον* Aeolicum vocatur⁴⁾, et Pittacum Alcaeus *σαράποδα* et *σάραπον* vocasse refertur a Diog. Laert. I, 81 et Suid. s. v.

Denique Alc. 39 etiam *Αἴαν* dixit pro *Αἴαντα*, quod Choerob. Bekk. 1183 cum Hesiodo *Θάαν* (fr. 79. Göttl.) comparans a genitivo *τοῦ Αἴα* non recte repetit. Conspirat *λυκάβαν*, quod legitur in Lesbico titulo metrico nr. 2169, qui praeterea nihil fere Aeolici offert, et quod Hesychius dialecti nomine omisso habet *ἄπαν*, *ὄλον*, *ἄπαντα*.

Ultima docent, accusativi hanc formam non posse ita a nominativo derivari, ut hujus *ς* in *ν* mutetur, quia nominativus sonabat *λυκάβαις* et, si recte judicavimus contra grammaticorum opinionem, *Αἴαις*. vid. §. 10, 2. — Ceterum non ignorasse Aeoles accusativum in *ᾶ*, praeter ea, quae jam adnotavimus, docent *κακοπάτριδα* A. 30, *βασίληα* n. 2166, *Ἀχιλλεα* A. 39.

2) In vocativo singularis Aeoles brevem vocalem amabant. Grammatici⁵⁾ Aeolica vocant *χελιδόν* et similia, quae vulgo longam tenent (Buttm. *Ausf. G.* §. 45. *Anm.* 2); deinde *Ἀπολλον*, *Πύσειδον*, *σῶτερ*, quae etiam vulgo vocalem corripiunt (Buttm. *Anm.* 3), nisi quod

4) Athen. VII, 316, A, unde hausit Eust. 1541, 23 et Phavor. Ecl. 379, 15, qui *πούλυπον*.

5) J. Gr. 243, b, Greg. Cor. 595, Meerm. 661, Aug. 671, Vatican. 691, *ταῖς κλητικαῖς τῶν εἰς ὧν ληγόντων συστέλλει*; exempla alius alia addunt *χελιδόν*, *Μακεδόν*, *ἀηδόν*, *Σαρπηδόν*, *τρυγόν*, *Ἀπολλον*. — Ann. Ox. III, 394, 8. *Ἀπολλον Αἰολικῶς συντέθειλε τὸ ᾶ εἰς τὸ ὄ κατὰ τὴν κλητικὴν*; deinde *Ποσειδῶν ψευδαιολικόν* vocatur, quod Aeolicum sit *Ποτιδάν*. — Choer. Bekk. 1239. *σῶτερ ψευδαιολικόν* vocat: *οἱ γὰρ Αἰολεῖς ἔθος ἔχουσι πολλάκις συστέλλειν τὸ ἦ εἰς τὸ ἔ ἐν τῇ κλητικῇ καὶ ἀναβιβάζειν τὸν τόνον· οἷον ὁ τριβόλι-τῆρ, ὃ τριβόλιτερ — τότε συστέλλουσι τὸ ἦ εἰς τὸ ἔ, ἥνικα μὴ μακρῆ παραλήγεται, quare σῶτερ non est vere Aeolicum.*

Πόσειδον et *σῶτερ* ab accuratioribus Pseudaeolica dicuntur, quia sunt cur vere Aeolica haberi nequeant. E Sapphone 100 correptionis exemplum a Choerobosco affertur *τριβόλετερ*, simul traditur, *ῆ* in vocativo non corripi ab Aeolibus, nisi brevis syllaba antecedit, quod quam verum sit, non licet judicare. — Reperitur deinde *Ἀπολλον* Alc. 1; at *χελιδῶν* in libris est S. 57, metro tamen non certum.

Non aliter *Ψάφ* S. 1. v. 10 (i. e. *Ψάφο*) corripiendo ortum videtur e *Ψάφοι* vel *Σάφοι*, quae pleniores formae leguntur S. 71., A. 45, ut non opus sit nominativum *Ψάφα* fingere, vid. Seidl. p. 159. Denique, si quid fidei habent grammatici, vocativi *Σώκρατε*, *Ἀριστόφανε* huc trahendi videntur, utpote e *Σωκράτη*, *Ἀριστοφάνη* orti, vid. nr. 5.

Plenior contra formam Alcaeus teste Choerobosco ap. Bekk. 1183 habebat *Εὐρύδαμαν* ab *Εὐρύδαμας* (errore Const. Lascaris de nom. et verbo f. 116, b *Πολύδαμαν*), quum simile nomen *Πολυδάμας* apud Homerum *Πουλυδάμα* vocativum habeat.

3) Dativi pluralis longior forma in *σοι* Aeolibus tribuitur⁶). Et leguntur in Lesb. 2166 *ἐλθόντεσσι*, *έόντεσσι*, *διαλυσιέσσι*, 2167 *ἀρχόντεσσι*, Cum. *ἀγώνεσσι*, *πάντεσσι*, *εὐεργετησάντεσσι*, Sapph. 2. v. 11 *ὀππάτεσσι*, 5 *κλίκεσσι*, 76 *πόδεσσι*, 100 *Ἀρκάδεσσι*, Alc. 79 *νάεσσι*, cf. *σύρκεσι*, *σαρξίν* *Αἰολεῖς* Hesych., leg. *σύρκεσσι*.

Poëtae tamen brevior forma haud raro utuntur, *στήθεσιν* Sapph. 2 v. 6 et 53. 84, A. 68, *χέρσιν* S. 57, *δρύσιν* S. 21, *πόσσι* et *οὔρεσιν* S. 44, 7. 8, si ii versus recte Sapphoni tribuuntur.

6) Greg. C. 610. *τὸ Τρωεὶ καὶ γυναιξὶ κοινὸν Τρώεσσι καὶ γυναι-
σεσι γράφουσι.* — *οὕτως καὶ Αἰάντεσσι καὶ Λαχίτεσσι καὶ ἐπὶ τῶν
ταραπλησίων.* Ita *κίνεσσι* Aeolicum vocatur Scholl. II. a, 4, Et. G.
154, 10, Ann. Ox. I, 241, 12, Tzetz. Epex. 66, 27 et ad Hesiod.
pp. 238. — Eust. 802, 28. *δυνὸν, ἀφ' ἧς τὴν δύεσιν Αἰολεῖς ἐπεξέ-
εινάν,* leg. *δύεσιν.*

4) Voces in $\bar{\epsilon}$, quae apud Atticos in genitivo $\bar{\epsilon}\omega\varsigma$ habent, apud Aeoles ubique $\bar{\iota}$ servant. Leguntur haec exempla: gen. πόλιος Lesb. 2176. 2180 et Cum., unde recte librorum lectio πόλεως Alc. 15. 30 emendata est, κατειρώσιος Cum., παναγύριος 2187, πρυτάνιος 2166. Cum.; dat. πόλι, διαλύσι 2166, contra recentiore orthographia πόλει Lamps., διαλάμπει Cum. cf. §. 15, 4 et §. 17; gen. πολίων Lamps., dat. διαλυσίεσσι Lesb. 2166, acc. κτήσιος Cum.

Nomina in $\bar{\nu}\epsilon$ gen. $\bar{\epsilon}\omega\varsigma$ nunquam contrahuntur, ut ὤκειες S. 1, 10, βροδοπάχειες S. 62.

5) Nomina in $\bar{\eta}\varsigma$, $\bar{\epsilon}\epsilon$, $\bar{\omicron}\varsigma$, quorum genitivus in $\bar{\epsilon}\omega\varsigma$ exit, vulgo non contrahunt, ut πλάθεος Cum., στήθεος A. 29, ξίφεος A. 25, μελιάδεος A. 37. 38, acc. sing. λαθικάδα A. 33, εὐάνθεα S. 67, ἀόλλεες A. 30, παντέλεα Cum. etc. Unicum contractionis exemplum est βέλευς Alc. 7.

Praeterea voces in $\bar{\eta}\varsigma$ interdum $\bar{\eta}$ extra nominativum servant. Quod quum maxime fiat in acc. sing., ut ἀβάκην (vid. nr. 1), reperitur etiam in dat. sing. Δημοσθένη, quem Priscianus I. p. 50 Aeolicum dicit, et Δινομένην A. 43. 73 (vid. §. 14, 3), denique in glossa Hesychii τετραβαρήων, πλίνθων καὶ τάγματα Ἀλκαῖος. Adeo ad neutra in $\bar{\omicron}\varsigma$, metro cogente, hoc translatum est, ut scriberetur τεμένηος παρὰ Ἀλκαίω ἅπαξ χρησαμένω Ann. Ox. I, 342, 1. Eodem tendunt grammatici de dialectis 7), qui Aeolibus tribuunt vocativum Σώκρατε, genitivum Σωκράτου; illud enim e Σωκράτη aut corruptum aut correptione ortum est, hoc a grammaticis fictum videtur, unde alii casus Σωκράτη, Σωκράτην, Σωκράτη explicarentur.

Levi auctoritate neutra in $\bar{\alpha}\varsigma$ apud Aeoles in $\bar{\omicron}\varsigma$ trans-

7) J. Gr. 245, a, Greg. C. 617, Meerm. 662. τὴν δὲ εἰς $\bar{\epsilon}\epsilon$ κλητικὴν τῶν εἰς $\bar{\eta}\varsigma$ ὀνομάτων δίχα τοῦ $\bar{\sigma}$ προφέρουσι. Σώκρατες Σώκρατε, Ἀριστίφανες Ἀριστόφανε, Δημόσθενες Δημόσθενε, καὶ τῶν γενικῶν δὲ πτώσεων τὸ $\bar{\epsilon}$ ἀφαιροῦσι, Σωκράτου, Διομήδου, Σοφοκλῆος λέγοντες.

ire dicuntur⁸⁾, ut κῶας κῶος, unde αῶα; opinio fortasse nata est propter $\bar{a}$ ab Aeolibus in $\bar{o}$ mutatum.

6) Masculina in $\bar{eus}$ apud antiquiores Aeoles testibus grammaticis⁹⁾ in genitivo ἡος habebant, apud recentiores $\bar{iws}$. Secundam illam rationem leguntur in Lesb. 2166, 41. 42 βασιλῆα, 37 ἴθῆας, Alc. 39 βασιλῆος, S. 44 μαλοδροῦπῆες, in Pittaci epistola βασιλῆων. Hujus unicum exemplum est in Lamps. 31 πρέσβεια pro πρέσβηα a nominativo non usitato πρεσβῆς, unde reperiuntur alias πρέσβῆες, πρεσβῆυσι, πρεσβῆως, vid. Buttm. *Ausf. G.* §. 58. s. v. — Forma haec satis mira, quia $\bar{ei}$ ex $\bar{\eta}$ orti, quae mutatio apud Boeotos et Thessalos regnat, in Aeolum Asianorum dialecto hoc unicum est exemplum.

Neque Aeoles vulgare $\bar{e}$ in his formis ignorarunt. Antiquius exemplum est Ἀχιλλῆα A. 39; regnat praeterea haec ratio in titulis Romano tempore scriptis, ut in Cum. ἀρχίρεος, Λαοδικεος, in Lesb. 2184 seqq. εἴρεα, ἀρχί-

8) Tzetz. ad Hesiod. Opp. 61. τὸ κῶας καὶ τὸ ὕδας καὶ τὰ ὅμοια τὰ εἰς $\bar{as}$ Αἰολικῶς μετατρέποντα εἰς $\bar{os}$.

9) Et. M. 189, 29. βασιλῆος Ἰωνικῶς καὶ Αἰολικῶς· ἀλλ' οἱ Αἰολεῖς προπαροξύνουσι Ἀχιλλῆος καὶ βασιλῆος. — Choerob. Bekk. 1194. διὰ τοῦ $\bar{\eta}$ καὶ $\bar{o}$ παρὰ τοῖς ἀρχαίοις Ἰωσιν· οἷον Ἀχιλλῆος, βασιλῆος· ὁμοίως δὲ καὶ παρὰ τοῖς ἀρχαίοις Αἰολεῦσιν· ἀλλ' οἱ Αἰολεῖς προπαροξύνουσι, Ἀχιλλῆος καὶ βασιλῆος· παρὰ δὲ τοῖς νεωτέροις Ἰωσι διὰ τῆς $\bar{ei}$ διφθόγγου καὶ $\bar{o}$ · οἷον Ἀχιλλεῖος καὶ βασιλεῖος· ὁμοίως δὲ καὶ παρὰ τοῖς νεωτέροις Αἰολεῦσιν· ἀλλὰ πάλιν οἱ Αἰολεῖς προπαροξύνουσι Ἀχιλλεῖος καὶ βασιλῆος λέγοντες· παρὰ δὲ τοῖς Βοιωτοῖς διὰ τοῦ $\bar{i}$ καὶ $\bar{o}$ Ἀχιλλῆος βασιλῆος. Mutilata et corrupta in Ann. Ox. III, 236, 25 ex Herodiano leguntur: διὰ τοῦ $\bar{\eta}$ καὶ $\bar{o}$ παρὰ τοῖς Ἀχαιοῖς (leg. ἀρχαίοις) Ἰωσι καὶ Αἰολεῦσιν· οἷον Ἀχιλλῆος· ἀλλὰ καὶ Αἰολεῖς προπαροξύνουσι; corruptius Et. G. 99, 42. Ἀχιλεὸς κοινῶς κατὰ τοὺς Αἰχαιοὺς καὶ Ἰωνας, Αἰολεῖς καὶ Δωριεῖς· Ἀχιλεῖος κατὰ τοὺς νεοὺς Ἰωνας, Αἰολεῖς καὶ Δωριεῖς. — Scholl. Nicand. Ther. 764. Περσεῖος δὲ τὴν γενικὴν εἶπεν ὡς ἀπὸ τῆς Περσεὺς εὐθῆτας, Περσεὸς καὶ Περσεῖος αἰολικῶς, ἀρσενικῶς κλίνας, ὡς βασιλεῖς, βασιλῆος καὶ βασιλεῖος; quae, si accentum tenes, Boeotica sunt; ceterum in Nicandri loco nunc Περσεῖος legitur, olim Περσεῖος.

ροος; Gregorio Cor. p. 605 βασιλεῑ inter Aeolicae diaereses exempla afferenti nihil fere dandum.

Ceterum Atticum duplici ratione est *ισρέως* in Cum. 55 pro antiquo *ἴρηος*, recentiore *εἴρεος*; contractae formae *βασιλῆϋς*, *Ὀδυσῆϋς* vix recte Aeolicae dicuntur. vid. §. 17.

7) Feminina in $\bar{\omega}$ et $\bar{\omega}\epsilon$ in genitivo $\bar{\omega}\epsilon$ habent e grammaticorum testimoniis ¹⁰⁾; nunc non sine libris leguntur *Γυρίνωϋς* S. 66, *Γόργώϋς* S. 73, *Σάπφωϋς* S. 122, *Γέλλωϋς* S. 41 e duplici lectione *Γέλλω* et *Γέλλωϋς* refectum, *αὔδωϋς* a nova voce *αὔδω* pro *αὔδη* (cf. *ἠχη* et *ἠχώ*) Sapph. 1 v. 6; deinde *αἴδωϋς* A. 13 pro *αἰδοϋς* et *ἴδρωϋς* (S. 116) pro *ἰδροϋς* ab *ἰδρῶς*, quod apud Aeoles femininum erat ¹¹⁾. — Accusativus harum vocum $\bar{\omega}\nu$ habebat, ut *Ἡρων*, vid. nr. 1; vocativi reperiuntur *Σάπφοι* vel *Ψάπφοι* et correpta syllaba *Ψάπφ'*, vid. nr. 2. Ceterum Mitylenaci etiam *ἀἰδῶ* dicebant pro *ἀηδῶν* ¹²⁾.

8) Feminina in $\bar{\epsilon}\varsigma$, quae vulgo in declinatione $\bar{\delta}$ assumunt, apud Aeoles eo carere dicuntur ¹³⁾. Inter ex-

10) Choerob. H. Ad. 268, b. *οἱ Αἰολεῖς καὶ Λάκωνες προσθέσει τοῦ ᾠ ποιοῦσαι τὴν γενικὴν· οἷον ἢ Σαπφῶ τῆς Σαπφῶς, ἢ Αἰτωῦ τῆς Αἰτωῦς καὶ δηλοῦσιν αἱ χρήσεις οὕτως ἔχουσαι; sequuntur corrupta fragmenta S. 122, 73 et 66. v. 1. — Male *ἴσα* Aeolicum dicitur in Et. Gud. 196, 14, Ann. Ox. I, 137, 2, idem Ionicum Et. G. 195, 13, Ann. Ox. I, 158, 5.*

11) Ann. Ox. I, 208, 13. *ἰδρῶς· τοῦτο παρ' Αἰολεῦσι θηλυκῶς λέγεται· ἀναδέχεται κλίον ἀκόλουθον θηλυκῶ γένει· ἀδεμ' ἰδρῶς· κακὸς χέεται (leg. ἀ δέ μ' ἴδρωϋς κακχέεται S. 2. v. 13), ὁμοιον τῷ ἠῶς· εἶτα ἡ γενικὴ ἰδρῶς ἀμφοτέρα (leg. ἴδρωϋς ἀμφορα aut potius ὀμφορα) ἀντὶ τοῦ ἰδροῦς ὡς μελάγχρωϋς ἀντὶ μελάγχρουϋς καὶ αἰδῶς ἄξιος (leg. Μέλαγχρος αἴδωϋς ἄξιος A. 13) vid. Mus. Rhen. — De genere testantur etiam Ann. Ox. I, 209, 33. *ἰδρῶς παρ' Αἰολεῦσι θηλυκῶς λέγεται καὶ κλίνεται (ὡς) τὸ ἠῶς*, et Scholl. II. 2, 2 (*ἰδρῶς*) *Αἰολεῖς θηλυκῶς λέγοντες*.*

12) Scholl. Soph. Aj. 623. *ἡ ἀηδῶ κατὰ Μιτυληναίους*, Suid. s. v. *ἀηδῶν καὶ (ἀηδῶ) ἀηδοῦς ὡς Σαπφῶ (Σαπφῶϋς) κατὰ Μιτυληναίους*.

13) J. Gr. 245, a, Meerm. 662. *ἴσα δὲ ἡμῶς εἰς ἰς θηλυκὰ δια τοῦ ᾠ κλίνομεν, αὐτοὶ χωρὶς τοῦ ᾠ λέγονσι, Ἀρτέμιος, Θέτιος, μήνιος*.

empla, quae afferuntur, recte se habere possunt *Θέτιος*, *μάμιος*, quae etiam apud Dores et Iones δ ignorant; vix verum est *Ἀρτέμιος*, quum Doricum sit *Ἀρτάμιος* et in recentioribus titulis Lesbiiis 2172. 73 vulgatum *Ἀρτέμιδι* legatur. Neque enim semper δ ejectum esse, docent *λάκιδες*, *κνιάσσιδες* Alc. 7. 11 etc. — Adeo δ inseritur, ubi aliae dialecti eo carent, ut Sappho dixit *πολυίδριδι*, vid. Scholl. II. γ, 219, neque aliter *ἀμαμάξυδες* vel *ἀμάξυδες*, vid. Choer. Bekk. 1317, Et. M. 77, 3.

Voces in $\bar{\epsilon}$, quae vulgo $\bar{i}$ producunt, apud Aeoles semper fere corripere videntur, quum *κνάμιδες* legatur Alc. 7, *κλαῖς* ultima brevi S. 77 et *κνᾶμιν*, *σφραῖνι* grammaticorum testimoniis vocalem corripere dicantur. vid. not. 3.

9) Voces in $\bar{\epsilon}\gamma\xi$ et $\bar{\nu}\gamma\xi$ apud Aeoles $\bar{\gamma}$ ejicere dicuntur, ut *φόρμιξ*, *φάρυξ* ¹⁴⁾.

Nomen proprium *Δράκων* ¹⁵⁾ apud Aeoles in genitivo *Δράκωνος* aut e varia lectione *Δράκονος*, contra appellativum vulgari ratione *δράκοντος* habere traditur. Altera lectio *Δράκονος* confirmatur fortasse forma *θερῶάπωνος* pro *τεράπωντος*, quam Choeroboscus ex Aeolico poeta tradere videtur. vid. §. 8. not. 48 et nr. 12.

Neutrum *πᾶν* apud Aeoles corripere docent Herod. Ox. II, 290, 5, Choer. Bekk. 1362, Drac. 29, 20 et 85, 1, unde ubique *πᾶν* scribendum est.

14) Tzetz. ad Hes. Opp. 664. (Et. Leid. ap. Gaisf. ad h. l., Phavor. Ecl. 262, a) *ἀποβάλλουσιν οἱ Αἰολεῖς τὸ γ τῶν εἰς τῆξ* (cert. ξ) *ληγόντων, φάρυξ καὶ φόρμιξ λέγοντες*, quibus Phavor. $\bar{\epsilon}\nu\xi$ addit.

15) Choer. Ox. III, 387, 8. (Bekk. 1199) *οἱ Αἰολεῖς Δράκωνος* Bekk. *Δράκονος*) *εἰρήμασι τὴν γενικὴν ἐπὶ τοῦ κυρίου ὀνόματος· ἐπὶ οὐ θηρίου καὶ αὐτοὶ δράκοντος λέγουσι*. Eodem spectare videntur corruptissima apud J. Gr. 245, b. *ὁ ἀνήρ δράκων, ὁ δὲ θῆρ δράκων*

§. 22.

De declinatione anomala.

1) Metaplasmus haud raro in Aeolica declinatione apparere videtur. Et nonnulla quidem, quae eo trahuntur, ut accusativos *Αἴαν*, *πώλυπον*, *σάραπον*, alia ratione supra (§. 21, 1) explicuimus. Certius in declinationem II. transire videntur, quae Aeolica a grammaticis perhibentur¹⁾, *ἄγωνος*, quo Alcaeus usus est, *φύλακος*, unde *φύλακον* Theocr. 29, 38, *μάρτυρος*, *ἐκατόγχειρος*. At praeter *ἄγωνος* reliqua sunt Homericæ; illud vero apud Alcaicum in accusativo *ἄγωνον* repertum esse, Hesychii glossa prodit. Jam suspicio oritur, etiam hanc esse accusativi declinationis III. formam Aeolicam, ante terminationem *ν* vocali interjecto, ut vulgo fit apud Latinos, cf. *ἀγῶνα*, *ἄγωνον*, *agonem*. Similis accusativi forma in infima Graecitate revixit *ἄνδραν* etc. dicente, vid. Lobeck Parall. p. 142.

Non minus metaplasticam, quae videtur, dativi pluralis formam *ῶσσοις* S. 28 ab *ῶσσε* (cf. *ῶσσοισι* Hes. Sc. 426) cum aliis infra (§. 54) comparabimus, unde peculiaris potius tertiae declinationis terminatio quam verus metaplasmus agnosci possit.

2) Alia ratione in declinationem secundam e tertia transire videntur *ἔρωος* et *γέλως*, quae apud Aeoles testibus grammaticis²⁾ *ἔρος* et *γέλος* sonabant, declinationem

1) Phot. Lex. p. 12. *ἄγωνος* κατὰ σχηματισμὸν ἀντὶ τοῦ ὀ *ἀγών* ἀπὸ δὲ γενικῆς ἐσχηματίσθη· οὕτως Ἄλκαϊος ὁ λυρικὸς πολλαῖς ἐχρήσατο. — Hes. *ἄγωνον*, *ἀγῶνα* *Αἰολεῖς*. — J. Gr. 236, a, Leid. 639, Vatic. 689. *τὸν ἀγῶνα ἄγωνον λέγουσιν*. — Greg. C. 591, τὰ ὀνομαστικὰ ὁ μάρτυρος καὶ ὁ φύλακος κλίνουσι. — Scholl. II, α, 402. *ἐκατόγχειρον*, *ἐκατόγχειρα* *Αἰολικῶς*.

2) Meerm. 664. *λέγεται δὲ παρ' αὐτοῖς ὁ ἔρωος ἔρος, καὶ ὁ γέλος γέλος, καὶ κλίνουσιν αὐτὰ ὁμοίως τοῖς εἰς ὃς λήγουσι κυρίως ὀνόμασι*, cf. Greg. C. 608 et J. Gr. 245, b, ubi male *τὸν ἔρωτα ἔρων καὶ τὸν*

secundam sequuta. Nunc ἔρος in libris est S. 20. 79, apud Theocr. 29, 22 metro necessarium, inde etiam S. 33 restituendum. Ceterum ne in his quidem verum metaplasmm inesse persuasum habemus, quanquam nunc non licet rationes nostras probare.

3) Aeolibus non minus tribuitur metaplasmm e decl. I. et II. in tertiam. Sed Homerica et Hesiodica ἰῶκα, ἀλκί, κρόκα, quae huc trahuntur³⁾, potius antiquiores breviores formae sunt, quarum singuli tantum casus servati erant. Et videntur sane Aeoles plura ejusmodi habuisse, ut κίνδυν pro κίνδυνος, quo Aeolici poëtae usi dicuntur⁴⁾, ἀκλαδας, ἀκλαδεύτους Αἰολεῖς, Hesych. Quod e Sapphone inter metaplasmi exempla affertur αὔα ab Apollon. de adv. p. 596, quid sit nescitur, nisi forte cum Nevio ad fr. 114 alia vocis αὔως forma agnoscenda est, quo praeter αὔαν, quod Etymologica in corruptioribus locis (vid. §. 5) Aeolicum dicunt pro ἠῶ, Boeoticum quoque facit ἄας pro ἠοῦς. vid. §. 44.

4) Singula vocabula irregularia praeterea haec notamus :

"Αρης apud Aeoles hanc declinationem habuisse refertur⁵⁾ : "Αρεως, "Αρευος, "Αρευι, "Αρευα, "Αρευ. Et

γίλωτα γέλων. Et. M. 379, 38. ἔρον τὸν ἔρωτα οἱ Αἰολεῖς, ὁ ἔρος, τοῦ ἔρον, τῷ ἔρω, τὸν ἔρον Αἰολικῶς; Aeolica vocantur ἔρον et γέλων a Tzetz. ad Hes. Opp. 412, ἔρον Scholl. Il. a, 469, Eust. 136, 33. 40, Hesych. s. v.

3) Scholl. Il. ε, 299, Ἀρίσταρχος λέγει, ὅτι ἔθος τοῖς Αἰολεῦσιν ἐστὶ λέγειν τὴν ἰωκὴν ἰῶκα καὶ τὴν κρόκην κρόκα καὶ τὴν ἀλκὴν ἀλκα.

4) Choer. Bekk. 1389. κίνδυνῃ, κίνδυνος· οὕτω δὲ ἔφη Σαπφῶ τὸν κίνδυνον· ὁ γοῦν Ἀλκαῖος τὴν δοτικὴν ἔφη τῷ κινδύνῳ (leg. κίνδυνῃ), cf. Et. M. 514, 44 et Gud. 322, 25, ubi commemoratur κίνδυν.

5) Choer. Bekk. 1340. τὰ εἰς εὐς ἀποβάλλουσι τὸ ὑ κατὰ τὴν γενικὴν χωρὶς τοῦ "Αρεως "Αρευος· τοῦτο γὰρ ἐφύλαξε τὸ ὑ παρὰ τοῖς Αἰολεῦσιν οἷον "Αρευος στρατιωτέροις· καὶ πάλιν "Αρευι καθανεῖν καλόν· καὶ πάλιν μίξαντες ἀλλήλοισιν "Αρευα. — Ann. Ox. III, 237, 1 sine dialecti nomine: "Αρευος, "Αρευι· μίξαν δὲ ἀλλήλοισιν "Αρευα· ἢ κλητικὴ "Αρευ δι' ὁ φόβος διακτῆρ.

nominativo quidem Ἄρως Alcaeus usus traditur ab Herodiano ap. Eust. 518, 36 cf. 187, 2 et Ann. Ox. IV, 336, 6; idem Sapphoni fr. 88 e corrupto Ἀρως restitutus est; reliqui casus leguntur in versibus, quos grammatici e poetis Aeolicis afferunt (Alc. 20—23). Minore auctoritate Ἄρηι Aeolicum vocatur⁶) et legitur S. 44; bisyllaba forma opus est Alc. 7, ubi libri Ἄρη et Ἄρως habent, unde Ἄρη verum videtur, quod restituimus etiam A. 24 e librorum ἄρει et ἄροι. Maxime dubia sunt Ἄρως etc.⁷).

γόνυ in plurali habebat γόννα vel γόνα. vid. §. 8, 7. 11.

γυνή apud Alcaeam in vocativo ᾧ γυνή (γύνη) sonabat, teste grammatico in Ann. Ox. I, 102, 12, quod cur nolimus in γόνα mutare, docebimus, ubi de Dorica dialecto disputabimus. — Ceterum γύναικες, ut vulgo, est Alc. 31.

Θέμις gen. Θέμιστος Aeolicum vocatur in Scholl. vulg. Od. β, 70.

μεῖς pro μῆν Aeolicum audit in Scholl. II. τ, 117, Eust. 1179, 19, Suid.; de genitivo μῆνος vid. §. 8, 2. 10.

ναῦς ubique ā servat, gen. ναός A. 11, dat. ναῖ A. 10, dat. pl. νάεσσι A. 79 ex Ann. Ox. I, 298, 17 (Aio-

Inde corrigendus est Choer. Bekk. 1237. τὸ Ἄρης τὸ γινόμενον εἰς εὐς Αἰολικῶς ἐγένετο καὶ διὰ τοῦτο βαρύνεται· οἷον Ἄρως· καὶ ἐφύλαξε τὸν αὐτὸν τόνον καὶ ἐν ταῖς λοιπαῖς πτώσεσιν· οἷον Ἄρως, Ἄρεϊ, Ἄρεα, leg. Ἄρως etc., cf. Diacon. ad Hes. Sc. 88. ἑτέρα εὐθεΐα ἢ Ἄρως καὶ κλίνεται τοῦ Ἄρως καὶ Ἄριος Αἰολικῶς καὶ Βοιωτικῶς. — De nom. Ἄρως praeterea Ann. Ox. II, 286, 17 et corrupte Et. M. 189, 47. Ἀχιλλεύς, Πηλεὺς· τοιοῦτον δὲ τὸ Ἄρης Αἰολικόν, leg. Ἄρως, cui similem corruptelam vid. §. 16. not. 4. De gen. Ἄρως Ann. Ox. III, 233, 19.

6) Et. M. 139, 54, Ann. Ox. I, 28, 21. Ἄρηι κατὰ τοὺς ἀρχαίους Ἰωνικῶς, Αἰολικῶς καὶ Ἀσρικῶς.

7) Greg. C. 607. Ἄρως διὰ τοῦ ὀ μικροῦ κλίνουσιν ὡς παρ' Ὀμήρῳ εὐρῆται καὶ Σοφοκλεῖ. cf. not. 5.

§. 23. De pronomibus et numeralibus. 123

λεῖς νέασσι· κάπιπλεύσειν νέασσιν· Ἀλκαῖος), cf. Et. M. 605, 25, ubi νέασσι Aeolicum dicitur.

Ποσειδῶν apud Aeoles duplicem formam habebat: Ποσειδαν, quod legitur A. 18, et Ποτίδαν⁸⁾.

§. 23.

De pronomibus et numeralibus.

1) Ἐγὼν βαρέως Apollon. de pron. p. 64¹⁾, qui adhibet Sapph. 102; in eodem tamen fragmento apud eundem p. 103 codex ἐγὼ habet, teste Bastio ad Greg. 249, quanquam Bekkerus iterum ἔγῳ edidit. Item legitur in Ann. Ox. I, 162, 5 οἱ Αἰολεῖς ἔγῳ, nec minus ἔγῳ sine ῥ in libris est A. 48. 95, S. 7. 12. 23. 27. 77. 101, metro certum est S. 77, quia ἔγῳ οὐδὲ synizesin patitur.

Gen. ἔμεθεν Apoll. 83 cum exemplis apud S. 89, quibus addas S. 20. Male ἐμεῦ Aeolicum dici videtur a Tzetz. Epex. 93, 20. cf. §. 17.

Dat. ἔμοι βαρέως Apoll. 104, enclitice μοι S. 16 etc.

8) Choer. Bekk. 1413. οἱ μὲν Δωριεῖς Ποτίδαν λέγουσιν ὄξυτόνως, οἱ δὲ Αἰολεῖς Ποτίδαν καὶ Ποσειδαν βαρυτόνως. — Et. G. 476, 59. καὶ παρὰ τοῖς Αἰολεῦσι καὶ Δωριεῦσιν ἔστι διὰ τοῦ ῖ γραφόμενον· ἀλλ' οἱ μὲν Αἰολεῖς βαρύνουσι, τρέποντες τὸ ὀ εἰς ῖ καὶ τὴν τελευταίαν εἰς ᾶν· οἷον Ποτίδαν (leg. Ποτίδαν); cf. item Ποτίδαν Ann. Ox. III, 394, 8. cf. Choer. Ox. II, 253, 23 (διὰ τοῦ ῖ). — Herod. π. μ. λ. 1013. οἱδὲν περισπώμενον ὑπὲρ δύο συλλαβὰς τρέπει τὸ ῖ εἰς ᾶ παρ' Αἰολεῦσιν ἢ Δωριεῦσιν· τὸ δὲ γε Ποσειδάων ἐτράπη· Ποτειδαν γὰρ λέγεται, ubi in addito fragmento (A. 18) rectius Ποσειδᾶν scribitur. Corrupte in Ann. Ox. III, 241, 16. Aeolicum dicitur Ποτίδαν ὄξυτόνως, Doricum Ποσειδαν βαρυτόνως, quum ibidem l. 10 verius Ποσειδᾶν ὄξυτόνως Doricum audiat. Quod Ποσειδάων Aeolicum vocatur a Drac. 76, 19 et cum μουσαίων comparatur, Boeotus spectat. vid. §. 41.

1) Minus recte ἐγὼν scribitur J. Gr. 245, b, Greg. C. 248, Meerm. 664. Corruptissima sunt apud J. Gr. 244, b, ὅταν δὲ ἀντωνυμιῶν ἐκφέρωσι, περισπῶσιν· ἐγὼν, ἐμῶ. cf. Greg. C. 621, Meerm. 662.

Acc. ἐμὲ ab Apoll. 106 omnibus dialectis communis dicitur, sed apud Lesbios haud dubie accentum retrahebat; encl. με.

2) Τὸ, Apollonio tacente, a grammaticis de dialectis Aeolicum vocatur²⁾ et in libris est S. 1 v. 13, Theocr. 29, 7. 8; contra σὺ S. 1 v. 27. fr. 67. 101. — Gen. σέθεν S. 12. 66. 69. — Dat. σοὶ (rectius fortasse σοῖ) Apoll. 104, qui affert S. 7, cf. 20, deinde encliticum τοι teste Apollonio ibidem (κατὰ τὸ ἀπόλυτον διὰ τοῦ τ), qui adhibet S. 91. — Acc. σέ omnibus dialectis communis audit Apoll. 106, et legitur S. 1 v. 2. 9, 2 v. 7, fr. 6. 26. 55, A. 2. 46. Grammatici de dialectis εἰς τὲ Aeolicum afferunt (J. Gr. 244, a, Greg. C. 618), eaque forma eo confirmari videtur, quod Herod. π. μ. λ. 39, 27 corrupto Sapphus fragmento 23, in quo est τε, addit οὐ γὰρ ὁ τε συνδεσμὸς, unde Hermannus pronomem esse colligit. Quanquam igitur Apollonius non memorat τὲ nisi e Dorica dialecto, probabile tamen videtur, encliticam Lesbiorum formam τε sonasse ut τοι. Inde etiam nominativi duplex forma aliquam excusationem habet, quanquam neutra enclitica haberi potest.

3) Gen. Φέθεν Apoll. 98 cum Alc. 6; Dat. Φοῖ Apoll. 106 cum S. 2 v. 1; Acc. Φέ Apoll. 107, unde idem restituimus Alc. 56. De digamma vid. §. 5, 2.

4) Nom. ἄμμες³⁾ Apoll. 119 cum Alc. 10; Gen. ἄμμέων Apoll. 121 ex Alc. 67⁴⁾, praeterea A. 77, S.

2) J. Gr. 244, a et 245, b, Greg. C. 615, 622, Meerm. 661. 664. Male quod in Et. M. 732, 30 per errorem Doricum audit σίγα (pro τύγα) in Ms. Leid. teste Koenio ad Greg. 268. Aeolicum vocatur, quum γα pro γσ vix Lesbiorum fuerit.

3) Theodos. Bekk. 1127, Choer. Ox. II, 217, 14 etc. etc.

4) Apoll. 121, postquam de Dorico ἀμῶν dixit, diaeresi a possessivo ἀμῶν diverso, pergit: ὁμοίως Αἰολεῖς· Ἀλκαῖος· μηδ' ὄνιαις τοι σπλεας ὑμέων παρέχειν, ἐπὶ δὲ τῆς συνάρθραν· πατέρων ἄμμων; apparet pro ὑμέων corrigendum esse ἀμμίων, praesertim, quum de ὑμμίων postea disserat.

81; Dat. ἄμμι et ἄμμιν⁵⁾, quorum illud legitur A. 4. 11. 29. 60, S. 78. 113. Lamps. 5. 8, hoc in Pittaci epistola et recte emendatur pro ἀμῖν S. 27 nec minus A. 86 pro ὕμμιν; longiorem formam ἄμμεσιν ex Alc. 91 affert Apoll. 123. — Acc. ἄμμε⁶⁾ Apoll. 127 cum S. 93; male apud Theocr. 29, 2 in libris est ἄμμες, a Brunckio correctum.

5) Nom. ὕμμες Apoll. 119 cum Sapph. 95⁷⁾. Gen. ὕμμέων Apoll. 122 ex Alc. 77 (ubi cod. ὕμεων); Dat. ὕμμι et ὕμμιν⁸⁾, hoc S. 111; Acc. ὕμμε Apoll. 127 ex Alc. 63, cf. Hes. ὕμμε, ὕμᾶς, ὕμεῖς Αἰολικῶς.

6) Nom. σφεῖς Apoll. 120⁹⁾, Gen. σφείων Ap. 122, Dat. ἄσφι Ap. 126 cum Sapph. 98, Acc. ἄσφε Ap. 128 cum Alc. 92.

5) Et. M. 84, 15. οἱ Αἰολεῖς οὐσιέλλουσι τὸ ἰ καὶ βαρύνουσι καὶ πλεονάζουσι ἕτερον σύμφωνον καὶ οὐσιέλλουσι τὴν ἀρχὴν καὶ μιλοῦσιν αὐτήν; similiter Et. G. 59, 23 (ubi errore Ἴωνες nominantur) et 243, 18. 35; cf. Ann. Ox. I, 5 et 188, 21, Choer. Ox. II, 216, 12, Eust. 1112, 34, Apoll. 123 cum S. 110; deinde Id. 124 (ἄμμιν) παρ' Αἰολεῦσιν ἕνεκα τῆς συντάξεως πολλάκις ἀποβάλλει τὸ ἦ δι' εὐφωμίαν (addit A. 4. 60)· μένει τε ἐπὶ τοῦ ὕμμιν etc. (A. 86), ubi aperte ἄμμιν legendum est, quia de Aeolico ὕμμιν deinceps agitur. Praeterea ἄμμιν Aeolicum dicitur J. Gr. 244, b et 245, b, Greg. C. 662, Meerm. 664.

6) Eust. 47, 30. Αἰολικὸν τὸ ἄμμε ὡς δῆλον ἐκ τῆς βαρυντήσεως καὶ τῆς ψιλώσεως καὶ τῆς τῶν ἀμεταβόλων διπλώσεως. Male ἄμμε πτώσει αἰτιατικῇ Et. G. 45, 18. Homericum ἄμμε nonnulli dualem habebant. vid. Et. M. 84, 8, Gud. 45, 20 et mirum locum in Scholl. A. II. θ, 352.

7) J. Gr. 244, b, Meerm. 662, Porphyrr. de pros. 114.

8) Apoll. 124. de ὕμμι cum S. 111, deinde: ὁμοίως καὶ Αἰολικὰ ἀποβάλλουσι τὸ ἦ καὶ φυλάσσουσι τὴν ἐν ὀνόμασι δοτικῆς πληθυντικῆς οὐνταξιν ἀναδέχονται (cf. Scholl. II. δ, 249). — Eust. 951, 8. ἡ τοῦ ὕμμι ψιλώσις καὶ ὀξυτόνησις (leg. βαρυντ.) καὶ ἡ ἐν αὐτῷ διπλότης τοῦ μῦ καὶ ἡ ἐκκοπή τοῦ ἦ Αἰολέων εἰσίν.

9) Apoll. 120. ἡ σφεῖς οὔτε παρ' Αἰολεῦσιν οὔτε παρὰ Δωριεῦσιν ἀκολουθίαν ἔσχε πρὸς τὰ τούτων πρῶτα καὶ δεύτερα.

7) Reflexivorum compositorum Apollonius duplex genus in Aeolicis poetis agnoscit ¹⁰⁾, alterum ἐν παραθέσει sive ἐν διαλύσει, ubi non vera est compositio, sed pronomen αὐτὸς pronomini personali apponitur, cujus generis affert ἐμ' αὐτὰ S. 102 et ἐμ' αὐτῶ A. 87; alterum ἐν συνθέσει, qualia dicit δ' ἐαὐτῶ A. 88, σαύτῶ A. 89. 90, in quibus veram compositionem eo prodi dicit, quod ε̄ desit, quum in simplicibus id omitti non possit. Igitur in prioribus elisionem agnovit pro ἔμοι αὐτὰ, ἔμοι αὐτῶ, quam non patet, cur noluerit ea quoque conjunctim proferre. De altero genere patet Apollonii sententia in σαύτῶ, quod, nisi vere compositum esset debebat cum, ε̄ i. e. σέ' αὐτῶ pro σέο αὐτοῦ scribi; inde etiam pro δ' ἐαὐτῶ scribendum est δὲ Φαύτῶ, quum praeterea pronomen tertiae personae nunquam apud antiquiores Aeoles digamma abjecisse videatur. vid. §. 5, 3. In Lampsaceno quidem l. 33 legitur παρ' ἐαυτοῖς.

8) Possessiva haec sunt: ἔμος Apoll. 138; τέος Ap. 135 ex Alc. 57 et σὸς ex Alc. 93, cf. p. 138; Φὸς Ap. 136, vid. §. 5. not. 4; ἄμμος et ἄμμέτερος Ap. 144 cum A. 103. 104, hoc etiam Theocr. 28, 16; ὕμμος Ap. 144; σφὸς Ap. 144 e Sapph. 70.

9) Articulus et demonstrativum in nominativo pluralis spiritum asperum in fronte habent, non τ̄, ut apud Dorienses: οἱ Lesb. 2166, 28, S. 85, αἱ S. 25, οἷδε A. 64. — Ab ὄδε Alcaeus habebat τῶνδεων ¹¹⁾ genitivum pluralis ad imitationem dativi τοῖςδεσσι factum.

10) Apoll. 103. καὶ παρὰ τοῖς Αἰολικοῖς ὡς ἐν παραθέσει ἀντιγνώσθη (seqq. S. 102, A. 87, ubi ἐμ' αὐτὰ et ἐμ' αὐτῶ)· ἀλλ' ἐμάχτο τὸ νόον δ' ἐαὐτῶ πάμπαν ἀεῖρεῖ, ἄπερ ἀσίνηθες ἐν ἀπλότῃ μὴ οὐκ τὸ ε̄ προσλαμβάνειν, καὶ ἔτι ὁμοίως (addit Alc. 59. 90, ubi σαύτῶ), πῶς γὰρ τὰ τοιαῦτα σύνθετα τῶν πρώτων ἐν διαλύσει ὄντων; δῆλον οὖν ὅτι ἀνόμαλος ἢ ἀνάγνωσις τῶν πρώτων πρὸς τὰ ἐξῆς.

11) Ann. Ox. I, 253, 19. Ζητοῦμεν καὶ τὸ τοῖςδεσσι πῶς εἰρηται. Καὶ ἄμεινον λέγειν ἐπέκτασιν· τοῦτο μιμούμενος Ἀλκαῖος φησι τῶν δεῶν (leg. τῶνδεων), ὅπερ τινὲς ἀγνοία τοῦ ἀκριβοῦς ἀνέγνωσαν τῶν δεῶν, ἐν' ἧ τῶν δεῖν (i. e. τῶν δεινῶν ab ὁ δεῖνα).

§. 23. De pronomibus et numeralibus. 127

10) Relativum apud poëtas plerumque $\bar{\tau}$ in fronte habet, τὸ S. 1 v. 16, τᾶς S. 77. 81, τᾶν A. 7, τὰ A. 62, et e nostra emendatione τοὶ A. 63; vulgarem formam habet ἄν ut ὡς S. 50. Non minus in antiquiore Lesbiano titulo 2166, 23. 40 ταῖς et τὰ leguntur. Contra in Lampsaceno et Cumaco non sunt nisi vulgatae formae. Eodem spectat, quod Aeoles articulo praepositivo pro postpositivo usi dicuntur ¹²⁾.

11) Pronominum τίς et τις vulgatae formae sunt apud Aeoles in nominativis et accusativis, τῷ S. 89, τίνες A. 64 etc. Contra τίῳ est S. 55, τίοισιν S. 109; adeo grammatici ¹³⁾ Aeolibus nominativum τίος, genitivum τίου adscribunt, vix recte. Nam si comparamus Homericam τέῳ et τέοισιν, soli dativi declinationem secundam secuti esse videntur.

"Οστις legitur in Lamps. 32, S. 2 v. 2, ὅτι S. 1 v. 15 et 110, A. 37, unde recte κῶτι pro κῶτι scribitur S. 1 v. 15. 17; οἵτινες A. 77, ὅτινας S. 53. Accedunt, quae grammatici de ὅτι, ὅτινες testantur (§. 9. not. 3). Quibus comparatis non dubitamus, quin apud Aeoles antiquiores ὅτις et ὅτινες vera sint; non esse enim hanc vocem antiquitus ex ὄς et τις compositum, sed e τις non aliter natam quam ὅπως, ὁπότε etc. e πῶς, πότε, jam supra innuimus §. 4, 5 et §. 9, ubi simul lenem apud Aeoles habere et semper $\bar{\tau}$ duplicare docuimus.

12) Inter numeralia Aeoles ἴα pro μία dixisse traduntur a J. Gr. 245, b, Greg. C. 622, Meerm. 622; et

12) Ann. Ox. I, 406, 11. τῷ μοι ἄρθρον ὑποτακτικὸν ἀντὶ τοῦ προτακτικοῦ (leg. προτ.)· οἱ γὰρ Αἰολεῖς τοῖς προτακτικοῖς ἀντὶ ὑποτακτικῶν χρῶνται· τὸ γὰρ οἴμοι λέγουσιν οὕτως (τοὶ μοι) καὶ ὦμοι τῷ μοι ἀντὶ τοῦ οὐστίνας· τῷ μοι γὰρ μία ἐγένετο μήτηρ. (II. γ, 238). Hinc corruptiores in Etym. Gud. loci p. 532, 4. 13—538, 42 emendandi sunt.

13) Apoll. de synt. 106, 15. τὸ τίος παρ' Αἰολεῦσι τῆς εἰς ὄς εὐθείας ἔτυχε. — Et. M. 752, 12, Gud. 526, 3, Ann. Ox. I, 403, 4. τίς τινός καὶ Αἰολικῶς ἐκβολῇ τοῦ $\bar{\nu}$ τίος· καὶ μετὰ γεται ἢ γενικῇ εἰς εὐθείαν καὶ γίνεται τίος, τίον, τίῳ· οἱ γὰρ Αἰολεῖς βαρυντικοὶ εἰσιν.

legitur οὐδ' ἴαν Sapph. 111, μηδὲ ἴα Lesb. 2166, 7; ta-
men etiam μίαν A. 26 e certissima emendatione.

Alcaeus δένος dixit pro τινός ¹⁴⁾ in fr. 76 καὶ κ' οὐ-
δὲν ἐκ δένος γένοιτο, quasi οὐδείς ex οὐ et δείς, non ex
οὐδὲ εἰς compositum esset. Fortasse hinc manaverunt,
quae grammatici de δείς et δέν pro τίς et τί tradunt ¹⁵⁾,
cf. Lobeck Parall. p. 79.

Numeralium ordinalium declinationem Aeoles ultra
solitos fines extendebant. Ita apud Alc. 96 est εἰς τῶν
δυοκαιδέκων e verissima O. Mülleri emendatione, deinde
A. 26 ex ejusdem certissima conjectura παγίων ἀπὸ πέμ-
πων (de πίσυρες et πέμπε pro τέσσαρες et πέντε vid. §.
6, 1). — Minus insoliti habet δύεσσι pro δυσί. vid. §.
21. not. 6.

De Aeolico τρίτος pro τρίτος vidimus §. 8 not. 24 et
§. 12, 4, quibus adde Hesych. τρίτα, ἢ τρίτη.

§. 24.

De conjugationis ratione communi.

1) Ad repetitionem evitandam hoc ordine de conju-
gatione Aeolica agendum duximus. Primum eas flexio-
nes spectabimus, quae, quum omnibus conjugationis ge-
neribus aut pluribus communes sint, in Lesbiaca dialecto
aliquid peculiare habent; deinde agemus de conjugatione
in $\bar{\omega}$, quae secundum nostram rationem complectitur con-
jugationis in $\bar{\omega}$, quae vulgo vocatur, praesentia, imper-
fecta et aoristos II. a. m., nec minus omnium verborum
omnia futura; tum accedemus ad conjugationem in $\bar{\mu}$,
qua praeter praesentia, imperfecta, aoristos II. a. m.

14) Zenobius in Et. M. 639, 31. τοῦ οὐδείς τὸ οὐδέτερον δὲν χω-
ρις τῆς οὐ παραθέσεως ἔχομεν παρὰ Ἀλκαιοῦ ἐν τῷ ἐνάτῳ· κοῦδὲν ἐκ
δένος γένοιτο.

15) Choer. Bekk. 1362. δέν ὄπερ ἰσοδυναμεῖ τῷ τε; de δείς pro
τίς Et. M. 305, 1 — 639, 17 — 640, 25, ubi additur neutrum δέν,
Et. G. 172, 6, Ann. Ox. I, 133, 29 etc.

verborum in $\bar{\mu}$, quae vulgo dicunt, etiam omnes aoristi I. et II. passivi, nec minus multi aoristi II. a. m. utantur; denique monebimus de aoristis I. a. m. et perfectis. Eodem brevitate studio omnes activi formas, additis aoristis I. II. pass., Objectivi nomine significabimus, Subjectivi contra reliquas medi et passivi formas. Cur haec novaverimus, videsis dissertationem nostram de conjug. in $\bar{\mu}$ §. 1.

2) Augmentum apud poëtas haud raro omittitur: Alc. 12 *κἀθανε*, 92 *σάως*, Sapph. 16 *φαίνεο*, 26 e nostra emendatione *δικαίως*, 32 ex emendatione *ελεν*, 46 *ἔχον* et e nostra emendatione *ἄραυτο* prima brevi, ut 50 *ἄραο* etc.

3) 2 pers. sing. objectivi quod in conjunctivo apud Homerum saepe syllabam $\bar{\theta}\alpha$ additam habet, grammatici ex Aeolica dialecto repetunt¹⁾, raro alios modos commemorant. Et reperitur hujus terminationis rarior usus apud Aeoles: *ἔχεισθα* et *φίλεισθα* S. 89, *ἐθέλησθα* (potius *ἐθέλεισθα*) Theocr. 29, 4, *χαίροισθα* S. 54 e probabili conjectura pro *χαίρουσα*. Plerumque tamen abest.

4) 1 pers. plur. object., si qua fides est libris, $\bar{\mu}\epsilon\nu$ terminationem habebat, ut apud Iones et Atticos, non *μες*, ut apud Dores. Leguntur enim Alc. 7 *ἔσταμεν*, 28 *προκόψομεν*, 32. 33 *πίνωμεν* et *μένομεν*, S. 43 *θεῖμεν*. Dorica dialectus male Aeolicae intermixta videtur in *πέλομες* Theocr. 29, 16; nimis ab omni parte corrupta est Hesychii glossa *ἀγνήκαμες*, *ἠγνοήκαμεν Αἰολεῖς*.

5) 3 pers. plur. temporum primariorum ind. obj. exit in $\bar{\sigma}\iota$, ita ut prius $\bar{\iota}$ cum antecedente vocali in diphthongum coalescat, ut *φαῖσι*, *ῖεσι*, *κρίπτοισι*, *οἰκή-*

1) J. Gr. 243, b. *αἱ προσθέσεις τῆς θ̄α συλλαβῆς ἐπὶ τῶν ἵποτακτικῶν ῥημάτων Αἰολέων εἰσὶν, οἷον εἶπης εἶπρησθα, εὔδης εὔδρησθα*, cf. Greg. C. 581, Meerm. 660, Aug. 670, Vatic. 690. — Auct. *τερ. Ὀμ. διαλ.* 478. Aeolicum dicit *τὸ προστιθέναι τῷ δευτέρῳ προσῆτῳ τῶν ῥημάτων τὸ θ̄α, ὡς τὸ ἔφησθα καὶ εὔδρησθα*.

σοις, κερκίαις, vid. §. 10, 5²). Conjunctivi nulla exempla extant; vix tamen differebāt a forma vulgari.

6) 3 sing. conj. obj. iota subscripto caret etiam in antiquiore titulo Lesbiaco 2166 (I. 31 ἐνδείη), ubi iota in dativis tenetur, quare simili in Doricis titulis more comparato, ubique et in hac persona et in secunda iota subscriptum delendum judicavimus, levi interdum codicum auctoritate accedente, ut ἔλθη legitur A. 66, vid. §. 15, 9.

7) 3 plur. imperat. in Lesb. 2166 sonat I. 18 φέροντον, 28 φυλάσσουτον, 10 κατάγρευτον (quod propter vicinorum cladem minus certum est), 18 ἐπιμέλεσθον. Singularis in his est brevis ultimae vocalis, quam non tulit Boeckhius; omnium tamen apographorum consensu, nisi quod Didotius minoris ceteris fidei φερόντων habet, confirmatur.

8) 1 plur. subject. pro terminatione $\overline{\mu\epsilon\theta\alpha}$ testibus grammaticis³) apud Aeoles $\overline{\mu\epsilon\theta\epsilon\nu}$ habebat; nunc tamen nullum exemplum legitur, sed φορήμεθα Alc. 10, αἰτήμεθα Theocr. 28, 5 metro certa sunt.

9) In 3 plur. optat. subj. $\bar{\nu}$ apud Aeoles in $\bar{\alpha}$ mutatum esse, grammatici⁴) docent, quod satis est credi-

2) Quae Heraclides apud Eustathium 1557, 41. Aeolica dicit *τίθεντι, οἴκοντι* etc., fortasse sunt antiquioris Boeotismi. vid. §. 46.

3) Apoll. de adv. 604, 23. *πάλιν εἰ τὸ $\bar{\alpha}$ εἰς $\bar{\epsilon}$ μεταπέσει, τὸ τῆνικαῦτα πρόσεισι τὸ $\bar{\nu}$ παρ' Αἰολεῦσι· τὸ λεγόμεθα λεγόμεθεν καὶ πάντα τὰ τοιαῦτα.* — Et. M. 559, 30. *οἱ Αἰολεῖς τὸ λεγόμεθα καὶ φερόμεθα εἰς $\bar{\epsilon}$ ποιοῦσι λεγόμεθεν καὶ φερόμεθεν μετὰ τοῦ $\bar{\nu}$ · τὸ γὰρ $\bar{\nu}$ ἐφελκυστικόν;* item cum iisdem exemplis Macrob. II. p. 310 ed. Bip. et Scholl. Theodos. ap. Bekk. ad Apoll. de synt. p. 353. — Temere in Exc. Paris. p. 681. *τυπτόμεθα* exemplum *παρρηπτώσεως Αἰολικῆς* datur.

4) Et. M. 258, 50. *ἐπὶ τοῦ ἐντικεῦ τρίτου προσώπου τῶν πληθυντικῶν — οἱ Αἰολεῖς τρέπουσι τὸ ἀμετάβολον εἰς $\bar{\alpha}$ — φρασαίατο καὶ γενοίατο;* sic Et. G. 557, 21 de *πειθοίατο* et *φρασαίατο*, Ann. Ox. I, 148, 32 de *πλωίατο* (sic), *πυθοίατο, κεχαροίατο, μαχοίατο*. Et. M. 611, 51. *ἔδεδιότο ἀντὶ τοῦ ἔδεθεντο Αἰολικῆ τροπῆ τοῦ $\bar{\nu}$ εἰς $\bar{\alpha}$.*

bile, quanquam exempla, quae afferunt, fere omnia sunt HomERICA, ut *πειθοίατο*, neque nunc ulla hujus formae exempla leguntur praeter *πέξαισι* Theocr. 28, 23. Minus fortasse recte etiam Ionicum *ἐδεδίατο* hac Aeolica mutatione explicatur, quanquam simile est *κίασι* Alc. 73, Theocr. 29, 3.

§. 25.

De conjugatione in $\bar{\omega}$.

1) Praesentium formatio non differt a ceteris dialectis. Unum memorabile est *πάνω* pro *πίνω*, unde *πάνεις* legitur Alc. 43, *πάνην* (e librorum lectione *πονείν* a nobis restitutum) A. 12. Quum enim hoc verbum duplicem radicem habeat *ΠΟ* et *ΠΙ*, ab hac vulgo praesens *πίνω* et aoristus II. *ἔπιον* derivetur, Aeoles ab illa et aoristum ducebant (vid. §. 26 not. 15) et praesens.

2) In futuris verborum λ , μ , ν , ρ Aeoles $\bar{\sigma}$ addidisse, grammatici ingenti consensu testantur¹⁾. Nullum tamen hujus generis exemplum nunc legitur, sed *ἐμμενέω* est in Lesb. 2166, 24, *σπολέω* pro *σταλέω*, *στελέω* (ut *κτανέω*, *κτινέω*) Sapph. 23 (cf. §. 12, 2) neque in aoristo I. horum verborum $\bar{\sigma}$ tenetur. vid. §. 8, 2. — Exempla grammaticorum fere omnia aut vulgata sunt vel HomERICA, ut *ῥρω*, *κέρω*²⁾, aut etymologiarum causa saepe ineptissimarum ficta³⁾, ut paucis reliquis *φθέρω*, *σπέρω*,

1) Eust. 23, 13. *Αἰολεῖς δὲ καὶ τοὺς τῆς πέμπτης* (verborum λ , μ , ν , ρ) *περισπωμένους μέλλοντας βαρύνουσι καὶ διὰ τοῦ ᾠ ἐκφέρουσι σπέρω γὰρ φασι καὶ κέρω καὶ φθέρω*. Saepe haec regula ad singula exempla repetitur.

2) *ῥρω* Scholl. II. α , 10, *Lex. de spir.* 229, *Ann. Ox.* I, 360, 28; *ᾠρω* Scholl. II. β , 55, *κέρω*, *κίρω*, *κίλω*, de quibus omnibus ingens testimoniorum cumulus vel ex Etymologicorum indicibus colligi potest.

3) *ἀέρω*, unde *ἀερόπικος*, *Et. M.* 20, 46, *Gud.* 11, 28, *Ann. Ox.* I, 36; *δέρω*, unde *βύρσα*, *Et. M.* 217, 11, *Gud.* 102, 22;

quo accedant levissima Phavorini (Lex. s. v. ἀμετάβολα) auctoritate etiam κίνσω, νέμσω, vix fidem habere liceat. Et ipsi grammatici satis indicant ⁴⁾, propter accentum gravem, quo differunt κέρσω et κερῶ, se illa futura ex Aeolica dialecto repetere.

Post breves vocales $\bar{o}$ in futuro duplicatum putaveris, ut in aoristo I. vid. §. 9, 1; neque tamen exemplum aliquod reperitur praeter ἔσσομαι, cujus alia est ratio, vid. ibid.; contra $\bar{o}$ omissum est in ἀρχέην in titulo Cumaeo l. 17, si recte infinitivus futuri habetur.

Mero sphalmate futurum contractum, ut πεσεῖται, Aeolicum pro Dorico vocatur apud Eust. 129, 23.

3) Reduplicatio, quam aoristi II. saepius in Homericis dialecto habent, ab Aeolibus repetitur ⁵⁾, et reperitur sane ἐκλειάθοντο Sapph. 44. Vix tamen ea ratio latius patebat, quam apud Homerum.

4) De 2. 3 personis indicativi praesentis et futuri, ut vulgo in εἰς et εἰ exeuntibus, supra disputavimus. §. 14, 4.

In optativo aoristi II. longior forma ἀγαγοίην Sapphoni tribuitur ⁶⁾, neque minus λαχόην, quod Aeolicum

θέρσω, unde θεροίτης et θάρσος, Et. Or. 74, 12, Et. M. 442, 3, Gud. 12, 36 etc.; μέρσω, unde ἄμερσε, Et. M. 82, 9; τιτάνω, unde τινάσω, Et. M. 759, 9, Gud. 530, 25; τέλω, unde τέλωρ, Et. M. 751, 30 etc.

4) Et. M. 548, 19. Αἰολικῶς κέρσω ὡσπερ ὄρω ὄρῶ ὄρσω· οἱ γὰρ Αἰολεῖς βαρυντικοὶ ὄντες οὐκ ἄλλο πλεονάζουσιν ἀλλ' ἢ τὸ $\bar{o}$; item Ann. Ox. I, 356, 26. cf. not. 1.

5) Tryph. παθ. λεξ. §. 12. (ἡ ἀναδίπλωσις) πλεονάζει παρά τε Ἰωσι καὶ Αἰολεῦσιν· οἷον κάμωσι κεκάμωσι, λάχωσι λελάχωσι etc. Ita Scholl. V. II. θ, 352 et ν, 332 etiam κεκαδίσομαι et κεκλόμενος anadiplosiasmo Aeolico explicant, adeo ἐκέκραξα Et. M. 535, 52 et κερουεσσάμενος (e corrupta lectione in Hesiodi loco) Tzetz. ad Hes. Opp. 33.

6) Scholl. A. II. ξ, 241. ὁμοιον τῷ ἰοίην καὶ ἀγαγοίην παρά Σαπφοῦ καὶ πεπαγοίην παρ' Εὐπόλιδι — εἰκότως ἐβαρυντονήθη τὸ ἐπισχοίης ὡς Αἰολικὸν ex Alexandro Cotiaeo.

vocatur in Et. M. 558, 28, legitur S. 8 e *λαχοίην* certa emendatione restitutum. vid. §. 16, 2. In praesenti brevior forma legitur, *δαύοις, χαιροίσθα* S. 53. 54. — In 3 plur. non differunt a vulgata ratione *ἐμμένοιεν* Lesb. 2166, 14, *φέροιεν* Sapph. 10, unde *ἐπαισαν*, quod Aeolicum vocatur a Phavor. Ecl. 172, 24, ad Boeotos referendum videtur.

Infinitivum objectivi in $\bar{\eta}\nu$ exire supra docuimus §. 14, 1, ut *φέρην, ἐπιδύσην, εἶπην*. Male a nonnullis Homericis infinitivi in $\bar{\epsilon}\mu\epsilon\nu\alpha\iota$ ab Aeolibus derivantur⁷⁾; grammatici inducti videntur verborum in $\bar{\mu}\epsilon$ infinitivis Aeolicis, ut *θέμεναι*. Neque magis Aeolicum fuerit *ἀπαλακήμεν* apud Theocr. 28, 20.

Subjectivi persona secunda plerumque non contrahitur: *γίγνεο* S. 63, *ἦρε* S. 1 v. 15, *φαίνεο* S. 16, *μεγαλύνεο* S. 86. Contractionis exempla *οἶχη* S. 59, *ἔσση* A. 89 propter metrum incertum non valde certa sunt, certior synizesis *κεισῆαι* S. 69; certum *ἐγένεω* apud Theocr. 29, 17.

5) Verba vulgo contracta apud Aeoles plerumque conjugationem in $\bar{\mu}\epsilon$ sequuntur (vid. §. 26); formae non contractae ad Ionicae dialecti rationem, praeter *ποιέονται* Alc. 35, non leguntur nisi apud Theocritum 28, 11. 14 *φορέοισι, φιλέει*, 29, 3. 9. 19. 31 *φιλείην, φιλέοντα, δοκίεις, νοέοντα*. Nam conjunctivi *συντελέη* Cum. 30 alia ratio esse videtur (vid. §. 26, 7), et *ἀρκέην* Cum. 17 infinitivum futuri putamus. — Peculiare est Lesbii, quod interdum verborum in $\bar{\epsilon}\omega$ brevem vocalem producant. Grammatici⁸⁾ hujus generis *ἀδικήω* afferunt e Sapph. 1 v. 20, *ποθήω* ex Aeolico poëta (S. 115).

7) *χολωσῆμεναι* Scholl. A. II. a, 78 et Tzetz. Epex. 119, 6; *ἰλθέμεναι* Ann. Ox. II, 368, 15. cf. Et. G. 568, 32.

8) Et. M. 485, 41. (Gud. 294, 38.) *οἱ Αἰολεῖς τὰ τῆς πρώτης συζυγίας διὰ τοῦ ἠ προφέρουσιν ἀδικήω. Ὠψα τ' ἀδικήη* (cod. Dorv. Ὠψαφ'): — *ποθέω ποθήω· καὶ ποθήω καὶ μάχομαι* (Gud. *μάχομαι*). οὕτως οὖν *καλῶ, παρὰ μὲν Ἴωσι καλέω, παρὰ δὲ Αἰολεῦσι καλήω*, unde *καλήζω* derivant; *καλήω* etymologiae causa fictum videtur. —

Paucas formas contractas, quae in poetarum Aeolicorum libris leguntur, vitium traxisse, postea demonstrare studebimus (§. 26, 13).

§. 26.

De conjugatione in $\bar{\mu}$.

1) Conjugatio in $\bar{\mu}$ apud Aeoles Asianos multo latius patet, quam in notioribus dialectis, unde factum est, ut antiqui nonnulli grammatici omnia verba in $\bar{\mu}$ ex hac dialecto repetere vellent¹⁾. Nam hanc flexionis rationem non solum paucorum verborum praesentia, imperfecta et aoristi II. sequuntur, deinde aliorum verborum nonnulli aoristi II., denique omnes aoristi passivi, sed etiam verba contracta²⁾ fere semper, vocali stirpis finali producta, ut φίλημι, δοκίμωμι pro φιλέω, δοκιμώω.

Herod. π. μ. λ. 43, 28. de verbis in $\bar{\eta}\bar{\omega}$ · και παρ' Αιολεῦσι ἐπὶ τῶν ὑπὲρ δύο συλλαβᾶς· ἀδικῆω, ποθήω.

1) Theodos. Bekk. 1045. τινὲς ἐνόμισαν τὰ εἰς $\bar{\mu}$ πάντα τῆς 'Αιολίδος εἶναι διαλέκτου· πολλὴ γὰρ ἐστὶν παρ' αὐτοῖς ἢ εἰς $\bar{\mu}$ κατάληξις γέλαιμι γὰρ φασὶ και ἀσυνέτημι. — Ann. Ox. IV, 340, 6. εἰς $\bar{\mu}$ ὑπέλαβόν τινες Αἰολικὰ εἶναι, ἐπειδὴ πολλὰ παρ' αὐτοῖς εἰς $\bar{\mu}$ σκοῦνται εἰς $\bar{\mu}$ · τὸ γὰρ γελῶ γέλαιμι λέγουσι και τὸ δοκιμῶ δοκίμωμι, ubi multis deinde haec sententia oppugnatur, (similiter apud Herod. in H. Ad. 206, b, brevius a Theodosio). — Eust. 1613, 18. οὕτω φασὶ και ἀπὸ τοῦ $\bar{\omega}$ τὸ Αἰολικὸν φημί· διὸ βαρύνων ὁ Τυραννίων φῆμι γράφει βάρυτόνως Αἰολικώτερον· οἷον φῆμι γὰρ οὐδὲ κατανεῦσαι, neque aliter εἰμὶ deinde ex Aeolica dialecto derivatur.

2) Heraclid. ap. Eust. 1613, 16. ἐνιοὶ τῶν Αἰολικῶν μετατιθέντες ἐν πρώτῃ και δευτέρᾳ συζυγίᾳ τῶν περισπωμένων (verbis in $\bar{\alpha}\bar{\omega}$ et $\bar{\epsilon}\bar{\omega}$) τὸ ($\bar{\omega}$) εἰς ἡ ποιούσι ῥήματα εἰς $\bar{\mu}$ πλεονασμῶ τῆς $\bar{\mu}$ συλλαβῆς ἐπιτέλους, qui in eo errat, quod etiam verba in $\bar{\alpha}\bar{\omega}$ transire in $\bar{\eta}\bar{\mu}$ dicit. — Ann. Ox. IV, 340. οἱ Αἰολεῖς τὴν εἰς $\bar{\omega}$ περισπωμένην ποιούσιν εἰς $\bar{\mu}$; ibid. 341, 19. οὐδέποτε παρὰ τοῖς Αἰολεῦσιν ἀπὸ βαρύνων γίνονται τὰ εἰς $\bar{\mu}$, ἀλλ' ἀπὸ τῶν περισπωμένων· οἷον ἐλευθερῶ ἐλευθερῶμι, δοκιμῶ δοκιμῶμι, γελῶ γέλαιμι. — Apoll.

2) Verba barytona similem mutationem apud Acoles pati posse, negant grammatici insigniores²⁾. Quibus confisi dum haud cunctanter *φέρεις*, quod legebatur S. 45, pro participio haberi posse negamus, dubitationem tamen aliquam movet *ἀχνάσθημι*, quo Alcaeus usus dicitur³⁾; nam pro *ἀχνάζω* id positum esse, docet Hesychii glossa *ἀχνάζει, ἄχθεται, μισεῖ, ψέγει*, nec verbum *ἀχναζέω* fingere licet. Accedit *ἀρυτήμενοι*, quod apud Alc. 38 conjectura, si sensum spectes, egregia reposuit Bergkii, quanquam etiam inde dubitatio nascitur, quod *ἀρύτω* pro *ἀρύω* Atticum dicitur ab Heraclide ap. Eust. 32, 26. cf. 1216, 63. Si tamen verum est, simillimum videtur Homericum *ἀλιτήμενος* (Od. δ, 807), quod metri causa pro *ἀλιτόμενος* positum est ut *τιθήμενος* pro *τιθέμενος* et *ἐλαφηβόλος* pro *ἐλαφοβόλος*; igitur *ἀρυτήμενος* quoque metrica productione pro *ἀρυτόμενος* esset. Jam vero suspicari licet, e simili forma *ἀχνασθήμενος* Herodianum male

de synt. p. 92. καὶ παρὰ Ἀλκαίω, οἱ περὶ Ἀπίωνα τὸν μόχθον τὸ Κυλλάναις ὁ μέδεις ἐν ῥήματος συντάξει ἤκουον, οὐ παραδεχόμενοι μετοχὴν τοιαύτην ἐκ βαρυτόνου ῥήματος, εἶγε τῆς τοιαύτης λήξεως οὐκ ἔχονται (αἱ) κατὰ τὸ κοινὸν ἐκ βαρυτόνων οὐσαι ῥημάτων. ἀλλὰ καὶ πρὸς τὸ τοιοῦτον ἐδείκνυτο, ὡς καὶ περισπώμενον εἶη ῥῆμα τὸ μεδῶ, ἐνθεν καὶ τὸ Δωδώνης μεδέων, ἀφ' οὗ τὸ μέδημι ὡς οἴκημι, καὶ εἴη ἡ μεδέουσα (leg. μέδεις) συνοῦσα μετοχῇ κατὰ τὸ ὀκόλουθον. καὶ τῆς γραφῆς συνηλέγχοντο, οὐκ οὔσης ποτὲ διὰ τοῦ εἰ (leg. εἶ) κατὰ πᾶν δευτέρον πρόσωπον παρ' Αἰολεῦσιν.

Minus accurate alii regulam tradunt, sed genuina exempla addunt: Greg. Cor. 619. τὰ εἰς $\bar{\omega}$ καταλήγοντα παρ' ἡμῖν εἰς $\bar{\mu}$ ποιοῦσιν, οἷον νοῶ νόημι, φιλῶ φίλημι; pejus J. Gr. 245, a et Meerm. 664. τὰ εἰς $\bar{\omega}$ καταλήγοντα ῥήματα παρ' ἡμῖν ἔνια ἀντὶ ὀριστικῶν ἐντικτὰ ποιοῦσιν· οἷον νοῶ νόημι, φιλῶ φίλημι (J. Gr. νόημι, φίλημι). Alia exempla vide in not. 1 et in sequentibus.

3) Et. M. 181, 44. ἀχνάσθημι κακῶς παρὰ Ἀλκαίω· ἐστὶν ἄχω, παράγωγον ἀχάζω, ἀχάζημι, καὶ τροπῇ τοῦ ζ̄ εἰς $\bar{\sigma}$ καὶ $\bar{\delta}$, πλεονασμῶ τοῦ $\bar{\nu}$ ἀχνάσθημι· οὕτως Ἡρωδιανὸς περὶ παθῶν. Etymologia pessima; ἀχνάζω ab ἄχνα descendit, ut ἀθερίζω, ejusdem fere significationis, ab ἀθήρ.

praesens ἀγνάσδημι finxisse (cf. not. 17 de ἐρρέντι ab ἐρρώ).

3) Perfectum οἶδα conjugationis in $\bar{\mu}$ terminationes assumpsisse refertur ut οἶδημι⁴⁾, neque hoc a grammaticis ad οἶσθα explicandum fictum esse, quanquam nunc non legitur nisi vulgaris forma οἶδα, Hesychii glossa indicat γοἶδημι (i. e. Φοἶδημι) ἐπίσταμαι. Accedit quod optativus εἰδείην, praeteritum ἦδεα, ἦδησθα, ἦδη a praesenti εἶδημι descendere videntur, εἰκέσαν ab εἰκήμε etc., unde ē stirpi adjectum in indicativum transmigrasse non mirum videtur.

4) Objectivi praes. ind. 1 pers. sing. ut vulgo in $\bar{\mu}$ exit, φᾶμι S. 81, ἔμμι (nr. 14). Maxime quaeritur de vocali, quae est ante hanc terminationem. Nulla dubitatio est de verbis in $\bar{\eta}\bar{\mu}$, quorum pleraque a vulgatis in $\bar{\omega}$ descendunt. Grammatici talia afferunt γῆλημι, νόημι, μέδημι, οἴκημι, ἀσυνέτημι, quanquam his formis conjugationis tantum rationem significant (vid. not. 1. 2). Accedit praeterea αἴνημι⁵⁾. Apud poetas leguntur κάλημι Sapph. 1 v. 16, γῆλημι 79, ὄρημι 2 v. 11 (quo spectat Hesychii corrupta glossa ὄρημαι, ὄρῶ) cf. Ion. ὄρέω. vid. §. 13, 3. Male Heraclidem scribi jubere φιλεμμι, πόθεμμι, supra docuimus §. 8, 9. — Quorum stirps in $\bar{\omega}$ exit, e plerisque testimoniis⁶⁾ $\bar{\omega}\bar{\mu}$ habent, ut δοκίμωμι,

4) Et. M. 618, 55. οἶδα Αἰολικῶς οἶδημι λέγεται· τὸ δεύτερον οἶδης· καὶ κατ' ἐπέκτασιν οἶδησθα, καὶ συγκοπῇ οἶσθα; item Ann. Ox. I, 331, 34 (corr. 68, 21) et IV, 365, 4.

5) J. Gr. 245, b, Meerm. 664, Greg. C. 622. τὸ ἐπαινω αἴνημι; Tzetz. ad Hes. Opp. 681 (ubi ipsum αἴνημι legitur) αἰνω καὶ κατὰ παραγωγὴν Ἀττικὴν (leg. Αἰολικὴν) αἴνημι, cf. Addend.

6) Ann. Ox. I, 377, 24, IV, 341, 15, Herod. H. Ad. 206, a. παρὰ τοῖς Αἰολεῦσι πολλὰ εὐρίσκονται ὑπερβαίνοντα τὰς τρεῖς συλλαβὰς, οἷον ἐλευθέρωμι δοκίμωμι, ut recte primo loco scribitur, in ceteris ἐλευθερῶμι δοκιμῶμι; corrupte in H. Ad. 206, a. scriptum est δοκίμῶμι, ὃ ἐστὶν Αἰολικόν, τὸ σημαῖνον τὸ δοκιμάζω. cf. not. 1. et Hesych. δοκιμῶμαι, δοκῶ καὶ οἶομαι leg. δοκίμωμι. Ad eadem verba spectat Herod. π. μ. λ. 23, 15, ubi praeter δίδωμι nullum

ἐλευθέρωμι pro δοκιμῶ, ἐλευθερόω. Tamen etiam *δίδοιμι* Aeolicum vocatur ⁷⁾, et in Sapphus fr. 111, quod in antiquo papyro servatum est, *δοκίμοιμι* liber praebet. Quomodo satis antiquo tempore haec dubitatio oriri potuerit, ipse ille grammaticus indicat, 2 sing. *δίδοις* a *δίδοιμι* derivans. In Aeolica enim dialecto multae horum verborum formae diphthongum offerebant, ut 2. 3 sing. praes. *δίδοις*, *δίδοι*, 3 plur. *δίδοισι*, part. *δίδοις*, *δίδοισα*, unde proclivi errore eadem in prima persona inesse credebatur, cui certiora testimonia et verborum in $\bar{\eta\mu}$ analogia $\bar{\omega}$ vindicant. — Quae $\bar{\alpha}$ in fine stirpis habent, a grammaticis magno consensu in $\bar{\alpha\iota\mu}$ exire traduntur ⁸⁾, ut *ἴσταιμι*, *κίχραιμι*, *γέλαιμι*, *πλάναιμι* pro *γελᾶω*, *πλανᾶω*. Nunc unicuique *φᾶμι* legitur Sapph. 81, et hanc terminationem $\bar{\alpha\mu}$ analogia verborum in $\bar{\eta\mu}$ et $\bar{\omega\mu}$ postulat, neque alia comparare licet, in quibus $\bar{\alpha\iota}$ apud Lesbios est pro vulgari $\bar{\eta}$, Dorico $\bar{\alpha}$, ut *ἴσταιμι* esset pro *ἴστημι*, *ἴσταμι*. vid. §. 15, 3. Igitur, quanquam iidem grammatici, qui recte de verbis in $\bar{\eta\mu}$ et $\bar{\omega\mu}$ praescribunt, de $\bar{\alpha\iota}$ diphthongo affirmant, eundem tamen errorem agnoscimus, unde alii *δίδοιμι*, *δοκίμοιμι* finxerunt. Nam diphthongus etiam hic in iisdem formis erat, *ἴσταις*, *ἴσται*, *ἴσταισι* part. *ἴσταις*, *ἴσταισα*, unde facile grammatici de prima persona colligere poterant, ut apud eos juncta leguntur *γέλαιμι*, *γέλαις*, *γέλαι*. Errorem fortasse adjuvabat *πάλαιμι*, cujus

---

verbum in $\bar{\omega\mu}$ exire docens addit: *νῦν γὰρ τοὺς Αἰολεῖς παραινοῦμεθα*, i. e. Aeolica verba in $\bar{\omega\mu}$ nunc omittimus.

7) Scholl. A. II. τ, 270. *διδόισθα· οἱ μὲν βαρνονοῦσιν ὡς Αἰολικὸν ἀπὸ τοῦ δίδοιμι, δίδοις, δίδοισθα ὡς τίθηθα*.

8) Ann. Ox. IV, 341, 5. *παρὰ δὲ τοῖς Αἰολεῦσιν εὐρίσκονται διφθόγγω παραληγόμενα· οἷον ἴσταιμι, κίχραιμι, γέλαιμι διὰ τῆς $\bar{\alpha\iota}$ διφθόγγου*, cf. Herod. H. Ad. 206, b. — Heraclid. ap. Eust. 1613, 22. *ὅσα τῶν εἰς $\bar{\mu}$ τῇ $\bar{\alpha\iota}$ διφθόγγω παραλέγονται, οἷον τὸ γέλαιμι καὶ τὰ λοιπὰ, τῆς Λεσβίων ἔχονται διαλέκτου*. — Herod. π. μ. λ. 23, 26. *Αἰολεῖς πάλαιμι καὶ γέλαιμι φασὶ καὶ πλάναιμι*. — De *γέλαιμι* cf. not. I. 9.

meminit Herodianus (not. 8), in quo, quia pro *παλαιῶ* positum est, diphthongus locum tuetur. Neque tamen nihil potest pro diphthongo disputari. Verba enim derivata in *εω*, *αω*, *οω* antiquitus iota consonans intermedium habuisse, ut Sanscrita denominativa exeunt in *ajami*, alio tempore probare studebimus; inde *ī* in *γέλαιμι*, *πλάναιμι*, *δοκίμοιμι* haesisse suspicari possis; neque tamen haec ratio cadit in *ἴσταιμι*, *δίδοιμι*, et adversatur verborum in *ἦμι*, diphthongum certius respicientium, analogia. Quare nolumus huic suspicioni aliquid tribuere.

5) In secunda persona plerumque vulgata terminatio *ς* reperitur, raro *θα* additur. vid. §. 24, 2. Tertiam personam apud Aeoles non in *σι* exisse, sed secundae *ς* abjecto formatam esse, grammatici⁹⁾ docent. Non plane tamen Aeoles plenior formam ignorasse, docet *ἦσι* apud Sapph. 48 pro Alcmanico *ἦτι*. Male autem Heraclid. ap. Eust. 1613, 28 *φάτι* Aeolicum dicit pro *φησι*.

Difficilior est quaestio de vocalium mutatione. Res maxime patet in iis verbis, quorum stirps in *ā* exit; grammatici enim non solum Aeolica *γέλαις* et *γέλαι* tradunt, sed etiam diserte monent, in his iota non esse subscriptum, sed genuinam diphthongum efficere¹⁰⁾.

9) Ann. Ox. IV, 352, 14. οἱ Αἰολεῖς ἀποβολῆ τοῦ ὀ ἐπὶ τούτων τὰ τρίτα ποιοῦσιν· οἶον τίθης τίθη, ἴσθης ἴσθη, δίδως δίδω, ζεύγνως ζεύγνω, quae repetuntur fere p. 353, 26; exempla ceterum non sunt vere Aeolica. — Ibid. 340, 28. τὰ Αἰολικὰ ἀποβολῆ τοῦ ὀ ποιοῦσι τὰ τρίτα, οἶον γέλαιμι, γέλαις, γέλαι. — Herod. H. Ad. 206, b. οἱ Αἰολεῖς τῶν δευτέρων προσώπων τὸ ὀ ἀποβάλλοντες ποιοῦσι τὰ τρίτα· οἶον γέλαις, γέλαι. — Theodos. Bekk. 1045. Αἰολεῖς ὁμοίως τοῖς εἰς ὦ καὶ τὰ εἰς *μι* κλίνουσι, γέλαιμι, γέλαις, γέλαι λέγοντες.

10) J. Gr. 244, a. τῆς δευτέρας συζυγίας τῶν περισηπόμενων τὸ ἰ ἐπὶ δευτέρου καὶ τρίτου προσώπου ἀνεκφώνητον ὃν παρὰ τοῖς ἄλλοις διαλεκτοῖς ἐκφωνεῖται· οἶον βοᾷς, βοᾷ; similiter Greg. C. 590, Meerm. 661, Aug. 671, Vat. 690, ubi leguntur γελᾷς, γελᾷ et νικᾷς, νικᾷ. At ἐκφωνεῖσθαι et ἀνεκφώνητον eum, quem diximus, sensum habere et male in exemplis diaereseos signa appingi docent Nevius ad Sapph. p. 31 et Giesius p. 212.

Inde apud Sapph. 1, 19 $\lambda\alpha\tilde{\iota}\varsigma$ e Seidleri conjectura dedimus pro $\mu\alpha\iota\varsigma$, i. e. Dorice $\lambda\tilde{\eta}\varsigma$, deinde fr. 93 $\delta\pi\tau\alpha\iota\varsigma$ pro $\delta\pi\tau\tilde{\alpha}\varsigma$ et pro $\delta\acute{\alpha}\mu\eta\eta\sigma\iota$ Alc. 72, quod alii metri causa in $\delta\acute{\alpha}\mu\eta$ correxerant, $\delta\acute{\alpha}\mu\eta\alpha\iota$. — Nam grammatici (not. 9) exempla $\tilde{\iota}\sigma\tau\eta\varsigma$, $\tilde{\iota}\sigma\tau\eta$ nullam auctoritatem habent.

Non minus a verbis in $\bar{\omega}\mu\iota$ Aeolicum traditur $\delta\acute{\iota}\delta\omega\iota\varsigma$ ¹⁷), leguntur $\chi\alpha\acute{\iota}\nu\omega\iota\varsigma$ Alc. 42, $\sigma\tau\epsilon\phi\acute{\alpha}\nu\omega\iota$ in Cum. 32. 47, Lamps. 18. 23. — Male se habent grammatici $\delta\acute{\iota}\delta\omega\varsigma$, $\delta\acute{\iota}\delta\omega$ ⁹).

Verborum in $\bar{\eta}\mu\iota$, si eandem analogiam servant, secunda et tertia persona in $\bar{\omega}\epsilon\epsilon$ et $\bar{\epsilon}\tilde{\iota}$ exeunt, neque aliter tertia legi solet, ut $\phi\acute{\iota}\lambda\epsilon\iota$ S. 1, 22, $\tilde{\alpha}\gamma\gamma\epsilon\iota$ S. 2, 14 etc., nisi quod libri circumflexum praebent. Adversatur tamen Apollonius, secundam personam unquam apud Aeoles $\bar{\epsilon}\tilde{\iota}$ habere negans, et in libris sunt $\phi\acute{\iota}\lambda\eta\sigma\theta\alpha$ S. 89, $\mu\alpha\tau\tilde{\eta}\varsigma$ Theocr. 29, 15 et $\phi\omega\rho\tilde{\eta}$ ibid. v. 29 in uno codice pro $\phi\omega\rho\tilde{\epsilon}\tilde{\iota}$; nam grammaticorum $\tau\acute{\iota}\theta\eta\varsigma$, $\tau\acute{\iota}\theta\eta$ ⁹) et $\omega\tilde{\iota}\delta\eta\varsigma$ ab $\omega\tilde{\iota}\delta\eta\mu\iota$ ⁴) non multum auctoritatis habent¹¹). At Apollonium non recte de secunda verborum in $\bar{\omega}$ persona iudicasse, supra demonstrare studuimus (§. 14, 4), neque hic $\bar{\eta}$ pro $\bar{\epsilon}\tilde{\iota}$ verius Aeolicum iudicari, analogia docet. Nam $\tau\acute{\iota}\theta\epsilon\iota\varsigma$, $\tilde{\iota}\sigma\tau\alpha\iota\varsigma$, $\delta\acute{\iota}\delta\omega\iota\varsigma$ ex antiquissimis formis $\tau\acute{\iota}\theta\eta\sigma\iota$, $\tilde{\iota}\sigma\tau\alpha\sigma\iota$, $\delta\acute{\iota}\delta\omega\sigma\iota$ iota transposito nata sunt, neque minus $\tau\acute{\iota}\theta\epsilon\iota$, $\tilde{\iota}\sigma\tau\alpha\iota$, $\delta\acute{\iota}\delta\omega\iota$ ex antiquissimis $\tau\acute{\iota}\theta\eta\tau\epsilon\iota$, $\tilde{\iota}\sigma\tau\alpha\tau\epsilon\iota$, $\delta\acute{\iota}\delta\omega\tau\epsilon\iota$, nisi quod haec $\bar{\tau}$ finale abjecerunt. vid. quae advocavimus §. 14, 4. Quare non dubitavimus $\phi\acute{\iota}\lambda\epsilon\iota\sigma\theta\alpha$ restituere.

6) In duali Aeolicum dicitur $\pi\omega\acute{\iota}\eta\tau\omega\upsilon$ ¹²), iusta forma, quanquam Aeolibus dualis abjudicatur. — Tertiae pluralis terminationem $\bar{\omega}\iota$ ex $\bar{\nu}\omega\iota$ natam esse supra docuimus (§. 10, 5), cujus exempla sunt $\tilde{\iota}\epsilon\iota\sigma\iota$ S. 9, $\epsilon\pi\acute{\iota}\rho\acute{\omicron}\mu\beta\epsilon\iota\sigma\iota$ S. 2 v. 11 (a $\rho\acute{\omicron}\mu\beta\eta\mu\iota$ pro $\rho\omicron\mu\beta\acute{\epsilon}\omega$), $\phi\alpha\acute{\iota}\sigma\iota$, $\delta\acute{\iota}\psi\alpha\iota$

11) $\chi\epsilon\tilde{\eta}$, quod legitur Alc. 4. 29, S. 33, non esse ab origine verbum, sed nomen, docuimus in diss. de conj. in $\bar{\mu}$ p. 17.

12) Et. M. 23, 12. $\pi\alpha\rho\acute{\alpha}$ $\text{A}\iota\omicron\lambda\epsilon\tilde{\iota}\omega\upsilon\sigma\iota\omega\upsilon$ $\tilde{\alpha}\eta\tau\omega\upsilon$ (Hom. II. ϵ , 5) $\acute{\omega}\epsilon$ $\pi\omega\acute{\iota}\eta\tau\omega\upsilon$.

σι, A. 26 a *δίψαμι* pro *διψάω*, *χόλαισι* A. 10 a *χόλαμι* pro *χαλάω*. Neque dubium est, quin a *δίδομι* descendere *δίδοισι*.

7) **Conjunctivi** pauca exempla servata sunt. Legitur *θέω* Sapph. 72 et 110¹³), cum quo conspirat *συντελέη* in Cum. 30. Contracta forma est in Lamps. 35. 36 *ἀναγραφῆ* et *ἀνατεθῆ*. Restituimus *φῆ* Alc. 66 pro *φοῖ* (ubi, quod alii voluerunt *φῆ*, debebat *φαῖ* esse); nam ne *φᾶ* exspectes, conferas Doricum *ἐπιβῆ* in tabulis Heraclensibus.

Optativi ab Heraclide hae formae traduntur: *φιλίην*, *νοείην* (Eust. 1756, 10) et *φιλείη*, *φρονείη* (ibid. 1787, 42); legitur *θεῖμεν* Sapph. 43.

8) **Imperativi** 2 pers. sing. plenior formam servavit in *σᾶθι* S. 28 et fortasse *σύμπωθι*¹⁵); plerumque *θῖ* mittebatur testibus grammaticis¹⁴), qui Aeolica vocant *κέντη*, *ῖστα*, *πῶ*, hoc e poëta (Alc. 105) afferentes, ut fortasse *μύρω* et *δίδω*¹⁵). Praeterea leguntur *κίνη* S.

13) Et. M. 449, 32. *θειόμεν* derivat a *θῶ*, *θῆω* καὶ παρὰ Σαπφοῦ· ὅτινας γὰρ ἐν *θῆω* etc. (S. 72); minus accurate Scholl. L. II. π, 437. *θειώ*, *θῆσω* Αἰολικῶς.

14) Tzetz. ad Hes. Opp. 664 de Aeolica dialecto: καὶ ἡ γραφέται τὸ κέντη καὶ τὰ ὅμοια προστακτικά; item Et. Leid. ap. Gaisf.

τρη
ad h. l., nisi quod *κέντη* scriptum est. — Et. G. 283, 40. οἱ Αἰολεῖς μιμοῦνται τὰ εἰς ῶ καὶ ποιοῦσιν ἀπὸ τοῦ ῖστω τὸ προστακτικὸν ῖστα καὶ ῖστη; Et. M. 348, 9 de *ἔξει* pro *ἔξιθι*: οὕτω καὶ ἀπὸ τοῦ εἰς μι σχήματος Αἰολικὸν καὶ Ἀττικὸν· οἶον ῖστη ἀπὸ τοῦ ῖσταθι καὶ ἐμπλήθη ἀντὶ τοῦ ἐμπίπλαθι, in quibus *ῆ* pro *ᾶ* non est Aeolicum.

15) Et. M. 698, 51 de *πῶ* — ἐστὶ δὲ καὶ ῥῆμα παρὰ Αἰολεῦσιν· οἶον χαῖρε καὶ πῶ: — ὅπερ λέγεται ἐν ἑτέρῳ *σύμπωθι*, τρίτη συζυγίας ἐστὶν, ὡς *μυρῶ*, *δίδω*, *πῶ*· ὅταν γένηται *πῶθι*, ἐπαύξησθαι ἐστὶν ὡς *ζῆθι* καὶ *ζῶθι*. In his *σύμπωθι* ex alio ejusdem poëtae (Alcaei) carmine petitum videtur; deinde *μύρω* et *δίδω* scribendum est, ut sint imperativi, quos in eodem carmine lectos fuisse suspicamus, in quo erat *χαῖρε καὶ πῶ*. Nam si grammaticus hoc voluisset, imperativum *πῶ* descendere a verbo *πῶ* (pro *πόω*), ut *μυρῶ*, *δίδω*, elegisset exempla tertiae contractorum conjugationis vulgo

42, quod e duplici lectione *κίνει* et *κενή* composuimus, *ὑμάρτη* Theocr. 28, 4, *αλλη* Th. 29, 20, *δάμνα* S. 1, 7.

Deinde *ᾠδήτω* e libro restituimus Alc. 33; denique *κατάγρευτον* in Lesb. 2166, 10 est tertia pluralis. vid. §. 24, 7.

9) Infinitivus stirpium unius syllabae in $\bar{\mu}\alpha\sigma$ exit, ut *ὀνθέμεναι* Cum. 53, *ἀπυθόμεν(α)ι* Lesb. 2166, 40 (ubi pro $\bar{\alpha}$ est lacuna). cf. *ἔμμεναι* nr. 14.

Stirpes plurium syllabarum in $\bar{\nu}$ exeunt. Leguntur ab aoristis passivi in Cum. 8. 34 *ὀντέθην*, 19 *γενήθην*, 46 *στεφανώθην*, 48 *εἰσενέχθην*, 51 *ἐντάφην*, Alc. 28 *μεθύσθην*, quod etiam fr. 12 e conjectura pro *μεθύσκειν* repositum est, *ὀμνάσθην* Theocr. 29, 26 pro *ἀναμνησθῆναι*. Non minus verborum, vulgo contractorum, in $\bar{\eta}\mu$ infinitivus testibus grammaticis in $\bar{\eta}\nu$ exit *βαρυντόνως* ¹⁶⁾ et leguntur in Cum. 25. 29 *ἐπαινῆν*, *κάλῆν*, Alc. 10. 11 *ἀσυνέτην*, *ἄκλῆν*, Sapph. 14 *προτέρῆν*, unde *ξυνοῖκῆν* pro *ξυνοικεῖν* S. 27 correctum est. — Non aliter a verbis in $\bar{\alpha}\mu$ descendunt *νίκαν* Alc. 86, *συνεραῖν* Theocr. 29, 32 (rectius *συνέραν*), a verbis in $\bar{\omega}\mu$ *κατείρων* (pro *καθιεροῦν*) et *στεφάνων* Cum. 6. 29, denique *διδῶν* (potius *δίδων*) Theocr. 29, 9. — Male grammatici de dialectis partici-
πια γέλαις, *ὑποῖς* pro infinitivis venditant ¹⁷⁾.

adhibita, ut *χρυσῶ*, *ὄρθῶ*; desideraretur praeterea Aeolicae formae *πῶ* pro *ποῦ* explicatio.

16) J. Gr. 245, a, Greg. C. 619, Meerm. 663. *τὰ εἰς εἰν καταλέγοντα ἀπαρέμματα αὐτοὶ διὰ τοῦ ἡν ἐκφέρουσι βαρυντοῦντες, οἷον φιλεῖν φίλην, καλεῖν κάλην* (J. Gr. *φίλην*, *κάλῆν*).

17) Heraclid. ap. Eust. 1756, 12. (*Αἰολεῖς*) *τὰς μετοχὰς αὐτῶν εἰς εἰς προφέρουσι, φιλεῖς καὶ νόεῖς λέγοντες ἀντὶ τοῦ φιλῶν καὶ νοῶν. Id. ibid. 1787, 40 de φιλεῖς et φρόνεῖς. Et. M. 20, 25. οἱ Αἰολεῖς τὴν αἰὼν μετοχὴν καθὰ ποιῶν καὶ φιλῶν αἰεὶ λέγουσιν ὡς φιλεῖς καὶ ποιεῖς· καὶ ἡ εὐθεῖα τῶν πληθυντικῶν αἰέντες, ἡ γενικὴ αἰέντων ὡς ποιέων· οὕτω Φίλων εἰς τὰ ῥηματικά αὐτοῦ. — Ann. Ox. I, 327, 4. τὸ ὄρῳ δευτέρας μὲν ὡς πρόδηλον ἀλλὰ καὶ πρώτης ὡς δῆλον ἐκ τῆς Αἰολίδος διαλέκτου, ὡς γὰρ ἀπὸ τοῦ οἰκῶ ἡ μετοχὴ· καὶ τίς ἐπ' ἐσχατιαῖσιν οἰκεῖς· οὕτω ἀπὸ τοῦ ὄρῳ· ἀλλ' ᾧ πάντ' ἐφορεῖς Ἄλια. — De*

10) Participium verborum in $\overline{\eta\mu\iota}$ a vulgata forma (accentu excepto) non discedit, ut *τίθεις* Alc. 27. Eam rationem etiam verba vulgo contracta sequuntur testibus grammaticis ¹⁷⁾, qui Aeolica dicunt *φίλεις*, *νόεις*, *φρόνεις*, *ποίηις*, e poetis Aeolicis afferunt *οἴκεις* A. 58, *εφόρεις* A. 70, *μέδεις* A. 2; idem legitur e conj. pro *μεδέεις* A. 40, neque minus *όρεις* in Pittaci epistola, *φόρεις* a S. 45 e duplici lectione *φέρων* et *φέρεις* excussimus; deinde sunt in Cum. 13 *στοίχεις* et *προσμέτρεις*. — In genitivo *φίλεις* sonasse *φίληντος*, consentaneum est, et testatur Philo de Aeolico *ποιέντων* ¹⁷⁾; Aeolica praeterea videtur Hesychii glossa *ἀπαλέντες*, *ἀμελοῦντες* (cf. *ἀπαλείν*, *ἀμελεῖν*) ab *ἀπάλημι* pro *ἀπαλέω* ab Aeolico *ἄπαλος*. Nunc tamen in poetarum reliquiis libri nusquam genuinam formam servarunt. Apud Sapph. 1, 11 plurimi libri *διωήντες* tenent, alii *δινεῦντες*, *δινωήντες*. Illud satis antiquum videtur et iis, nisi fallor, grammaticis debetur, qui $\overline{\eta}$ non correptum in his verbis Aeolibus proprium putabant. vid. nr. 12. At non minus apud Aeoles quam apud reliquos Graecos longas vocales in his formis corripi (cf. diss. de conj. in $\overline{\mu\iota}$ p. 10) et exempla supra allata indicant et imperativus *κατάγρενον* a *κατάγρημι* (§. 24, 7) in Lesb. 2166, 10; unde haud cunctanter *δίνεντες* restituimus. Deinde contracta forma *μοχθεῦντες* apud Alcaeum 10 in Heraclidis libris est, ubi Cocondrius *μογέοντες* habet; deinde *μαρτυρεῦντας* Alc. 95 ex Et. M.; denique Alc. 5 *ἐπαινέοντες* (quatuor syllabarum) et in Aristotelis et in Plutarchi libris legitur. At reputantibus nobis, quam facile obscuriores formae *μόχθεντες*, *ἐπαινεντες* in notiores *μοχθεῦντες*, *ἐπαινέοντες* abire potuerint, dum nunquam, quia hoc aegre

μέδεις vid. Apoll. de synt. p. 92 (not. 1). — Addimus hic Et. M. 377, 19. *ἐρρέντι παρὰ Ἀλκαίῃ ἀπὸ τοῦ ἐρρῶ ἢ ἐρρῶ περιπωμένον· ἢ μεταχθὴ ἐρρῆις ἐρρῆντος· καὶ ὡς παρὰ τὸ ἐθίλοντος ἐθιλοντι, οὕτως καὶ παρὰ τὸ ἐρρῆντος ἐρρῆντι.* Derivatio ab *ἐρρέω* vera videtur, quam formam praesentis indicat etiam futurum *ἐρρήσω*, quamquam nunc ignoratur.

fiabat, οἰκῶν pro οἰκεις etc. scriptum legitur, et quum incerta omnino sit vocalium $\bar{\epsilon}\bar{\upsilon}$ Aeolica in $\bar{\epsilon}\bar{\upsilon}$ contractio (§. 17), apparet omnes illas formas contra ceterorum analogiam pugnantes damnandas esse. Theocritea φιλεῦντα, καλεῦντος minus licet tentare.

Femininum sicut δάμεισα S. 28 a δάμεις etc., ita a φίλεις esse debet φίλεια. Et recte Sapph. 76 e bonis libris legitur μάτεισαι a μάτμηι, ματέω, ubi plerique μάτοισαι habent; item recte Nevius S. 2, 3 e meliorum librorum corrupta lectione φων. σαῖς (all. φωνουσαῖς) φωνείσας scripsisse videtur et S. 5 οἰνοχόεισα pro vulgato οἰνοχοοῦσα. Fortasse etiam apud Theocr. 28, 3 pro θαρσεῦσ' (cod. Vat. θάρσοισ') antiquitus erat θάρσεισ'.

A stirpibus in $\bar{\alpha}$ exeuntibus recte derivantur κίρραις A. 27. 33, et γέλαισας, S. 2, 5, quod e corrupta librorum lectione γέλαις bene restituerunt; denique a stirpe in $\bar{o}$ δοῖσαι S. 70. vid. §. 10, 2. 3.

Praeterea de participiis verborum vulgo contractorum apud Aeoles in $\bar{\epsilon}\bar{\iota}\bar{\varsigma}$, $\bar{\alpha}\bar{\iota}\bar{\varsigma}$, $\bar{o}\bar{\iota}\bar{\varsigma}$ exeuntibus, ut φίλεις, γέλαις, ὄρθοις testimonia leguntur apud grammaticos de dialectis, ita tamen corrupta, ut infinitivi pro participiis nominentur ¹⁸⁾.

18) J. Gr. 245, a. τὰ δὲ ἀπαρέμματα ῥήματα ποιῶσιν ἀπὸ τῶν εἰς $\bar{\omega}\bar{\nu}$ ληγόντων μετοχῶν· τὰ καταλήγοντα εἰς $\bar{\epsilon}\bar{\iota}\bar{\nu}$ αὐτοὶ εἰς $\bar{\epsilon}\bar{\iota}\bar{\varsigma}$ μεταβάλλουσι· νοῶν νοεῖν νόεισι· φρονῶν φρονεῖν φρόνεισι· καλῶν καλεῖν κάλεις, ὅταν δὲ ἀπαρέμματα παρ' ἡμῶν λήγη εἰς $\bar{\alpha}\bar{\nu}$, αὐτοὶ εἰς $\bar{\alpha}\bar{\iota}\bar{\varsigma}$ μεταβάλλουσι· γελᾶν γέλαις, πεινᾶν πειναις. Τὰ δὲ εἰς $\bar{\omega}\bar{\nu}$ καταλήγοντα ἀπαρέμματα αὐτοὶ διὰ τῆς οἰς ἐκφέρονται· ὀρθοῦν ὄρθοις, γυφοῦν γύφοις, χρυσοῦν χρυσοῖς. Ταῦτα δὲ πάντα βαρυντόνως προφέρονται. — Prioribus omissis neque minus ultimis de accentu, reliqua fere eadem leguntur in Meerm. 664 cum exemplis γελᾶις, ὕφοις, et in Greg. Cor. 619, ubi exempla scribuntur γελᾶις, πεινᾶις, ὕφοις, ὀρθοῖς, χρυσοῖς. — Veram horum testimoniorum rationem primus perspexit Nevius ad Sapph. p. 31. Corruptela maxime patet in Joanne Grammatico, qui antea recte monet de infinitivis φίλην, κάλην (vid. not. 16), qua inconstantia intellecta reliqui, quae de in-

11) Praeteriti paucae formae servatae sunt. A verbis vulgo contractis Aeolica vocantur ἐφίλην, ἐνόην et ἐφίλη, ἐνόη¹⁹). Inde ἐστεφανηπλόκην pro vulgata forma reposuimus S. 112; leguntur praeterea ἐκύκα S. 26, σάως A. 92 et e nostra emendatione δικαίως S. 26 (pro δικαίω). In 3 plur. saepe brevior forma, ut ἔβαν, Aeolica vocatur, cujus quum apud Aeoles Asianos nullum exemplum reperiatur, contra ἐστάθησαν S. 25, ἦσαν et ἔσσαν S. 82, A. 71 longiorem terminationem servent, Boeotica dialectus intelligenda videtur, cui brevior forma alibi diserte adscribitur. vid. §. 46, 4.

12) In subjectivo Aeoles nihil singulare habent, nisi quod verba contracta etiam hic verborum in $\bar{\mu}$ rationem sequuntur, longam, ut decet, vocalem ubique servantia. Exempla grammatici afferunt ποιῆμαι et νόημαι, πώληται, ἐκαλήμην et ἐνοήμην (rectius -μαν), καλήμενος,

finitivis in $\bar{\epsilon}\epsilon$ Joannes habet, omiserunt. Antiquus vero grammaticus, unde haec omnia manarunt, ita, quod Nevius ex aperta apud Joannem confusione bene intellexit, participiorum formas descripserat, ut diceret, participia in $\bar{\omega}\bar{\nu}$, si vulgo infinitivus esset in $\bar{\epsilon}\bar{\nu}$, apud Aeoles in $\bar{\epsilon}\epsilon$ exire, si infinitivus in $\bar{\alpha}\bar{\nu}$, participium in $\bar{\alpha}\bar{\epsilon}$, si ille in $\bar{\sigma}\bar{\nu}$, hoc in $\bar{\sigma}\bar{\epsilon}$, quam sententiam faciliore quam Nevius emendatione restituimus, primis Joannis verbis in hunc modum mutatis: τὰς δὲ εἰς $\bar{\omega}\bar{\nu}$ ληγούσας μετοχὰς ἀπὸ τῶν ἀπαρεμφάτων ἡμάτων ποιοῦσι· τὰ καταλήγοντα etc.

19) Heraclid. ap. Eust. 1408, 3. φιλω ἐφίλην, νοῶ ἐνόην καὶ τὰ ὅμοια Αἰολικά. Et. M. 23, 4. Αἰολεῖς ἐφίλη διὰ τοῦ ἦ — καὶ κατ' Αἰολεῖς ἄη. — Auct. π. ὅμ. δ. 47, 8. καὶ ἐπὶ τοῦ παρατατικοῦ χρόνου τὰ τρίτα πρόσωπα λήγοντα παρὰ τοῖς ἄλλοις εἰς τὴν εἰ δίφθογγον διὰ τοῦ ἦ παρὰ τοῖς Αἰολεῦσιν ἐκφέρεται, ὡς ἐπὶ τοῦ ἐφίλη, ἐνόη.

20) Methodius in Et. M. 56, 50. ἀλαλύκτημαι derivat ab ἀλυκτῶ, οὐ παράγωγον εἰς $\bar{\mu}$ ἀλύκτημι· οὐ παθητικὸν Αἰολικῶς ἀλύκτημαι· ἐκείνοι γὰρ οὕτω ποιῆμαι καὶ νόημαι λέγουσι — ἐπεὶ ὁ ποιητὴς πολλάκις Αἰολικοῖς χρῆται καὶ μάλιστα ἀκαχήμενος καὶ ἀκάχμενος. Item in Ann. Ox. I, 77, 14, nisi quod male νόσημαι pro νόημαι, deinde ἀνήμενος pro ἀκάχμενος; utrumque corruptum est; restituere licet ἀλαλήμενος, quod maxime placet, aut ἀήμενος aut ὀνήμενος. —

νοήμενος, φοβήμενος, denique φίλησθαι 21). — Nunc ejusmodi leguntur φορήμεθα A. 10, αἰτήμεθα Theocr. 28, ὅ (yulgo αἰτεύμεθα), imperativus ἄρησο S. 27 ex emendatione nostra (libri ἄρησον), ποτήμενα Theocr. 29, 30, unde etiam πότη S. 20 e πότηαι contractum videtur. Contractam formam libri tuentur in ὠρχεῦντο S. 73, ubi non minus ὠρχηντο restituendum videtur. In titulo Lesbio 2166, 20 ἀμφισβατημένων participium praesentis habemus et l. 30 potius (ὁ)μολογήμενα i. e. ὁμολογούμενα quam cum Boeckhio ὠμολογημένα suppleto restituimus.

A stirpibus in $\bar{\alpha}$ haec leguntur: ἀσάμενοι A. 28, μυνάμενος A. 69, ἔραται indic. S. 101, ἄρασο S. 50, quae vera lectio e codicum varietate erui videtur, unde ipsi S. 46 e conjectura ἄραντο scripsimus pro ἀράσαντο. — Stirpium in $\bar{\omega}$ nulla forma legitur.

13) Verba vulgo contracta apud Lesbios semper fere verborum in $\bar{\mu}$ flexionem assumere, satis docent, quae attulimus. Juvat tamen, ut quaevis dubitatio evanescat, omnia paucis nunc repetere. Primum plurima sunt, in quibus certissima ea ratio Aeolibus propria valet, ut in prima persona φίλημι, δοκίμωμι etc., in secunda et tertia γέλαις, γέλαι, in tertia pluralis ῥόμβεισι,

Ann. Ox. I, 362, 25. τὸ Ἰωνικὸν πωλεῖται, τὸ Αἰολικὸν πωλῆται. — Heraclid. ap. Eust. 1432, 3. Αἰολικῶς γὰρ τὴν ὠν δίφθογγον παρατέλειτον οὖσαν ἐν τοῖς τοιοῦτοις εἰς ἡ μετατιθέασιν, οἱ καὶ τὸ ἐκαλούμενη καὶ ἐνοούμενη καὶ ὅσα ὅμοια τῆς πρώτης συζυγίας τῶν περισπωμένων ἐκαλήμενη καὶ ἐνοήμενη λέγουσι καὶ ἐπὶ μετοχῶν καλήμενος καὶ νοήμενος. — Et. M. 182, 48. ἄχρους καὶ τροπῆ Αἰολικῆ τῆς ὠν δίφθογγου εἰς τὸ ἡ, ὥσπερ τὸ φοβούμενος φοβήμενος γίνεται ἀχρῆς. — Scholl. II. ζ, 268 de accentu loquens: τὰ γὰρ τοιαῦτα διζήσθαι, φίλησθαι ὑποφαίνει Αἰολικὸν χαρακτῆρα.

21) Grammatici, quaecumque verba in $\bar{\mu}$ apud Homerum ἡ servant, ex Aeolica dialecto derivare solent, ut ἀλάλημαι, ἀνάχημαι, διζήμεαι, ὀνήμενος, adeo τιθήμενος, vid. praeter ea, quae in not. 20 attulimus, Scholl. II. ε, 24, τ, 335, Od. μ, 284, Et. M. 45, 51—56, 23; Ann. Ox. I, 87, 30. (ἄητον) τροπῆ τοῦ ἔ εἰς ἡ Αἰολικῶς ὡς τὸ διζήμενος διζήμενος καὶ τιθήμενος τιθήμενος.

δίψαισι, in imperativo *κατάγρευτον*, in participiis *οἴκεις* etc., in subjectivi formis *φορήμεθα*, *ποτήμενος* etc. — Contra paucissima sunt, quae haud dubie verborum in $\bar{a}$ flexionem tenent, nec si accurate quaerimus plura, quam *ποτέονται* A. 35 et quae peculiari Aeolum more η pro $\bar{e}$ habent, *ποθήω*, *ἀδικήεις*, vid. §. 25, 5; de aliis formis non contractis vid. l. l. Formae contractae aut ita in libris reperiuntur, ut meliores veriora teneant, ut S. 2 v. 11 *βομβεῦσιν* pro *ρόμβεισι*, S. 1 v. 11 *δινεῦντες*, Theocr. 28, 5 *αἰτεῦμεθα*, aut facillimis [mutationibus] emendari possunt, ut *μοχθεῦντες*, *ἐπαινεόντες*, vulgare *οἰνοχοῦσα* in *μόχθεντες*, *ἐπαινεντες*, *οἰνοχόεσσα* (nr. 10), *ᾠρχεῦντο* S. 73 in *ᾠρχηντο*. Quae collata et emendationes subinde tentatas satis excusant et docent eas formas, quae (accentu neglecto) etiam contractione natae esse possint, ut *φιλεῖ*, *χαυνοῖς*, *κίνη*, *καλῆν*, *νικᾶν*, *στεφανῶν*, *ἐφίλη*, *ἐκύκα*, *ἀσάμενος* etc., potius ad conjugationem in $\bar{m}$ cum reliquis referenda esse.

14) Verbi substantivi hae formae traduntur: Praes. *ἔμμι* (§. 8, 3), *ἔστι*, ut vulgo; de 3 plur. *ἐντί*, quam Heraclides Aeolicam dicit, vid. §. 46. — Imperativus subjectiva forma utitur in *ἔσσο* S. 1, 28. Inf. *ἔμμεναι* (§. 8, 3), quae forma metro postulante etiam S. 78 pro *εἶναι* restituta est; nec minus antiquam lectionem *ἔμμεν* ᾠνηρ S. 2, 2 revocavimus pro *ἔμμεν*, quia nunquam infinitivus in $\bar{m}$ exit. — Participii masculinum semper sonat *ἔων*, *ἔοντος*, ut saepe in Lesb. 2166, Cumaeo et Lampsaceno legitur, praeterea Sapph. 27. Femininum *εὔσα* e libris legitur S. 27 (olim *οὔσα*) et Theocr. 28, 16 (cod. Par. *ἔσαν*, Mediol. *εἰσαν*). Quae forma non minus nobis suspecta est, quam *θαρσεῦσα* et similia. Si qua fides est Heraclidi 22) habenda, Aeoli-

22) Heraclid. ap. Eust. 1797, 45, postquam de Aeolicis optativis *φιλεῖη*, *φρονεῖη* et participiis *φιλεῖς*, *φρόνεις* dixit: *μήποτε οὖν καὶ τὸ εἶη ῥῆμα Αἰολικόν ἐστὶν ἀπὸ τῆς εἰς μετοχῆς, ἧς κλίσις παρὰ τοῖς ποιηταῖς εἰπὼν φυλάττεσθαι παράγει χρῆσιν ἐξ Ἀλκμᾶνος τὸ ἔστι*

cam dicenti participii formam εἰς, ἔντος, quanquam solum Alcmanem auctorem habet, femininum εἶσα analogiam servaret. Res tamen nimis est incerta. Praeteriti 1 sing. ἔον apud Alcaeam legebatur teste Heraclide ap. Eust. 1759, 28; 2 sing. ἦσθα Theocr. 28, 17; 3 sing. ἦν S. 57 et olim 1 v. 15. 16; 3 pl. ἦσαν S. 82 et ἔσσαν A. 71. — De futuro ἔσομαι vid. §. 9, 1.

15) Ex aliis irregularibus verborum in $\bar{\mu}$ formis commemoramus κέαι Alc. 73, Theocr. 29, 3 (pro κείνται), deinde formam, quam vulgo syncope explicant, χύτο S. 39, cf. §. 19, 1.

§. 27.

De perfecto et aoristo I.

1) Reduplicationem in perfecto Aeoles saepius quam reliqui Graeci iis stirpibus, quae $\bar{\pi}$ vel $\bar{\pi}$ in fronte habent, addidisse videntur, quum Sappho fr. 30 dixerit πεπετέρυγμαι, et κέκτημαι quoque atque πέπταμαι ex Aeolica dialecto repetantur¹⁾. — Alia ratione reduplicatio apud Aeoles apparet in μέμορθαι pro εἴμαρθαι, vid. §. 3 not. 25, quae forma non ignoratur a recentioribus poetis, cf. Buttm. *Ausf. Gr.* ed. II. p. 241. — Omissio reduplicationis, ut βλήσθαι, vix recte πάθος Αἰολικὸν vocatur a Tryphone παθ. λεξ. §. 21.

2) Objectivi indicativi flexio, quantum intelligere licet, non differt a vulgata ratione, ut πέπονθα S. 1, 15, σύννοια S. 102 etc. — De οἶδημι pro οἶδα vid. §. 26, 3.

παρέντων μνᾶστιν ἐπιθέσθαι, οὐ κατ' ἔξαρον τοῦ ὀ ἀπὸ τοῦ παρεόντων, ἀλλ' ἀπὸ τοῦ εἰς ἔντος Αἰολικοῦ. cf. p. 1756, 14.

1) Et. M. 662, 32 (cf. Ms. Reg. ap. Koen. ad Greg. 638 et Zonar. s. v. πέπταμαι) ex Herodiano περι παθῶν: πέπταμαι Αἰολικῶς· οἱ γὰρ Αἰολεῖς εἰώθασι προστιθέναι σύμφωνον, ὥσπερ τὸ ἐπετερύγμαι πεπετέρυγμαι. — Id. 501, 27. κέκτημαι λέγει ὁ Ἡρωδιανὸς ὅτι κατὰ πλεονασμὸν τοῦ $\bar{\pi}$ Αἰολικῶς.

Infinītivus in $\bar{\eta}$ exit, ut *ἐπιτεθειωρήκην* Cam. 17, *τεθνάκην* S. 2 v. 15, quod e *τεθνακέμεναι* natum videtur, ut *φάρην* e *φερέμεναι* etc. (§. 14, 1).

Participium grammatici in $\bar{\omega}$ n, gen. $\bar{\omega}$ ntos exisse tradunt²⁾, ut *νενοήκων*. Et Alcaeus singulari omnino forma *πεφύγγων* pro *πεφευγῶς* dixisse refertur³⁾, neque minus *πεπληρώκοντα* est in recentiore titulo Lesbio 2189. De $\bar{\pi}$ omissio, quae ratio, quum Aeolica vocetur, Boeotica esse videtur, vid. §. 46, 5.

In perfecto subjectivi $\bar{o}$ interdum pro $\bar{a}$ positum, ut *ἔφθορθαι*, vidimus §. 12, 2; Aeolicum praeterea vocatur *ἔστόροται* pro *ἔστρωται* a J. Gr. 245, b (minus enim recte *ἔστόρηται* scribi videtur apud Greg. C. 623 et Meerm. 664), ubi $\bar{o}$ insertum est, ut in Homericō *ἔδηδοται*, ab activo *ἔδηδα*.

3) In Aoristo I. liquidas duplicatas, ut *σπελλάμεναι*, *ἐγένεατο*, *ἐνέμματο*, *συνόρῳφαισα* vidimus §. 8, 2; $\bar{\sigma}$ saepe post breves vocales duplicatum §. 9, 1.

In optativo Aeolibus *τύψεια*, *τύψειας*, *τύψειε*, *τύψειαν* tribuuntur⁴⁾ et ita quidem ut hac primae personae

2) J. Gr. 245, a, Meerm. 664, Greg. C. 621. ὄσαι δὲ μετοχαὶ ὀξύτονοι εἰς $\bar{\omega}$ s καταλήγουσι, διὰ τοῦ $\bar{\nu}$ παρ' ἐκείνοις ἐκφέρονται· εἰρηκῶς εἰρηκῶν (Greg. addit *νενοηκῶν*)· φυλάττουσι δὲ καὶ τὰς ἀπὸ τούτων κλίσεις ἀναλόγως τῇ καταλήξει; non minus *κεκλήγοντες* Aeolicum vocatur a Scholl. II. π, 430 et Auct. π. ὄμ. δ. 478.

3) Anq. Ox. I, 366, 22. ὁ Ἀλκαῖος μετατιθεὶς τὸ σῆμα εἰς τὸ $\bar{\nu}$ κατὰ πλεονασμὸν ἐτέρου $\bar{\gamma}$ φησὶ πεφύγγων, cf. 325, 30; minus recte apud Eust. 1596, 5 ex Heraclide *πεφύγγω* scribitur. — Ceterum Aeolicum participium *εἶδεις* ab *εἶδῶ* ab Heracl. ap. Eust. 1787, 44 fictum est, unde derivaret optativum *εἶδειν* ut *φιλεῖν* a *φιλεῖς*.

4) Et. M. 760, 60 (Gud. 531, 11, Ann. Ox. I, 408, 7), ubi *τίσειαν* Aeolicum vocatur: ἐκεῖνοι γὰρ τὸ τίψαιμι τύψεια λέγουσι· τὸ δεῦτερον πρόσωπον τύψειας, τὸ τρίτον τύψειε· καὶ τῷ μὲν πρώτῳ προσώπῳ κέχρηται οἱ Λιόκεις· τοῖς δὲ λοιποῖς προσώποις ἢ κοινῇ συνήθεια καὶ διάλεκτος; similiter Greg. C. 604. Minus accurate Ann. Ox. I, 3, 30 et IV, 205, 3 et primae personae mentione omitta Theogn. Ox. II, 150, 9, Et. M. 125, 31, Et. G. 28, 2 — 472, 25 — 541, 56, Eust. 36, 44 etc. etc.

forma soli usi dicantur. Exempla nunc desiderantur. Vulgaris forma ἀκούσαις legitur A. 62, sed propter metrum incertum minus certa; Theocritus 29, 11. 16 ἐπαινέσαις et αἰνέσαις habet. De εἴπαισαν, quod Aeolicum dicitur, potius Boeotico vid. §. 46 not. 3.

§. 28.

De praepositionibus.

1) Aeolibus grammatici praepositionum syncopen tribuere solent¹⁾; neque ea Lesbiaca dialectus, quanquam huic non est propria, in nonnullis praepositionibus fere unquam negligere videtur, in ἀνά, παρά et κατά.

Ἄν aut potius ὄν (vid. §. 12, 2) legitur in Cum. 8. 34. 39. 53 ὀντέθην, ὄνθεντα, ὄνθέμεναι, Alc. 10 ὄν τὸ μέσσον et consonante rite mutata ὀμπέτασον S. 28, ὀμμένομεν, libris fere ἄν praebentibus. Rarius est ὀμνάσθην Theocr. 29, 16 pro ἀναμνησθῆναι, altero μ̄ ejecto, ut Boeckhius apud Pindarum Pyth. I, 47 et IV, 54 recte scripsit ἀμνάσειεν, ἀμνάσει; nec minus ῥ̄ ante sequens ὀ ejectum est in Hesychii glossis, ut videtur, Aeolicis, ὀσκάπτω, ὄστασαν, ὄσταθεις (§. 12, 2). — Plenior forma ἀνὰ reperitur in titulis Lesb. 2166, 44 ἀναγράφαντας, Lamps. 35. 36 ἀναγραφῆ et ἀνατεθῆ, Cum. 52 ἀναγράψαι.

Παρ est in Cum. 53, Alc. 7, Sapph. 9, Theocr. 28, 5. 25. Plenior forma, quam in Alcaci frustulo fr. 99 παραβάλλεται σε Apollonii liber tuetur, vix genuinā est, quanquam etiam in Lamps. 29. 32 sunt παρὰ τῆ πόλει et παραγενόμενος.

1) Apollon. de adv. 550, 23. παρὰ Αἰολεῦσιν συνεχέστερον αἱ προθέσεις συγκόπτονται. Greg. C. 617. συγκόπτονται δὲ καὶ τὰ σύνθετα τῶν ὀνομάτων διπλασιάζοντες τὰ ἄφωνα ut κάππεσεν, καδδὲ, κάββαλεν. — J. Gr. 244, b. et Meerm. 662 inter duplicationis Aeolicae exempla habent κάππεσεν, καδδὲ; etiam Auct. π. ὄμ. δ. 477, syncopen in compositione Aeolicam dicit, exempla HomERICA affert καδδραθέτην, ὕββάλλειν.

Κατ' notas consonantis mutationes expertum in his exemplis legitur: Lamps. 14 καττοῖς, Cum. 31. 35. 46 καττὰ et καττάδε, A. 7. 29. 34 καττᾶν, καττῶ, καττᾶς, S. 43 κατιύπτεισθε; καὸδέ S. 2 v. 13 et 32, Alc. 29; κάτθανε, κατθάνην A. 12. 21, κατθάνοισα S. 69, κατθνάσκει S. 43; κακ κεφάλας A. 33, καγ γόνων S. 14, κακχέεται S. 2 v. 13, κακχέει A. 31; κάββαλλε A. 27; καμ μὲν S. 2 v. 9. Partim in his brevior forma metro postulante sine libris reposita est. Rariora sunt, in quibus τ̄ ante sequens σ̄, σ̄π ejicitur, κασιτάθεις A. 102, κασπολέω S. 23 cf. §. 6, 3. Neglectae in hac praepositione apocopae unica exempla sunt καταστείβουσι S. 44 in versibus Sapphoni ex incerta conjectura tributis, et κατάρῳει S. 4, quod quum etiam contractionis nomine suspectum sit (vid. §. 5, 8), maluimus metro patiente καρῳέει scribere.

2) Aliae praepositiones interdum apocopen admittunt, ut ἀπὺ (Aeolice pro ἀπὸ §. 12, 7) in ἀπ πατέρων A. 100 (cf. ἀππέμψει Od. ο, 83), ὑπὰ (Aeolice pro ὑπὸ §. 12, 2), si qua fides est Herodiano ὑββάλλω apud Homerum Aeolicum vocanti ap. Scholl. A. II. τ, 80. cf. Eust. 1172, 60 et not. 1. — Apocopen, si compares προτὶ, ποτὶ, etiam in πρὸς agnoscere licet, quae praepositionis forma ubique legitur in titulis Lesb. 2166, Cumaeo, Lampsaceno, A. 12. 14, S. 111, quum recentiores critici temere subinde προτὶ vel ποτὶ intrudere voluerint.

3) Περὶ plenum legitur in Lesb. 2166 (etiam ante vocalem l. 26 περὶ ὄρκων), Lamps. 31, Alc. 29, Sapph. 1 v. 10, fr. 25. 26. Elisio a grammaticis Aeolica vocatur 2), et legitur πέρῳχος S. 44, unde apud Theocr. 29, 25 restituimus περῳ ἀπάλω pro περὶ ἀπαλῶ, in quibus non vera elisio cernitur sed ρ̄ pro ρ̄ι positum est, vid. §. 8, 6. Apocopen patitur in περῳτέω A. 29, οἴκω τε

2) Scholl. A. II. ο, 657 ad ἀγνώμενός περ ἑταίρου: Ἑλλάνικος Διολικῶς νομίζει τὴν περὶ περ' εἰρῳθεῖν, cf. Scholl. B. L.; item Eust. 1044, 15.

περ σῶ A. 93, unde recte e conjectura restituta sunt ab aliis *περθέμενος* S. 13 e *προϊέμενος*, *πέρθεσθ'* S. 67 pro *πάρθεσθ'*, *περ μὲν* pro *παρ* A. 10, a nobis *περ κεφάλας* A. 74 pro *παρ*. — Sunt tamen inter haec exempla, in quibus *περὶ* vel *περ* pro vulgato *ὑπέρ*, Aeolico *ἰπέρ* (§. 12, 6) positum est, ut *περὶ γῆς μελαινας* S. 1 v. 10, *πέρροχος* S. 44 pro *ὑπέροχος*, cf. Hesych. *περρῆχειν*, *ὑπερῆχειν*, *περ κεφάλας* A. 74, *περ μὲν γὰρ ἄντλος ἰστοπέδαν ἔχει* A. 10 pro *ὑπερῆχει*. Quae praepositionum istarum cognatio, cujus vestigia minus conspicua in aliis quoque dialectis reperiuntur, utramque e communi forma *ὑπερὶ* natam produunt, cf. Sanscrit. *u pari* super. De qua re quum alio tempore accuratius agendum sit, nunc vide, quae monuimus in *Mus. Rhen.* 1838.

Non aliter *ἐν* ex *ἐνὶ* natum esse, *σὺν* fortasse e *συνὶ*, eaque de causa *ἰ* abjecto *ν* interdum duplicari, docuimus §. 8, 6. — Ceterum miro testimonio³⁾ Aeoles et Diores pro *ἐν* dixisse referuntur *ἐνὸ*, quum est pro verbo *i. e.* pro *ἔνεστι*, *ἔνι*.

Praepositio *εἰς*, quae ex *ἐνς* (vid. §. 10 not. 4) nata recte apud Aeoles eam formam plerumque servat, raro corripitur, ut *ἐσέρχεται* S. 44, *εἰς ἀέρω* Theocr. 28, 15.

3) Pro *μετὰ* Aeoles dicebant *πεδὰ*, quod in libris saepe in *παῖδα* corruptum est. Exempla haec reperiuntur, *πεδ' ἀμαύρων νεκύων* S. 69, *πεδ' Ἀχιλλεα* A. 39, *πεδὰ μάτερα* S. 30, *πεδὰ Κέρβερον* Theocr. 29, 38, *πεδέχων* A. 50 et S. 69, *πεδάρορος* A. 91, *πεδέρομαι* Theocr. 29, 25. Vulgatum *μετὰ* est in *Lamps.* 30 *μετὰ τὸν χρηματισμὸν*, 7 *μεταπέμψασθαι*, Theocr. 28, 21 *μετ' Ἰαόνων*, adeo *Alc.* 90 *μετέχων*, quod vix sanum est. Grammatici Aeoles in *μετὰ* mutare *μ* in *π* docentes male *πετὰ* Aeolicum vocant⁴⁾. At non cognata esse *μετὰ* et *πεδὰ*, sed

3) *Ann. Ox.* I, 176, 12. ἡ τοιαύτη πρόθεσις παρὰ τὴν Διολίδα καὶ Δωρίδα διάλεκτον ἐνὸ γίνεται, ὅποταν καὶ ἀντὶ ῥήματος.

4) *J. Gr.* 236, a. *Gr. Leid.* 638. *Vat.* 689. ἔστι δὲ καὶ τινα ἰδίως παρ' αὐτοῖς σχηματιζόμενα· οἷον ἀντὶ τῆς μετὰ πρόθεσις τὴν

diversae stirpis, recte intellexit Pottius *Et. Forsch.* II. p. 515; nos πεδὰ cum post, ποὺς, pes cognatum existimamus, ita ut sequendi notio primaria sit.

§. 29.

De adverbis.

1) Adverbia temporis, quae vulgo in $\overline{\sigma\tau\epsilon}$, apud Dores in $\overline{\sigma\kappa\alpha}$ exeunt, in Acolica dialecto testibus grammaticis ¹⁾ terminationem $\overline{\sigma\tau\alpha}$ habent, ut $\overline{\pi\acute{o}\tau\alpha}$, $\overline{\acute{o}\tau\alpha}$, $\overline{\acute{\alpha}\lambda\lambda\omicron\tau\alpha}$, nec minus $\overline{\acute{\epsilon}\tau\acute{\epsilon}\rho\omega\tau\alpha}$ ²⁾, quod in reliquis dialectis ignoratur. Nunc leguntur S. 1 v. 5 $\overline{\acute{\alpha}\iota\ \pi\omicron\tau\alpha\ \kappa\acute{\alpha}\tau\acute{\epsilon}\rho\omega\tau\alpha}$ (cf. Hes. $\overline{\kappa\alpha\tau\acute{\epsilon}\rho\omega\tau\alpha}$, $\overline{\kappa\alpha\iota\ \acute{\alpha}\lambda\lambda\omicron\tau\epsilon}$), $\overline{\acute{o}\tau\alpha}$ S. 98. Recte correcta sunt $\overline{\pi\acute{o}\tau\alpha}$ S. 17, ubi libri $\overline{\pi\omicron\tau\epsilon}$ et $\overline{\pi\omicron\tau\alpha\mu\acute{o}\nu}$, S. 12 pro $\overline{\pi\omicron\kappa\acute{\alpha}}$, S. 69 $\overline{\omicron\upsilon\delta\acute{\epsilon}}$.

$\overline{\pi\acute{\epsilon}\tau\alpha}$ (J. Gr. et Vat. corruptius $\overline{\kappa\alpha\tau\acute{\alpha}}$) $\overline{\pi\alpha\rho\alpha\lambda\alpha\mu\beta\acute{\alpha}\nu\omicron\upsilon\sigma\iota}$. Corruptissime Meerm. 661 et Greg. C. 581 in antt. edd. $\overline{\acute{\alpha}\nu\tau\iota\ \delta\acute{\epsilon}\ \tau\omicron\upsilon\ \mu\ \tau\omicron\ \pi\ \mu\epsilon\tau\ \acute{\epsilon}\mu\omicron\upsilon\ \pi\epsilon\tau\ \acute{\epsilon}\pi\omicron\upsilon}$.

1) Apoll. de adv. 606, 16. $\overline{\tau\acute{\alpha}\ \delta\iota\acute{\alpha}\ \tau\omicron\upsilon\ \acute{\epsilon}\ \acute{\epsilon}\kappa\phi\epsilon\rho\acute{o}\mu\epsilon\nu\alpha\ \acute{\epsilon}\pi\iota\delta\acute{\rho}\acute{\eta}\mu\alpha\tau\epsilon}$ (in $\overline{\tau\epsilon}$, $\overline{\theta\epsilon}$, $\overline{\sigma\epsilon}$, $\overline{\delta\epsilon}$) $\overline{\omicron\upsilon\ \tau\rho\acute{\epsilon}\pi\epsilon\iota\ \pi\acute{\alpha}\nu\tau\omicron\tau\epsilon\ \tau\omicron\ \acute{\epsilon}\ \acute{\epsilon}\iota\varsigma\ \tau\omicron\ \acute{\alpha}\ \pi\alpha\rho\ \acute{\Lambda}\iota\omicron\lambda\epsilon\upsilon\acute{\sigma}\iota\ \kappa\alpha\iota\ \acute{\Delta}\omega\rho\iota\epsilon\upsilon\acute{\sigma}\iota\upsilon\upsilon\varsigma}$, $\overline{\acute{\alpha}\lambda\lambda\acute{\alpha}\ \tau\rho\acute{\epsilon}\psi\alpha\tau\acute{\alpha}\ \acute{\epsilon}\sigma\tau\iota\ \eta\ \delta\iota\acute{\alpha}\ \tau\omicron\upsilon\ \theta\epsilon\ \acute{\epsilon}\kappa\phi\epsilon\rho\acute{o}\mu\epsilon\nu\alpha\ \eta\ \delta\iota\acute{\alpha}\ \tau\omicron\upsilon\ \tau\epsilon}$. — $\overline{\acute{\epsilon}\iota\rho\eta\tau\alpha\ \mu\acute{\epsilon}\nu\ \pi\epsilon\rho\iota\ \tau\omicron\upsilon\ \acute{\upsilon}\pi\iota\omicron\theta\alpha\ \kappa\alpha\iota\ \acute{\upsilon}\pi\epsilon\rho\theta\alpha}$ (cod. teste Bast. ad Greg. C. 187. $\overline{\acute{\upsilon}\pi\eta\theta\alpha\ \kappa\alpha\iota\ \acute{\upsilon}\pi\epsilon\rho\theta\alpha}$) $\overline{\kappa\alpha\iota\ \tau\omicron\upsilon\ \tau\omicron\iota\omicron\upsilon\tau\omega\upsilon\ \acute{\epsilon}\sigma\tau\iota\ \delta\acute{\epsilon}\ \kappa\alpha\iota\ \acute{\upsilon}\pi\omicron\delta\epsilon\iota\gamma\mu\alpha\tau\alpha\ \tau\omicron\upsilon\ \tau\omicron\upsilon\ \tau\epsilon}$, $\overline{\tau\omicron\ \pi\acute{o}\tau\epsilon\text{-}\pi\acute{o}\tau\alpha}$, $\overline{\acute{o}\tau\epsilon\text{-}\acute{o}\tau\alpha}$, $\overline{\acute{\epsilon}\tau\acute{\epsilon}\rho\omega\tau\epsilon\ \acute{\epsilon}\tau\acute{\epsilon}\rho\omega\tau\alpha}$ (cod. secundum Bastium $\overline{\acute{\epsilon}\tau\acute{\epsilon}\rho\omega\theta\epsilon\upsilon\ \text{-}\acute{\epsilon}\tau\acute{\epsilon}\rho\omega\theta\alpha}$), $\overline{\acute{\alpha}\lambda\lambda\omicron\tau\epsilon\text{-}\acute{\alpha}\lambda\lambda\omicron\tau\alpha}$. $\overline{\delta\iota\alpha\phi\acute{\epsilon}\rho\epsilon\iota\ \delta\acute{\epsilon}\ \pi\acute{\alpha}\lambda\iota\nu\ \tau\acute{\alpha}\ \acute{\Lambda}\iota\omicron\lambda\iota\kappa\acute{\alpha}\ \tau\omicron\upsilon\ \acute{\Delta}\omega\rho\iota\kappa\acute{\omega}\nu}$, $\overline{\eta\ \tau\omicron\ \mu\acute{\epsilon}\nu\ \acute{\Delta}\omega\rho\iota\kappa\acute{\omicron}\nu\ \tau\omicron\ \tau\ \acute{\epsilon}\ \acute{\epsilon}\iota\varsigma\ \acute{\alpha}\ \mu\epsilon\tau\alpha\lambda\alpha\mu\beta\acute{\alpha}\nu\epsilon\iota$, $\overline{\acute{o}\tau\epsilon\ \tau\omicron\ \pi\acute{o}\tau\epsilon\text{-}\pi\acute{o}\kappa\alpha\ \acute{\epsilon}\sigma\tau\iota}$, $\overline{\tau\omicron\ \acute{\alpha}\lambda\lambda\omicron\tau\epsilon\text{-}\acute{\alpha}\lambda\lambda\omicron\kappa\alpha}$, $\overline{\acute{o}\tau\epsilon\text{-}\acute{o}\kappa\alpha}$. cf. p. 607, 17 ubi Aeolica $\overline{\acute{\epsilon}\tau\acute{\epsilon}\rho\omega\tau\alpha}$, $\overline{\pi\acute{o}\tau\alpha}$. — Ann. Ox. I, 328, 20. $\overline{\tau\omicron\ \acute{o}\tau\epsilon\ \omicron\iota\ \acute{\Lambda}\iota\omicron\lambda\epsilon\iota\varsigma\ \acute{o}\tau\alpha\nu}$ (leg. $\overline{\acute{o}\tau\alpha}$) $\overline{\lambda\acute{\epsilon}\gamma\omicron\upsilon\sigma\iota\nu}$. $\overline{\acute{\Lambda}\acute{\alpha}\kappa\omega\nu\epsilon\varsigma\ \delta\acute{\epsilon}\ \acute{o}\kappa\alpha\ \kappa\alpha\iota\ \omicron\iota\ \mu\acute{\epsilon}\nu\ \mu\acute{o}\nu\omicron\nu\ \acute{\epsilon}\tau\rho\epsilon\psi\alpha\nu\ \tau\omicron\ \acute{\epsilon}\ \acute{\epsilon}\iota\varsigma\ \acute{\alpha}$, $\overline{\omicron\iota\ \delta\acute{\epsilon}\ \kappa\alpha\iota\ \tau\omicron\ \sigma\acute{\upsilon}\mu\phi\omega\nu\omicron\nu}$. $\overline{\acute{\omega}\sigma\tau\epsilon\ \omicron\upsilon\kappa\ \acute{\alpha}\pi\omicron\ \tau\omicron\upsilon\ \acute{o}\tau\alpha\ \acute{\Lambda}\iota\omicron\lambda\iota\kappa\acute{\omicron}\nu\ \tau\omicron\ \acute{o}\tau\alpha\nu\ \pi\lambda\epsilon\acute{\omicron}\nu\alpha\sigma\mu\acute{\omega}\ \tau\omicron\upsilon\ \nu}$. $\overline{\acute{o}\tau\alpha\nu\ \gamma\acute{\alpha}\rho\ \mu\epsilon\tau\alpha\beta\omicron\lambda\eta\ \gamma\acute{\epsilon}\nu\eta\tau\alpha\ \tau\omicron\upsilon\ \epsilon\ \acute{\epsilon}\iota\varsigma\ \acute{\alpha}}$, $\overline{\omicron\upsilon\ \pi\rho\sigma\acute{\epsilon}\rho\chi\epsilon\tau\alpha\ \tau\omicron\ \nu\upsilon}$. $\overline{\acute{o}\pi\iota\theta\epsilon\nu\ \acute{o}\pi\iota\theta\alpha\ \acute{\alpha}\ \pi\rho\acute{o}\sigma\theta\epsilon\nu\ \pi\rho\acute{o}\sigma\theta\alpha}$. Inde adeo $\overline{\nu\acute{\epsilon}\omega\tau\alpha}$ a $\overline{\nu\acute{\epsilon}\omega\tau\epsilon}$ trophē $\overline{\acute{\Lambda}\iota\omicron\lambda\iota\kappa\acute{\eta}}$ $\overline{\tau\omicron\upsilon\ \acute{\epsilon}\ \acute{\epsilon}\iota\varsigma\ \acute{\alpha}}$ derivatur Et. M. 607, 17.

2) Ab $\overline{\acute{\epsilon}\tau\epsilon\rho\omicron\varsigma}$ debebat $\overline{\acute{\epsilon}\tau\acute{\epsilon}\rho\omega\tau\alpha}$ derivari ut $\overline{\acute{\alpha}\lambda\lambda\omicron\tau\alpha}$ ab $\overline{\acute{\alpha}\lambda\lambda\omicron\varsigma}$, $\overline{\acute{o}\tau\alpha}$ ab $\overline{\acute{o}\tau\epsilon}$; in $\overline{\acute{\epsilon}\tau\acute{\epsilon}\rho\omega\tau\alpha}$, non minus quam in $\overline{\acute{\epsilon}\tau\acute{\epsilon}\rho\omega\sigma\epsilon}$, $\overline{\acute{\epsilon}\tau\acute{\epsilon}\rho\omega\theta\epsilon\nu}$ propter brevium vocalium concursum vocalis producta videtur; Hesychii tamen $\overline{\kappa\acute{\alpha}\tau\acute{\epsilon}\rho\omega\tau\alpha}$ excusationem habet.

ποτ' pro οὐδέποκ'; nos praeterea scripsimus ἄλλοτα pro ἄλλοτε A. 38, deinde ὀπποτα S. 3 pro ὀππόταν, quia Aeoles ignorant ἄν (cf. similem corruptelam not. 1 in Ann. Ox.), nec minus A. 31 pro ὅτι ποτ' ἄν, ubi alii ὀππόταν. Minore jure tentares apud Theocr. 29, 5. 6. 39 γῶταν, ὄκα, τόκα.

2) Similiter nonnulla adverbia loci in $\overline{\theta\epsilon(v)}$ apud Aeoles in $\overline{\theta\alpha}$ exeunt. Grammatici ³⁾ afferunt πρόσθα et ἔμπροσθα, ἐνερθα, ὕπισθα et ἐξῦπισθα pro ὀπισθεν, ὑπερ-
θα, ἄτερθα, πάροιθα. Nunc unicum exemplum legitur in Aeolici poëtae frustulo (Alc. 102), quod Apollonius affert, ἐξῦπισθα. Non omnia adverbia in $\overline{\theta\epsilon\nu}$ hanc mutationem pati, Apollonius docet, qui quum neque οὐρανόθα neque ἄλλοθα dictum esse affirmet, intelligitur $\overline{\theta\epsilon\nu}$ in iis etiam apud Aeoles mansisse, quae motum ex aliquo loco significant, ut recte leguntur ἄλλοθεν et κήνοθεν (pro ἐκεῖθεν) apud Alc. 66., mutatum esse in reliquis, quae, ubi aliquid sit, indicant. Neque tamen in his vulgatam formam plane ignorarunt; potius ante sequentem vocalem non tentanda videntur καθύπερθεν ἵππιοι A. 7, πάροιθεν ἀμφὶ Alc. 3; adeo in Lesb. 2166, 17 legitur πρόσθε ἰόντων. Comparanda est duplex, quae fuisse videtur forma λεγόμεθα et λεγόμεθεν §. 24, 8.

3) Adverbia in $\overline{\theta\epsilon}$ exeuntia et locum in quo signifi-

3) Apoll. de adv. 563, 19. βαρύνεται καὶ ὅσα ἐκ μεταλήψεως ἴσται τῶν εἰς $\overline{\theta\epsilon\nu}$, ὅπερ ἔστι παρ' Αἰολεῖσι καὶ Δωριεῦσιν — οὐ γὰρ ἐφικτὴ πᾶσα μετάθεσις τῶν εἰς $\overline{\theta\epsilon\nu}$ ληγόντων τοπικῶν εἰς τὸ $\overline{\alpha}$. οὐ γὰρ οὐρανόθεν οὐρανόθα φαῖν οὐδὲ τὸ ἄλλοθεν ἄλλοθα, τὸ δὲ ἔμπροσθεν ἔμπροσθα, ἐνερθεν ἐνερθα, ὀπισθεν ὀπισθα. ὁ δ' ἐξῦπισθα καταθαιε πρόσθεν πρόσθα. — Ibid. 604, 16 eadem fere cum iisdem exemplis, p. 606 ὕπισθα, ὑπερθα. vid. not. 1. — Hesych. ἐξῦπισθα, ἐκ τοῦ ὀπίσω dialecto non nominata. — Et. M. 559, 31. οἱ Αἰολεῖς τὰ εἰς $\overline{\theta\epsilon\nu}$ λήγοντα ἐπιρρήματα εἰς $\overline{\alpha}$ ποιῶσιν. ὀπισθεν ὀπισθα, ἄτερθεν ἄτερθα ἄνευ τοῦ $\overline{\nu}$. — Joann. Al. 33, 10 inter adverbia in $\overline{\theta\alpha}$ affert πρόσθα, πάροιθα (leg. πάροιθα), ὕπισθα, quae Aeolica esse, ultima vox prodit.

cantia apud Aeoles plures erant, quam in vulgari lingua, ut teste Apollonio ⁴⁾ ἔνδοι et apud Alcaicum μέσοι (fr. 9) vel μέσσοι. Eadem terminatio facile assumebat significationem loci in quem, ut ὕψοι (aut potius ἤψοι, vid. §. 12, 6), quod Aeolicum esse dicitur ⁵⁾ pro ὕψου, apud Sapph. 44 e libro (rell. ὕψι) ea, qua diximus, significatione sursum legitur. Item ποι, quo, est S. 51; nec minus ποι pro που e conjectura scripsimus in corruptissimis locis A. 3. 55.

Utriusque tamen significationis etiam alia forma traditur ⁶⁾, μέσουι pro ἐν μέσῳ, τύϊδε pro ἐνθάδε vel ἐνταῦθα, πῆλυι, ἄλλυι, ἀτέρυι, τούτυι pro τήλοσε, ἄλλοσε, ἐτέρωσε. Grammatici docent ῶι in hisce duas syllabas efficere, sed

4) Apollon. de adv. 610, 20. ἔνδοι, ὅπερ ἐν χρήσει Συρακοσίων καὶ Αἰολεῦσιν, γινόμενον ἐκ συγκοπῆς τοῦ ἔνδοθι; deinde l. 30. τῆδε γὰρ ἔχει καὶ ἐπιρῆμα παρ' Αἰολεῦσι τὸ μέσοι· γαίης καὶ νιφόεντος ὠρανῶ μέσοι. — Id. 588, 27. τὸ γὰρ παρὰ τοῖς περὶ τὸν Ἀλκαίον μέσοι δηλον ὅτι κατὰ τὴν ἰδίαν διάλεκτον ἀνὰ λόγον βαρυνθεῖη ἂν οὐ γὰρ ἐστὶν ἄλλοις τῆ ἐν προθέσει συσσελλομένου τοῦ ῶ εἰς τὸ ὄ ὡς τινες διενόησαν, ἐν μέσῳ· ἀλλ' ὄν πρότον παρὰ τὸ οἶκος, τὸ οἴκου ἐγένετο σημαῖνον ἐν οἴκῳ, παρὰ τε τὸ Πυθῶ τὸ Πυθοῖ καὶ παρὰ τὸ Μέγαρον τὸ Μεγαροῖ σημαῖνον ἐν Μεγάροις, τὸν αὐτὸν τρόπον καὶ παρὰ τὸ μέσοι τὸ μέσσοι ἐγένετο σημαῖνον τὸ ἐν μέσῳ, ὅπερ ἔφη κατὰ τὸ Αἰολικὸν βαρυνεσθαι.

5) Ann. Ox. I, 418, 29. τὸ ὕψου ὕψοι λίγουσιν Αἰολεῖς τροπή τοῦ ῶ εἰς ἰ ὁμοίως τοῖς Ἀττικοῖς πανταχοῦ καὶ πανταχοῖ, οὐδαμοῦ καὶ οὐδαμοῖ, ποῦ καὶ ποῖ· οὐκ ἀεὶ ἀλλ' ἐπὶ πολλοῖς. Reliqua non Aeolica, sed Attica vocari videntur.

6) Hesych. μέσουι, ἐν μέσῳ· Αἰολεῖς. — Scholl. II, ζ, 298. τὸδ' ἰάνει· λείπει τὸ ὄρος· μήποτε ἰσοδυναμεῖ τῷ παρ' Αἰολεῦσι τῷ ἔδε. — Hesych. τύϊδι, ἐνταῦθα· Αἰολεῖς. — Theogn. Ox. II, 160, 7 (Bekk. 1425) τὰ Αἰολικῶς διὰ καθαροῦ τοῦ ἰ ἐκφερόμενα βαρύνεται καὶ διὰ τοῦ ἰ γράφει τὴν λήγουσαν καὶ τὴν παραλήγουσαν διὰ τοῦ ἰ ψιλοῦ καὶ τοπικῆν σχέλιον δηλοῖ· οἷον πηλύ· ἀλύει (B. ἀλύε leg. ἄλλυι)· ἀτερύει (B. ἀτερύι)· τὸ τυῖ (leg. τούτυι). Corrupte J. Gr. 245, b, Greg. C. 622, Meerm. 622. τὸ ἐνθάδε τῆδε (J. Gr. τίδε)· τὸ ἄλλοις ἐτέρωσε, leg. τὸ ἐνθάδε τίϊδε, τὸ ἄλλοις ἄλλυι, τὸ ἐτέρωσε ἐτέρυι aut ἀτέρυι.

interdum in unam coalescere 7). Nec leguntur nunc exempla, nisi in quibus $\bar{u}i$ pro una est syllaba. Ita $\tau\bar{u}\dot{i}\delta\epsilon$, huc, S. 1 v. 5 et Theocr. 28, 5 e Seidleri et Bergkii emendatione pro vulgato $\tau\eta\delta\epsilon$ (duo libri $\tau\bar{u}\ \delta\epsilon$); deinde $\pi\eta\lambda\upsilon$ e Bergkii palmaria emendatione S. 1 v. 6 (e $\text{πολ}\bar{\upsilon}$); denique in $\acute{\alpha}\lambda\lambda\upsilon$, quod Seidlerus restituit Alc. 69 (libri $\acute{\alpha}\lambda\lambda\alpha$ et $\acute{\alpha}\lambda\lambda\omicron$). Priscianus docet, $\bar{u}i$ eadem ratione unam syllabam efficere, qua apud Romanos suavis bisyllabum sit, cui nullam fidem habendam arbitramur, quia, quum $\bar{i}$ locativum haud dubie breve sit, longa syllaba esse non posset, nisi diphthongus nasceretur. Neque sine auctoritate est simplex $\bar{u}$ pro $\bar{u}i$ scriptum, quum et Dionysii codices in Sapphus loco et Theocriti incorruptiores $\tau\acute{\upsilon}\delta\epsilon$ habeant et Hesychii $\tau\acute{\upsilon}\delta\alpha\iota$ eodem ducat, nec minus in librorum apud Sappho $\text{πολ}\bar{\upsilon}$ facilius $\pi\eta\lambda\upsilon$ lateat, denique hoc ipsum, si recte Bekkerus emendavit, sine dialecti nomine inter adverbia non locativa in $\bar{u}$ exeuntia enumeretur 8), quanquam et hoc et $\delta\epsilon\bar{u}\rho\upsilon$, quod ibidem legitur, locum significant. Hoc ipsum, etiam ab Herodiano Aeolibus adscriptum, huc trahere liceat, si $\bar{u}$ longum est $\delta\epsilon\bar{u}\rho\upsilon$, neque Aeolica mutatione ex $\bar{u}$ natum. Jam igitur multiplex horum adverbiorum est terminatio $\bar{u}i$, $\bar{u}i$, $\bar{u}i$, $\bar{u}$; antiquissimam esse $\bar{u}i$ facile apparet, unde $\bar{u}i$ et $\bar{u}$ natae sunt, quia $\bar{u}i$ haud facile, nisi ante sequentem vocalem diphthongum efficit. cf. Buttm. Lexil. I. p. 56, Lobeck

7) Priscian. I. p. 35 postquam de $\bar{u}$ dixit vocalis vim amittente in suavis, suadeo etc.: quod apud Aeoles quoque $\bar{u}i$ saepe patitur et amittit vim litterae in metro ut Sappho: $\acute{\alpha}\lambda\lambda\acute{\alpha}\ \tau\bar{u}\dot{i}\delta\epsilon$ 'ελθετε ποτισατ' ερωτα (Addend. p. 19 $\tau\bar{u}\dot{i}\delta$). Similiter $\pi\eta\lambda\upsilon$ disyllabum invenitur apud eosdem, cum $\bar{u}i$ non est diphthongus.

8) Theogn. Ox. II, 161, 6 (Bekk. 1341) $\tau\acute{\alpha}\ \epsilon\iota\varsigma\ \bar{u}\ \lambda\eta\gamma\omicron\nu\tau\alpha\ \epsilon\pi\iota\bar{\rho}\acute{\eta}\mu\alpha\tau\alpha\ \mu\eta\ \tau\omicron\pi\iota\kappa\omega\varsigma\ \lambda\alpha\mu\beta\alpha\nu\omicron\mu\epsilon\nu\alpha\ \delta\iota\acute{\alpha}\ \tau\omicron\upsilon\ \bar{u}\ \gamma\rho\acute{\alpha}\phi\omicron\nu\tau\alpha\iota$, οἷον $\pi\acute{\alpha}\gamma\chi\upsilon$, $\pi\rho\acute{\omicron}\chi\upsilon$, $\delta\epsilon\bar{u}\rho\upsilon$, $\pi\lambda\eta\nu$ (Bekk. $\pi\eta\lambda\upsilon$), $\acute{\alpha}\rho\acute{\rho}\upsilon$ etc. — Herod. π. μ. λ. 26, 35 $\delta\epsilon\bar{u}\rho\omicron\ \pi\alpha\rho\acute{\alpha}\ \tau\omicron\iota\varsigma\ \text{Αἰολεῦσι}\ \kappa\alpha\iota\ \delta\epsilon\bar{u}\rho\alpha\ \kappa\alpha\iota\ \delta\epsilon\upsilon\rho\bar{\nu}\ \delta\iota\acute{\alpha}\ \tau\omicron\upsilon\ \bar{u}$. — Ann. Ox. I, 117, 29. $\text{Ἀττικοὶ}\ \delta\epsilon\upsilon\rho\iota\ \phi\alpha\sigma\iota\ \tau\omicron\pi\iota\kappa\omicron\nu\ \kappa\alpha\iota\ \text{Αἰολεῖς}\ \delta\epsilon\upsilon\rho\iota\ \text{leg.}\ \delta\epsilon\upsilon\rho\bar{\nu}$. cf. Theogn. Ox. II, 161, 5. $\epsilon\nu\iota\omicron\tau\epsilon\ \delta\epsilon\ \kappa\alpha\iota\ \delta\epsilon\bar{u}\rho\upsilon\ \delta\iota\acute{\alpha}\ \tau\omicron\upsilon\ \bar{u}\ \psi\iota\lambda\omicron\upsilon$. — Quod Apollon. de pron. 69. $\tau\eta\lambda\upsilon$ pro $\tau\eta\lambda\epsilon$ commemorat, vix de Aeolico cogitavit, sed e $\tau\eta\lambda\acute{\upsilon}\gamma\epsilon\tau\omicron\varsigma$ finxit.

Parall. p. 143. — Non Aeolica sunt ὄππα Theocr. 28, 5 et ὄπιπη 29, 13, ubi verior lectio ὄποι in uno libro est.

De accentu harum formarum egimus §. 3, 7; de $\bar{\tau}$ pro $\bar{\tau}$ in *πῆλυι* §. 6, 1, de $\bar{a}$ pro $\bar{e}$ in *ἀιέφυι* §. 12, 1.

4) Adverbium *ἀει* apud Acoles, si varia grammaticorum⁹⁾ testimonia comparamus, quatuor formas habuisse videtur, *αῖι*, *αῖιν*, *αῖι*, *αῖιν*. Inde quod S. 47 legitur *ἀει* in *αῖι* mutandum erat; cf. de accentu §. 3, 7, de correpta in *αῖι* diphthongo §. 16, 1.

5) Pro *ἄν* Aeolicum est *κε*, cf. §. 6, 7; nunquam illud usurpatum videtur, quum *ὀππόταν* A. 31 et S. 3 facile in *ὀπποτα* emendetur. vid. nr. 1.

9) Theogn. Ox. II. p. 3 ex Herodiano de duodecim hujus adverbii formis: *παρὰ δὲ Αἰολεῦσιν τῆς ἀρχούσης ἰχούσης τὴν αῖ διφθογγον, τοῦ δὲ τέλους τὸ τ σοσιτέλλόμενον βαρυντόνως αῖι (leg. αῖι) λέγεται δὲ παρ' αὐτοῖς καὶ οὖν τοῦ ᾗ αῖιν (leg. αῖιν) γίνεται δὲ παρ' αὐτοῖς καὶ κατὰ σοσιτολήν τῆς ἀρχούσης καὶ ἀποβολῇ τοῦ ε̄ αῖ βαρυντόνως.* — Ex eodem fonte fluxerunt, quae leguntur in Et. Gud. 9, 46 (Et. Par. ap. intt. ad Greg. 346) inter duodecim formas: *αῖι* (Par. *ἀει*) *παρὰ τοῖς Αἰολεῦσι*, *αῖιν παρ' αὐτοῖς* (Bast. conj. *παρὰ τοῖς αὐτοῖς*); ubi quum duae e pleno numero formae desiderentur, Aeolica *αῖι* et *αῖιν* deesse, docent Etymologica Parisiensia tria apud Bast. ad Greg. 348, 'quae dialecticis non nominatis duodecim formas enumerant et Aeolicis *αῖι* et *αῖιν* vicina addunt *αῖι* et *αῖιν*. — Corruptela invasit in Ann. Ox. I, 71, 19. *ὁ δ' Αἰολεὺς τριχῶς ἀει παρθένος ἔσομαι καὶ αἰεὶ καὶ αἰέν*; nam recte paullo ante Homero tres illae formae vindicantur, cf. p. 19, 11 et Et. M. 31, 8, quare e Theognosto restituenda sunt *αῖι*, *αῖι*, *αῖιν*, neque *ἀει παρθένος* defendere licet iis, quae in Et. Gud. et Par. antea leguntur: *τὰ δὲ παρὰ τὸ ἀει συντεθέντα διὰ τῆς εἰ διφθογγον γράφεται οἷον ἀείμνηστος, ἀειπάρθενος, ἀειθαλής*, dum in tribus illis Parisiensibus exempla *ἀείμνηστος*, *ἀειφουρος* leguntur, quia eam vocem aut aliunde hauserunt, aut antiqua corruptela decepti sunt. — Aperta corruptela laborat etiam Herod. π. μ. λ. 45, 33. *Πρὶν οὐδὲν εἰς τὴν μονοσύλλαβον ἐπίρρημα, ἀλλὰ μόνον τὸ πρὶν τὰ δὲ εὐρεθέντα ὑπὲρ μίαν συλλαβὴν εὐρέθη, ὡς τὸ πάλιν ἱεροῖσιν παρ' Ἀττικοῖς αἰέν, παρὰ Δωριεῦσι αῖιν, παρ' Αἰολεῦσι λέγεται ταῦτα ἄνευ τοῦ ᾗ leg. τὸ πάλιν, πέρουσι, ἀει παρ' Ἀττικοῖς, αἰέν παρὰ Δωριεῦσι, αῖιν παρ' Αἰολεῦσι λέγεται ταῦτα καὶ ἄνευ τοῦ ᾗ.*

§. 30.

De vocum formandarum proprietate.

1) Patronymica peculiari Aeolum more in αδιος finire traduntur 1); exemplum saepissime affertur Ἐρράδιος . e. Pittacus, cujus pater erat Ἐρρας; unus grammaticus addit Τινάδιος, Τίνα παῖς; neque abhorret Μυσαῖοι, Aeolicum Mysorum nomen; Tzetzae autem, qui de his formis agit in Epex. II. 59, 20, Πηλειάδιος ipsius ingenio debetur. Illud Ἐρράδιος, forma paullulum mutata nunc legitur Alc. 73 Ἐρράδηω e probabili emendatione pro ὑρράκκω (vid. de η §. 15, 2). Nihilominus valde de hac patronymicorum forma dubitare licet. Illud quidem,

1) Dion. Thr. Bekk. 634, 29. τύποι πατρωνυμικῶν ἀρσενικῶν μὲν ῥεῖς, ὁ εἰς δης, ὁ εἰς ων, ὁ εἰς αδιος· οἷον Ἀτρεΐδης, Ἀτρεΐων καὶ ὁ τῶν Αἰολέων ἴδιος τύπος Ἐρράδιος· Ἐρρα γὰρ παῖς ὁ Πίττακος. — Scholl. Dion. Thr. 849, 17. ὁ δὲ εἰς αδιος παρ' Αἰολεῦσιν· οἷον Τινάδιος, ὁ Τίνα παῖς, καὶ Ἐρράδιος Ἐρρα παῖς. — Ibid. 850, 16. τὰ δὲ διὰ τοῦ αδιος Αἰολικὰ· χρειώδης δὲ Αἰολεῦσιν ὁ τύπος καὶ πρὸς χρόνον καὶ πρὸς τόνον· τὰ γὰρ διὰ τοῦ αδιος πρὸς τῷ συστέλλεσθαι καὶ (προ)παροξύνεται. — Ann. Ox. IV, 326, 26. περὶ δὲ τοῦ εἰς αδιος λέγομεν, ὅτι Αἰολέων ἴδιός ἐστιν — εὐθαρς δὲ ὁ αδιος Αἰολεῦσι καὶ πρὸς τόνον καὶ πρὸς χρόνον· καὶ γὰρ πρὸς τῷ συστέλλεσθαι καὶ προπαροξύνεσθαι (sic), ὅπερ ἐπινοοῦσι φιλοῦσιν. Ἐρράδιος δὲ ἐστὶν ὁ τοῦ Ἐρρα παῖς· Ἐρρας δὲ Μετυληναίων τύραννος, οὗ υἱὸς Πίττακος. — Prisc. I. p. 81. »(Patronymicorum forma) in αδιος, quae est Aeolica, ut Hyrradios Hyrrae filius Pittacus.« — Eust. 13, 45. Ἐρρας κύριον Αἰολικόν, διὸ καὶ ψιλοῦται ἀφ' οὗ πατρωνυμικόν Ἐρράδης, ὅπερ Αἰολεῖς Ἐρράδιος λέγουσι. — Suid. Ἐρρα παῖς ὁ Πίττακος καὶ Ἐρράδιος ὁ αὐτός. — Hesych. Ἐρράδιος, ἀπὸ τινος τῶν προγόνων ἀδοξος ἢ εἰκαῖος. Ἐρρα παιδίον. — Steph. Byz. s. v. Μυσαῖα: λέγονται καὶ Μυσοὶ καὶ Μύσιοι καὶ Μυσαῖοι Αἰολικῶς; idem inter voces in αδιος apud Herod. π. μ. λ. 18, 9 pro μονσάδιος restitui jubet Lobeck Parall. p. 77, vix recte, quum huic bene conveniat cum μολπάδιος.

quod ab aliis ipse Pittaci pater vocatur 'Τῶράδιος²), ex uno Callimachi epigrammate fluxisse suspiceris, in quo παῖδα τὸν Ἐῶραδιον errore satis antiquo e παῖδα τὸν Ἐῶραδιον corruptum haberi potest. Valde autem mirum est, quod in Hesychii glossa Ἐῶραδιος explicatur ἀπό τινος τῶν προγόνων ἄδοξος ἢ εἰκαῖος, quocum conspirant alia³). Casu vero eundem sonum habere patronymicum Pittaci et adjectivum, quo eadem opprobria exprimuntur, quae Alcaeus alibi in illum conjicit, ζοφοδορπίδαν (apud Diog. Laert.) et κακοπάτριδα fr. 30 appellans (cf. Welcker in Jahn. Ann. 1830, I. p. 15), nemo sibi facile persuadēbit. Quam difficultatem in Museo Rhenano 1838 ita expedire conati sumus, ut verum Pittaci patronymicum Τυῶραδιον dixerimus, quia Pittaci filius apud Diogenem Laertium Τύῶραιος appellatur, inde Alcaeam ludibriose Ἐῶραδιος fecisse. — Patronymicorum forma in adios non caret analogia, quum diminutiva, quae saepe similes atque illa terminationes habent, haud raro in dion exeant. cf. Pott *Etym. Forsch.* II. p. 564, Grimm *Gr.* II. p. 349 seqq. — Ceterum non alienam fuisse ab Acolibus Asianis patronymicorum formam in ios, Boeotiae et Thessalicae usitatam (vid. §. 47), innuunt Τύῶραιος ille et quodammodo Νικιαία ἄλοχος (i. e. Νικιαία) Theocr. 28, 9, ut e libris restituimus.

2) Aeolica vocantur feminina⁴) in ies pro ih vel ia, ut

2) Callimach. ap. Diog. Laert. I, §1. (Πίττακον) τὸν Μιτυληναῖον παῖδα τὸν Ἐῶραδιον, ut ipse Diog. Laert. Πίττακος Ἐῶραδιον. — Suid. Πίττακος υἱὸς Καῖκον καὶ Ἐῶραδιον Θρακός. — Phav. Lex. Ἐῶραδιος κύριον, ὁ πατήρ τοῦ Πιττάκου.

3) Suid. Ἐῶραξ ἐπιρῶμα ἀντὶ τοῦ μίγδην, ἀναμίξ. Hesych. ἔραξ, μίγδην, ἀναμίξ. Id. συῶραδος· νόθος, μικτός, εἰκαῖος leg. συῶραδιος. — Theogn. Ox. II, 23, 22. ἔραξ, μίγδην, ἀναμίξ· Ἐῶραδιος, προγονίος ἢ ἄδοξος, quae ex Hesychio corrigas. Apud Herod. π. μ. λ. 18, 9. inter nomina in adios afferuntur μίχθαδιος, Ἐῶραδιος, μολπάδιος etc.

4) Scholl. A. II. s, 299. ἀλλὰ — τινὲς δὲ ἀπὸ τοῦ ἄλλης Αἰολικῆς αἰτό φασιν· τοῖς γὰρ εἰς ἦ παράκειται εἰς ies ὡς ἑορτῆ καὶ ἑορτίς καὶ

ἄλις, ἄγυρις, ἔροτις, κίθαρις, ἡάρις pro αὐλή, ἀγορά, ὄρη, κιθάρα, χαρά. At pleraque in vulgata lingua aut apud Homerum leguntur, ἔροτις apud Euripidem Electr. 20; quare non alia de causa Aeolica illa vocari videntur, quam quod accentum retrahunt. Neque de Aeolica origine aliquid colligere licet ex $\bar{o}$ in $\bar{u}$ mutato in ἄγυρις, quia ea vox non magis Aeolibus propria est quam ἐπώνυμος et similia, neque e duplicata liquida in δέρις, quod grammatici male huc trahunt, quum nihil commune habeat cum δειρή.

Non majore jure abstracta in $\bar{v}$ s Aeolica dicuntur⁵⁾, ut κιθαριστός.

3) Aeolibus grammatici tribuunt⁶⁾ adjectiva in $\bar{\omega}$ νιος possessiva significatione, a genitivo pluralis derivata, ἀλ-

ἢ ὑπερθέσει ἔροτις. — Eust. 1908, 53 ad ἔορτή: Αἰολεῖς δὲ προταροξυτόνως καὶ κατὰ μετὰθεοῖν ἔροτιν ὡς ἀπὸ εὐθείας τῆς ἢ ἔροτις: (d. 381, 4. κίθαρις — ἐκ τοῦ κιθάρα καὶ ἐστὶν ἴσως Αἰολικόν· διὸ καὶ προπαροξύνεται κατὰ τὸ ἔορτή ἔορτις (sic)· τοιοῦτο δὲ καὶ τὸ αὐλή ἄλις, ἔτι δὲ καὶ τὸ χαρὰ ἡάρις, cf. de ἄλις p. 265, 13 et de ἄγυρις, quod cum ἔροτις (sic) comparatur p. 1430, 39. — Et. M. 262 fin., Gud. 136, 48, Ann. Ox. I, 114, 1. δειρή — οἱ Αἰολεῖς δέρις καὶ κατὰ παρασχηματισμὸν δέρις.

5) Scholl. D. II. β, 600. κιθαριστὸν — ὁ σχηματισμὸς τῆς λέξεως Αἰολικὸς ὁμοίως τῷ ὄρηστὸν.

6) Ann. Ox. IV, 329, 22. ὁ μὲν διὰ τοῦ $\bar{\omega}$ νιος Ῥηγίων ἐστὶν, ἐπεὶ συνεχῆς παρ' αὐτοῖς ἀπὸ γενικῆς γίνεται· ἀνάκων ἀνακώσιος· χαρίτων χαριτώσιος. Ὁ διὰ $\bar{\omega}$ νιος Αἰολίων ἐστὶν· πολὺς γὰρ ἐστὶ παρ' αὐτοῖς. Ἀλώνιος (leg. ἀλλώνιος)· παντώνιος (cf. Hesych. παντόνια, παντοδαπά)· ἑτερώσιος· τοιοῦτον τὸ Ἐλικώνιον ἀμφὶ ἄνακτα παρ' Ὀμήρῳ· οὕτως καὶ ἀνεμώσιος· ἀνέμων (leg. ἀνέμων), ἀνεμώνιος· ἀλλαχῶ μεταμώνιος· τοῦτο συγκέκοπται, τὸ πρότερον τέτραπται. — Ann. Ox. I, 152, 30, ubi ἑτώσιος mira ratione derivatur ab ἄετος non verus, gen. pl. αἰέτων: αἱ ἀπὸ γενικῶν πληθυντικῶν ὀνομάτων διὰ τοῦ $\bar{\omega}$ νιος γινόμενων (sic) παραγωγῆ διχῶς σχηματίζονται· καὶ διὰ τοῦ $\bar{o}$ (leg. ο) καὶ διὰ τοῦ $\bar{v}$ · καὶ ἡ μὲν τῶν Ῥηγίων διάλεκτος διὰ τοῦ $\bar{o}$ · οἷον αἰέτων αἰτώσιος· ἡ δὲ τῶν Αἰολίων διὰ τοῦ $\bar{v}$ · οἷον ἑλικη, ἑλικης, ἑλικων (leg. ἑλικῶν) ἑλικώνιος· ἀνέμων ἀνεμώνιος; eadem, minus plena tamen, leguntur in Et. M. 387, 46, Et. G. 216, 31, Ann.

λώνιος, ἑτερόνιος, παντώνιος i. e. ὁ ἄλλων, ἀλλότριος etc., ut cujas a cujus descendit. Grammatici male hanc Aeolicam rationem adhibent ad Homericum Ἐλικώνιος explicandum, nec melius adjectivum ejusmodi ἀνεμώνιος fingunt, unde deducant ἀνεμώνιος et μεταμώνιος; quae praeterea affert scholiasta Homericus, corrupta sunt, neque videtur hoc adjectivorum genus nisi ab adjectivis illis pronominalibus descendisse, quae multas derivatorum formas, substantivis ignotas, communes habent, ut ἄλλοσε, πάντοσε, ἐτέρωσε, ἄλλοῖος, παντοῖος, ἑτεροῖος etc. De adjectivis in ῥιος et ασις, quae idem scholiasta Aeolibus tribuere videtur, minus judicare licet.

§. 31.

De universa Lesbiacae dialecti indole.

Jam inter antiquos erant, qui universam Aeolicae dialecti indolem describere, inde singula, quibus a reliquis dialectis differt, explicare conarentur. Ita Scholl. Dion. Thr. 661, 28. τὸ δὲ Αἰολικὸν τῷ τ' αὐστηρῷ τῆς διαίτης καὶ τῷ τῆς φωνῆς ἀρχαιοτρόπῳ· διὰ τοῦτο καὶ τὴν βαρῦτητα τῶν τόνων καὶ τὴν ψιλότητα ἐξηλώκασιν. Adversus quem disputat alius grammaticus ibid. p. 662 extr. τοῦτο δὲ οὐ πιθανόν. τί γὰρ ἢ βαρεῖα τάσις καὶ τὸ ψιλὸν πνεῦμα πρὸς τὸ αὐστηρὸν τῶν τρόπων αὐτῶν; ἀλλὰ διὰ τοῦτο βαρυντικοὶ εἰσι καὶ ψιλωτικοὶ οἱ Αἰολεῖς, ἐπειδὴ τοῖς ἀσθενεστέροις χαίρουσι· καὶ γὰρ τὸ φθείρω φθέρῳ λέγουσι καὶ τὸ σπείρω σπερῶ — τὸ δὲ θέσει μακρὸν ἀσθενεστέρον ἐστὶ τοῦ φύσει μακροῦ — καὶ ἡ βαρεῖα τάσις ἀσθενεστέρα ἐστὶ

Ox. I, 162, 14. — Scholl. B. II. v, 404. οἱ Αἰολεῖς παρὰ τὰς γενικὰς τῶν πρωτοτύπων ποιῶσι κτητικούς τύπους· ἑταίρων ἑταιρώνιος (leg. ἑτέρων ἑτερώνιος), ἀνεμώνιος, ἐτοιμώνιος (leg. μεταμώνιος), Ἐλικώνιος, τὰ τε διὰ τοῦ ῖος, εἰ μὲν τὸ πρωτότυπον εἰς ὄς ἔχει, διὰ τοῦ ῥιος, Ἰθακος Ἰθακήσιος, βροτήσιος, ἐτήσιος· εἰ δὲ τρέπεται τὸ ἦ τοῦ πρωτοτύπου εἰς ᾶ παρὰ Δωριεῦσι, διὰ τοῦ ᾶ· Περμνάσιον, Κορυφάσιον· οὕτως ἔχει καὶ τὸ Κοράσιον, ὃ μᾶλλον ἐστὶ Μακεδονικόν.

§. 31. De universa Lesbiacae dialecti indole. 161

τῆς ὀξείας — καὶ ἡ ψιλὴ τῆς δασείας ἀσθενεστέρα. — Quibus rationibus homo haec probare studeat, in ipso libro quaerat, cui talia placent. Nobis quidem nil nisi verba et merae nugae videntur. Ridicule grammaticulus iste βαρεῖαν Aeolum τάσιν debiliorem vocat quam ὀξεῖαν, quasi accentum in fine evitatum non haberent in alia vocis syllaba, cui majorem facile aliquis vim adscripserit, quia non, sicut acutus in fine, lenitur ante sequentem vocem. Libentius conceditur, quod syllabam positione longam et spiritum lenem debiliores dicit, quanquam diversissima est utriusque ratio, quum lenis spiritus molle quid habeat, duplicata consonans contra rigidius quoddam et asperius. Neque meliora sunt, quae alibi de breviorum syllabarum apud Aeoles amore leguntur¹⁾, unde repetuntur κέρρω pro κείρω, μέλαις pro μέλας et similia. Rectius jam alter ille Dionysii scholiasta in Aeolum psilosi et barytonesi αὐστηροῦ et ἀρχαιοτρόπου aliquid inesse dicit. Nam et accentum retractum et lenis usum, quatenus Aeolum fuisse videtur, ex antiquissima Graecorum lingua transmanasse, Latinorum in utraque re consensus satis prodit; antiquiora autem facile severiora habentur. In multis tamen Acolica dialectus longius ab antiqua ratione recessit, quam aliae dialecti, ut quum $\bar{a}$ in $\bar{o}$ mutat, aut $\bar{\tau}$, a Doribus servatum, Ionico more in $\bar{\sigma}$, quae neque antiqua sunt neque severa. At de antiquitate

1) Et. M. 575, 54 (Ms. Leid. ap. Koen. ad Greg. 600) *Αἰολικῶς μέλαις καὶ τάλαις, ἐπειδὴ χαίρουσι τῇ βαρεῖα τάσει, ὡς τὸ Πηλεὺς Πήλεως, χαίρουσι καὶ τῇ βραχυτέρᾳ συστολῇ (leg. συλλαβῇ e Leid.) τὸ κείρω κέρρω λέγοντες, τοῦτου χάριν προστιθεῖσι καὶ ὡς τὸ $\bar{\tau}$, ἵνα βραχυτέραν τὴν συλλαβὴν ποιήσωσι· τὸ γὰρ $\bar{a}$ τὸ μακρὸν μεῖζον ἐστὶ τῆς ἐχούσης (add. $\bar{a}\bar{i}$ διφθόγγου e Leid.) τὸ $\bar{\tau}$ ἐκφωνούμενον. Inde corrigendus Greg. Cor. 602 de Θόαις: τάσει χαίρουσι (add. βαρεῖα) καὶ ταῖς τῶν βραχυτέρων συλλαβαῖς (leg. ταῖς βραχυτέραις), τὸ Πηλεὺς Πήλεως λέγοντες καὶ τὸ φθείρω φθέρρω, ἢ γὰρ θίσει μακρὰ ἐλάττων ἐστὶ τῆς φύσει μακρᾶς· ἐπεὶ οὖν τὸ φύσει μακρὸν $\bar{a}$ μεῖζον ἐστὶ τῆς $\bar{a}\bar{i}$ διφθόγγου τῆς ἐχούσης τὸ $\bar{\tau}$ ἐκφωνούμενον (ὁ γὰρ ποιῶν ἔργον δύο στρατιωτῶν ἰσχυρότερός ἐστιν ἐκείνων!!!) χρῶνται τῇ $\bar{a}\bar{i}$ διφθόγγῳ.*

singularum dialectorum alio tempore accuratius disputandum est. — Multo istis grammaticulis meliora docet Heraclides Ponticus apud Athen. XIV p. 624, Aeolibus tribuens τὸ ἦθος τὸ γαῦρον καὶ ὀγκῶδες, εἶ δὲ ὑπόχαυρον, quae etiam ad dialectum adhibere licet. Nam tale quid profecto agnoscitur in barytonesi, qua vox in singulis dictionibus commoratur, ut fit apud Latinos et Germanos, non rapido cursu ad sequentia volat; tale in vocaliam, quae graviolem sonum habent, amore, ut $\bar{a}$ in $\bar{o}$, $\bar{o}$ in $\bar{u}$ transeunt; tale in diphthongis, quas haud raro pro reliquarum dialectorum simplicibus vocalibus habent (vid. §. 5, 5; §. 10; §. 15, 3), nec minus in diphthongorum diaeresi, quia et diphthongi plenius quid sonant, quam vocales, et ipsarum illarum singulae partes magis quam apud reliquos distinctae gravitatem etiam augent; tale denique in $\bar{\beta}\rho$, quod in fronte vocum habent, in $\bar{o}\delta$ pro ζ et in consonantibus duplicatis, quae non poterant nisi ore magna sonante pronuntiarı. Et in his quidem Hispanicae linguae similitudo quaedam apparet, quae quod liquidas haud raro duplicatas molliore quodam, quam nos, sono profert, Coruña, llano, vix alienum erat ab Aeolibus. Neque fere dubito, quin, qui accuratius Hispanorum sermonem cognitum habet, plura reperturus sit, quibus cum Lesbiis conveniat, quorum poëtae, sive Alcaei fortissimum animum spectas, nullis malis fractum, periculorum amantem, odio in adversarios flagrantem, sive Sappho amore fervidam, divinae artis consciam, nescio quid Hispanici spirare videntur.

Negleximus modo et alia et quaecunq̄ue Lesbiacae dialecto cum Doriensibus communia sunt, neque omnino iis, quae de dialecti indole monuimus, multum tribui volumus. Difficillimum enim iudicamus, dialecti vel linguae alicujus ingenium depingere, praesertim ubi viva vox, quae non potest unquam literis satis exprimi, dum silentio cecidit. Aliis acutioribus integrum relinquimus opus, Lesbiorum moribus, arte, dialecto comparatis, veram populi imaginem delineandi. —

2) Restat ut moneamus de Aeolicae dialecti mutatione, quam annis circumvolventibus factam esse et ratio evincit et grammatici indicant, inter antiquorum et recentiorum Aeolum dialectum discernentes. Nam primum Herodianus, unde Choeroboscus hausit (vid. §. 21. not. 9), antiquorum Ionum et Aeolum dicit esse Ἀχιλλῆος et Ἀχιλλῆος recentiorum Ionum Ἀχιλλεῖος, Aeolum Ἀχιλλειος, quod memorabili ratione inde confirmatur, quod, quum Lesbiaca inscriptio Alexandri. M. tempore exarata nr. 2166 antiquum η̄ in his teneat, Lampsacenum marmor recentius πρέσβεια pro πρέσβηα praebet. vid. §. 21 nr. 6. Igitur haec antiquae dialecti mutatio post Alexandrum M. invaluit. Ab eodem haud dubie Herodiano manavit²⁾, quod antiqui Iones Ζῆν, Ζηνός, recentiores Aeoles et Iones Ζὰν, Ζανός dixisse referuntur, de qua re diximus §. 13, 5.

Aliud recentioris Acolismi discrimen in eo vidimus, quod, quum antiquiores Lesbii Alcaeus et Sappho haud raro digamma usi essent, in titulis, ne in antiquiore quidem nr. 2166 nusquam id conspiciatur. Alia ibidem suspicati sumus (§. 5). — In reliquis Lesbiacus titulus nr. 2166 antiquam linguam accurate refert; Lampsacenus ubi declinat ad vulgarem linguam, aliam rationem subesse indicavimus §. 2; Romanorum imperii tempore, quo reliquae inscriptiones exaratae sunt, vulgarem dialectum antiquae Aeolicae subinde admisceri, nemo est, qui miretur.

2) Ann. Ox. III, 237, 23 in fragmento grammatici, quod etiam Cramerus ex Herodiano excerptum iudicat: Ἰστίον ὅτι τοῦ Ζῆν, Ζηνός ἐφύλαξαν οἱ παλαιοὶ Ἴωνες τὴν κλίσην οἶον

ἐπεὶ δ' ἴσχε Ζηνός ἐνηρέφηε δόμοις ζάρης·

μεταγενέστεροι Αἰολεῖς ἔτρεψαν Ζανός καὶ Ζὰν: καὶ ἔτι μεταγενέστεροι οἱ Ἴωνες διὰ τοῦ Ζὰν (add. ὁμοίως) τῷ Ἀνάκων·

κλῦθι μοι Ζανός τε κούρηξαντελευθερίω (leg. κούρη — Ζανί τ' ἐλευθερίω).

Πάλιν ἄπορον τὸ ᾱ εἰς η̄ (leg. η̄ εἰς ᾱ) τέτραπται· τὸ γὰρ ἐναντίον τὸ ᾱ εἰς η̄ τρέπονται το Ζανός Ζηνός εἰρήκασι (sic)· λέγω δὴ ὅτι οὐκ ἔτρεψαν ἀλλ' ἐμιμήσαντο μεταγενεστέρους Αἰολεῖς.

De dialecto Boeotica.

§. 32.

De fontibus.

1) Boeoticae dialecti cognitio maxime ex inscriptionibus hauritur; inter Boeoticos titulos in Corpore Inscriptionum Graecarum collectos Boeotica dialecto utuntur hi:

Orchomenii: nr. 1564 post Alexandrum M. scriptus, quia Alexandria in Troade commemoratur *); nr. 1568; nr. 1569, a, reliquis longior et melius servatus, post Ol. 111 scriptus; nr. 1569, b, pauca lacera verba continens; nr. 1569, c, valde lacer et corruptus; nr. 1573; nr. 1579. 1580. 1583 ejusdem, ut videtur aetatis; nr. 1593 non antiquior Olympiade 116. Omnes inscriptiones Orchomenias, quae Boeotica dialecto utuntur, ante Ol. 145 exaratas existimare licet, quia nr. 1584, quae jam vulgarem dialectum prae se fert, ex eo tempore esse videtur; Thespienses tamen jam ante Ol. 135 vulgari lingua in publicis documentis usi sunt, vid. Boeckh. ad C. I. nr. 1590.

Chaeroneenses: nr. 1581 brevis et lacer, nr. 1595—97 breves et incertae lectionis.

Lebadeenses: nr. 1571 ita laceratus et tot transcribentis erroribus foedatus, ut nisi in paucissimis eo uti non liceat; nr. 1575 aliquanto melius habitus; nr. 1588.

Copensis nr. 1574 valde lacer et corruptus.

Thebani: nr. 1564 decretum Bocotorum, quo Nobae Carthaginensi proxenia datur, continens, igitur ante a. 146 scriptus; nr. 1576 valde corruptus; nr. 1577; nr. 1578 lacer et corruptus.

Tanagraeci nr. 1562. 1563; praeterea antiquitate

---

*) Quae de titulorum aetate monemus, omnia Boeckhio debemus.

insignes sunt nr. 1599. 1647, quanquam pauca tantum verba amplectuntur.

Accedunt pauci alii, qui singulas voces praebent. Omnes fere saeculo a. Chr. tertio exarati videntur, exceptis antiquioribus Tanagræis 1599. 1647 et aliis quibusdam brevissimis; neque tamen hi quartum saeculum superaverint.

Reliquae inscriptiones Bocoticae vulgarem Graecitatem offerunt (nam Chalienses 1567. 1594. 1607, in quibus Dorica dialectus conspicitur, non recte a Boeckhio Bocotico oppido Chaliae tributos esse, docebimus §. 54). Raro in his haesit aliquid e peculiari Bocotorum dialecto, maxime in nominibus propriis.

2) Scriptor nullus, quantum scimus, Bocotica dialecto usus est praeter Corinnam Tanagraeam, quam Pausanias (IX, 22, 3) dicit carmina cecinisse, *ὄποια συνήσειν ἔμελλον Αἰολεῖς* i. e. Acoles Boeoti. Ejus nunc perpauca fragmenta supersunt et ea quidem valde corrupta, vel sic tamen insignia Bocoticae dialecti documenta. In hexametris quidem, quos duos reliquos habemus (fr. 14. 15), Boetica dialecto non usa videtur; in ceteris fragmentis strictior Bocotismus, ubi nunc desideratur, eo magis restituendus esse videtur, quia grammatici, quae de Bocotica dialecto praecipuunt, e Corinnae maxime, si quid video, carminibus didicerunt; vid. nr. 3. Ipsa fragmenta in Appendice emendatiora addidimus.

Praeterea Aristophanes in Acharnensibus inde a v. 826 Boeotum loquentem introducit; neque tamen, ut in Lysistrata Laconum, in ipsis Acharnensibus Megarensium, ita Bocotorum dialectus cum aliqua fide expressa videtur. At multa, quae Bocoticam proprietatem negligere videntur, recte Boeotismum ejus aetatis, postea mutatum referre, infra §. 41 docebimus. Nonnulla Attica, sive Aristophanis sive librorum culpa intermixta esse, non mirum est, quae plerumque silentio praetermitteremus.

3) Grammatici haud pauca de Bocotica dialecto tradunt, maxime Heraclides, Apollonius et Herodianus, ad

quæ omnia fere referenda videntur, quæ a Choerobosco, Theognosto et in Etymologicis docentur. Apollonius sæpe et Herodianus (Cor. fr. 2) Corinnam Boeoticae dialecti auctorem habent, neque dubium videtur quin etiam ceteri cognitionem suam fere omnem ex illius carminibus hauserint, quia horum grammaticorum tempore Boeoticae dialecti rara tantum vestigia apud infimam plebem superesse poterant. Quanquam antiquiores grammaticos, qui Corinnae carmina recensuerunt, ex ipso populi ore eam, qua opus erat, cognitionem hausisse, satis certum habemus. cf. §. 41. — Plerumque grammatici, ut monuimus §. 1, accurate distinguunt inter dialectum Aeolicam et Boeoticam, raro hanc Aeolicae nomine significant. Quare in tanto Aeolicarum dialectorum discrimine nunquam, quæ Aeolica vocantur, Boeotis adscribere licet, nisi aliunde de Boeotica dialecto fides accedat.

§. 33.

De accentu.

De Boeotorum accentu nihil fere discrete a grammaticis praecipitur, sed inde maxime intelligitur, cum non discrepasse a vulgari more. Nusquam id magis apparet, quam in Apollonii libro de pronomine, qui quum accuratissime moneat, Aeoles i. c. Lesbios gravi accentu ἔγων et ἔμοι protulisse, ubique de Boeoticarum, quas affert, formarum, accentu tacet, ita ut recte apud illum scribi videantur ἰών pro ἔγων p. 64, ἐμὺ p. 104 pro ἔμοι, οὐμές pro ὑμεῖς p. 119 etc.; adeo ἐμοῦς Boeotis et Syracusanis commune dicit p. 94. Valde dolendum est, quod Herodianus ¹⁾, ubi Boeoticam vocem βανα pro γυνή ac-

1) Herod. π. μ. λ. 18, 18. τὰ διὰ τοῦ ἀνῆ ἐκφερόμενα θηλοῦ μονογενῆ ὑπὲρ δύο συλλαβὰς πάντα βαρύνεται· πτωσάνη etc. (praeter μηχανῆ) — προσέθηκα ὑπὲρ δύο συλλαβὰς διὰ τὸ φανῆ παρ' Ἡσιόδου — τὸ γὰρ παρὰ Κορίνην βάνα οὐ κοινὸν οὐδὲ εἰς τῆ λῆγον, ἀλλὰ ἴδιον θέμα Βοιωτῶν τασσόμενον ἀντὶ τοῦ γυνῆ. Licet interpretari,

centus causa affert, tam ambigue locutus est, ut in utramque partem de vocis accentu disputari possit; nam quod acutus in penultima ibi positus est a librario, non habet plus auctoritatis, quam quod eadem vox in fragmento Corinnae apud Apoll. de pron. p. 65 βανά scripta est. Accedunt autem multa Boeotica nomina propria, quae accentum in ultima habent, ut Ἐρχομενός, Κωπαί, Μυκαλητὸς, Βοιωτὸς (nam Βοίωτε apud Cor. 2 levioere auctoritate nititur), Ἐλικὸν, Κιθαιρῶν, Ἴσμηνός, Ἄσωπὸς, Ἀύλις e diserto testimonio ²⁾, quanquam appellativum αὐλις gravi accentu scribitur et Aeolicum habetur. In his omnibus accentum a reliquis Graecis mutatum aut male traditum esse, parum probabile videtur.

Retracti apud Boeotos accentus testimonium si quis apud Theognostum ³⁾ sibi reperire videtur, τραπέζιος, Boeoticam vocem, accentum in antepenultima habere docentem, reputet nihil esse, cur propter accentum retractum eam vocem Boeoticam vocari arbitremur. Nec minus alia, quae eo trahere possis, ubi formis, quae ex Acolica et Boeotica dialectis repetuntur, gravis adscribitur ⁴⁾, leviora sunt, quia soli Aeoles in accentu describendo respici poterant.

βανα non in censum venire, quanquam non minus quam φανῆ oxytonon, aut, quanquam secundum generalem regulam barytonon.

2) Eust. 265, 12. ὀξύνεται δὲ ἡ Αὐλις ἀναλόγως διὰ τὴν παρωνυμίαν, ὡς πύλη πυλῆς· τὸ δὲ βαρῆτονον, ἐξ οἷ καὶ ἡ ἔπαυλις, Αἰολικὸν εἶναι φασιν· βαρυντικοὶ γὰρ οἱ Αἰολεῖς. Καὶ ἄλλως δὲ ἡ μὲν Αὐλις ὡς ἐκ τοῦ αὐλίζω, αὐλλῶ ἐχοι ἂν ἴσως τὴν ὀξείαν τόνωσιν, ἡ δὲ αὐλις τὴν βαρεῖαν πρὸς διαστολήν.

3) Theogn. Ox. II, 53, 27. τὰ διὰ τοῦ οἰος ὀξήτονα ὑπὲρ δύο συλλαβὰς διὰ τῆς οἰ διφθόγγου γράφονται. — τὸ Ζάτοιος, Ἄθιοις κίρια ὄντα προπαροξύνονται· οἷς ὅμοιον καὶ τὸ τραπέζιος, Βοιωτικὸν ὄν, καὶ κατὰ τόνον καὶ κατὰ γραφὴν. cf. §. 40, 5.

4) Eust. 75, 32. ἰσὶ δὲ κατὰ τοὺς παλαιοὺς Βοιωτῶν καὶ Αἰολῶν ὁ τοιοῦτος τύπος τοῦ σχηματισμοῦ, διὸ καὶ τινα ἐκ τούτων προπαροξύνονται, ὡς ἐνταῦθα τὸ μητίετα. — Id. 1613, 20. Αἰολικὸν ἡμὶ καὶ Βοιωτικῇ μεταθέσει τοῦ ἦ εἰς τὴν εἰ διφθόγγον εἰμὶ ἡμαρτημένον ὄν,

Quaquam igitur non audemus certissimum pronuntiare, tamen, in tanta praesertim Lesbiacae et Bocoticae dialecti diversitate, probabile videtur, Boeotos non fuisse βαρυντικούς. Cautius certe duximus, in Boeoticis omnibus vulgarem accentum servare.

§. 34.

De spiritu.

Non minus quam barytonesin recentiores Boeotis psilosin tribuere solent, quia Aeolica vocatur. Aspero tamen Bocotos usos esse certissimum est. Primum Apollonius de pron. p. 64 (e Tryphonis, ut videtur, sententia, cf. §. 45, 1) Bocoticum *ιδών* pro *ἐγὼ* aspero instructum esse tradit, ἐπεὶ δασύνεται τὰ φωνήεντα ἐν ταῖς ἀντωνυμίαις, ὅτε πρὸ φωνηέντων γίνεται, unde, etiamsi quis grammaticum male regulam suam adhibuisse opinetur, hoc tamen certum est, cum Bocoticam psilosin ignorasse. Praeterea et Apollonius et reliqui grammatici, ubi Boeoticas formas afferunt, nunquam de spiritu monent, ut *ἀμίον* pro *ἡμῶν* Aeol. *ἀμμίων* (de pron. p. 121). Deinde in antiquioribus titulis, qui spiritus asperi signum scriptum habent, leguntur nr. 1637 *ΗΛΙΤΕΣΑΝΑΡΟΣ* et 1642 *ΗΠΠΙΛΑΡΧΙΑ*; neque minus in nr. 1569 hoc signum retentum est in siglis *HE* pro *ἑκατον* et *H* pro *ἡμιοβόλιον*. Tenui in aspiratam mutata spiritus asper proditur in *καθάπερ* nr. 1563, *α*, *καθ' ἕκαστον* 1569, *α*. III., *ἀφεδριατευόντων* 1593, *Ἐφιππος* 1640, item apud Corinnam fr. 1 *χειρώαδων* pro *καὶ ἡρώαδων*, 7 *πεντήκονθ' οὐψιβίας* pro *ὕψιβίας*, 8 *ἐφ' ἔππω*. Adeo media mutatur in *οὐθέν* 1569, *α*. III.

Boeoti igitur non solum non ignorant asperum, sed etiam iis, quibus ne Dores quidem, ceterum asperi non

---

τῶ τόνῳ — τὰ γὰρ Λιολικὰ δῆλον ὅτι βαρύνονται. Neque in contrariam partem aliquid efficere velim ex iis, quae Choerob. Bekk. 1224 de Boeoticorum genitivorum in *ᾰῶ* accentu disputat, ἀργιστῶ scribendum esse docens.

osores, cum addebant, ut *ἰών*, si Apollonio credimus, *Ἀγέλσανδρος* cf. Giese de dial. Aeol. p. 417; neque *ὑψι* apud Lesbios asperum habebat, aut, si recte disputavimus §. 4, 9, *ἵππος*.

Contrarium videtur unicum Corinnae exemplum fr. 4, *ἀπ' εἰῶς* ex Apoll. de pron. p. 98, ubi, quum lectio certa videatur, asper ipsius Apollonii regula, quam antea attulimus, postuletur, tenuis eodem modo relicta videtur, quo saepe in Doricis scriptoribus teste Apollonio de synt. p. 335, qualia leguntur etiam in titulis Doricis, ut in Theraeo 2448, IV, 11 *ἐπ' ἀμέρας*, in Rhodio 2525; b *ἐπ' ἱερῶς*, in Calymnio 2671 *μετ' ὁμονοίας*.

Lenis praeterea pro aspero scribi solet in vocibus Boeoticis, quae *ῶ* initiale in *ου* mutarunt (§. 38, 5), ut *οὔμης* Cor. 9, *οὔμιων* Cor. 11, *οὔμαι* apud Hesychium (contra *οὔμιν* Ann. Ox. I, 146, 15), *Οὔριας* Cor. 6 pro *ῶριας*, *Οὔριενς* Scholl. Nic. Ther. 15 pro *ῶριενς*, *οὔλη* et *οὔδαρ* Heraclid. ap. Eust. 23, 28 et Hort. Ad. f. 205. Neque mirum esset, si in his vocali mutato etiam spiritus mutaretur, quia *ῶ* proprium sibi postulat asperum, qui antiquiori sono, qualem exprimit Boeoticum *ōū*, non necessarius est. Neque tamen hoc *ōū* ubique lenem habuisse, grammaticorum libris credimus, et *πεντήκονθ' οὔμβιας* Cor. 7 certius asperi indicium habet, quanquam in hac voce facilius lenem ferremus. cf. §. 4, 5. Res non potest ad liquidum perducī.

§. 35.

De digamma.

1) Boeotos quoque digamma usos esse et grammatici docent (vid. §. 5 not. 2) et tituli. Hi primum ante vocales initiales digamma praebent in his vocibus, quarum minus certas asterisco notamus:

* *ἸἌδων* N. P. 1574 e conjectura Boeckhii pro *Γἄδων*.

* *ἸἈναξίων* N. P. 1574 ex ejusdem conj. pro *Ἰαναξίων*.

Ἐργων N. P. nr. 1569, a. III ab ἄρνες.

Ἐάστιος (i. e. ἄστειος) nr. 1569 e certa Boeckhii emendatione pro *ἔαστιος*, ut etiam in nummis Boeoticis legitur *ἘΑστ.* vid. Eckhel D. N. II. p. 196.

Ἐλάτια et *Ἐλατιῆος* pro *Ἐλάτεια* et *Ἐλατειᾶϊος* nr. 1569, a. III.

Ἐέτος, plur. *Ἐέτια* nr. 1569, a. III et *ἘικατιἘέτιες* nr. 1575 e certa Boeckhii emendatione pro *τιχατιἔέτιες* vel *ἰλατιγέτιες*.

* *Ἐιδρίας* N. P. nr. 1573, 3 e Boeckhii emendatione pro *Νιδρίας* a *Ἐιδεῖν*, unde etiam *Ἐιδήμων* descendet, quod Boeckhii nr. 1574, 21 e conjectura scripsit pro *Ἐλήμων*, in quo potius *Ἐυδήμων* i. e. *Ἐυδαίμων* latere suspicamur.

Ἐικατι nr. 1569, a. III. cf. *Ἐέτος*, pro *ἔκοσι*

Ἐισοτέλια nr. 1562. 1563, b.

Ἐοι nr. 1565 e certissima emendatione pro *οἰ*.

Ἐοικία nr. 1565 e certa emendatione pro *ἔοικία*, ut *Ἐοκία* (οῖ in ὦ mutato) legitur nr. 1563, a. 1564, unde solum *Ἐυ...* restat nr. 1562.

Nunquam hoc digamma initiale in titulis neglectum reperitur *); nam *ἔκαστος*, quod digamma caret nr. 1569, a. III, ne in Homericis quidem dialecto recte illo instructum fuisse putatur.

Corinnam digamma usam esse docet Apoll. de pron. p. 136, qui postquam Aeoles et Alcmanem pronomen possessivum tertiae personae cum digamma proferre tradidit (§. 5 not. 4), similem usum adscribit Corinnae, in cuius verbis (fr. 10) pro *πηδεγον* rectius emendatum est *πῆδα Ἐδὸν* quam ab aliis *πῆδα Ἐδὸν*. Nam formas tertiae personas, quae ε̄ in fronte habent, digamma initiale

*) *Ἐργοκλειῶς Ἐνιοχίδαο*, ut Boeckhii nr. 1593 dedit Cockerelli apographum sequutus, in quo, si comparatur *Ἐργων*, digamma omissum esset, minus vera videtur lectio, quam Leakii *Ἐνιοκλειῶς Ἐνιοχίδαο*, nominum patris et filii consueta similitudine commendata.

ignorare, aliquando ex Homerica dialecto docebimus. Nec digammi vestigium est in Corinnae εῶς et εῖν. vid. §. 44, 3. — Non scriptum est digamma in ἄναξ Cor. fr. 2 et ὕδα (pro οἶδα), si recte ita emendavimus fr. 1, quod librarium culpae dare metrum incertum permittit.

Boeoticae denique habendae sunt Hesychii glossae γίξαι, χωρήσαι, γίπον, εἶπον, γίαρως, ἔαρ (leg. ἔαρως cum Guyeto) et γλο, αὐτοῦ, in quibus εἰ et ε̄ in ī mutata dialectum, quanquam non nominatur, produnt, et γ solito errore pro F positum est. Igitur corrigas Fῖξαι i. e. εἶξαι, Fῖπον, Fῖαρως, Fῖο, de quarum vocum antiquo digamma satis constat.

2) In mediis vocibus tituli raro digamma praebent. Praeter compositum *ἘκατιFέτιες* nr. 1575 (vid. supr.) scriptum legitur nr. 1583 in *ῥαψαFυδός, αὐλαFυδός, κισα-ραFυδός, τραγαFυδός, κωμαFυδός* pro *ῥαψαοιδός, ῥαψωδός* etc., deinde in nominibus propriis *ΒακείFη* nr. 1639 et *ἘFάρα* in nummo. Interdum inter vocales, ut in Lesbica dialecto in *ῥ* mutatum est: *βούων, βούεσσι* nr. 1569, a. III. cf. bovis, *Ἀρχεναυίδας* N. P. nr. 1571. cf. navis, *Ἄρενα* Cor. 3, ut apud Aeoles Asianos.

Plerumque tamen digamma in mediis vocibus plane negligitur, ut in ipso *αἰδῶ*, unde *αἰδῶν* (non *ἄδων* cum Boeckhio) legitur nr. 1579. 1580 et Cor. 8 e nonnullis libris, *εὐεργέτας* nr. 1562—65, quanquam de vocis *ἔργον* digamma satis constat, *Διῦ* nr. 1568, quum *ΔιFi* scriptum sit in galea Argivorum. Adco digamma ejecto *ε̄* ante sequentem vocalem in *ῥ* mutatum est in *Νιῶνιος* nr. 1574 a *νέος* (cf. Sanscr. *navas*, novus) *ῥιοντος* 1569, c (cf. *ῥεύσω*), *Κλιῶν, Κλιῶνιος* a *κλέος*, quod non minus digamma habuisse alio tempore docebimus. Et in hac quidem stirpe digamma plane periisse, docent etiam *Πασικλιῖν, Δαμοκλείος* et similia (§. 44), *Δαμοκλίδας, Ἡράκλειτος* 1575 etc. — Minus certum est digamma initiale in compositione ita neglectum, ut contractio liceat. Nam pro *Κλιοναξ* 1575, quod Boeckhio correxit in *Κλιῶναξ*, possis *Κλιοναξ* suspicari, et *ἀγροῖκος*, unde *Ἀγροκίχως*

1574, 25, fortasse non est ex οἶκος compositum, si credis Pottio (*Et. F. I.* p. 268).

§. 36.

De consonantibus simplicibus.

1) $\bar{\pi}$ pro $\bar{\tau}$ ut apud Lesbios (§. 6, 1) est in πέτταρα, πετταράκοντα nr. 1569, a. III. pro τέσσαρα; τεσσαράκοντα.

$\bar{\pi}$ pro $\bar{\beta}$ Boeotos usurpasse, certe in πούλιμος pro βούλιμος, auctor est Plutarchus ¹⁾), neque tamen ullum praeterea ejus mutationis vestigium reperitur.

$\bar{\beta}$ pro $\bar{\delta}$ Bocoti non minus quam Aeoles ponere dicuntur in βελγῖνες, Βελφοί ²⁾); exempla etiam hic desiderantur.

$\bar{\delta}$ pro $\bar{\beta}$ in ὀδελός pro ὀβελός levissima auctoritate Boeoticum dicitur ³⁾).

$\bar{\beta}$ pro $\bar{\gamma}$ est in βανὰ pro γυνή, vocali simul mutata, quod legitur Cor. 12, βανῆκος pro γυναικος ⁴⁾). — Gothico qui in ὀ comparato (Grimm *Gr. III.* p. 322) apparet et γυνή et βανὰ ex antiquissima forma γβανα nata esse, unde simul vocalis mutatio illustratur. cf. §. 6, 2 et 12, 3.

$\bar{\kappa}$ pro $\bar{\chi}$, quod legitur in Καρίσανδρος nr. 1574, Καλλικάριος nr. 1577, Ἐρμαῖκος 1593, Ἀρρήκος 1575, recte a Boeckhio transcribentium errori tribuitur.

1) Plutarch. Symp. VI, 8, 1. τὸ βούλιμον ἰδῶκει μέγαν ἢ δημοσίον ἀποσημαίνειν καὶ μάλιστα παρ' ἡμῖν τοῖς Αἰολεῦσιν, ἀντὶ τοῦ $\bar{\beta}$ τῷ $\bar{\pi}$ χρωμένοις· οὐ γὰρ βούλιμον ἀλλὰ πούλιμον, οἷον πολύλιμον πάλιν ὀνομάζομεν.

2) *Et. M.* 200, 27 (vid. §. 6 not. 5); ita etiam ἡβη τροπῇ Αἰολικῇ τοῦ $\bar{\delta}$ εἰς $\bar{\beta}$ ab ἡδω derivatur *Et. M.* 417, 42, *Gud.* 235, 1. *Eust.* 581, 39.

3) Scholl. Arist. Ach. 762, ubi Megarensis voce ὀδελός utitur, quam Doricam esse certum est; Scholl. Nicand. Ther. 93 Doricum vel Aeolicum vocant.

4) Herod. π. μ λ. 18, 25. vid. §. 33, not. 1; Hesych. βάννα, γυνή ἐπὶ Βοιωτῶν; id. βανῆκας, γυναικας· Βοιωτοί; corruptum videtur ejusdem βάττις, γυναικας· Βοιωτοί.

2) Antiquum $\bar{\tau}$ Boeotij retinent cum Doribus, ubi Iones, Attici, Lesbii in $\bar{\sigma}$ mutant, ut *Ἐίκατι*, *διακάτιος* nr. 1569, a. III., *Ἐίκατι.Ἐτίεις* 1575 pro *εἴκοσι*, *διακόσιοι*; τοῦ pro σὺ vid. §. 44, 2; *Ποτιδάων*⁵⁾ Cor. 2; *τῦκα* pro *σῦκα* apud Thebanos teste Strattide Comico ap. Athen. XIV. p. 621, F. Comparentur praeterea *εἰλειτιάς* vel *εἰλεισιάς*, genus quoddam calami, cujus nomen si recte a Boeotico oppido *Εἰλέσιον* derivatur, etiam hoc ab ipsis Boeotis *Εἰλέτιον* vocatum videtur, vid. Müll. Orchom. p. 491; *Τιλαφῶσσα* fons, qui a *σίλφη* nomen trahere videtur, cf. ibid. p. 480; denique oppidum. *Σίφαι* vel *Τίφα*, unde Argus gubernator *Τίφυς* appellatus fertur. vid. Steph. Byz. s. v. *Σίφαι* et intt.

Peculiari Boeotorum more Doricum $\bar{\tau}$ in 3 pers. plur., quod vulgo in $\bar{\sigma}$ mutatum est, in $\bar{\theta}$ transit: *ἔχωνθι* nr. 1568, *ἰωνθι* et *ἀποδεδῶνθι* nr. 1569, a. III.

Laconico more $\bar{\theta}$ in $\bar{\sigma}$ mutatum est in *νεὶ τῶ σιῶ* Arist. Ach. 872 et N. P. *Σιανορίδας* nr. 1574, 32, quod pro *Θεανορίδας* esse videtur, quo referri posset Lactantius I, 6, 7 *σιὸς* Aeolicum vocans. At neque hujus testimonio, neque Aristophani, neque corruptissimo titulo fides haberi posse videtur, quum praeterea ubique *θεὸς* vel *θιὸς* legatur. vid. §. 38, 4⁶⁾.

3) Sigma apud Boeotos in asperum mutari traditur a Prisciano⁷⁾ in *μοῦά* pro *μοῦσα*; nullum tamen ejus moris

5) Herod. π. μ. λ. 11, 8 postquam de Homericō *Ποσειδάων* dixit: *παρὰ Βοιωτοῖς Ποτειδάων τραπέντος τοῦ σ̄ εἰς τ̄*, addito Corinnae fragmento nr. 2, ubi *Ποτειδάων* scribitur; corrupte in Ann. Ox. III, 241, 15 *ὁ ποιητῆς Ποσειδάων· καὶ οἱ Βοιωτοὶ διὰ τοῦ τ̄ Ποσιδαίων*, ubi *Ποτιδάων* et fortasse *διὰ τοῦ τ̄* corrigendum est.

6) Non recte Boeckhius C. I. nr. 724, b mensem Boeoticum *Θειλούθιος*, qui in vulgari dialecto (nr. 1608, d) *Θηλούθιος* sonat, a *Θαλύσια* derivat, quum nullo modo $\bar{\alpha}$ in $\bar{\epsilon}$ transire potuerit neque $\bar{\sigma}$ in $\bar{\theta}$; potius vocem e *Θειλούθιος* ortam et mensem a dei cujusdam adventu nominatum putaverim, si quaerendum est de nominis origine.

7) Priscian. I. p. 40. »Adeo autem cognatio est huic literae, id

vestigium apparet. Nam quod a Boeckhio eo refertur *ἀνέθιαν* pro *ἀνέθεσαν* nr. 1588, aliam explicationem habet. vid. §. 46, 4. Prisciani error inde natus est, quod praeter Doricensium nonnullos etiam Oropii, qui per ali- quod tempus Boeotis adnumerabantur, quanquam vix un- quam Boeotica dialecto usi sunt, spiritum asperum pro $\bar{o}$ inter vocales assumebant. vid. Et. M. 391, 12. cf. Giese p. 310.

4) ν *ἐφελκ.* in titulis vulgo ne ante vocales quidem scriptum reperitur, ut nr. 1563, b *ἐπεψάφιδδε Ὀρσίμαχος*, 1569, a. II. *ἀπέδωκε Εὐβώλυ*. Scriptum est in unico ti- tulo antiquiore Thisbensi 1592, in quo *ἀνέθηκεν Ἀθάνα*; nam *ἰππάσιν* nr. 1588 non recte legi docebimus §. 44. not. 5.

5) Quod $\bar{\kappa}$ apud Bocotos in $\bar{\xi}$ transire ⁸⁾ dicitur, inde male fictum videtur, quod praepositio $\bar{\xi\xi}$ contraria ratione $\bar{\xi}$ in $\bar{o}$ mutat (§. 47, 4). — Boeotos cum Lesbiis (§. 11) *ἀγρε* pro *αἶρε* habuisse, indicat Hesychii glossa *ἀγρέ- μονες, θηρευταί, πορθητικοί· Βοιωτοί*. — Fortasse verum est *εὐδομος* pro *ἔβδομος* nr. 1563, quod Boeckhio non magis tulit quam *εὐδομήκοντα* in titulo Corcyraeo 1845; in nr. 1571 est *ἔβδομεικοντα*. — Omissum est $\bar{\gamma}$ inter vocales in *ἰὼν* pro *ἔγῶν* (§. 44, 1). — Singularia sunt *βλεφύρα* (v. l. *φλεφύρα*) pro *γεφύρα* inter Strattidis lo- cutiones Thebanas Athen. XIV, p. 622 A; *βλεέρει* (leg. *βλεαίρει*) *οἰκτείρει· Βοιωτοί* Hes. pro *ελεαίρει*; *φῖκα* pro *Σφίγγα* ⁹⁾. — Denique Boeoticum audit *ἐνέτ- και* pro *ἐνέγκαι* apud Choerob. Ox. II, 251, 12, Et. M. 691, 24, ubi *Ἰωνικῶς* corrigendum videtur.

est $\bar{s}$, cum adspiratione, quod pro ea in quibusdam dictionibus so- lebant Boeotes (sic) h ponere, mu ha pro mu sa dicentes. ^a

8) Hac mutatione Boeotica explicantur *εἴχαι* Et. M. 297, 15, Gud. 169, 12, Ann. Ox. IV, 194, 16; *ἕξον* Et. M. 472, 10, Ann. Ox. I, 205, 25; *ἕνεξα* Et. M. 431, 45.

9) Scholl. Hes. Theog. 326 et Scut. 32. *φῖκα δὲ αὐτήν (Σφίγγα) οἱ Βοιωτοί ἔλεγον*, cf. Hes. *φίγα, φῖκα, Σφίγγα* et Ann. Bachm. II, 285, unde *Φικιον* ἕρος nomen accepit.

§. 37.

De consonantibus duplicibus et duplicatis.

1) Boeoti ζ̄ in δ̄ mutare traduntur 1), quod de initiali tantum ζ̄ intelligendum esse ipsa exempla docent, Δεύς et Δάν pro Ζεύς, δυγόν, Δῆθος pro ζυγόν, Ζῆθος; Δεύς Aristophanis Boeoto Ach. 871 in ἴτω Ζεύς restituendum est e lemmate scholiastae, quanquam in hanc formulam etiam alias vulgaris forma irrepsit. vid. nr. 4. — Boeoticae fortasse sunt Hesychii glossae δᾶλον, ζῆλον; δατέν, ζητεῖν etc.

2) In mediis vocibus ζ̄ et testibus grammaticis 2) in δ̄δ mutarunt, ut σφάδδω, σαλπιδδω, ῥέδδω et leguntur in titulis ἐπεψάφιδδε nr. 1562. 1563, a. b., γραμματίδδοντος 1573. 1574, ἰαρειάδδοντος 1568; deinde θερίδδω Arist. Ach. 958. cf. Scholion in Et. M. 447, 41; denique huc pertinet κριδδέμεν pro γελᾶν inter Strattidis dictiones Thebanas 3), cujus vulgaris forma esset κρίζειν, nisi soli

1) Choerob. Bekk. 1194. τὸ ζ̄ εἰς τὸ δ̄ τρέπεται Βοιωτικῶς· οἶον Ζῆθος Δῆθος καὶ τὸ ζυγόν δυγόν· οὕτω καὶ τὸ Ζεύς Δεύς; item Ann. Ox. I, 107, 2. Herod. π. μ. λ. 6, 16 ἰπὸ Βοιωτῶν Δεύς καὶ Δάν, unde corrigendus Eust. 1387, 30. Βοιωτικῶς Ζεύς καὶ Δάν. cf. Hes. Δεύς, Ζεύς. — Huc referenda sunt, quae de ζ̄ Aeolice in δ̄ mutato referuntur: Et. M. 466, 35. ἰδρῶν ab ἴζω derivatur τροπῆ τοῦ ζ̄ εἰς δ̄ Αἰολικῶς ὡς ζυγός δυγός. cf. Et. Gud. 233, 9 et 271, 59, Ann. Ox. I, 213, 23, Scholl. L. II. β, 191; deinde δα μόριον e ζα Αἰολικῶς explicatur Et. M. 248, 17, et eadem mutatio agnoscitur in ἰδνω Et. G. 214, 13.

2) Ann. Ox. IV, 325, 25. πρὸς Βοιωτοῖς τὸ σφάζω διὰ δύο δ̄δ σφάδδω, καὶ τὸ σαλπίζω σαλπιδδω. — Eust. 984, 1. ῥέδδω vocat Βοιώτιον ῥῆμα ἐκ τοῦ ῥέζω. — Fortasse huc spectat Eust. 570, 12. γυμνάζω, γυμνάδω καὶ διπλασιασμῶ Αἰολικῶ καὶ Δωρικῶ γυμνάδδω, nisi inepte Aeolicam duplicationem adhibere voluit.

3) Athen. XIV, 622, A in libris est τὸ γελᾶν δὲ ἐκκριδδέμεν, quod recte emendavit Valcken. ad Roev. p. 87 collata corrupta Hesychii glossa κριαδέμεν, γεννᾶν· Βοιωτία· ἢ λέξις, leg. κριδδέμεν, γελᾶν. Item Phot. Lex. κριαδδέμεν· τὸ γελᾶν· Βοιωτοί.

Boeoti hanc stirpem (cf. Lat. rideo) servassent. — Corinna pro φράζω traditur Βοιωτικῶς φράττω dixisse, quod a Tarentinorum φράσσω derivant⁴); si verum est φράττω neque errore ex Aoristo I. ἔφραττα (nr. 3) fictum, comparandum est, quod etiam Lacones, vulgo ζ̄ cum Boeotis in δ̄δ̄ mutantes, interdum τ̄τ̄ assumpsisse videntur⁵). Ex eadem mutatione explicandae videntur glossae Hesychii ὀπίττομαι, οὐ πείθομαι. Βοιωτοὶ et Photii ὀπλίττομαι, οὐ πείθομαι καὶ τοῦτο Βοιωτίον. Ἀριστοφάνης Ἐκκλησιαζούσαις. Res satis mira, quia neque in Ecclesiazusis tale quid legitur, aut facile Boeotica vox legi poterat, et utraque lectio serie literarum confirmatur. Photii tamen ὀπλίττομαι verius putaverim pro ὀπλίττομαι i. e. φυλάσσομαι, mihi caveo. Quod nonnulli et ipse Boeckhiius ὀπίττομαι Boeoticis mutationibus ex οὐ πείθομαι natum putarunt, credat Judaeus Apella.

3) Duplex σσ̄ apud Boeotos in τ̄τ̄ mutabatur⁶). In titulis ita leguntur θάλαττα nr. 1562—65, πέτταρα, πετταράκοντα pro τέσσαρα, τεσσαράκοντα nr. 1569, a. III. Incertius est, quod Boeckhiius supplendo effecit (πράτ)τη nr. 1569, a. III. pro πράσση. Deinde oppidum Boeoticum Μυκαλησσοῦς teste Strabone IX. p. 404 apud ipsos Boeotos audiebat Μυκαληττοῦς. Sed praeter talia, quae post Periclem etiam Atticis in usu erant, Boeoti adeo

4) Eust. 824, 29, Ann. Ox. I, 62, 7; eodem spectat corruptissimus locus in Et. G. 384, 3. καὶ παρὰ τοὺς Βοιωτοὺς μιλζων ἢ δὲ τῶν Ταραντίνων διάλεκτος τὰ δύο σσ̄ εἰς ζ̄ τρέπει ὡς καὶ ἡ τῶν Βοιωτῶν

5) Arist. Lysistr. 1167 in libri est βλιμάττομες; cf. Hesych. ἀγκυρίττει, μεταμίεται. Κρήτες, Et. M. 144, 46. ἀρμόζω ἀρμόττω Λωρικῶς. cf. Ann. Ox. I, 62, 7. Sine dialecti nomine leguntur apud Hesychium ἀφοπλίττονται, ἀπολύονται τῆς στρατείας; δηρίττειν ἐρίζων; λαγαρίττειται, μετριεύεται; μέττον, μιλζον.

6) Aelius Dionysius ap. Eust. 813, 45. Θετταλοὶ καὶ Κιτιεῖς — οἱ περὶ Κύπρον — θάλατταν ἔλεγον καὶ πίτταν καὶ καρδιώττειν καὶ τὰ τοιαῦτα, ὅσα οὐδαμῶς Ἀττικὰ νομίζονται, ἀλλὰ τῶν γειτόνων Βοιωτῶν.

habent *όπόττα* nr. 1564 pro *όπόσα*, quia antiquitus duplex $\overline{\sigma\sigma}$ erat in *όσσοσ*, *όπόσσοσ*; simplex tamen $\overline{\sigma}$ apparet in *μέσσοσ* nr. 1569, c, *Εισοτέλια* 1562 seqq., quanquam Lesbii etiam haec *μέσσοσ*, *ίσσοσ* proferebant. vid. §. 9, 1. Non minus in Aor. I. duplex $\overline{\sigma}$, quod a Lesbiiis et parte Doriensium servatur, apud Boeotos transit in $\overline{\tau\tau}$; ita *κατασκευάττη* nr. 1568 est pro infinitivo *κατασκευάσσαι* (vid. §. 46, 1); nec minus apud Arist. Ach. 850, ubi vulgo legitur *κήπιχαρίττα*, in Et. M. 367, 19 per *έπιχαρίζου* explicatum, e cod. Rav. in ed. Lond. legendum est *κήπιχαρίτται* i. e. *καί έπιχάρισαι*.

4) Interdum $\overline{\tau\tau}$ apud Boeotos pro $\overline{\sigma\sigma}$ positum est; ita in notissima formula Boeotica *ίττω Ζεύς*, qua utuntur Boeotus in Arist. Ach. 877, Cebes Thebanus in Platonis Phaedone p. 62, ubi Scholia Boeoticam vocant, Plat. Epist. VII. p. 345, A, neque aliter *ίττω Ηρακλής* Ach. 830, cf. Et. M. 479, 46 *ίττω άντι του ίστω Βοιωτικώς*; item in *έπιχαρίττως* Ach. 833 pro *έπιχαρίστως*; *έττε τον όρον* nr. 1569, c pro *έστε*, nisi forte *έντε* legendum est. vid. §. 46, 2. Fortasse Boeotica sunt Hesychiana *έντία*, *έστία* et *έντακαν*, *έστησαν* leg. *έντασαν*. At raro $\overline{\sigma\sigma}$ ita mutatum esse, docent *κεκόμιστη*, *έστω* nr. 1569, a. III., *Εάσιος* 1569, c, *κιθαριστάς* 1583 etc.

Simillimum est $\overline{\tau\theta}$ pro $\overline{\sigma\theta}$ in *όπισθοτίλαν* (i. e. *όπισθοτίλαν*), ut Strattis Boeotos *τήν σηπίαν* dixisse refert apud Ath. XIV. p. 621, F., quanquam vulgatum *όπισθοτίλαν* tuentur Eustath. 1818, 4, Hes. et Phot. s. v., nec minus Boeoticum videri potest *ίθαι*, *καθίσαι* Hes. leg. *έίθαι* pro *ήσθαι*. Comparare praeterea licet $\overline{\delta\delta}$ pro Aeolico $\overline{\sigma\delta}$, vulgari $\overline{\zeta}$.

5) In relativis non duplicatur $\overline{\pi}$ vel $\overline{\tau}$, ut *όπόττα* nr. 1564, *όπως* 1568, *ότι* Cor. 2; de mira duplicatione in *έππασις* pro *έμπασις* vid. §. 47, 3. — *Μικκός* pro *μικρός* legitur Arist. Ach. 875, quanquam duplicatio in hac voce vulgaris non Aeolica vocatur in Ann. Ox. I, 325, 24. Duplicationem liquidarum, quae est frequentissima apud Aeoles Asianos, ignorant Boeoti. cf. §. 42.

§. 38.

De vocalibus brevibus.

1) Bocoti ut Dores in nonnullis vocibus $\bar{\alpha}$ pro $\bar{\epsilon}$ habent. Ita in particula $\gamma\alpha$ Arist. Ach. 826. 875 ($\gamma\epsilon$ 918), $\iota\acute{\omega}\nu\gamma\alpha$ Cor. 12, Ach. 864, $\tau\acute{\omicron}\upsilon\gamma\alpha$ Apoll. de pron. p. 69; in $\kappa\alpha$ pro $\kappa\epsilon$ nr. 1569, a. III; $\acute{\alpha}\tau\epsilon\rho\omicron\varsigma$ pro $\acute{\epsilon}\tau\epsilon\rho\omicron\varsigma$, vid. Et. Gud. 256, 2; Ἄρταμις nr. 1595—97; $\iota\alpha\rho\delta\omicron\varsigma$ 1568, 10, $\iota\alpha\rho\epsilon\acute{\iota}\alpha\delta\delta\omega$ 1568. cf. 1576, Ἰαροκλεῖος 1563, a, Ἰαρώ-νυμος 1579, Ἀρχίαρος 1569, a. I. 1).

$\bar{\alpha}$ pro vulgari $\bar{\omicron}$, in paucis reperitur, ut apud Dores, Ἔικατι , διακάτιοι 1569, a. III. Ἔικατι Ἔέτιες 1575 pro $\epsilon\acute{\iota}\kappa\omicron\sigma\iota$, διακόσιοι . — Contra $\bar{\omicron}$ pro $\bar{\alpha}$ in $\text{πύρον}\psi$ cum Aeolibus Asianis commune habere dicuntur a Strab. XIII. p. 613, quanquam $\bar{\alpha}$ ab his mutatum vulgo tenent Boeoti, ut in $\acute{\alpha}\nu\acute{\alpha}$.

$\bar{\epsilon}$ pro $\bar{\alpha}$ est in nomine urbis Ἐρχομενός , quae vulgo Ὀρχομενός audit; illud semper in titulis Orchomeniis legitur 1564, 1569, a. III., 1573, 1595, et in antiquioribus nummis, vid. *Mionn. Suppl.* III. p. 516, nec minus in antiquo titulo Crissaeo C. I. nr. 25 et apud Pind. Ol. XIV, 4 e cod. Vatic.; deinde Τροφώνιος in Lebadeensi titulo nr. 1588, quanquam nr. 1571 Τροφώνιος legi videtur.

2) $\bar{\epsilon}$ ante sequentem vocalem a Boeotis in $\bar{\iota}$ mutatur teste Apollonio 2). Reperitur haec mutatio primum in

1) Ἰερῆς N. P. 1575, quod Boeckhius pro Ἰερῆς , Ἰερῆς dictum opinatur, in titulo corrupto vix sanum est.

2) Apoll. de pron. 64. Βοιωτοὶ ἰών , $\acute{\omega}\varsigma$ $\mu\acute{\epsilon}\nu$ Τρόφων φηοί , $\acute{\upsilon}\phi\acute{\epsilon}\sigma\iota$ $\epsilon\acute{\upsilon}\lambda\acute{\omicron}\gamma\eta$ $\tau\omicron\upsilon\acute{\nu}$ γ , $\acute{\iota}\nu\alpha$ $\kappa\alpha\iota$ $\tau\acute{\alpha}$ $\tau\eta\varsigma$ $\mu\epsilon\tau\alpha\theta\acute{\iota}\sigma\iota\omega\varsigma$ $\tau\omicron\upsilon\acute{\nu}$ $\bar{\epsilon}$ $\epsilon\acute{\iota}\varsigma$ $\bar{\iota}$ $\gamma\acute{\epsilon}\nu\eta\tau\alpha\iota$. $\acute{\epsilon}\pi\epsilon\iota$ $\phi\omega\eta\eta\acute{\nu}\epsilon\tau\omicron\varsigma$ $\acute{\epsilon}\pi\iota\phi\epsilon\rho\omicron\mu\acute{\epsilon}\nu\omicron\upsilon$ $\tau\acute{\omicron}$ $\tau\omicron\iota\omicron\upsilon\tau\omicron\upsilon$ $\mu\epsilon\tau\alpha\kappa\omicron\lambda\omicron\upsilon\theta\acute{\epsilon}\iota$. — Id. p. 95, postquam $\tau\omicron\upsilon\acute{\nu}\varsigma$ e Corinna attulit, $\acute{\epsilon}\sigma\tau\iota$ $\kappa\alpha\iota$ η $\tau\iota\omicron\upsilon\acute{\nu}\varsigma$, $\eta\acute{\nu}$ $\kappa\alpha\iota$ $\acute{\alpha}\nu\alpha\lambda\omicron\gamma\omega\text{-}\tau\acute{\epsilon}\rho\alpha\upsilon$ $\eta\eta\gamma\eta\tau\acute{\epsilon}\omicron\upsilon$, $\acute{\epsilon}\pi\epsilon\iota$ $\tau\acute{\omicron}$ $\bar{\epsilon}$ $\epsilon\acute{\iota}\varsigma$ $\bar{\iota}$ $\mu\epsilon\tau\alpha\beta\acute{\alpha}\lambda\lambda\omicron\upsilon\sigma\iota$, $\phi\omega\eta\eta\acute{\nu}\epsilon\tau\omicron\varsigma$ $\acute{\epsilon}\pi\iota\phi\epsilon\rho\omicron\mu\acute{\epsilon}\nu\omicron\upsilon$. — Id. p. 125 eos vituperans, qui $\sigma\phi\acute{\iota}\omega\upsilon$ e $\sigma\phi\acute{\epsilon}\sigma\iota$ derivabant $\mu\epsilon\tau\alpha\theta\acute{\iota}\sigma\iota$ $\tau\omicron\upsilon\acute{\nu}$ $\bar{\epsilon}$ $\epsilon\acute{\iota}\varsigma$ $\bar{\iota}$ Βοιωτικῶς η Ἰακῶς , pergit: $\mu\epsilon\tau\acute{\alpha}$ Βοιωτοῖς $\sigma\acute{\upsilon}$ $\mu\epsilon\tau\alpha\tau\acute{\iota}\theta\epsilon\tau\alpha\iota$ $\sigma\mu\phi\acute{\omicron}\nu\omicron\upsilon$ $\acute{\epsilon}\pi\iota\phi\epsilon\rho\omicron\mu\acute{\epsilon}\nu\omicron\upsilon$ $\tau\acute{\omicron}$ $\bar{\epsilon}$ $\epsilon\acute{\iota}\varsigma$ $\bar{\iota}$.

nonnullis vocibus earumque derivatis: *θιός* secundum Apollonium ³⁾ et nr. 1564, *Θιόδωρος* 1563, c, *Θιόμναστος* 1593, *θιοπροπίων* 1593, *Τιμάσθιος* 1575, *Δωρόθιος* 1562; *χρίος* 1569, a. III.; (*κλίος*), unde *Κλίων*, *Κλιώνιος*, *Κλιώνναξ* 1574. 1575. 1583; (*νίος*), unde *Νιώνιος* 1574; etiam *Flαρ* pro *ἔαρ* ex Hesychii glossa *γιαρος*. vid. §. 35. — Deinde in declinatione III. huc pertinent casus obliqui vocum in *ος* n. g. et *ης* (Boeot. *εις*), ut *Δαμοτέλιος* 1569, a. II., *Πραξιτέλιος* 1593, *Καλλιμέλιος* 1573, *Ἀλκισθέσιος* 1579 etc., *Φέτια* 1569, a. III., *ΦικαιΦέτιες* 1575; nec minus *Φάστιος* 1569, c, et a vocibus in *ως* gen. *βασιλλίος*. vid. §. 44 ⁴⁾. — E pronomine hanc mutationem prae se ferunt *ιών* pro *ἔγων*, *τιούς* pro *τεούς*, fortasse *Flο* pro *ἔο*, vid. §. 35., *ἀμίων* et *οὔμιων* pro *ἡμέων*, *ύμέων*, *τιός* pro *τεός*. vid. §. 44. — In conjugatione eadem apparet in verbi substantivi formis *ιών*, *ἴωνθι* pro *ἔων*, *ἔωσι*, *ἀνέθιαν* 1588 pro *ἀνέθειαν* i. e. *ἀνέθηκαν*, maxime vero in verbis contractis in *ῶ*, nr. 1565 *Βοιωταρχιόντων*, 1573. 1574 *πολεμαρχιόντων* et *μοραγιόντος*, 1579. 1580 *αἰλιόντος* et *χοραγιόντος*, 1583 *ἀγνοθετιόντος*, 1588 *εἰλαρχιόντων*, 1593 *θιοπροπιόντος*, nec minus *δοκίει* pro *δοκῆ* 1568. — Denique notamus terminationem nominis proprii *Μνασίας* 1575 pro *Μνασίας*.

Interdum *ε̄* ante vocales, sine ulla tamen constantia, servatum est. E Corinna fr. 12 Apollonius *τιούς* affert, quanquam ipse *τιούς* analogiae melius convenire dicit ²⁾; in titulo Thebano 1576 nunquam *ε̄* mutato leguntur *θεογίτων*, *εἰλαρχέοντος*, *Καλλικράτεος*, *ἀναγεομένων*; in Thebano 1565 (*θ*)*εός*, quanquam ibidem est *ιώσας* pro *εού-*

3) Apoll. de pron. 135 de *τεός*: *ἐπὶ ταύτης τῆς λέξεως Βοιωτοὶ μεταβάλλουσι τὸ ε̄ εἰς ἰ, καθὸ καὶ τὸ θεός — θιός.*

4) Eodem spectat, quod *Διός* a *Ζεύς* non solum propter *ζ̄* in *δ̄*, sed etiam propter *ε̄* in *ἰ* mutatum e Boeotica dialecto repetitur. vid. Choerob. Bekk. 1194 (§. 37 not. 1), Et. M. 409, 18, Gud. 230, 6, Ann. Ox. I, 107, 15 et 180, 29, III, 236, 30, IV, 337, 10.

σης et Βοιωταρχίωντων, in Copensi 1574 Κλεπολέμιος, quanquam Κλίων, Κλιώνιος etc., in Lebadeensi 1575 Θεόδωτος, sed ΦικατιΦέτιες, Καλλικράτιος. Πουθίαο nomen peregrini in Orchomenio 1583 aliquid excusationis habet.

3) $\bar{u}$ et breve et longum a Boeotis in $\bar{ou}$ mutabatur, quantitate non mutata, ita ut $\bar{ou}$, quod esset pro brevi $\bar{u}$, corripereetur ⁵⁾. Grammatici haec exempla habent: κούνες, οὔδωρ, οὔλη (potius οὔλα), κοῦμα, οὔμιν, quo accedunt ex Apollon. de pron. 69 τοῦ, τὸν, τούγα pro σὺ, et Hēsychii glossa, quae Boeotica videtur, οὔμαι, ὑμέτεροι. — In Corinnae fragmentis leguntur τοῦ fr. 1. 16, οὔμές 9, οὔμιων 13, πουκτεῦι 3, ἀνούμηνην pro ἀνούμαιεν 4, οὔψιβίας 7, γλουκοῦ 8, λιγουροκατίλης 11, λιγουράν et.

5) Heraclid. ap. Eust. 23, 16. οἱ Βοιωτοὶ προστιθέμενοι τῷ $\bar{u}$ διχρόνῳ τὸ μικρὸν $\bar{o}$ καὶ βραχύνόμενον μὲν βραχύνοντες, μακρύνόμενον δὲ μακρύνοντες, τὸ ὕλη οὔλη λέγουσι καὶ τὸ ὕδωρ οὔδωρ; eadem fere in H. Ad. f. 205. — Et. M. 632, 51. (Gud. 436, 15, Ann. Ox. I, 313, 14) οἱ Βοιωτοὶ τότε πλεονάζουσι τῷ $\bar{u}$ στοιχείῳ τὸ $\bar{o}$, ἥνίκα τὸ $\bar{u}$ οὐχ ὑποτάσσεται φωνήεντι· οἷον κύνες κοῦνες (leg. κύνες), κῦμα κοῦμα. — Ann. Ox. I, 146, 15. οἱ Βοιωτοὶ τῷ $\bar{u}$ προσνέμουσι τὸ $\bar{o}$, ὑμῖν οὔμιν, κύνες κοῦνες, cf. Scholl. Heph. p. 60 ad Corinnae fragmenta: Βοιωτικῆ ἢ τοῦ $\bar{o}$ προσθήκη. — Scholl. Dion. Thr. 779, 31. (corruptius in Ann. Ox. IV, 324, 5) Δίον δὲ ἐστὶ ζητῆσαι, εἰ ἄρα τὸ $\bar{o}$ τὸ προστιθέμενον παρὰ Βοιωτοῖς τοῦ $\bar{u}$ δύναμιν ἔχει στοιχείου· καὶ ἔστιν εἰπεῖν, ὅτι οὐκ ἔχει δύναμιν στοιχείου· δῆλον, εἴγε προσερχομένου τοῦ $\bar{u}$ τὸν αὐτὸν τόνον φυλάττει. Καὶ γὰρ ὡπερ τὸ κύνες συνισταμένον ἔχει τὸ $\bar{u}$, οὕτως καὶ τὸ κοῦνες συνισταμένην ἔχει τὴν $\bar{ou}$ συλλαβὴν. — Hinc patet Aeoles Boeotos spectari etiam a Prisciano I. p. 35: »In plerisque tamen Aeoles sequuti hoc facimus. Illi enim θουγάτηρ pro θυγάτηρ, $\bar{ou}$ corripientes, vel magis $\bar{u}$ sono $\bar{ou}$ soliti pronuntiare, ideoque ascribunt $\bar{o}$, non ut diphthongum faciant, sed ut sonum $\bar{u}$ Aeolicum ostendant, ut καλλιχωῖρον χθονός εὐρείας θουγάτηρ (vulgo Οὐρείας).« Fragmentum, etiam propter Boeoticum oppidum Οὐρία, Ἰρία, recte post Welckerum Corinnae dedit Schneidewinus fr. 6. — Pleraque grammaticorum testimonia afferuntur ad ὀρούω et εἰλήλουθα explicanda neque minus $\bar{o}$ Boeotice pleonasticum in εἰλήλουθα agnoscitur in Et. M. 298, 44, Gud. 166, 13, H. Ad. f. 205, b.

φοῦσα 12, Οὔριος pro Ἴριος et Θουγάτειο 6. Inde recte corrigitur Μουριίδα 12 pro Μυριίδα. — Et sicut Hyria apud Corinnam audit Οὔρια, ita eponymus hujus oppidi heros Hyrieus vocatur Οὔριεύς in Scholl. Nic. Ther. 15 cf. Müll. Orch. p. 99.

In inscriptionibus haec sunt: 1562 — 65 ἀσουλία, 1563, a (Π)ούρρανδρος, 1564 τούχαν, 1569, a σούν, σουγχαρείσι, σούγγραφος, ἀργουριώ, 1569, b Λουσι(μάχω), 1569, c Πορπουλιάδος e Πουρπολιάδος, ut videtur, corruptum, 1573 Διωνούσιος, 1583 κάρουξ, Κουζικηνός, Μουρίνα, Πουθίαο, 1593 Πούθων, 1597 Πουθιάς, 1645 Μουρτάω.

Haud raro tamen in titulis haec mutatio negligitur. In titulo Thebano 1565 leguntur τούχαν, Ἰπατόδωρος, Εὐωνυμίδαο, quanquam ibidem ἀσουλία; in reliquis Thebanis nullum in utramque partem exemplum reperitur. In Lebadeensibus sunt nr. 1571 ὑπέρ, Πυθόνικος, ἀργουριώ, 1575 Ὀλύμπιος, Διονυσόδωρος, neque nr. 1588 ὄν pro ὤ conspicitur. In antiquo Tanagraeo 1599 est Διονυσοε; inter Orchomenios nr. 1568 habet ουθνιες, quod aperte est θύοντες, non θούοντες, ut Boeckhius dedit; nr. 1579. 1580 Ἰαρώνυμος, Διωνύσοι, adeo 1569, a Λυσίδαμος et Διωνύσιος, quanquam in hoc ut in reliquis Orchomeniis praeterea semper ὄν scribitur. In Cōpensi 1574 est Πολυκριτιώ, quanquam l. 13 Διωνουσίχιος scriptum fuisse videtur; denique in Chaeroneensi 1597 leguntur Ἀμφίλυτος et Πουθιάς.

§. 39.

De vocalibus longis.

1) Longam ā pro ē vulgari Boeoticae dialecto cum genuino Dorismo sine ulla discrepantia commune est. Reperitur igitur, ubicunque ē ex ā natum est, ut in declinatione prima τούχα, γᾶ (cf. Herod. π. μ. λ. 7, 15) et δαφναφοριώ nr. 1595 a δᾶφνα; in verbis, quorum stirps in ā exit, eorumque derivatis, ut ἔβα Cor. 12, νικάσαντες

nr. 1580, *Εὐφραμίδας* 1574 etc.; deinde ubicunque $\bar{a}$ in radice est, ut *Νικάνωρ* 1) ab *ἀνήρ*, *Ἀγέδικος* 1564, *ἀναγεομένων* 1576, *χοραγίω* 1579. 1580 etc. a radice *ἄγ*, *ἄμιων* pro *ἡμῶν* collato Lesbiaco *ἄμμες* etc. — Praeterea $\bar{a}$ apparet in 3 dual. *ἀνεθέταν* 1580, in femininis in $\bar{\eta}\eta$ exeuntibus *Ἀθάνα*, *ἰράνα* pro *εἰρήνη* 1563, a, urbium nominibus in $\bar{\eta}\delta\omega\bar{\nu}$, *Καρχαδόσιος* 1565, *Ἀνθαδόσιος* 1593, denique in his singulis *Ἀσκλάπιος* 1583, *γέγαθε* Cor. 11, *γλαχῶν* Ach. 826. 35. 40, *δᾶμος* et comp., *Δαμάτριος* 1592, *Δᾶν* pro *Ζῆν* vid. §. 37, 1, *θρᾶνυξ ἐπὶ τοῦ θρόνου* apud Corinnam teste Choerobosco Bekk. 1381 pro *θρῆνυς*, *Κάφισός* et comp., *κάρουξ* 1583, *κλᾶρος* Cor. 17, *πίθακος* Ach. 873, *ἄσᾶμος* 1569, a, III, *χᾶνες* Ach. 844, *ψαφίδδω*, *ψάφισμα* 1563, 1569 etc. 2).

2) Contra, ubicunque $\bar{\eta}$ manet apud Dorienses, Boeoti mutant in $\bar{\epsilon}\bar{\iota}$, ut grammatici 3) accurate praeci-

1) Et. M. 9, 47, Gud. 4, 28, Ann. Ox. I, 14, 2, II, 431, 3. *Νικάνωρ κατὰ τροπὴν Βοιωτῶν τοῦ ἦ εἰς $\bar{a}$.*

2) Errore in Et. M. 266, 21, Gud. 142, 33 legitur *πρωϊάν καὶ τροπῆ Βοιωτικῆ πρωϊήν*, leg. *Ἰωνικῆ*. cf. Et. M. p. 692, 8. et Gud. 484, 21.

3) Choerob. Bekk. 1366. *οἱ Βοιωτοὶ τότε τρέπουναι τὸ ἦ εἰς τὴν $\bar{\epsilon}\bar{\iota}$ δίφθογγον, ἥνικα μὴ τρέπεται τὸ ἦ εἰς $\bar{a}$ παρὰ τοῖς Δωριεῦσιν· οἷον ὁ λέβης καὶ πένης οἱ Βοιωτοὶ διὰ τῆς $\bar{\epsilon}\bar{\iota}$ δίφθογγον γράφουσι λέβεις καὶ πένεις λέγοντες, ἐπειδὴ ἐπὶ τούτων οὐ τρέπουναι τὸ ἦ εἰς $\bar{a}$ οἱ Δωριεῖς· τὸ δὲ Ἀτρεΐδης καὶ Ὀρέστης ἐπειδὴ τρέπουναι οἱ Δωριεῖς τὸ ἦ εἰς $\bar{a}$ καὶ λέγουσιν Ἀτρεΐδας καὶ Ὀρέστας, οὐ τρέπουναι οἱ Βοιωτοὶ εἰς τὴν $\bar{\epsilon}\bar{\iota}$ δίφθογγον. — Hort. Ad. f. 207, a de τέθεικα: οἱ Δωριεῖς τὸ ἦ ὅπερ οὐ τρέπουναι εἰς α, οἱ Βοιωτοὶ τρέπουναι εἰς τὴν $\bar{\epsilon}\bar{\iota}$ δίφθογγον· τὸ δὲ τρεπόμενον εἰς $\bar{a}$ παρὰ Δωριεῦσιν εἰς τὴν $\bar{\epsilon}\bar{\iota}$ δίφθογγον οὐ τρέπουναι· οἷον ἐν τῷ ἥρωες ἐπειδὴ οἱ Δωριεῖς οὐ τρέπουναι τὸ ἦ εἰς $\bar{a}$, οὐδὲ γράφουσιν ἄρωες, οἱ Βοιωτοὶ τρέποντες τὸ ἦ εἰς τὴν $\bar{\epsilon}\bar{\iota}$ δίφθογγον φασὶν εἴρωες· ἐν δὲ τῷ ἡδῦ ἐπειδὴ τρέπουναι οἱ Δωριεῖς, οὐ τρέπουναι τὸ ἦ εἰς τὴν $\bar{\epsilon}\bar{\iota}$ δίφθογγον· οὐδὲ γὰρ φασὶν εἰδῦ διὰ δίφθογγον. — Apollon. de pron. 64 de *ἰώνει* pro *ἐγώνη*: τὸ παρὰ Δωριεῦσιν ἦ εἰς $\bar{\epsilon}\bar{\iota}$ μεταβάλλεται. vid. §. 45 not. I. — Ann. Ox. III, 238, 9. τὸ γὰρ ἦ τὸ παρὰ τοῖς Δωριεῦσιν εἰς ἦ τρέπουναι (Boeoti). vid. §. 44 not. 6. — Male Heraclides ap. Eust. 1442, 49. *δι' ἔθους**

piunt. Exempla afferunt: λέβεις, πένεις, Λάχεις, εὔσειβεις, εὐγενείς, ἀφανείς, πατείρ, μάτειρ, εἴρωσ, πονειρός; deinde verba τίθειμι, φίλειμι, pro τίθημι, φίλημι et similia. vid. §. 46, 4 4).

Βοιωτοῖς μηδέποτε τῷ ἤ χρῆσθαι ἐπὶ τῆς οἰκειᾶς δυνάμει, ἀλλ' ἐκάστοτε εἰς εἰ διφθογγον μετατιθέναι· διὰ τοῦτο καὶ τὰ τοιαῦτα διὰ τοῦ εἰ προφέρονται, τίθειμι, κίρνεμι, ἴστειμι καὶ πάνθ' ὁμοίως, ubi pessime Boeotica dicuntur κίρνεμι et ἴστειμι, quum Dorica sint κίρνᾱμι, ἴσταμι. —

Minus accurate alii: Theogn. Ox. II, 71, 25. καυστειρός — ἐτραπή παρὰ Βοιωτοῖς εἰς τὴν εἰ διφθογγον, εἶγε παρ' αὐτοῖς ἠγνόηται ἢ διὰ τοῦ ἠ γραφῆ· διὸ καὶ τὸ πένης, πονηρός, ἦρωσ παρ' ἡμῖν διὰ τοῦ ἠ γραφόμενα, παρ' αὐτοῖς διὰ τῆς εἰ διφθόγγου γράφονται. — Id. 41, 27. οἱ Βοιωτοὶ πολλὴν ἴσασι τὴν εἰρ κατάληξιν, καθὸ παρ' αὐτοῖς εἶθε τὸ ἠ εἰς τὴν εἰ διφθογγον τρέπεσθαι· τὸ γὰρ πένης πένεις γράφουσι διὰ τῆς εἰ διφθόγγου, καὶ τὸ πατήρ καὶ μήτηρ παρ' αὐτοῖς διὰ τῆς εἰ διφθόγγου. — De Boeoticis λέβεις et πένεις vide praeterea Heraclid. ap. Eust. 1401, 39, Theogn. Ox. II, 42, 11 et 111, 15, Ann. Ox. II, 295, 28; de εὔσειβεις et εὐγενεις Et. M. 184, 13 — 304, 56, Gud. 171, 50, Ann. Ox. I, 133, 20 et II, 305, 17 — 342, 11 — 364, 25; de ἀφανεις Et. G. 59, 7; de Λάχεις Ann. Ox. IV, 379, 29; de εἴρωσ Theodos. Bekk. 1046, Ann. Ox. IV, 366, 32 et corrupte 201, 7. Corrupta sunt etiam Ann. Ox. I, 301, 31. οὐτηλὴ καὶ τροπή Βοιωτικῇ τῆς οὐ διφθόγγου εἰς ὦ, ὡς βοῦν βῶν, καὶ Δωρικῇ πάλιν τροπή τοῦ ἠ εἰς τὴν εἰ διφθογγον, ὡς τέθηκα τέθεικα καὶ ἦρωις εἴρωις γέγονεν ὠτειλῆ, ubi transponenda sunt Βοιωτικῇ et Δωρικῇ.

Semel haec mutatio Aeolica vocatur: Et. M. 675, 30. πλειάρειν· τὸν γὰρ πλήρην οὗτος ἔφη πλειάρειν· οἱ γὰρ Αἰολεῖς τὸ ἠ εἰς εἰ μεταβάλλουσι· τὸ γὰρ πένης πένεις λέγουσι· περὶ καθῶν (Herodianus). At quis est ille, qui praeter Corinnam tam insigni Boeotismo usus est?

4) Saepe haec mutatio Boeotica a grammaticis ad voces non vere Boeoticas adhibetur. Exempla quae supra congressimus, pleraque afferuntur ad explicandas voces ὠτειλῆ, τέθεικα, καυστειρός. Eaedem praeterea Boeoticae vocantur propter ἠ in εἰ mutatum Et. M. 493, 45 — 660, 51 — 825, 18, Et. G. 589, 3, Theogn. Ox. II, 71, 11, Ann. Ox. I, 335, 7, II, 327, 4, Scholl. II. δ, 342, Eust. 481, 14 — 1442, 49. — Non minus Boeotica audiunt ἀγίοχα Et. M. 9, 33; ζείδωρος Choer. Ox. II, 215, 13, Et. M. 410, 6, Gud. 229, 33,

Frequentissima haec mutatio in inscriptionibus. Reperitur primum in nominibus in $\bar{\eta}$ s exeuntibus, quae in genitivo $\bar{\epsilon}\sigma\bar{\iota}$ aut $\bar{\eta}\tau\bar{\omicron}\varsigma$ habent, *Ἀντιγένεις*, *Περιγένεις*, *Μενεκράτης*, *Ἀντιφάνεις*, *Τιμοσθένης* 1569, c. 1574. 1576. 1578. 1583, *Διοπίθεις* 1575, 12 e conj. pro *Διοπιθες* ⁵⁾, *Δαμοτέλειν* 1569, a, *Θάλλεις* 1576, item *Χαρετιδάς* a *Χάρεις* 1578; deinde in conjugationis conjunctivo *δοκίει* pro *δοκέη* (vid. §. 46. not. 1) et in omnibus formis et vocibus derivatis, quarum stirps in $\bar{\epsilon}$ exit, *ἀνέθεικα* 1571. 1579. 1593. 1601, *χοραγείσαντες* 1579, *ἐπόεισε* 1582, *Εὐφιλειτος* 1575, *συγγώρεις* 1569, a. II, *ποιετὰς* et *αὐλειτὰς* 1583; denique in his singulis: *ἐβδομείκοντα* 1571, particulis *εἶ* pro $\bar{\eta}$ 1568 ⁶⁾, *δεῖ* in *ἐπιδεῖ* pro *ἐπειδὴ* 1569, a. III, *μεῖ* ibid., N. P. *Εἰρώδας* 1574, 1583 ab *ἤρωας*, *Θειβῆος*, *Θειβεῖος*, *Θεῖβιχος* 1593. 1583. 1577 a *Θῆβαι*, *Θειλούθιος*, nomine mensis 1569, a, quod in vulgari dialecto sonat *Θηλούθιος*; Nn. Pp. *Ἰσμεινίας* et *Ἰσμεινιάτας* 1578. 1593 ab *Ἰσμηνός*; *μεῖλα* pro *μῆλα* in Nn. Pp. *Εὔμειλος*, *Τιμόμειλος*, *Μνασίμειλος*, *Σαύμειλος* 1569. 1575; denique *Χαριτεῖσια* 1583.

Neque male $\bar{\eta}$ mutatum est in *Κτεισίας* 1573 et *πλεῖθος* 1569, a. III, quanquam nonnulli Doriensium *κτᾶσις* dicebant et *πλᾶθος*, quia plerumque Dorica dialectus in his stirpibus $\bar{\eta}$ servabat. vid. §. 13, 3.

Pertinent huc etiam nonnulla, quae *εἶ* apud Boeotos habent, quanquam neque in vulgari lingua, neque in

Eust. 1206, 4; *εἶμι* Heraclid. ap. Eust. 1442, 52. cf. 1613, 20 et Herod. H. Ad. 207, a; *εἶθιζον* et *εἰργαζόμεν* Ann. Ox. II, 310, 4 et alia non pauca.

5) In eodem titulo corruptum *Μνασιάδες* vel *Μνασιαδεις* l. 4 a Boeckhio non in *Μνασιάδας* sed in *Μνασιάδεις* corrigendum erat; quippe nomen non aliter ac *Θυμάδης* 1601 pro *Θυμήδης* ex *ἀνδάνω* aut *ἡδύς* compositum est.

6) Apographum habet *εντυσαρνειπαρτολλρ*. . . i. e. *ἐν τῷ ἱερῷ εἶ παρ τὸ ἱερὸν*; Boeckhio nihil expressit praeter *ἐν τῷ ἱερῷ παρ τὸ* . . .

Dorica dialecto $\bar{\eta}$ conspicitur. Nam obliqui casus nominum in $\bar{\epsilon}\omega\varsigma$, ut $\Phi\omega\kappa\epsilon\acute{\iota}\omega\varsigma$ a $\Phi\omega\kappa\epsilon\acute{\upsilon}\varsigma$ (vid. §. 44, 3), ex antiquioribus (et Lesbiacis) formis, $\Phi\omega\kappa\eta\acute{\omega}\varsigma$ etc., juxta mutatione originem traxerunt, unde non minus recte se habent $\iota\alpha\rho\epsilon\acute{\iota}\alpha\delta\delta\omega$ 1568 ab $\iota\alpha\rho\epsilon\acute{\upsilon}\varsigma$ gen. $\iota\alpha\rho\epsilon\acute{\iota}\omega\varsigma$, et $\mu\alpha\upsilon\tau\epsilon\acute{\iota}\alpha$ 1593 (cf. Ionic. $\mu\alpha\upsilon\tau\eta\acute{\eta}$) a $\mu\alpha\upsilon\tau\epsilon\acute{\upsilon}\varsigma$ pro $\mu\acute{\alpha}\nu\tau\iota\varsigma$. Deinde quod nomina in $\bar{\alpha}\lambda\eta\varsigma$ Boeot. $\bar{\alpha}\lambda\epsilon\iota\varsigma$ in obliquis casibus $\bar{\epsilon}\bar{\iota}$ servant, ut $\text{'}\text{Αμνοκλεῖος}$, Homericæ $\text{'}\text{Ηρακλῆος}$ etc. comparare licet. vid. §. 43.

Interdum vulgare $\bar{\epsilon}\bar{\iota}$ retineri videtur, ubi accuratius quaerenti Doricum $\bar{\eta}$ justam mutationem passum esse apparet, ut $\text{'}\text{Ηράκλειτος}$ 1577 (cf. $\text{'}\text{Ηράκλητος}$ in tabb. Heracl.); Κλεινίας 1579. 1580 (cf. Κληνίππα in titulo Zacynthio nr. 1934), $\epsilon\acute{\iota}\mu\epsilon\upsilon$ 1562 seqq. i. e. $\epsilon\acute{\iota}\nu\alpha\iota$ pro Dorico $\eta\acute{\mu}\epsilon\upsilon$, Χειρίας 1575 (cf. $\chi\eta\rho\acute{\omicron}\varsigma$ Alc. 114 W.), τεθεισας 1569, a. III, αταθεισα 1569, c (cf. καταλυμακωθῆς tabb. Heracl. I, 8), εἰλαρχιόντων 1588 (cf. ἐγΓηληθῶντι tabb. Heracl. I, 104 pro ἐξεἰληθῶσι , quum $\epsilon\acute{\iota}\lambda\eta$ haud dubie cum verbo $\epsilon\acute{\iota}\lambda\omega$, $\epsilon\acute{\iota}\lambda\acute{\epsilon}\omega$ cohaereat) cf. $\epsilon\acute{\iota}\lambda\acute{\upsilon}\tau\alpha\varsigma$ 1571. — Jam vero si Lesbiaca $\chi\acute{\epsilon}\rho\acute{\rho}\epsilon\varsigma$, $\epsilon\acute{\mu}\mu\epsilon\upsilon\alpha\iota$, $\acute{\alpha}\pi\acute{\epsilon}\lambda\lambda\omega$ (vid. §. 8) comparamus, non minus Boeoticum $\bar{\epsilon}\bar{\iota}$ ex $\bar{\eta}$ natum videtur in $\mu\epsilon\acute{\iota}\lambda\lambda\iota\chi\omicron\varsigma$ 1568, $\chi\epsilon\acute{\iota}\lambda\iota\omicron\iota$, $\acute{\omicron}\phi\epsilon\acute{\iota}\lambda\omega$ 1569, a. III, quia, quum Lesbii $\mu\acute{\epsilon}\lambda\lambda\iota\chi\omicron\varsigma$, $\chi\acute{\epsilon}\lambda\lambda\iota\omicron\iota$, $\acute{\omicron}\phi\acute{\epsilon}\lambda\lambda\omega$ dixerint, strictioris Dorismi fuisse videntur $\mu\acute{\eta}\lambda\iota\chi\omicron\varsigma$, $\chi\acute{\eta}\lambda\iota\omicron\iota$, $\acute{\omicron}\phi\acute{\eta}\lambda\omega$, de quibus nunc casu non constat.

Raro in titulis $\bar{\eta}$ vulgare relictum reperitur; at, quum H et EI facillime a transcribentibus confundantur, ut ipse Boeckhius 1563, c $\epsilon\acute{\iota}\mu\epsilon\upsilon$ e conjectura dedit pro $\eta\acute{\mu}\epsilon\upsilon$, reliquis exemplis, quae non sunt nisi in titulis incertioris lectionis, non majorem fidem habemus. Sunt vero haec: 1563, a $\Delta\iota\omicron\gamma\acute{\epsilon}\nu\eta\eta$, 1563, c $\text{'}\text{Ερμογένης}$, 1571 θησαυρός , στατήρας , 1574 Τηλιδωρίων (?), 1575 $\text{'}\text{Ηράκλειτος}$, Μνηῶν , $\text{'}\text{Αρήχος}$, 1577 $\text{'}\text{Ηρακλείδας}$, 1601 Θυμάδης . Excusationem habent nomina peregrinorum Μῆστωρ , Κουζικηρός etc. 1583.

Apud Corinnam $\bar{\epsilon}\bar{\iota}$ pro $\bar{\eta}$ legitur fr. 1 in $\iota\acute{\omega}\nu\epsilon\iota$ pro $\epsilon\acute{\gamma}\omega\acute{\nu}\eta$, quod e diserto Apollonii testimonio restituimus.

vid. §. 45 not. 1 et *είρωάδων* pro *ήρωίδων*, unde ibidem recte *είρώνων* pro *ήρώνων* scriptum est. Vere Boeoticum deinde est *δονεΐται* fr. 8. (cf. Laconicum *ἀγγήται*, Lesbicum *πώληται* §. 26, 12). Corrupta haud cunctanter iudicavimus fr. 4 *μεγαλοσθένης*, 6 *θουγάτηρ*, 7 *πεντήκοντα*.

Apud Aristophanem pauca exempla habentur: *Θείβαθεν* 828. 877, *Θείβαθι* 834, *νει* 871 ex uno libro, *ἀδικείμενος* 881. In reliquis *η̄* tenetur.

Boeotica vel Aeolica vocalis *η̄* in *ῑ* mutatio 7) eo tempore a grammaticis ficta videtur, quo non multum aut nihil sono differebant *ε̄ι* et *ῑ*.

3) *ā* longum pro *ō* vulgari apud Boeotos est, ubi apud Dores, in *πρᾶτος* 1569, a. III. et si quando ex *ᾱō*, *ᾱω* contractione natum est, ut *τᾶν* pro *τάων*, *τῶν*. vid. §. 41. — Notabilis praeterea Hesychii glossa *μηλατᾶν τὸν ποιμένα· Βοιωτοὶ* cf. *μηλωταὶ*, *ποιμένες*. Contra male *ū* in *ō* Boeotice transire refertur in *ᾠριστος* pro *ᾠριστος* Et. M. 823, 55. Verius exemplum esset *ἐνίκωσαν* 1583; lectio tamen vix integra est, quum 1588 *νικάσαντες* et Cor. 4 *νίκασε* reperiantur.

§. 40.

De diphthongis.

1) Grammatici 1) docent *ᾱι* a Boeotis in *η̄* mutari, et Choeroboscus quidem accurate monet, hoc *η̄*, ubi sit in

7) Et. M. 671, 20. *πῖδαξ* παρὰ τὸ *πηδᾶν* κατὰ μετάθεσιν τοῦ *η̄* εἰς τὸ *ῑ* Βοιωτικῶς, ὡσπερ *ἦκω* ἴκω. cf. Et. Or. 132, 10 et Gud. 467, 44. In Et. M. postea additur κατὰ μετάθεσιν *Αἰολικῆν*, quocum consentit Eust. 697, 33.

1) Eust. 365, 27. *Ἡρακλείδης* δὲ ἄνευ τοῦ *ι* γράφει τοὺς ἀπὸ τοῦ *Μαιονος* κληθέντας *Μήονας*, λέγων *Βοιωτῖαν* εἶναι τὴν τοιαύτην μεταβολὴν, ὡς τῶν *Βοιωτῶν* τὴν ὄλην *ᾱι* δίφθογγον εἰς *η̄* καταμόνας μεταβαλλόντων, ὡς πον καὶ ὁ *Χοιρόβοσκος* παρασημειοῦται, ἐν οἷς ἐξηγεῖται τὸν *Ἡρωδιανόν* λέγων καὶ ὅτι τὰς *θηλυκάς* *πληθυντικὰς* εὐθείας τῶν *παθητικῶν* ἐνεστώτων, τὸ ποιοῦμεναι, λεγόμεναι καὶ τὰ τοιαῦτα ποιοῦμενῆ, λεγόμενῆ ἐκείνοι φασιν· οὕτω δὲ καὶ τὰ ὅμοια. —

syllaba finali, non magis accentum in antepultimam retrahi vetare quam vulgare *αι*. Exempla traduntur *λεγόμενη*, *τύπτομη*, *παληός*, *ἀρχῆος*, *Ἀχηός*, *πῆς*, *δῆς*, *πήω*, *παλήω*, ἢ pro *αἰεὶ*, *βανῆκας* pro *γυναῖκας*.

Inscriptiones *ῆ* pro *αι* praebent primum in 'declinatione prima *ἱππότη* 1588, *εὐεργέτης* 1563. 1564, *διακατής* et *χειλῆς* 1569, a. III, *τῆς* 1593; deinde in terminationibus conjugationis 1568 *κατασκευάτη*, 1569, a. III *κεκόμιστη*, *ὀφείλετη*, *ἀπογράφεσθῃ* et 1562. 1563, a. b. 1568 *δεδόχθη*; non minus in adjectivis in *αιος*, quae a nominibus declinationis primae derivantur, ut *Θειβῆος*, *Ταναγρῆος* 1571. 1593, *Ἑλατιῆος* 1569, a. III pro *Θηβαῖος*, *Ταναγραῖος*, *Ἐλατειαῖος*, item *Λεβαδειῶν* 1588, quae est verior lectio (vid. §. 44, 3), quo pertinent etiam patronymica *Καλλιῆος*, *Ἀριστιῆος*, *Ἰσμενιῆος* pro

Choer. Bekk. 1215. ἔτι δεῖ προσθεῖναι ἐν τῷ κανόνι τῷ λέγοντι, ὅτι φύσει μακρᾶς οὔσης τῆς τελευταίας συλλαβῆς οὐδέποτε τρίτη ἀπὸ τέλους πίπτει ἢ ὀξεῖα, ἤγουν οὐ προπαροξύνεται· καὶ χωρὶς τοῦ ῆ τοῦ γενομένου ἀπὸ τροπῆς τῆς *αι* διφθόγγου παρὰ τοῖς Βοιωτοῖς· τούτου γὰρ ἐπὶ τέλους ὄντος πολλάκις τρίτη ἀπὸ τέλους πίπτει ἢ ὀξεῖα· τὸ γὰρ τύπτομαι οἱ Βοιωτοὶ τρέποντες τὴν *αι* διφθόγγον εἰς τὸ ῆ προπαροξύνουσι καὶ λέγουσι *τύπτομη*. — Theogn. Ox. II, 51, 18 et Et. M. 32, 6. *παληός*, *ἀρχηός*, *Ἀχηός* (male *ι* subscr. apud Theogn.) Βοιωτία ἐστὶ κατὰ τροπὴν τῆς *αι* διφθόγγου (Et. M. male *ει*) εἰς ῆ. — Ann. Ox. I, 346, 6. οἱ Βοιωτοὶ τὴν *αι* διφθόγγον εἰς ῆ τρέποντες πῆς (leg. πῆς) λέγουσιν ἀντὶ τοῦ παῖς. — Theogn. Ox. II, 134, 29. τὰ εἰς ῆς μονοσύλλαβα ἀπὸ τροπῆς τινὸς γεγεννημένα, διὰ τοῦ ῆ γράφονται, καὶ τὸν αὐτὸν τόνον φυλάττει τοῖς ἀφ' ὧν τέτραπται· — τὸ παῖς περιοπάται, ἀλλὰ καὶ τὸ πῆς, τὸ δαῖς ὀξύνεται, ἀλλὰ καὶ τὸ δῆς, quae aperte sunt Boeotica. — Herod. π. μ. λ. 43, 27 inter verba in ῆω enumerat τὸ παῖω πῆω λεγόμενον παρὰ Βοιωτοῖς (καὶ τὸ παλαῖω) παλήω. — Theogn. Ox. II, 3, 4. ex Herodiano de *αἰεὶ*: Βοιωτοὶ δὲ ἦτ', διὰ τοῦ ῆ καὶ μακροῦ τοῦ *ι* κατὰ τὴν λήγουσαν, cf. Ann. Ox. I, 71, 18 (not. 4); minus recte Et. Ms. Par. apud Bast. ad Greg. p. 347 et aliud ibid. p. 894 παρὰ τοῖς Βοιωτοῖς διὰ τοῦ *ι* καὶ ῆ; sine dialecti nomine Boeoticum ἦτ' commemoratur in aliis Etymologicis ibid. p. 349. — Hesych. *βανῆκας*, *γυναῖκας* Βοιωτοί.

Καλλιαιῶς, vid. §. 48, 1; denique in singulis nonnullis vocibus: ἦ pro Dorico et Lesbiaco αἰ 1569, a. III, κῆ 1562 seqq. 1569, a. c, ἦγων et ἦγυς 1569, a. III, Ἵσχινας 1641, Ἵσχιῶν 1593, Ἵολεῖα pro Διολεῖα 1564, Δαμήνετος 1593, χῆρε 1648, Χηρώνια 1569, c, Χηρωνεύς 1569, a.

In antiquissimo titulo Tanagraeo 1599 αἰ pro αἰ scriptum est, Ἀεσχρονδας Ἀεγυτ . . . . pro Διοσχρώνδας Δίγυτ . . . .

Raro αἰ intactum mansit; nam praeter antiquum titulum valde mirum nr. 1679, ubi Χαιρρονεα, in unico Thebano 1565 leguntur καὶ et Διτώναιο. Excusationem habet αἰ in nominibus peregrinis nr. 1583 Φωκαιεύς et Διολεύς; interdum minus recte a Boeckhio 2) diphthongus scripta videtur. — Raro ι Lesbiaco et Attico more abjectum est, αετὸς 1569, c, Πλαταεῖος 1593.

In Corinnae fragmentis libri ἦ pro αἰ servarunt fr. 10 πῆδα Ἐὸν θέλωσα φίλης ἀγκάλῃς ἐλέσθη i. e. παιῖδα — φίλαις ἀγκάλαις ἐλέσθαι; fr. 11 λιγουροκατίλης ἐνοπής, qui sunt dativi pluralis, unde ibidem ἐμῆς pro ἐμῇ conjectura restitutum est; fr. 12 κῆ. Ipsi Κρονιδῆε i. e. Κρονιδαιε scripsimus pro Κρονίδη fr. 2. vid. §. 48. Corrigenda sunt etiam δονεῖται 8, μέμφομαι 12, δαίμων 5, καὶ 7.

Valde mirum est, quod nonnulla gentilia vulgo in αἰος exeuntia in titulis εἰ pro αἰ habent. Talia leguntur Ταναγραίων 1562. 1563, Θειβεῖος (quanquam recte Ταναγραῖος, Θειβῆος 1593. 1571), Λεβαδειεῖος 1575 (quanquam Λεβαδειῶν 1588), Ἀθανεῖος 1562. 1583. Quum vix liceat suspicari, in his omnibus transcribentium errore εἰ pro ἦ tradi, cum Boeckhio p. 721, b duplex quidam Boeotismus agnoscendus esse videtur, quo ἦ Boeotice ex αἰ natum nova mutatione Boeotica in εἰ transierit.

2) Non minus α apud Boeotos in ἦ vulgo mutatum

2) Pro Ἐρμαῖω 1573 legendum videtur Ἐρμαῖω, ut ipse Boeckhio nr. 1578 scripsit Νικαῖος a Νικᾶς; pro ἀπεγράφαντο ἐν ὀπίτα(ς) 1574 potius supplendum est ἐν ὀπίτα(ε). vid. §. 47.

est, unde grammatici 3) dativos singularis declinationis primae non satis recte iota subscripto carere dicunt, ut τῆ Ἑλένη. In titulis nunc leguntur 1563 τριςκηδεκάτη, 1569, a. III τῆ πόλι et ἐν Φελατίη, 1569, c προβασιη, ἐν τῆ ἀγορῆ, ἐν τῆ ὁδοῦ, 1588 ἱππασίη. vid. §. 44. not. 5.

In antiquo Tanagraeo 1647 ἐπὶ Πλαυχαε est pro Πλαυχα. — Ipsum ᾱ servatum est in antiquioribus titulis 1591 Ἀθάνα, 1639 ΒακεύΦα, nisi forte Boeoti olim Ἀθάναι pronuntiabant, ut δάμοι pro δάμω (nr. 5). Non recte a Boeckhio αδοτος scriptum est 1579. 1580 pro αἰδοτος i. e. αἰδοντος. vid. sqq.

3) Diphthongus εἷ apud Boeotos in longum ῑ abiit secundum grammaticos 4), qui testantur de λέγεις, ἦϊ, ἴμι pro λέγεις, αἰεῖ, εἴμι, fortasse etiam Ποτιδάων, quanquam Herod. π. μ. λ. 11, 8 e Cor. 2 Ποτειδάων Boeoticum vocat, quod facile corruptum habetur; deinde τῖδε pro Dorico τεῖδε huc, siquidem recte Hesychium emendamus; denique addere licet Hesychianas glossas γῖξαι, χωρῆσαι i. e. Φῖξαι pro Φεῖξαι et γίπον, εἶπον leg. Φῖπον, quanquam dialectus non nominatur.

Inscriptiones hanc mutationem habent: in conjugationis terminationibus ἄρχι, ἀπέχι 1569, a. III, pro ἄρχει; in substantivorum terminatione εἰα, ἀσφάλια, ἀτέλια, Φι-

3) Choer. Bekk. 1187. οἱ Βοιωτοὶ ταῖς εἰς ἦ ληγοῦσαι δοτικαῖς οὐ προσγράφουσι τὸ ῑ τῆ Ἑλένη γὰρ φασὶ καὶ τῆ Πηνελόπη χωρὶς τοῦ ῑ, cf. Drac. Strat. 109, 13 et Porphyg. in Ann. Villois. II. p. 116 (vid. §. 15. not. 9).

4) Priscian. IX. p. 438: νεῖ diphthongum in ῑ longum converterunt more Boeotico (Latinum vis e veis, velis explicat). — Ann. Ox. I, 71, 18. οἱ Βοιωτοὶ τρέποντες τὴν αῖ εἰς ἦ καὶ τὴν ἦ (leg. εἷ) εἰς ῑ ἢ ἴ λέγουσιν, ὡσπερ καὶ τὸ λέγεις διὰ μόνου τοῦ ῑ προσφέρουσι, cf. de ἦϊ pro αἰεῖ not. 1, ubi Theognostus de longo ῑ testatur. — De Boeotico ἴμι pro εἴμι Herod. π. μ. λ. 23, 19. — Ann. Ox. III, 241, 15. οἱ Βοιωτοὶ διὰ τοῦ ῑ Ποσιδαίων leg. Ποσιδάων aut potius Ποτιδάων, nisi majus mendum inest. cf. §. 36. not. 4. — Hesych. τί δαί, τί γὰρ ἄλλο, ἢ τί γὰρ; Κρητες. Βοιωτοὶ δὲ ἐνθάδε Ἀττικοὶ διὰ τί δή. Diversa, ut solet, miscuit, Boeoticum voluit τῖδε.

σοτέλια 1562 sqq., *FEλάτια et FEλατιῆος* 1569, a. III; in nominibus in *ιος* exeuntibus *Ἀργῖος* 1583, *Ἀλαλκομένιος* 1569, a. III (cujus mensis vulgaris forma *Ἀλαλκομένιος* legitur 1608, e), item in patronymicis *Ξενοκρατίος* 1574, *Καλλιχαῖος* 1577, *Φιλοκρατίος* 1571, 23, vid. §. 48, 1; in patronymicis in *ιδας* ut *Δαμοκλίδας* 1575, *Καλλικλίδας* 1578, *Ἡρακλίδας* 1583, *Ἀριστοκλίδας* 1593; denique in singulis vocibus et stirpibus *ἄιδοντος* 1579. 1580 (ubi Boeckhius minus recte *ἄδοντος*), *Ἀμνίας* 1575, 1584, 1608, h, *Ἀμνοκλῆς* 1563, b, *Εὐγίτων* et *Ἀριστογίτων* 1575, *Διογίτων* 1579, *Θεογίτων* 1576, *Καλλυγίτων* 1593, *Δινίας* 1593, *ἱράνα* 1563 sqq., *ἐπιδει* pro *ἐπειδή* et *κίμενος* 1569, a, *Καβίριχος* N. P. 1584, *Παμπίρας* 1574 a *πῆρα*, *Διοπίθεις* 1575, *πλίονα* et *Φιδίας* 1569, a.

Interdum vulgare *εἰ* servatur, non solum in quibus Dorienses *ἦ* habuisse certum aut verisimile est, vid. §. 39, 2, sed etiam in iis, quae quum apud ipsos Dores *εἰ* teneant, vulgo mutationem patiuntur. Talia reperiuntur in titulo Thebano 1577 *Ξενοκλίδας*, *Ἡρακλίδας* (v. l. *-κλίδας*) *Ἀριστείδας*, *Διοφάνειος*, in Lebadeensibus 1571, 23. 25 *Φιλοκράτειος*, 1588 *Σανκράτειος*, ut ipsum nomen *Λεβάδεια* scribitur 1575. 1588 et 1569, c. Praeterea non reperiuntur nisi in Tanagraeo 1563, a *ἀσφάλεια*, in Orchomenio 1569, a. III *δάνειον*; nam in nomine peregrino *Ἀλεξανδρεία* 1564 mutatio neglecta minus offendit.

In Corinnae reliquiis recte haec mutatio tradita est in *πouκτεύϊ* fr. 3, *ἐσσάρχι* pro *ἐξάρχι* 19, *ἄδων* 8, *τῖν* 5 e Dorico *τεῖ*. vid. §. 45, 2. Male se habet *Ποτειδάων* fr. 2. vid. supr. — Nullum hujus mutationis apud Aristophanem vestigium.

Apparet igitur, *εἰ* diphthongum, ubi est in strictiore Dorismo, in universum, quocumque modo nata est, in *ι* a Boeotis mutari, nec si quando mutatio negligatur, certas voces et formas hac regula excipi. — Si qua sunt inter exempla allata, quae a grammaticis in Dorica dialecto *ἦ* habuisse referuntur, ut *λέγης*, *πλήων*, non recte

hos praecipere indicavimus §. 14, 4, alio tempore accuratius demonstrabimus.

Quod grammatici $\bar{e}\bar{i}$ apud Boeotos etiam in η transisse tradunt ⁵⁾, error est.

4) Diphthongus $\bar{o}\bar{i}$ a Boeotis secundum grammaticos ⁶⁾ in $\bar{u}$ longum mutata est, ita tamen ut in fine vocis accentum retrahi non magis vetaret, ut "Ομηρου, καλὸν, ἐμὺν pro "Ομηροῖ, καλοῖ, ἐμοῖ.

In titulis hanc mutationem patiuntur primum nominativi pluralis decl. II τὸν, τὴνδε pro τοῖ, τοῖδε i. e. οἱ, οἷδε nr. 1568. 1569, a. III. 1583; item dativi τῷς ἄλλυς

5) Et. Gud. 296, 17. καλλιπάρης κατὰ τροπὴν Βοιωτικὴν τῆς $\bar{e}\bar{i}$ διφθόγγου εἰς η ; neque aliud volunt, qui παρὰ Aeolicum dicunt pro παρὰ, Et. M. 487, 6. et Gud. 295, 39; Et. M. 653, 33. et Gud. 453, 13 (ubi exemplum $\bar{\eta}\bar{i}\bar{o}\bar{i}\bar{o}\bar{n}$ pro $\bar{\eta}\bar{i}\bar{o}\bar{i}\bar{o}\bar{n}$ additur); Tzetz. ad Hes. Opp. 664 et Et. Leid. ap. Gaisf. — Jam vero vox a παρὰ derivata (unde $\bar{a}$ tenetur in Pindarico καλλιπάρης et Lesbico παρὰ. vid. §. 5, 5) antiquitus παρὰ vel παρὰ sonasse videtur, unde $\bar{a}$ Ionice in η mutato παρὰ, inde Atticum παρὰ ortum est, apud Boeotos autem $\bar{a}\bar{i}$ in η mutato παρὰ, quod grammatici male et ad Homericum καλλιπάρης adhibebant et ex Attico παρὰ derivabant. — Simillima sunt, quae tradit Choerob. Ann. Ox. II, 245, 21. ὄνειρα — διὰ τῆς $\bar{e}\bar{i}$ διφθόγγου γράφεται· ἐπειδὴ οἱ Αἰολεῖς η γράφουσιν αὐτὸ· οἷον ὄνειρα· κατὰ ἔθος γὰρ ἔχουσι τὴν $\bar{e}\bar{i}$ διφθόγγον εἰς η τρέπειν. Nam e radice ὄνα (cf. ὄναιτο) antiquitus ὄναι factum videtur, inde ὄναρ, ὄναιρ, Boeotice autem ὄναρ. Erronee latius propagato eadem mutatio in aliis agnoscitur: Et. M. 605, 34. "Απολλώνιος ὁ Ἀρχεβίου καὶ τὸ νῆφω τὸ θύνω ἀπὸ τοῦ νῆφω τοῦ χιονίζω λέγει γεγενῆσθαι κατὰ τροπὴν Βοιωτικὴν τῆς $\bar{e}\bar{i}$ διφθόγγου εἰς η . Adjuvat errorem contraria Boeotorum mutatio τοῦ η εἰς $\bar{e}\bar{i}$ et Aeolicum in nonnullis η pro $\bar{e}\bar{i}$. vid. §. 14.

6) Choerob. Bekk. 1215 post ea, quae in not. I attulimus: εἰ δεῖ προσθεῖναι· καὶ χωρὶς τοῦ $\bar{u}$ τοῦ μακροῦ τοῦ γινομένου ἀπὸ τροπῆς τῆς $\bar{o}\bar{i}$ διφθόγγου παρὰ τοῖς Βοιωτοῖς· τούτου γὰρ ἐπὶ τέλους ὄντος πολλάκις τρίτη ἀπὸ τέλους πίπτει ἡ ὄξεια· τὸ γὰρ "Ομηροῖ τρέποντες τὴν $\bar{o}\bar{i}$ διφθόγγον οἱ Βοιωτοὶ εἰς τὸ $\bar{u}$ μακρὸν προπαροξύνουσι καὶ λέγουσιν "Ομηρου. — Apoll. de pron. 104 de ἐμοῖ: Βοιωτοὶ διὰ τοῦ $\bar{u}$ ἐμὺν συνήθως, καθὰ καὶ τὸ καλοὶ καλὸν. — Ibid. 106 de οἷ et Aeolice $\bar{F}\bar{o}\bar{i}$: Βοιωτοὶ συνήθως εἰς τὸ $\bar{e}$ μεταλαμβάνουσι (Bekk. vult $\bar{v}$, potius $\bar{F}\bar{v}$).

προξένος 1562—64, αὐτῆς 1562. 63, ἵππος, ἦγος, προβά-
 τος, Ἐρχομενίος 1569, a. III, Βοιωτίος, Ἐρχομενίος, πο-
 λεμάρχος 1573; deinde Φυκία 1562—64 pro οἰκία⁷⁾,
 Ἀγρονίκιος ab ἀγροῖκος 1574, αὐλαΦυδός, κωμαΦυδός etc.
 1583 ab αἰοιδός, κατάλυπον, Θύναρχος 1569, a.

Contra *ōi* servatum est in titulo Thebano 1565, ubi
 Φοι et Φοικία, Lebadeensibus 1575, ubi Βοιωτοῖς, Λεβα-
 δεείοις, 1588 τοὶ ἱππότη; Copensi 1574 Ποιδικός(?) et

7) Hinc fortasse illustrandae sunt duae voces Boeoticae satis
 difficiles. Primum Plutarch. Quaest. Gr. p. 292. τίς ὁ παρὰ Βοιω-
 τοῖς πλαευχαίτας; τοὺς οἰκία γειννιώντας ἢ χωριοὺς ὁμοροῦντας
 αἰολίζοντες οὗτοι καλοῦσιν ὡς τὸ πλεῖστον ἔχοντας. Deinde Thucyd.
 IV, 97. Βοιωτοὺς ἐπικαλουμένους τοὺς ὁμοχέτας δαίμονας, quam
 vocem explicant Scholl. Thuc. ὁμοχέται οἱ συμμετέχοντες τῶν αὐτῶν
 ναῶν καὶ τῶν αὐτῶν ἱερῶν, Suid. ὁμοχαίτας (v. l. ὁμοχαίτας). Θεο-
 κιδίδης τοὺς συννάους θεοὺς καὶ ὁμοροφίους· Βοιωτικὴ δὲ ἡ λέξις ad-
 dita Scholiastae interpretatione; similiter Photius, apud quem ὁμο-
 χέτας; Hesych. ὁμοχέται οἱ συμμετέχοντες τῶν αὐτῶν σπονδῶν ἢ ὁμο-
 βῶμιοι καὶ ὁμόναοι. — Recte Schneiderus in lexico s. v. ὁμοχέτης
 utriusque vocis alteram partem non differre intellexit et apud Plu-
 tarchum correxit ὡς τὸ πλησίον ἔχοντας. Contra dubito an non recte
 grammaticis crediderit et Plutarcho, utramque vocem ex ἔχω com-
 positam existimantibus, et Plutarcho πλατωχέτας restitui jusserit.
 Adversantur enim et terminatio in derivatis verbi ἔχω insolita et
 reliqua Plutarcheae vocis forma, quae certe (e Dorico πλατίον pro
 πλησίον) πλατιωχέτας sonare debebat, et significatio habitandi objecto
 omisso in verbo ἔχω vix probabilis. Potius in Plutarchea voce
 suspicamur latere πλαφυκέτας i. e. πλησιοικέτας (cf. de terminatione
 μεσοικέτας et μετοικέτας pro μέτοικος apud Hesychium, Θετταλοικέ-
 ται apud Athen. VI. p. 264), ut πληγεναῖς significat τοὺς πλησίον
 γένους, cf. πλησιοίκος, πλησιόχωρος. Plutarchus non minus in hac
 voce, quam ex antiquis publicis documentis se hausisse profitetur,
 legenda errare poterat, quam qui iisdem plane erroribus C. I. nr.
 1575 legerunt τιχατι pro Φικατι. Thucydidis igitur ὁμοχέται δαίμονες
 sunt ὁμοικέται, ὁμοίκοι i. e. ὁμόναοι, ὁμοβῶμιοι. Quod in Boeotica
 vocis forma nullum, ut apud Plutarchum, ῥ apparet, inde expli-
 candum videtur, quod eo tempore Boeoti *ōi* nondum in ῥ mutave-
 rant, sed aut *ōi* retinebant aut *ōē* proferebant (vid. §. 41). Itaque
 vox e ὁμοΦοικέτας aut ὁμοΦοικέτας corrupta est, fortasse non sine
 aliqua ipsius scriptoris culpa.

τοῖδε e Boeckhii conjectura pro *τον...*, in Orchomenio 1593 *Βοιωτοῖ*, quanquam haec lectio non certissima videtur. Praeterea *ω̄* semper retinetur in ipso *Βοιωτῶν* nomine 1565. 1573. 1575. 1588. 1593, denique in nominibus propriis *Δαμοτοῖδας* 1568, *Μενοίτας* 1569, a. III. Iota ejicitur in *ἐπέεισε* 1582 et *ποιετας* 1583.

Apud Corinnam certum hujus mutationis exemplum non legitur. Praeter *Βοιωτὸς* fr. 2 et *Πινδάρου* 12, quorum alterum titulorum usu defenditur, alterum antiquitate formae, quae non in vulgato usu erat, excusationem habet, adeo leguntur *βριμούμενοι* 8 et *λευκοπέπλοις* 11. At in his olim *ῡ* scriptum fuisse arbitramur, quum ipse Apollonius, qui Corinnam Boeoticae dialecti auctoritatem habet, hanc mutationem non ignoret (not. 6). Inde pro corrupto *ηδ'* fr. 1 suspicari ausi sumus *Ἔυδ'* i. e. *οἶδα*. — Apud Aristophanem nullum hujus mutationis vestigium. — Pertinet huc etiam Boeoticum nomen proprium *Ἀνεμύτας* pro vulgari *Ἀνεμοίτας* apud Demosth. de cor. p. 324.

5) Non minus diphthongus *ω̄* in nonnullis titulis in *ῡ* abit: *τῷ δάμν* 1562—64, *αὐτῷ* 1564. 1569, a. III, *Εὐβώλν* et *Ἐλατιῆν* 1569, a. III, *ὀδῦ* et *τῷ* 1569, c. Prisciano contra teste 8) Boeoti *ω̄* mutabant in *ο̄ε*, neque aliter in antiquo titulo Tanagraeo 1599 *Διονύσουε* legitur pro *Διονύσω*. Alii grammatici 9) testantur, diphthongum

8) Priscian. I. p. 49. »Romani *ο̄ε* pro *ω̄*, ut comoedia, tragodia. Nec mirum, quum pro *ω* quoque habemus *ο* et pro *ι* *ε* in diphthongo accipimus. Hoc tamen quoque ad imitationem Boeotorum solemus facere.«

9) Et. M. 29, 26 e Choerobosco (cf. Et. G. 13, 35): *ἀπὸ τοῦ αἰδῶς γίνεται αἰδῶος, ὡς περ ἡῶος καὶ ἡρῶος καὶ κατὰ τροπὴν Βοιωτικὴν τῆς ω̄ διφθόγγου εἰς οἶ ἡοῖος καὶ αἰδοῖος; deinde l. 50. ὅθεν τὸ κῖδοῖος ἐκ τοῦ αἰδῶος κητικῶν γίνεται κατὰ τροπὴν Αἰολικὴν τῆς ω̄ διφθόγγου εἰς οἶ. — Et. M. 224, 36. παρὰ τὸ γέλωσ γελῶ γελῶϊος ὡς πατρῷος· καὶ Βοιωτικῶς γελοῖος· οἱ γὰρ Βοιωτοὶ τὸ ω̄ καὶ τ εἰς τῆν οἶ διφθόγγον τρέπουσι, τὸ πατρῶος πατροῖος λέγοντες καὶ τὸ ἱρωῖος ἡροῖος. — Theogn. Ox. II, 53, 30. τραπέζοιος, Βοιωτικὸν*

$\bar{\omega}$ apud Boeotos in $\bar{o}$ i mutari, ut *πατροῖος*, *ἡροῖος* pro *πατρῶος*, *ἡρωῖος*; neque vero hunc usum ad sola talia adjectiva pertinere, indicat Apollonius ¹⁰), quum tradit nonnullos iota subscriptum in $\nu\bar{\omega}$ falsum judicasse, quod Boeoti non dicerent *νοῖ*; docent etiam tituli nonnulli, in quibus $\bar{o}$ i pro $\bar{\omega}$ legitur: nr. 1565 *τοῖ δάμοι* pro *τῷ δάμω*, 1588 *τοῖ Τρεφωνῖοι*, ut etiam in corruptissimo 1571 l. 2. 23 *Τροφωνῖοι* esse videtur, nr. 1579. 1580 *Διωνύσοι*. Nam quod Boeckhius has antiquae scripturae reliquias esse judicat, nullum praeterea in Boeoticis titulis hujus aetatis vestigium reperitur.

Ipsa diphthongus $\bar{\omega}$ raro scripta legitur nec nisi lectione satis incerta: *Τρεφωνῖω* 1571, 13, *Διωνύσῳ* 1601, *ε*, *Εἰρώδας* 1574, at *Εἰρώδας* 1583.

6) Pro diphthongo, quae vulgo est, $\bar{o}\bar{u}$ Boeoti cum severiore Dorismo $\bar{\omega}$ proferunt, ubi contractione ex $\bar{o}\bar{o}$ vel $\bar{o}\bar{e}$, aut productione suppletoria, consonante ejecta, nata est, ut *πολέμω* pro *πολέμου* ex antiquissimo *πολέμου*, *θέλωσα* pro *θέλουσα* ex antiquo *θέλονσα*. vid. §. 42 et 43.

§. 41.

De Boeoticae dialecti in vocalibus proferendis inconstantia.

In vocalium mutationibus, quibus Boeotica dialectus mirum quantum a reliquorum Graecorum consuetudine discedit, insignis quaedam inconstantia conspicitur, cujus rationem et causas accuratius exquirere operae pretium videtur.

$\bar{o}\bar{u}$, καὶ κατὰ τόνον καὶ κατὰ γραφήν. — Inde etiam *Τροῖα* vocatur ὄνομα Βοιωτικὸν e *Τρωῖα* Et. M. 770, 15; adeo simplex $\bar{\omega}$ Boeotice in $\bar{o}$ i transire dicitur, ut *ἀγκοῖνη* ab *ἀγκῶνη* Scholl. Dion. Thr. 782, 32, Ann. Ox. IV, 320, 22.

10) Apollon. de pron. 111 de iis, qui τ subscr. in $\nu\bar{\omega}$ falsum judicabant: *τεκμηριωθέντες τε ἐκ τοῦ Βοιωτιακοῦ· ἐπιὶ οὐδέποτε παρ' αὐτοῖς νοὶ διὰ τοῦ $\bar{o}$ i*, ubi non recte Bekkerus probante Boeckhio proposuit $\nu\bar{\omega}$ et $\bar{u}$.

Ut ordiamur ab iis inscriptionibus, quae tertio fere saeculo exaratae aetate non multum differunt, duplex earum genus discernitur, alterum proprietate quadam Boeotica in vocalibus proferendis a reliquarum dialectorum usu remotissima insigne, alterum vulgari linguae propiorem dialectum exhibens. Illud complectitur titulos Tanagraeos 1562. 1563 et Orchomenios 1564. 1568. 1569. 1573. 1583. 1593, hoc Thebanos 1565. 1576. 1577. 1578, Lebadeenses 1571. 1575. 1588, Orchomenios 1579. 1580; minus certa est ratio corruptissimi tituli Copensis 1574, ut alios breviores omittamus. Maxime eo differunt, quod in primo inscriptionum genere fere semper $\bar{v}$ mutatur in $\bar{o}\bar{v}$, $\bar{o}\bar{i}$ et $\bar{\omega}$ in $\bar{v}$, dum alterum retinet $\bar{v}$ (excepto unico $\alpha\sigma\upsilon\upsilon\lambda\lambda\alpha$ 1565) et $\bar{o}\bar{i}$, contra $\bar{\omega}$ mutat in $\bar{o}\bar{i}$. Sed etiam reliquae Boeoticae vocalium mutationes saepius in altero genere negliguntur, ut $\bar{\alpha}\bar{i}$ servatur nr. 1565, quanquam idem in $\bar{\eta}$ mutatur 1578. 1588, $\bar{\epsilon}\bar{i}$ retinetur 1577. 1571. 1588, quanquam vulgarem Boeotorum mutationem patitur in nr. 1575. 1576. 1578—80, adeo in ipsis 1571. 1577, si fides est lectioni; postremo $\bar{\epsilon}$ ante vocales semper retinetur in nr. 1576, interdum in nr. 1565. 1575, dum idem semper in $\bar{\tau}$ mutant nr. 1579. 1580. 1588. Contra $\bar{\eta}$ sine ullo inscriptionum discrimine in $\bar{\epsilon}\bar{i}$ mutatur, ut taceamus de ea vocalium ratione, quae Boeotis cum Doribus communis est.

Jam vero quaerentibus, quae sit hujus discrepantiae causa, proclivis est suspicio, in iis titulis, qui (ut Boeckhii verbis utamur) Boeotismum minus perfecte referunt, e vulgari reliquorum Graecorum usu nonnulla intermixta esse. At primum hi tituli in aliis rebus Boeoticae proprietatis satis sunt tenaces, adeo habent, quibus longius, quam qui magis Boeotici visi sunt, a vulgari consuetudine recedant, quo pertinent $\kappa\alpha\gamma\gamma\acute{\alpha}\nu$ καὶ κατάλατταν, nr. 1565, dum apocope negligitur 1562—1564, $\Sigma\acute{\alpha}\nu\mu\epsilon\iota\lambda\omicron\varsigma$ et $\Sigma\alpha\upsilon\kappa\rho\acute{\alpha}\tau\epsilon\iota\omicron\varsigma$ 1575. 1588, dum $\Sigma\omega\kappa\rho\acute{\alpha}\tau\iota\omicron\varsigma$ est 1583, $\acute{\alpha}\nu\epsilon\theta\iota\alpha\nu$ 1588 pro $\acute{\alpha}\nu\epsilon\theta\epsilon\iota\kappa\alpha\nu$, quod legitur 1579. 1593, denique singularis patronymicorum in $\bar{\iota}\bar{o}\bar{\varsigma}$ usus, qui

praeter titulos Thebanos 1577. 1578 et Lebadeenses 1571. 1588. 1601 non reperitur nisi in Copeni, qui medius quasi est inter utrosque. vid. §. 48. Deinde in his ipsis titulis $\bar{\omega}$, quod alteri in $\bar{v}$ mutant, transit in $\bar{\omega}$, quum mutationem Boeotis propriam esse testantur grammatici, dum tacent de altera 1). Igitur hic quidem apparet duplicem fuisse Boeotorum morem, utrumque inscriptionibus, alterum, qui est in titulis minus, ut visum est, Boeoticis, etiam grammaticorum testimoniis confirmatum, neutrum altero magis Boeotis proprium.

Satis hinc patere existimamus, quae in altero inscriptionum genere minus a vulgari Graecitate abhorrent, non esse peregre inuenta, sed et ipsa non minus Boeotica. Neque tamen discrepantiae causa ita explicari potest, ut in diversis Boeotiae partibus diversa dialectus valuisse putetur, quum Orchomenii tituli reperiantur in utroque genere, quanquam notabile est, alteram vocalium proferendarum rationem regnare in titulis Tanagraeis et Orchomeniis, alteram in Thebanis et Lebadeensibus; neque aetas discriminis causa est habenda, quum et omnes saeculo fere tertio, et Orchomenii nr. 1579. 1580 eodem fere tempore exarati sint quo nr. 1583. Nihilominus alteram rationem altera antiquiorem esse maxime apparet, ubi accuratius quaerimus de $\bar{v}$ in $\bar{\omega}$ mutato. Quum enim haec diphthongus etiam brevis vocalis vicem ita sustineat, ut ipsa corripiatur, rectissime Priscianus intellexit, eam non veram esse diphthongum, nec nisi peculiarem et antiquum quidem vocalis $\bar{v}$ sonum, a Boeotis servatum, exprimere eodem modo, quo Graeci scriptores Latinum u per diphthongum $\bar{\omega}$ proferre solent. At hi quidem peregrinum sonum, quem simplici Graeca litera reddere non licebat, necessario, quatenus fieri poterat, duplici signo imitati sunt; nec mirum esset si reliqui Graeci eundem

1) Adeo, si recte Boeckhius hoc $\bar{\omega}$ pro $\bar{\omega}$ ex antiqua scriptura remansisse iudicaret (cf. §. 40, 5), appareret inde, Boeotos olim $\bar{\omega}$ non mutasse.

vocalis apud Boeotos sonum eodem modo significarent. Boeotos autem ipsos cur proprium sonum ratione non valde probanda expressisse putamus? Num forte literarum usum eo demum tempore accepisse, quo apud eos Graecos, unde acciperent, antiquus vocalis $\bar{u}$ sonus jam mutatus esset, ita ut nullam simplicem literam reperirent, qua sonum ipsis proprium significarent? Nemo facile credet, praesertim quum Romani, quos literas post Boeotos accepisse certissimum videtur, eundem vocalis sonum simplici litera scribere non dubitaverint. Igitur Boeoti olim scripserunt $\bar{u}$, postea, sono non mutato, mutarunt scripturam, quum ceteri Graeci signo servato aliam pronuntiationem tribuissent. Boeoti igitur scripturae mutandae nullam habebant causam, nisi ut in literarum sono sibi cum reliquis Graecis conveniret, quantumvis dialectus discreparet. Neque vero prius Boeotos antiquam scripturam ad peregrinas dialectos accommodasse probabile est, quam interkursu cum reliquis Graeciae populis aucto Dorica et maxime Attica lingua magis magisque innotuissent, quibus primum antiqua Boeotorum scriptura, mox ipsa dialectus cessit²⁾. Et egregie confirmatur opinio nostra eo quod in Boeotiae potissimum finibus, Orchomeni et Tanagrae nova scribendi ratio invaluisse videtur, antiqua tenebatur in media terra, Thebis et Lebadeae.

Jam vero non casu aliquo factum est, ut in iisdem titulis neque $\bar{u}$ in $\bar{o}\bar{u}$, neque $\bar{o}\bar{u}$ vel $\bar{\omega}$ in $\bar{u}$ mutetur. Quum enim cavendum esset, ne eadem litera duplex munus sustineret, pro $\bar{o}\bar{u}$ et $\bar{\omega}$ non poterat $\bar{u}$ (quod haud dubie sono apud reliquos Graecos usitato pronuntiatum

---

2) Non aliter, qui hodie Germaniae inferioris dialecto utuntur, ad vocalis $\bar{a}$ peculiarem sonum (*the broad German sound*) exprimendum scribunt *woater*; majores nostri scripserunt *water*, ut etiam nunc Angli. Sed, postquam invasit et superavit superioris Germaniae dialectus, ad hujus pronuntiationem scriptura accommodatur.

est) prius adhiberi, quam antiquo Boeotico sono se abdicasset et $\bar{o}\bar{u}$ pro $\bar{u}$ scribi coeptum esset.

Jam igitur satis certum videtur, eos titulos, qui minus perfecte Boeotismum referre visi sunt, $\bar{u}$ et $\bar{o}\bar{u}$ cum vulgari dialecto communia, neque minus $\bar{o}\bar{t}$ pro vulgari $\bar{q}$ ex antiqua ipsorum Boeotorum dialecto et scriptura servasse. Minus certum judicium est de reliquis vocalium mutationibus, quae minore constantia in iisdem titulis negliguntur, quia sine ulla peregrinarum dialectorum cognitione $\bar{a}\bar{i}$ in $\bar{\eta}$, $\bar{\epsilon}\bar{i}$ in $\bar{i}$, $\bar{\epsilon}$ ante vocales in $\bar{i}$ transire poterant. At e reliquorum tamen analogia satis probabili conjectura colligimus, ne in his quidem antiquam Boeotorum scripturam a vulgari diversam fuisse, quamquam titulorum antiquioris rationis tenaciorum minor in his mutationibus negligendis constantia majorem mutationum antiquitatem prodere videtur. Quod $\bar{\eta}$ in omnibus titulis sine discrimine in $\bar{\epsilon}\bar{i}$ transit, summam hujus mutationis antiquitatem indicat.

Jam accedamus ad eas inscriptiones, quae quum scripturae genere majorem antiquitatem prodant, vix tamen quartum saeculum multum superant. Et tres quidem ex his ipsum $\bar{a}\bar{i}$, quod apud veteres Boeotos non mutatum fuisse suspicati sumus, offerunt, Thisbensis 1592 *Ἀθάσαι*, Orchomenia 1639 *Βακὺν Φαι*, Chaeroneensis 1679 *Χαιρῶνεία*; vix enim dubitamus, quin in prioribus $\bar{a}\bar{i}$ pro $\bar{q}$ non minus scribendum sit, quam antiquior dialectus $\bar{o}\bar{i}$ habebat pro $\bar{q}$. In ultima praeterea, quum singula vox pro *Χαιρῶνεία* haud dubie prisco scripturae genere posita sit, $\bar{\epsilon}$ est pro $\bar{\epsilon}\bar{i}$, igitur haec diphthongus nondum in $\bar{i}$ transiit. — Deinde in antiquis titulis Tanagraeis legitur: nr. 1592 *Ἡσχρονδας Αἰγυ. . . Διονυσος* et 1647 *ἐπὶ Πλανχαε*. Igitur hic, ubi proprietas Boeotica conspicitur, $\bar{u}$ non mutatum egregie sententiam nostram confirmat. Valde autem notabile est diphthongorum genus, quod Latinis unice usitatum, apud Graecos rarissi-

num³⁾, Boeotis non alienum fuisse solus Priscianus, ex antiquis fortasse monumentis, cognitum habebat (§. 40. not. 8). Quod recentius esse eo genere, in quo *i* est, docent dativi primae et secundae declinationis, qui *i* ab origine habent, docet etiam Latina lingua, in qua antiquum terrai aequae iu terrae transiit. Et *āē*, *ōē* media quasi sunt inter *āī*, *ōī* et *η*, *ū*. Sed quum recentiores ii tituli, qui antiquissima *āī* et *ōī* seruarunt, nunquam *āē* vel *ōē* offerant, hoc diphthongorum genus non valde placuisse nec diu aut multis usitatum esse videtur. Ceterum non negligendum est, hos titulos Tanagrae fuisse positos, in confiniis Atticae, ubi facilius id agebant, ut diphthongorum sonum apud Boeotos mutatum et ab Attico diversum scriptura exprimerent.

Deinde nostrae sententiae fidem addit Aristophanes, in cuius Boeoticis aliquot *η* in *ēī* mutati exempla reperiuntur, nulla reliquarum mutationum (*ε* enim mutatum in *ιώγα* pro *ἔγωγε* propter *γ* simul ejectum diversam ab aliis exemplis rationem habet). Conspirant etiam corruptae voces Boeoticae *πλατυχαιτας* apud Plutarchum et *δμοχέτας* apud Thucydidem, quarum altera pars quum Boeoticam vocis *οικέτης* formam tenere videatur (§. 40 not. 7), Plutarchea vox *ū* habet pro *ōī*, non ita Thucydidea. Quibus omnibus comparatis certum fere videtur non ante quartum saeculum eas, quas recentiores diximus, vocalium mutationes apud Boeotos in usum venisse, exceptis *āē* et *ōē*, de quibus difficilius iudicatur. Contra Boeoticum nomen *Ἀνεμύτας* pro *Ἀνεμοίτας* apud Demosthenem prodit, ejus tempore jam *ū* pro *ōī* scribi coeptum fuisse.

Postremo etiam ex aliis dialectis nostrae de Boeoticarum mutationum aetate opinioni aliquid praesidii accessere licet.

3) Unica exempla extra Boeotiam novi *Δαρμισσον* in nummo Thessalico et *Φορας* in vase antiquo Musei Gregoriani, quod descripsit Abeken in Annalibus Instituti Archaeologici 1836 Vol. VIII. fasc. II.

- Nam primum Thessalos η mutare in $\xi\iota$, sed retinere υ et $\alpha\iota$, nisi quod semel $\alpha\epsilon$ scriptum reperiatur, videbimus infra §. 50; deinde $\omicron\upsilon$ pro υ , quod Laconibus in usu fuisse Hesychianae maxime glossae docent, non fuisse antiquioris aetatis ex Alcmanis reliquiis et Aristophanis *Lysistrata* colligere licet, ubi nullum ejus scripturae vestigium apparet.

At omnem nostram de mutationum illarum aetate atque origine disputationem Corinnae carmina pervertere videntur, in quibus $\omicron\upsilon$ pro υ , η pro $\alpha\iota$, ι pro $\xi\iota$ scripta fuisse certissimis antiquorum grammaticorum testimoniis et exemplis docetur. Vix tamen dubium videtur, quin Boeoticae poëtriae carmina a Boeotis potissimum lectitata et descripta varias scripturae Boeoticae mutationes non effugerint et ad Alexandrinos criticos ea ratione scripta pervenerint, qua Boeoti tertio fere saeculo utebantur. Adeo si qua forte antiquiora, a vulgari lingua non diversa relictta essent, criticos id egisse, ut proprietatem, quam opinarentur, Boeoticam restituerent, satis probabile est. Singula nonnulla, ut $\tau\epsilon\omicron\upsilon\varsigma$ pro $\tau\iota\omicron\upsilon\varsigma$ (§. 38, 2), facile relinqui poterant. Non credimus, $\omicron\iota$ diphthongum relictam esse, ubi Boeotos recentiores eam mutasse certum est. Quippe norunt hanc mutationem etiam grammatici, qui omnem fere Boeoticae dialecti cognitionem e Corinnae carminibus, antiquiorum cura recensitis, haurire videntur. Idem ω apud Boeotos in $\omicron\iota$ transire referunt, nihil monent de ω in υ mutato. Unde aliqua suspicio oritur illam scripturam in Corinnae carminibus repertam esse, deinde, alteram mutationem omnibus reliquis recentiore esse, quippe quae postea invaluerit, quam Corinnae carminum orthographia constituta esset.

§. 42.

De vocalibus productione suppletoria natis.

Breves vocales, ubi altera e duabus consonantibus sequentibus ejecta est, ne syllabae quantitas minuatur,

in hunc modum producantur: primum $\bar{a}$ breve producitur in $\pi\bar{\alpha}\sigma\alpha$ Cor. 4 pro $\pi\alpha\sigma\alpha$, cf. *Πασικλείν* nr. 1569, a, accusativis pluralis declinationis primae, ut $\tau\bar{\alpha}\varsigma$ *κιμένας* nr. 1569, a (cf. §. 10); $\bar{\epsilon}$ producitur in $\bar{\epsilon}\bar{\iota}$, quae diphthongus mutatione Boeotica ex antiquiore et Dorico $\bar{\eta}$ nata est, ut $\sigma\alpha\theta\epsilon\bar{\iota}\sigma\alpha$ pro $\sigma\alpha\theta\acute{\epsilon}\nu\sigma\alpha$, Dor. $\sigma\alpha\theta\eta\bar{\sigma}\alpha$, $\epsilon\bar{\iota}\mu\epsilon\upsilon$ ex $\acute{\epsilon}\sigma\mu\epsilon\upsilon$ Dor. $\eta\bar{\mu}\epsilon\upsilon$, vid. §. 39, 2; denique $\bar{o}$, ut in strictiore Dorismo, producitur in $\bar{\omega}$, $\bar{\iota}\bar{\omega}\sigma\alpha$ 1563, a, b. ex $\acute{\epsilon}\nu\sigma\alpha$ ($\acute{\epsilon}\nu\sigma\alpha$), $\theta\acute{\epsilon}\lambda\omega\sigma\alpha$ Cor. 10, acc. plur. $\acute{\epsilon}\varsigma\gamma\acute{\omicron}\nu\omega\varsigma$ 1562. 64, *σουγγράφως* 1569, a, Arist. Ach. 840. 845 $\psi\acute{\iota}\alpha\theta\omega\varsigma$, $\acute{\epsilon}\chi\acute{\iota}\nu\omega\varsigma$, $\alpha\bar{\iota}\epsilon\lambda\acute{\omicron}\nu\omega\varsigma$, ex antiqua terminatione $\bar{o}\nu\varsigma$. vid. §. 10. Hinc, fit, ut $\bar{\omega}$ pro vulgari $\bar{o}\bar{v}$ in talibus Aeolicum vocetur 1). Neque minus Boeoticum est $\beta\omega\lambda\acute{\alpha}$ (pro $\beta\omicron\upsilon\lambda\eta$), quod Aeolicam audit apud Joann. Gr. 236, a, Leid. 638, Vatic. 689, docente nomine proprio *Εὐβωλος* nr. 1569, a; quippe etiam in hac voce longam vocalem vel diphthongum consonante aliqua ejecta natam esse, indicat Lesbicum $\beta\omicron\lambda\acute{\alpha}$, vid. §. 8, 8; neque alienum est Boeoticum $\Delta\iota\omega\bar{\nu}\nu\sigma\omicron\varsigma$, quod legitur 1579. 1580, et inde $\Delta\iota\omega\bar{\nu}\acute{\iota}\sigma\iota\omicron\varsigma$ vel $\Delta\iota\omega\bar{\nu}\acute{\omicron}\sigma\iota\omicron\varsigma$ 1569, a. 1573. 1577, *Διωνουσίχιος* 1574 (nam $\Delta\iota\omega\bar{\nu}\acute{\omicron}\sigma\epsilon$ in antiquiore titulo 1599 $\bar{o}$ pro $\bar{\omega}$ ex antiqua scriptura habet), si comparatur Lesbicum Ζόννυξος . vid. §. 8, 8.

§. 43.

De contractione.

In universum contractionis usus apud Boeotos satis rarus. Contrahuntur $\bar{a}\bar{\epsilon}$ in $\bar{\eta}$ in $\varphi\upsilon\sigma\eta\tau\epsilon$ Ach. 829; $\bar{a}\bar{o}$ et $\bar{\alpha}\bar{\omega}$ in genitivis declinationis primae vulgo non contrahuntur; raro in $\bar{a}$ conjunguntur, ut $\tau\bar{\alpha}\bar{\nu}$ e $\tau\acute{\alpha}\omega\bar{\nu}$, Attice $\tau\bar{\omega}\bar{\nu}$. vid. §. 44. Non minus *Ποτιδάων* deus apud Boeotos au-

1) Aeolibus tribuuntur accusativi $\tau\acute{\omega}\varsigma$ *ἀνθρώπως* a J. Gr. 245, e, Greg. Cor. 619, Meerm. 663; deinde *Μῶσαι*, *λεῖπωσαι* a J. Gr. 236, a et 243, b (ubi minus recte additur *λαλώσαι*), Leid. 637, Aug. 670, Vatic. 690, Greg. C. 584.

dit (vid. §. 36, 2), contra *φυσᾶντες* pro *φυσάοντες*, *φυσῶντες* legitur Ach. 833. Singularem *) contractionis ratione, ex *αῦ* fit *ᾠ* in *Σαῦμειλος*, *Σαυκράτειος* 1575. 1588 pro *Σαόμηλος*, *Σάμηλος*; vulgare tamen *Σωκράτης* legitur nr. 1583.

Non minus *ε̄* cum sequente vocali vulgo non contrahitur, sed in *ῑ* mutatur. vid. §. 38, 2. Ubi contrahuntur *ε̄ε*, nascitur *ε̄ι*, quia strictior Dorismus duplex *ε* in *η̄* conjungit, ut *Ἡράκλειτος* 1577 e *-κλέετος*, *Κλειτίας* 1579. 1580 (cf. Aeol. *κλεεννός*), *δονεῖται* Cor. 8 (vid. §. 39, 2) et casus obliqui nominum in *πλη̄ς* Boeot. *κλειε̄ς*, qui semper contractionem patiuntur *Ἀμνοκλειῖος*, *Δαμοκλειῖος*, *Ἰαροκλειῖος* 1563, a. b., *Πολυκλειῖος* 1569, a. II., *Ἀνιοκλειῖος*, *Διοκλειῖος*, *Νικοκλειῖος* 1593, quae nata sunt ex *Ἀμνοκλέεος* etc. — Mirum videtur, quod in pronomini genitivis *ἐμοῦς*, *τεοῦς* vel *τιοῦς*, *ἐοῦς*, qui apud Corinnam legebantur, *ε̄ο* vulgari ratione in *οῦ* coaluit, nec minus singulare est *τεῦς* pro *τεός* apud eandem. vid. §. 45.

Dorico more ex *ο̄ε̄* fit *ω̄* in *Τιλωῶσσα*, quae est Boeotica nominis forma (vid. Müller, Orchom. p. 480), e *Τιλωόεσσα*; deinde ex *ο̄ο̄* in genitivo declinationis secundae, ut *πολέμω* ex antiquo *πολέμοο* (cf. Butt. *Ausf. Gr.* §. 35. *Anm.* 6); corruptum est *βριμούμενοι* Cor. 8.

Crasis exempla rarissima sunt, *τάλλα* 1562 sqq., *κη̄* 1569, a. III. pro *κη̄ ἢ ἰ̄*. e. *καὶ αἰ̄*, *χειρωάδων* Cor. 1. pro *κη̄ εἰρωάδων*.

§. 44.

De declinatione.

1) Non defuisse Boeoticae dialecto dualem, quo Aeolica i. e. Lesbiaca carebat, intelligitur e *νωε̄* Cor. 16.

*) Praeterea non reperitur fere nisi apud Arcades, vid. §. 53, Macedones in *σαντιορία* pro *σωντηρία*, et in paucis glossis incertae dialecti apud Hesychium, ut *πυλαυρός*, *πυλωρός* e *πυλάωρος*.

apud Apoll. de pron. p. 113, cf. ibid. p. 111, et ex ἀνετέταν nr. 1580.

Terminatio $\overline{\varphi\iota\upsilon\upsilon}$, quae apud Homerum in omnibus declinationibus pro genitivo et dativo est, Boeotica vocatur ab Hesychio: πασσάλοφιν τοῦ πασσάλου· ὁ σχηματισμὸς Βοιωτικός; Aeolica audit in Scholl. Vulg. II. γ, 338 quae non leguntur apud Bekkerum): παλάμῃφι· ἡ λέξις παράγωγος Διολικῶς. Nulla tamen usquam exempla reperiuntur.

2) In declinatione prima in universum Dorico pro vulgari η est $\bar{a}$, ita tamen, ut diphthongus $\bar{e}$ pro Boeoticam mutationem in η patiat. — Brevior nominativi masculinorum forma in $\bar{a}$ ut aliis ita Boeotis describitur, vid. §. 29 not. 3, neque tamen nunc reperitur. — Genitivus masculinorum in $\bar{a}\delta$ saepe Boeotis indicatur¹⁾ et saepissime in titulis legitur, ut Δαφίταιο, Εὐμαρίδαο, Δαμοτοίδαο 1564. 1565. 1568. 1569, a. III. etc. Satis incerta est in corruptissimis titulis contracta forma in $\bar{a}$: nr. 1571, 20 ... δας Δαμεία Τηνιος, in nomine peregrini, 1578 Χαρεντίδα, ubi quum l. 3. longior terminatio reperiatur, Boeckhio δ addidit, quod facile in fine versus excidere poterat²⁾. — Non aliter genitivus pluralis in $\overline{\alpha\omega\upsilon\upsilon}$ Boeoticus vocatur³⁾ et legitur δραμάτων 1571, πολιτῶν 1568, κατοπτῶν 1569, a; contractam tamen formam articulus habet τᾶν, qui plus semel legitur nr. 1569, a. III. et κορᾶν Arist. Ach. 849. —

1) Choerob. Bekk. 1224, Et. M. 35, 38 et 154, 6, Herod. Ox. II, 229, 27, Eust. 13 init., Scholl. E Od. δ, 555; alias Aeoles et Boeoti aut soli Aeoles nominantur. vid. §. 20 not. 4.

2) Incertius est etiam Ἀλεῖα ἄρχοντος, ut nonnulli emendarunt corruptum Ἀλευαράρχοντος, Boeckhio praeferente Ἀλεῖαο ἄρχοντος. Comparaveris etiam Τιμόλα (e conj. pro Τιμόλλ), nr. 1569, c, qui genitivus videtur a Τιμόλας pro Τιμόλαος; at hoc potius e Τιμόλαω contractum est.

3) Scholl. II. τ, 1. ῥοᾶων· Βοιωτικός ἡ φωνή. — Ann. Ox. I, 178, 14. τὸ Βοιωτικὸν μουσῶων (potius μωσῶων).

dit (vid. §. 36, 2), contra *φυσᾶντες* pro *φυσάοντες*, *φυσῶντες* legitur Ach. 833. Singularem *) contractionis ratione, ex *αῶ* fit *αῦ* in *Σαύμειλος*, *Σαυκράτειος* 1575. 1588 pro *Σαόμηλος*, *Σώμηλος*; vulgare tamen *Σωκράτης* legitur nr. 1583.

Non minus *ε* cum sequente vocali vulgo non contrahitur, sed in *ι* mutatur. vid. §. 38, 2. Ubi contrahuntur *εε*, nascitur *ει*, quia strictior Dorismus duplex *ε* in *η* conjungit, ut *Ἡράκλειτος* 1577 e *-κλέετος*, *Κλεινίας* 1579. 1580 (cf. Aeol. *κλεεννός*), *δονεῖται* Cor. 8 (vid. §. 39, 2) et casus obliqui nominum in *κλης* Boeot. *κλειε*, qui semper contractionem patiuntur *Ἀμνοκλείος*, *Δαμοκλείος*, *Ἰαροκλείος* 1563, a. b., *Πολυκλείος* 1569, a. II., *Ἀμνοκλείος*, *Διοκλείος*, *Νικοκλείος* 1593, quae nata sunt ex *Ἀμνοκλέεος* etc. — Mirum videtur, quod in pronominum genitivis *ἐμοῦς*, *τεοῦς* vel *τιοῦς*, *ἐοῦς*, qui apud Corinnum legebantur, *εῶ* vulgari ratione in *οῦ* coaluit, nec minus singulare est *τεῦς* pro *τεός* apud eandem. vid. §. 45.

Dorico more ex *οε* fit *ω* in *Τιλωῶσσα*, quae est Boeotica nominis forma (vid. Müller, Orchom. p. 480), e *Τιλωόεσσα*; deinde ex *οο* in genitivo declinationis secundae, ut *πολέμω* ex antiquo *πολέμοο* (cf. Butt. *Ausf. Gr.* §. 35. *Anm.* 6); corruptum est *βριμούμενοι* Cor. 8.

Crasis exempla rarissima sunt, *τάλλα* 1562 sqq., *κη* 1569, a. III. pro *κη ἢ* i. e. *καὶ αἰ*, *χειρωάδων* Cor. I. pro *κη εἰρωάδων*.

§. 44.

De declinatione.

1) Non defuisse Boeoticae dialecto dualem, quae Aeolica i. e. Lesbiaca carebat, intelligitur e *νῶε* Cor. 16.

*) Praeterea non reperitur fere nisi apud Arcades §. 53
Macedones in *σωτηρία* pro *σωτηρία*, et in pro
dialecti apud Hesychium, ut *πυλαυρόν*

apud Apoll. de pron. p. 113, cf. ibid. p. 111, et ex ἀνε-
λέτων nr. 1580.

Terminatio $\overline{\varphi\iota\upsilon\upsilon}$, quae apud Homerum in omnibus
declinationibus pro genitivo et dativo est, Boeotica voca-
tur ab Hesychio: πασσάλοιν τοῦ πασσάλου· ὁ σχημα-
τισμὸς Βοιωτικός; Aeolica audit in Scholl. Vulg. II. 7, 338
quae non leguntur apud Bekkerum): παλάμηφι· ἡ λέξις
αράγωγος Διολικῶς. Nulla tamen usquam exempla repe-
iuntur.

2) In declinatione prima in universum Dorico
more pro vulgari η est $\bar{\alpha}$, ita tamen, ut diphthongus $\bar{\alpha}$ pro
Boeoticam mutationem in η patiat. — Brevior no-
minativi masculinorum forma in $\bar{\alpha}$ ut aliis ita Boeotis
describitur, vid. §. 29 not. 3, neque tamen nunc reperi-
tur. — Genitivus masculinorum in $\bar{\alpha}\bar{o}$ saepe Boeotis
indicatur ¹⁾ et saepissime in titulis legitur, ut Δαφίταιο,
Εὐμαρίδαο, Δαμοτοίδαο 1564. 1565. 1568. 1569, a. III.
tc. Satis incerta est in corruptissimis titulis contracta
forma in $\bar{\alpha}$: nr. 1571, 20 ... δας Δαμεία Τηνιος, in no-
mine peregrini, 1578 Χαρετιίδα, ubi quum l. 3. longior
terminatio reperiatur, Boeckhiius $\bar{o}$ addidit, quod facile
a fine versus excidere poterat ²⁾. — Non aliter geniti-
vus pluralis in $\bar{\alpha}\bar{\omega}\bar{\nu}$ Boeoticus vocatur ³⁾ et legitur δρα-
μάων 1571, πολιτῶων 1568, κατοπτῶων 1569, a; contra-
tam tamen formam articulus habet τῶν, qui plus semel
igitur nr. 1569, a. III. et κορῶν Arist. Ach. 849. —

1) Choerob. Bekk. 1224, Et. M. 35, 38 et 154, 6, Herod. Ox.
II, 229, 27, Eust. 13 init., Scholl. E Od. δ, 555; alias Aeoles et
Boeoti aut soli Aeoles nominantur. vid. §. 20 not. 4.

2) Incertius est etiam Ἀλεῖα ἄρχοντος, ut nonnulli emendarunt
corruptum Ἀλεναράχοντος, Boeckhio praefereute Ἀλεῖαο ἄρχοντος.
Comparaveris etiam Τιμόλα (e... pro Τιμόλλ), nr. 1569, c, qui
genitivus videtur Τιμόλας...; at hoc potius e Τιμόλαο
contractum

3) S... I... ἡ φωνή... Ana. Ox. I.

De diphthongorum mutationibus in dat. sing., nom. dat. plur. supra vidimus §. 40, 1; notabile est praeterea, dativum pluralis semper brevem terminationem in $\bar{\eta}\varsigma$ (pro $\bar{\alpha}\iota\varsigma$) habere. — In accusativo pluralis Boeckhius temere ultimam correptam voluit, ut $\tau\epsilon\theta\epsilon\acute{\iota}\sigma\alpha\varsigma$ 1569, a, quum secundae declinationis, quae $\sigma\omicron\nu\gamma\gamma\rho\acute{\alpha}\phi\omega\varsigma$ habet, analogia adversetur.

2) In declinatione II. genitivus singularis in $\bar{\omega}$ Boeoticus vocabatur ab Apione et Herodoro ⁴⁾, dum vulgo Thessalicus, rarius Aeolicus audit (vid. §. 20, 3); nunc unicum exemplum legitur $\Pi\iota\nu\delta\acute{\alpha}\rho\omicron\iota\omicron$ Cor. 12. In titulis vulgo Lesbica et Dorica forma in $\bar{\omega}$ legitur, $\pi\omicron\lambda\acute{\epsilon}\mu\mu$ 1562 sqq., Ἰπποδρομίω , $\Delta\omega\rho\omicron\theta\acute{\iota}\omega$ 1562 etc. Neque aliter ἵππω Cor. 8., nisi hic forte propter metrum antiquissimam formam ἵπποο restituere oportet. — De diphthongorum mutationibus in dat. sing., nom. dat. plur. vid. §. 40, 4. 5; ceterum dativus pluralis semper brevior formam in $\bar{\nu}\varsigma$ habet pro $\bar{\omega}\iota\varsigma$. De acc. plur. in $\bar{\omega}\varsigma$ vid. §. 42.

3) In declinatione tertia dat. plur. semper habet longiorem formam in $\bar{\iota}\omicron\omicron\iota$, $\beta\omicron\acute{\upsilon}\epsilon\omicron\sigma\sigma\iota$ 1569, s. III., $\acute{\alpha}\rho\delta\rho\epsilon\sigma\sigma\iota$ 1579. 1580, $\chi\alpha\rho\acute{\iota}\tau\epsilon\sigma\sigma\iota$ 1593, $\tau\alpha\nu\alpha\gamma\rho\acute{\iota}\delta\epsilon\sigma\sigma\iota$ Cor. 10, $\pi\epsilon\lambda\acute{\epsilon}\kappa\epsilon\sigma\sigma\iota$ Cor. 8 ⁵⁾. — De forma metaplastica, ut videtur, $\acute{\eta}\gamma\upsilon\varsigma$ 1569, a. III. i. e. $\acute{\alpha}\acute{\iota}\gamma\omicron\iota\varsigma$ pro $\acute{\alpha}\acute{\iota}\zeta\iota$ vel $\acute{\alpha}\acute{\iota}\gamma\epsilon\sigma\sigma\iota$, videbimus §. 54, 3.

4) Eust. 140, 20. $\acute{\alpha}\iota$ $\delta\iota\acute{\alpha}$ $\tau\omicron\upsilon$ $\bar{\omega}\iota\omicron$ $\gamma\epsilon\nu\iota\kappa\alpha\iota$ $\kappa\alpha\tau\acute{\alpha}$ $\mu\acute{\epsilon}\nu$ $\tau\omicron\upsilon\varsigma$ $\acute{\alpha}\lambda\lambda\omicron\iota\varsigma$ $\theta\epsilon\tau\tau\alpha\lambda\iota\kappa\alpha\iota$, $\acute{\epsilon}\nu$ $\delta\acute{\epsilon}$ $\tau\omicron\iota\varsigma$ $\text{Ἀπίωνος καὶ Ἡροδώρου Βοιωτῶν φέροντα γλώττης, τοῖο, οἴο, καλοῖο.$

5) Semel brevior forma legitur nr. 1588, ubi Boeckhius e Sponio et Whelero recepit $\nu\iota\kappa\acute{\alpha}\sigma\alpha\omicron\nu\tau\epsilon\varsigma$ $\text{ἵππᾶσιον Παμβοιώτια}$ et explicat: «in ludis equitatus, qui ita instituebantur, ut turmae inter se concurrerent.» Explicatio non valde commendat lectionem, praesertim quum ἵππᾶσιον vix turmam significet. Praeterea etiam $\bar{\nu}$ $\acute{\epsilon}\phi\epsilon\lambda\iota\kappa.$ suspectum est. vid. §. 36, 4. Igitur Pocockii ἵππᾶσιον verior videtur, nisi quod e reliquis duplici $\bar{\pi}$ scribendum ἵππᾶσιον i. e. ἵππᾶσιᾶ , equitatione.

Voces in $\bar{\epsilon}$, quae Atticam declinationem vulgo sequuntur, apud Boeotos servant $\bar{\iota}$, πόλιος 1562 seqq. 569, a. III., dat. πόλι 1569, a. III, 1571, συγγωρεῖσι 569, a. III, ubi $\bar{\iota}$ non e vulgato $\bar{\epsilon}\bar{\iota}$ natum, sed ex $\bar{\iota}\bar{\iota}$ ontractum est.

Neutra in $\bar{\omicron}$ s et nomina in $\bar{\eta}$ s (Boeot. $\bar{\epsilon}\bar{\iota}$ s) nunquam ontractionem admittunt, sed $\bar{\epsilon}$ ante sequentem vocalem a $\bar{\iota}$ mutant. vid. §. 38, 2. Haec in acc. sing. (ut in dialecto Lesbiaca §. 21, 1) $\bar{\nu}$ assumunt, Διογένην 1563, , Δαμοτέλειν 1569, a, Πασικλείν ibid. — Nomina propria in $\bar{\alpha}$ λεις pro $\bar{\alpha}$ λης et antiquo $\bar{\alpha}$ λεης, in casibus obliquis $\bar{\epsilon}$, quod ab origine inest, in $\bar{\epsilon}\bar{\iota}$ contrahunt, ut Διοκλείος Διοκλέος etc. vid. §. 43.

Voces in $\bar{\epsilon}\bar{\nu}$ s grammatico, qui ex Herodiano haurire videtur, teste ⁶⁾ in genitivo aut $\bar{\iota}\bar{\omicron}$ s habebant, aut $\bar{\epsilon}\bar{\iota}\bar{\omicron}$ s, ut ασιλίος aut βασιλείος, quae recte e βασιλέος et βασιλῆος boeoticis mutationibus orta dicit. De illa forma praeter alia testimonia adsunt ⁷⁾, ex Herodiano, ut videtur, inanantia; nunc tamen nusquam reperitur, quum Boeckius in nr. 1593, 14 Leakiano Πλαταιῖος recte aliam lectionem Πλαταιῖος praetulisse videatur. Vulgo enim Ionior forma est in titulis, ut in eodem nr. 1593 Κορωεῖος, Θεσπιεῖος, 1569, a Φωκείῖ, Χηρωνεῖα, 1563, b. c Καλκιδεῖα, 1564 Ἡολεία, 1569, a Φωκείας. Dubium est i titulo Lebadeensi 1588 Λεβαδειῶν, quod Boeckius e luribus apographis recepit, quum hic titulus $\bar{\epsilon}$ ante vales non servet; quare Pocockii Λεβαδειῶν i. e. Λεβαεῖων praetulerim.

6) Ann. Ox. III, 238, 7. Βοιωτοὶ διὰ τοῦ $\bar{\iota}$ κλίνοσι· οἷον βασι-ος, καὶ διὰ τῆς $\bar{\epsilon}\bar{\iota}$ διαφθόγου, βασιλεῖ (leg. βασιλείος)· ὅταν γὰρ τοῦ ασίλιος ἦ, τοῦ βασιλέος τροπή (suppl. γίνεται· ὅταν δὲ βασιλείος, ἢ βασιλῆος τροπή·) τὸ γὰρ ἦ τὸ παρὰ τοῖς Δωριεῦσιν εἰς τὴν $\bar{\epsilon}\bar{\iota}$ φθόγον τρέπουσιν.

7) Choerob. Bekk. 1194 postquam antiquis Aeolibus βασιλῆος, recentioribus βασιλείος tribuit (vid. §. 21. not. 9): παρὰ δὲ Βοιωτοῖς ἀ τοῦ $\bar{\iota}$ καὶ $\bar{\omicron}$ · οἷον Ἀχιλλίος, βασιλίος; item Herod. Ann. Ox. III, 36, 25; corr. Et. Gud. 99, 41. Ἀχιλεὸς κατὰ τοὺς Βοιωτοῦς.

E Boeotico ἄας (Hes. ἄας, εἰς αὔριον· Βοιωτοί· οἱ δὲ τὸ εἰς τρίτην), quod Zenodotus etiam in Homerum II. θ, 470 pro ἡοῦς inferebat, concludere licet, Boeotos ἄα i. e. ἄφα pro ἡὼς dixisse, ejus formae vestigia etiam apud Lesbios deprehenduntur. vid. §. 22, 3.

"*Αρης* ut apud Lesbios "*Αρεως* sonasse videtur⁸⁾; certe "*Αρενα* legitur Cor. 3; Boeoticum ab eodem grammatico "*Αριος* vocari videtur; "*Αρηίχος* nr. 1575 a genitivo "*Αρηος* (magis Boeotice "*Αρειος*) descendit.

"*Αρταμης*, ut vulgo, ᾧ in declinatione assumit nr. 1595—97. — De *Δαν* pro *Ζεὺς* vid. §. 37, 1.

§. 45.

De pronomibus.

1) Pro ἐγὼ Boeoti grammaticis testibus¹⁾ dixerunt *ἰὼν*, unde *ἰὼνγα* i. e. ἐγωγε et *ἰὼνει* pro Dorico ἐγώνη; et in Corinnae fragmentis ab Apollonio allatis *ἰὼνγα* fr. 12 et *ἰὼνει* fr. 2 (ut ipsi restituimus) leguntur; *ἰὼγα* scriptum est Arist. Ach. 864, ut etiam v. 865 antiqua varia lectio est *ἰὼ*, quod Boeoto tribuitur. Aristophanis

8) Diac. ad Hes. Sc. 88. ἔστι δὲ καὶ ἕτερα εὐθεία ἢ "*Αρεως* καὶ κλίνεται τοῦ "*Αρεος* καὶ "*Αριος* Διολικῶς καὶ Βοιωτικῶς.

1) Apoll. de pron. 64. Βοιωτοὶ ('ΙΩ'Ν), ὡς μὲν Τρύφον (φησὶν), ὑφίστησι εὐλόγῳ τοῦ γ, ἵνα καὶ τὰ τῆς μεταθέσεως τοῦ εἰς εἰ γένηται, ἐπεὶ φωνήεντος ἐπιφερομένου τὸ τοιοῦτον παρακολουθεῖ· ἀλλὰ μὴν καὶ ἐδασύνθη, ἐπεὶ δασύνεται τὰ φωνήεντα ἐν ταῖς ἀντωνυμίαις, ὅτε πρὸ φωνηέντων τίθενται, ἰός, ἐοῦ, ἐαυτῶ, ἐαυτὸν, ἐοί, ὡς δὲ ἔνοι, ὅν ἔστι καὶ ὁ "*Αβρων*, θέμα ἔστιν, ὃ συζύγως οἱ αὐτοὶ φασιν, τῇ μὲν ἐγὼν τὴν ἰὼν (insere τῇ δὲ ἐγώνη τὴν ἰὼνει), εἶγε τὸ παρά *Δωριεῦσιν* ἢ εἰς εἰ μεταβάλλεται, τῇ δὲ ἐγώνγα τὴν ἰώνγα· *Κόρινα*· (fr. 12 ubi ἰώνγα) καὶ ἔτι· ἰώνει etc. (leg. ἰώνει fr. 1). — Non recte Bekkerus locum corruptum, quem lacuna supplenda sanasse nobis videmur, ita tentavit, ut scriberet εἶγε τὸ παρά *Δωριεῦσιν* εἰς εἰ μεταβάλλεται, quod est nihili. cf. §. 39 not. 3. — Et. M. 315, 17 e Gregorio: *Δωριεῖς ἐγὼν*, οἱ δὲ Βοιωτοὶ ἰὼν· εἶτα ταῦτα γίνεται κατὰ ἐπέκτασιν ἐγώνγα καὶ ἰώνγα· καὶ φέρεται τὸ γα ἐν μᾶξ λέξεσσι καὶ οὐ τρίτῃ τὸ ν εἰς γ.

locum spectare videtur Hesychii glossa *ἰώγα, ἔγωγε· Βοιωτοί*, neque eae formae damnandae videntur, si comparantur *τοῦν* et *τοῦ*. vid. seqq. — De spiritu aspero, quem Apollonius magis e Tryphonis, quam e sua sententia voci adscribere videtur, valde dubitamus; tertiae enim personae pronomina, quae comparantur, non propter vocalem sequentem aspero instructa sunt, sed quia antiquitas, Latina lingua cum reliquis cognatis docente, *σ* in fronte habuerant.

Gen. *ἐμοῦς* e Corinna 2); dat. *ἐμὺ* Apoll. 104 (§. 40. not. 6).

2) Nom. *τοῦ* et *τοῦν* et *τούγα* Apoll. 69 (de *τοῦν* cf. p. 64); *τοῦ* legitur Cor. 2 et 16, *τὸ* Ach. 826; gen. *τεοῦς* e Cor. 3, sed etiam *τιοῦς* Apoll. 95 (vid. §. 38. not. 2), denique idem 3) *τεῦς* Boeoticum affert e poeta (Cor. 18); acc. *τὶν* ab Apollonio 4) e Corinna fr. 5 affertur, sed male explicatur, quum potius e Dorico *τεῖ* 5), diphthongo Boeotice mutata et *ν* ut in *τοῦν* addito, natum esse videatur.

2) Apoll. 94. *ἡ ἐμοῦς κοινή οὖσα Συρακουσίων καὶ Βοιωτῶν, καθὼς καὶ Κόρινθα καὶ Ἐπίχαρμος ἐχρήσαντο.*

3) Apoll. 95 postquam de Dorico *τεῦς* dixit: *ἔστι δὲ καὶ Βοιωτικὸν δῆλον ὡς· τεῖς γὰρ ὁ κλᾶρος· ὁ περισπασθὲν τὴν πρωτότυπον σημαίνει· ἴσον γὰρ ἔσται τῷ σοῦ οὐκ ἄλλης· τὸ δὲ ἐν ὀξείᾳ τάσει, ἐν μέντοι τῇ ἀναγνώσει ἐγκλιθὲν, ἴσον τῇ σοῦ.*

4) Apoll. 105 postquam de Dorico dativo *τὶν* dixit: *τίθεται παρὰ Κορίνθην καὶ ἐπ' αἰτιατικῆς ἐν Κατάπλῳ· οὐ γὰρ τὴν ὁ φθονερός θαιμῶν· ἀντὶ τοῦ σέ, καὶ σαφὲς ὅτι κατ' ἐναλλαγὴν πτώσεως. Τιεῖς μέντοι ἠξίωσαν τείνειν τὸ ἰ, ἵνα ἐκ τῆς τὲ παρὰ Δωριεῦσιν, διὰ τοῦ ἰ γραφομένης ἢ ἐσχηματισμένη μεταθέσει τοῦ ἰ εἰς τὸ ἰ, ὅπερ συνηθὲς, προσειληφυσία τε τὸ ν, ὁμοίως τῷ ἐκαιοσίν οὔτοσιν. ἀλλ' ἀντικείμεται τὸ μόνον ἐν τρίτοις τὸ ν προσέρχεσθαι.*

5) Doricum *τεῖ* affertur ab Apoll. 106 cum fragmento *τεῖ γὰρ Ἀλεξάνδρων δάμασαι*, quod quum inter Alcmanica recepisset Welckerus fr. 70, non debebat eum postea poenitere. vid. Mus. Rhen. 1838; ibidem *ἐμεῖ* apud Epicharmum fuisse tradit. Nihil tamen est ut vocales disjungantur; contra Alcmanicus versus, cujus metrum lacticum videtur, scripturam *τεῖ* commendat.

3) Gen. *εοῦς* Apoll. 98 e Cor. 4 cf. §. 34, et fortasse *Flō* vid. §. 35.; dat. *ῦ* aut potius *Fῦ* Apollon. 106 (vid. §. 40. not. 6), pro *Foī*, quod ipsum in titulo Thebano 1565 certissima emendatione e *voī* restitutum; denique Apollonius ibidem *εἶν* e Corinna commemorat.

4) Dualis *νωε* e Cor. 16 ab Apoll. 113 affertur; praeterea eo Bocotos non caruisse etiam inde apparet, quod secundum Apoll. 113 nonnulli *νω* cum iota subscripto scribi vetantes argumentum duxerunt e Boeotica dialecto, quae non proferret *voī*. vid. §. 40, 5.

5) In plurali Boeotica dicuntur *ἀμίων* pro *ἡμῶν* Apoll. 121; *οὐμές* (μετὰ διφθόγγου τοῦ οῦ) pro *ὑμεῖς* Apoll. 119 e Cor. 9, *ἕμές* Ach. 828; *οὐμίων* pro *ὑμῶν* Id. 122 e Cor. 13; *οὐμίην* Ann. ox. I, 146, 15.

6) Possessivum *τιδς* pro *σδς* Apoll. 135; *Fδς* pro *δς* p. 136 e Cor. 10 (vid. §. 35, 1); *ἀμδς* pro *ἡμέτερος* Apoll. 121 e poeta (Cor. 19); *οὐμαί*, *ὑμέτερα* apud Hesychium aut Boeoticum est aut Laconicum.

7) Articulus in nominativo pluralis semper *τ* in fronte habet: *τοῖ* nr. 1588, uti etiam *τον* . . . 1574 a Boeckhio in *τοῖδε* corrigitur, *τὸ* pro *τοῖ* 1568. 1569, a. III, *τὸδε* 1583. Relativum *τῶν* pro *ῶν* legitur Ach. 836.

§. 46.

De conjugatione.

1) E terminationibus communibus (vid. §. 24) prima pers. plur. objectivi *μεν* habebat, non Dorico more *μει*, si fides est libris apud Cor. 8 *ἐπράθομεν* praebentibus. — Tertia pluralis pro Dorico *ντι* singulari Bocotorum more in *νθι* exit, *ἔχωνθι* 1568, *ἴωνθι* et *ἀποδεδῶνθι* 1569, a. III.; sed quum apud Arist. Ach. 868 legatur *ἐντι*, fortasse apud recentiores demum Boeotos *τ* in *θ* transiit et antiquioris Boeotismi sunt praeter *ἐντι* etiam *τιθέντι*, *οἰκνεντι*, *φίλεντι*, quae quum Heraclides 1) Aeolica vocet,

1) Heraclides ap. Eust. 1557, 41. *τῶν δ' αὐτῶν Δωριέων καὶ τὸ*

certe non sunt Lesbiaca. — Vocalium mutationes in terminationibus, ut $\bar{a}$ pro $\bar{\eta}$ in duali ἀνεθέταν 1580, et $\bar{\eta}$ pro $\bar{a}\bar{i}$ in τύπτομη, ὀφείλετη, ἀπογράφεσθη, supra vidimus. — In conjunctivo $\bar{\eta}$ (quod in 2. 3 sing. apud Lesbios et saepe apud Dores iota subscripto caret, vid. §. 24, 6) consueta mutatione in $\bar{e}\bar{i}$ transit, ut δοκίει 1568²⁾; nam quod in nr. 1569, a. III. Boeckhius supplendo effecit, ἦ δέ κά τις (πρώτ)τη τὸ ἐνόμιον Εὐβωλον, propter lacunam nimis incertum est; κατασκευάτη nr. 1568, quem idem p. 722, a conjunctivum habet, potius infinitivus est¹⁾.

2) Conjugationis in $\bar{\omega}$ formas Boeotica diphthongi

φρονοῦσι καὶ νοοῦσι φρονεῦντι λέγειν καὶ νοεῦντι ἐπὶ περισπωμένων δηλαδὴ, ἄπερ ἐξάρσει τοῦ $\bar{\nu}$ (leg. $\bar{\nu}$) λεγόμενα Αἰολικά ἐστίν· οἷον φρονεῦτι (leg. φρονέντι)· ἐτι δὲ καὶ εὔτι (leg. εὔντι), ὅπερ ἄλλως ἐντι λέγεται Δωρίον ὁμοῦ ὄν καὶ Αἰολικόν· Δωρίον μὲν, φησι, διὰ τὸ $\bar{\sigma}$ καὶ τὸ $\bar{\tau}$, Αἰολικόν δὲ διὰ τὴν παράληξιν τοῦ $\bar{e}$ · τὰ γὰρ εἰς $\bar{\sigma}\bar{i}$ περαιούμενα (leg. περατούμενα) τρίτα πληθυντικὰ θέματα τῆ $\bar{e}\bar{i}$ διφθόγγῳ παραληγόμενα μετατιθέασιν τὸ μὲν $\bar{i}$ εἰς $\bar{\nu}$ Δωρικῶς, τὸ δὲ $\bar{\sigma}$ εἰς $\bar{\tau}$ · τιθεῖσι τιθέντι, ἰεῖσιν ἰέντι· οὔτω δὲ καὶ Αἰολικῶς οἰκεντι, φίλεντι, ἦγον οἰκοῦσι, φιλοῦσι· τοιοῦτον δὲ καὶ τὸ εἶσιν, ὅτε γένοιτο ἐντι· τοιαῦτα ὁ Ἡρακλείδης εἰπών· εἶτα καὶ ὅτι ἐνοιὶ ἀνείραιον τὸ εἶσι Δωριζόμενον ἐντι γίνεσθαι φασιν, ἐπάγει ὡς Αἰολικεύοντες τινες αὐτὸ παρατίθενται εἰς πίστιν τὸ τιθεῖσι τιθέντι καὶ τὰ ὅμοια, Αἰολικά ὄντα δίχα μυρίων ἄλλων· παρὰ τὸ πολλοὺς χαίρειν ταῖς ξενιζούσασιν τῶν λέξεων μᾶλλον ἢπερ ταῖς συνήθεσιν.

2) In titulo valde corrupto et lacero, omissis, quae nimis incerta sunt, haec leguntur: δεδόχθη τῷ δάμν, ὅπως ἔχονθι τῶν πολιτῶν ἐν θύοντες . . . . τῷ μελιχίν . . . . κατασκευάτη . . . . ἐν τῷ ἰαρῷ εἴ παρ τὸ ἰαρ(ον) (vid. §. 39. not. 5) . . . . δοκίει κάλλιστον. In his δοκίει esse conjunctivum pro δοκέη, δοκέη, docent similes formulae comparatae: nr. 1570, a. ἀναθέτωσαν, οὐ ἂν δοκῆ ἐν κάλλιστω εἶναι; in Corcyraeis 1841. 43. 44. ἔδοξε τῷ ἄλια — ἀναθέμεν, ὅσαι κα δοκῆ προβούλοισι — καλῶς ἔχειν. Minus recte Boeckhius δοκίει p. 723, a indicativum judicat, pro δοκίει, diphthongo contra vulgatum Boeotorum morem, a quo hic titulus nusquam discedit, non mutata; κατασκευάτη, quem idem conjunctivum habet, potius est infinitivus, pro κατασκευάσαι (vid. §. 37, 3), a δεδόχθη pendens, ut in Corcyraeis ἀναθέμεν.

mutatione ortas, λέγεις, ἔχει pro λέγεις, ἔχει, vid. §. 40, 3. — In 3 plur. praeteriti grammatici Bocotis tribuunt longiorem terminationem $\overline{\sigma\alpha\upsilon}$, ut ἐμάθοσαν³⁾. Nunc tamen neque hujus neque vulgaris formae exempla leguntur; sed reperitur in Delphico titulo nr. 1702 παρέχοισαν, unde, quum Delphi et Phocenses plura cum Boeotis communia habeant (vid. §. 54), recte de his tradi confirmatur. — Infinitivus θεριδδεν apud Arist. Ach. 918 non male se habet, utpote pro Dorico θεριδδην positus; alia tamen forma apparet in κριδδέμεν inter Strattidis dictiones Thebanas. vid. §. 37, 2.

3) Verba vulgo contracta grammaticis testibus⁴⁾ saepe in Boeotica dialecto conjugationis in $\overline{\mu\iota}$ terminationes assumebant, ut apud Lesbios, cujus rei exempla afferuntur φίλειμι, νόειμι, τάρβειμι, ποίειμι et reduplicatione e suspecto Heraclidis testimonio⁵⁾ adscita, πεφίλειμι, νε νόειμι. Nunc tamen nullum exemplum legitur praeter ἀδικείμενος Ach. 880; inscriptiones enim ubique formam non contractam tuentur, ut αὐλλιοντος etc. vid. 38, 2. Supplicari licet, illam rationem antiquiorem esse.

4) In conjugatione in $\overline{\mu\iota}$ Boeotica dicitur⁶⁾ brevior

3) Et. M. 282, 33. (Gud. 150, 58) ἐδολιοῦσαν — οἱ Βοιωτοὶ ἐπὶ τῶν μὴ ἐχόντων τὴν μετοχὴν εἰς ἑ ὀξύτονον, ποιῶσι τὸ τρίτον τῆ πρώτῃ ἰσοσύλλαβον· οἷον ἐμάθομεν ἐμάθοσαν, εἶδομεν εἶδοσαν; item de ἤλθοσαν Et. M. 426, 3 (corr: Gud. 240, 23); de ἡμάρτησαν (potius ἡμάρτοσαν) Et. Gud. 242, 47. — Eodem referendum videtur, quod εἴπαισαν Aeolicum dicitur a Phavorino in Lex. s. v. et Ecl. 172, 24.

4) Hort. Ad. 207, a. τῆς Βοιωτῶν εἰσὶ διαλέκτου τὸ φίλειμι καὶ νόειμι. — Herod. π. μ. λ. 23, 26. Βοιωτοὶ δὲ τάρβειμι καὶ ποίειμι καὶ φίλειμι.

5) Heraclid. ap. Eust. 1613, 21. Βοιωτοὶ τὸ ἠ παρατέλειτον ὃν τῆς πρώτης τῶν εἰς μί, μετατιθέντες εἰς τὴν εἰ, πολλάκις καὶ ἀναδιπλοῦσι· οἷον πεφίλειμι νε νόειμι. Cui eō minus credo, quod grammaticus in Horto Adonidis, plerumque cum Eustathii Heraclide accurate conspirans, easdem formas sine reduplicatione habet.

6) Et. M. 282, 38. (Gud. 240, 23) Βοιωτοὶ ἐπὶ τῶν ἐχόντων τὴν μετοχὴν εἰς ἑ ὀξύτονου ποιῶσιν ἔνδειαν καὶ κρᾶσιν οἷον ἐκοσμήθημεν

forma tertiae personae pluralis praeteritorum, ut ἔσταν, ἐκόσμηθεν; neque est, cūr dubitemus, quanquam exempla in utramque partem desiderantur.

Singularis Boeotismus est in ἀνέθιαν, quod Boeckhiius nr. 1588 e meliore apographo pro ἀνέθεικαν recepit, quanquam hoc legitur nr. 1579. 1593, ἀνέθεικε 1571. 1601, ἀπέδωκα et ἀπέδωκε 1569, a. Illud ἀνέθιαν Boeckhiius ex ἀνέθεισαν ὁ ejecto natum iudicat; at, si comparas ἀπεδέδωσαν 1569, a. III. pro ἀπεδέδωκασι, facile intelligis, potius ἢ omissum, antecedentem vocalem correptam esse. cf. nr. 5.

In verbo substantivo ipsum εἶμι Boeoticum dicitur propter diphthongum in penultima (ab Heraclid. ap. Eust. 1442, 52 et in H. Ad. 207, a.), neque sane aliter apud Boeotos sonabat, ut intelligitur ex infinitivo εἶμεν; 3 sg. ἐστί Ach. 868, 3 plur. ἐντί Ach. 869. vid. nr. 1. — Coniunctivus ἴωνθι pro ἴωντι, ἴωσι, ὤσι est nr. 1569, a. III; Infinitivus εἶμεν 1562. 1563 etc.; Participium ἴων

ἐκόσμηθεν — καὶ φυλάσσει τὴν παραλήγουσαν τῆς γενικῆς τῶν μετοχῶν. Et. M. 401, 43. (Gud. 223, 47, Ahn. Ox. I, 151, 13) Βοιωτοὶ ἐπὶ τῶν ἐχόντων τὴν μετοχὴν εἰς ἑ ὀξύτονον ἔβημεν ἔβαν — ἔφασαν καὶ Βοιωτοὶ ἔφαν. Similiter Boeotica dicuntur ἔφθιθεν, ἐρήτυθεν, νεμέσηθεν Et. M. 600, 37, Gud. 207, 13 — 405, 24 — 552, 17. — Et Aeolibus et Boeotis hic mos tribuitur Et. M. 532, 38. ποιητικῶς ἢ Λιολικῶς ἢ Δωρικῶς γίνανθιν· ἔθος γὰρ ἔχουσιν οἱ Λιολεῖς τὰ ἔχοντα ῥήματα τὴν μετοχὴν εἰς ἑ ὀξύτονον σχηματίζειν τὰ τρίτα τῶν πληθυντικῶν ὡς τὸ κόσμηθεν καὶ ἀπέφθιθεν — ἐφθίθησαν καὶ Βοιωτικῶς ἀπέφθιθεν. Simili modo haec conjunguntur in Ann. Ox. I, 428, 4, Boeoti omittuntur in Et. G. 547, 30. — Aeolica talia vocantur ab Eust. 85, 17, qui multus est de his formis, cf. p. 495, 14; praeterea (et plerumque simul Dorica vel Ionica) Eust. 46, 18 — 477, 36; Scholl. Theocr. 7, 70; Et. M. 104, 32 — 418, 25; Et. G. 156, 46; Ann. Ox. I, 9, 21 — 244, 26 — 449, 6 etc. — Saepe syncope Aeolica in his agnoscitur, nec minus in Hesiodo ἦν pro ἦσαν H. Ad. 178, a, ubi comparatur ἔτυφθεν, et in εἰεν Phavor. Ecl. 171, 16. Jam vero, quum nullum hujus formae brevioris vestigium apud Lesbios appareat, ubique de Boeotis Aeolibus cogitandum esse videtur.

pro *ἰών* Boeoticum vocatur ab Heraclide ap. Enst. 1410, 59, et legitur *ἰώσας* i. e. *ἰούσης* 1563, b. 1564. 1565.

5) In Perfecto notabilis est forma *ἀποδεδῶανθι* 1569, a. III pro *ἀποδεδώκασι* ejecto *ᾱ* et correpta vocali, cui simillimum est Homericum *βεβάασι* pro *βεβήκασι* et ipsorum Boeotorum *ἀνέθιαν* pro *ἀνέθηκαν*. Hinc verisimile est Boeotos spectare, quae de Aeolico *ᾱ* in perfecto ejiciendi more traduntur 7). Nolumus tamen eam ob causam *τέθεικα*, quod propter diphthongum a Boeotis repetere solent (vid. §. 39. not. 4), his abjudicare, quia etiam aoristus *ἔθεικα* *ᾱ* modo servat, modo abjicit.

De duplici *ττ* in Aoristo I. pro antiquo duplici *σσ*, vulgari simplici *σ* apud Boeotos posito, ut *ἐπιχαρίτται*, *κατασκευάττη*, vidimus §. 37, 3. — Recte in nr. 1588 plurimorum apographorum lectionem *νικάξαντος* Boeckhius minus veram judicasse et ex uno restituisse videtur *νικάσαντες*, quum idem legatur 1579. 1580, *ἐνίκωσαν* 1583, *νίκασε* Cor. 4. — Latet, quo jure utatur Hesychii glossa *σεῦα*, *ἐδίωξα* *Βοιωτοί*, quae male inter *σέθεν* et *σεῖν* collocata est.

§. 47.

De praepositionibus.

1) Apocopen semper patitur *παρὰ*, ut *παρ τὸ* 1568, *παρ τὸν*, *παρ τὰν*, *παρ τᾶς*, *παρ Σώφιλον*, *παρ Διονύσιον* 1569, a; *ἀνὰ*, quae eadem ratione uteretur, casu non reperitur ante consonantes. — *Κατὰ* apocopen patitur ante articulum *κατὸν*, *κατὸ*, *κατὰν* 1569, a et 1593, adeo *καγγᾶν* et *κατθάλατταν* 1565 e certa emendatione, quam *κατὰ γᾶν* et *κατὰ θάλατταν* leguntur 1563, a. b. 1564, *κατὰ μείνα* et *κατάλυπον* 1569, a. III., *κατασκευάττη* 1568. — Pro *πρὸς* Boeoti habent *ποτὶ* cum Doriensibus,

7) Greg. Cor. 581 de dialecto Aeolica: *τὸ ᾱ ὑπεξαιροῦσι τῶν εἰς ποσὺς ληγόντων μετοχῶν, πεποιθὸς καὶ τεθνηθὸς καὶ τετιηθὸς καὶ πεποιθῆναι καὶ τεθνηθῆναι καὶ τετιηθῆναι.*

ut ποτιδεδομένον 1569, a. III; ποτ' Ἄρενα, ποτ' ἔριν Cor. 3. 12; ante articulum, si unquam legeretur, haud dubie apocope afficeretur.

2) Pro εἰς Boeotos ἐν dixisse testimonia adsunt ¹⁾ et leguntur nr. 1568 ἐν τὰν προβασίαν, ἐν τὸν ἄετον, ἐν τὸν ὄρον, ἐν τὸ μέσον, nr. 1571 ἐν τὸν θησανυρὸν, atque nr. 1574 rectius suppletur ἀπεγράψαντο, ἐν ὀπλίτα(ς) quam cum Boeckhio ἐν ὀπλίτα(ις); denique compositum ἔμπρακτος 1569, a. III est pro εἰσπρακτος.

3) Praepositio ἐν miram assimilationem patitur in ἔπασις nr. 1563, a. b, vel ἔπασις 1564. 1565 pro ἔμπασις i. e. ἔγκησις, quod legitur etiam in titulo Oropio 1566, qui Attica dialecto utitur ²⁾. Ubi simplex π scribitur, non potest facile ex antiqua orthographia derivari, sed comparanda videntur Pindaricum κάπετον pro κάππεσον, Aelcanicum καβαίνων pro καταβαίνων.

4) Ἐξ a Bocotis ante sequentem consonantem in ἐς mutabatur, ante vocalem in ἐσσ ³⁾, ut ἐς Μωσάων, ἐσσάρχη

1) Ann. Ox. I, 176, 3. τὸ ἐνδεξιά εἰ μὲν ἀναγνώμεν ὄξυτόνως, ἐστὶ τὸ καλούμενον Βοιωτικὸν σχῆμα· Βοιωτοὶ γὰρ τὴν ἐν πρόθεσιν συντάσσοσιν αἰτιατικῇ· ἴδεν' ἐν χορὸν Ὀλύμπιοι· Πίνδαρος. Ibid. 169, 19. ἡ ἐν κατὰ μὲν συνήθειαν συντάσσεται δοτικῇ, κατὰ δὲ Ἀττικὸν γενικῇ, κατὰ δὲ Βοιωτὸν καὶ αἰτιατικῇ· οὕτως γὰρ ἔχει καὶ τὸ παρὰ Πινδάρῳ· ἴδενσ δ' ἐν χορὸν Ὀλύμπιοι· καὶ παρὰ τῷ ποιητῇ εἰς ἀναγνώσιν ἐνδεξιά ὄξυτόνως, τὴν τῶν Βοιωτῶν δίδωκας σύνταξιν.

2) Boeoti igitur dicebant πάομαι pro κτάομαι, ut fecerunt Doriensium nonnulli. vid. Eust. 493, 44, cf. Hes. ἐμπάσεις, ἐγκήσεις. — Ad raram illam assimilationem comparare licet, quod in nummis Campanis legitur et Καππανο. et Καμπαν. (Mionn. Descr. I. p. 110), neque minus in nummis Cretici oppidi Λαμπαίων et Λαππαίων (Mionn. Suppl. IV. p. 326); deinde antiquam grammaticorum disceptationem de ἀμπέμψει aut ἀππέμψει apud Hom. Od. ο, 83; denique duplicem scripturam σαμφόρας et σαπφόρας. vid. Scholl. Arist. Nub. 122.

3) Ann. Ox. I, 172, 14. συνεμπίπτει δὲ ἡ ἐς πρόθεσις καὶ ἄλλη Βοιωτικῇ προθέσει τῇ ἐξ· ἐς Μο. αὼν· ἀντὶ τοῦ ἐκ Μουσῶν· ἂν δὲ φωνῆν ἐπιφέρηται, διὰ δύο σα· ἐσσ' Ἀρχιπτολέμου. — Id. I, 160, 19. ἐξ παρὰ Βοιωτοῖς λέγεται ἐς, συμφώνου ἐπιφερομένου· εἰς δὲ κα-

pro ἐξάρχει. Inde ἔργονος est in titulis 1562 — 64 pro ἔκγονος, quod habes in ipso Oropio 1566; nec legitur ἐκ nisi in corruptissimis inscriptionibus 1569, c, ubi ἐκ τᾶς, et 1571, 13 ἐκ Κυτινίου. — Comparare licet, quod in titulo Boeotico, cujus dialectus in reliquis vulgaris est, 1625, 14. 58 scriptum legitur ἐν ταῖς περὶς πόλεσιν pro περὶξ.

5) Πεδὰ ut apud Aeoles Asianos (§. 28.) pro μετὰ legitur 1569, a, ubi bis reperitur πεδὰ τῶν πολεμάρχων; ibidem tamen μετὰ Θύναρχον reperitur.

§. 48.

De patronymicis et diminutivis.

1) Antiqua patronymica in ἰδᾶς exeuntia apud Boeotos ἰ ejicere solent, si derivantur a nominibus in ὠν*), ut Χαρώνδας 1581 Ἀεσχρώνδας 1599, Ἐπαμεινώνδας, Παγώνδας a Χάρων etc. Rarius similia apud alios Graecos reperiuntur, ut Χαρώνδας. Contra vulgata forma Ἀπολλωνίδας legi videtur 1574, 17, quanquam ibidem l. 4 rectius fortasse Σαάν(δ)αο, quam Σαων(ιδ)αο cum Boeckhio suppletur. Omnia tamen nomina in δᾶς exeuntia non sunt apud Boeotos, ut in antiquiore lingua, vera patronymica, sed nominum priorum vim assumpserunt.

Vera patronymica in ἰως exeuntia in nonnullis titulis ita nominibus propriis addita reperiuntur, ut vulgo Graeci, exceptis poetis, genitivum patrii nominis addunt, quem morem etiam reliqui tituli Boeotici servant. Comparanda sunt HomERICA Τελαμώνιος Αἴας, Πηλιάντιος υἱός, PINDARICA Κρόνιε παῖ Ῥέας, Δεινομένειε παῖ; neque enim

---

θαρενῆ, εἰς δύο σσ. Ἐσσαρχος ποταμός. — Vix dubium videtur, quin ultima exempla ex eodem Corinnae loco corrupta sint, unde suspicari sumus ἑσάρχει πολέμω.

*) Eustath. Prooem. Comm. Pind. p. 15 ed. Schneidew. πατήρ μὲν Παγώνδας ὀνοματικῶ τύπῳ Βοιωτικῶ κατὰ τὸ Ἐπαμεινώνδας, Κρεώνδας.

recte Boeckhius, ceterum bene de his formis disputans, ab adjectivis possessivis, ut *Ἐκτόρειος*, derivavit. Leguntur autem talia patronymica in titulis Thebanis 1577. 1578, Lebadeensibus 1571. 1588. 1601, Copensi 1574, quos non minus alia antiquiora tenere docuimus §. 41. Vulgaris tamen genitivi usus, ut in reliquarum urbium inscriptionibus, ita in Thebano 1576 et Lebadeensi 1575 reperitur. Et illae ipsae, quae peculiarem patronymicorum formam servant, non his sed genitivo utantur primum in nominibus peregrinorum, ut nr. 1571 *Εὐανθίδας Μικρώνος Αοκρὸς* et . . . *μίδας Δαμεία Τήλιος* (cf. in Thebano 1565 *Νώβας Ἀξιούβω Καρχαδόνιος*); deinde in nominibus ab origine patronymicis in *δας* exeuntibus, ut nr. 1577 *Ἡρακλείδαο, Ἀριστείδαο, Εὐωννμίδαο, 1578 Χαρειτίδαο, 1574 Σαώνδαο, Ἐπαμυνώνδαο, Σιανοριδαο* etc. — Derivantur autem haec patronymica primum a nominibus in *ος*, ut *Ἀντιμάχιος, Ἀπολλοδώριος* etc., vel a nominibus in *ων*, ut *Θρασώνιος, Κλιώνιος* etc. Ubi descendunt a nominibus primae declinationis, *αι* vulgato more in *η* transit, *Καλλιῆος 1574, Ἰσμενιῆος, Ἀριστιῆος 1578* pro *Καλλιαῖος* a *Καλλίας* etc.; solum *Νικαῖος 1578* a contracto *Νικᾶς* derivatum videtur. vid. §. 40, 1. — A nominibus tertiae declinationis in *ης* vulgatae formae (ut Pindaricum *Δεινομένειος*) descendunt 1577 *Διογράνειος, 1588 Σανκράτειος, 1571, 24. 25 Φιλοκράτειος*, at ibidem l. 27 *Φιλοκράτιος* diphthongo *εῖ* Boeotice in *ι* mutata, si lectioni fidem habemus, ut 1577 *Καλλιχάρειος, 1574 Ξενοκράτιος*. — Denique nr. 1577 legitur *Σιμμίας Διωνυσῖος*, quod est e *Διωνυσῖος* contractum, neque recte a Boeckhio tentatur.

Corinnae fr. 2 e corrupto *Κρονιδῆ* restituimus simile patronymicum *Κρονιδῆε* (vid. Mus. Rhen. 1838), quod quum titulorum consuetudini, nunquam ea a patronymicis in *δας* derivantium, adversetur, satis tamen defenditur patronymico, quod in Thessalico titulo nr. 1766 legitur, *Πολεμαρχιδᾶος*.

2) Frequens est apud Boeotos usus nominum pro-

priorum in *ῖχος*, quae ab origine sunt diminutiva et hypochoristica. Et servat talem vim apud Arist. Ach. 925 *Ἰσμήνιχος* ejusdem Boeoti nomen, qui *Ἰσμηνίας* audit v. 827 (ut apud Theocr. VII, 2. 132 *Ἀμύντας* et *Ἀμύντιχος*), nisi forte utrumque nomen simili modo ab *Ἰσμηνός* derivatum est, ut *Ἀθάνιχος* et *Ἀθανίας* ab *Ἀθάνα*. Ceterum saepe talia nomina a decorum, fluviorum, locorum nominibus derivantur, *Ἀθάνιχος* 1562, *Ἀρήϊχος* 1575, *Διωνούσιχος* 1574 e conjectura, *Ἐρμάϊχος* 1593, *Καβίριχος* 1584, Plut. de gen. Socr. c. 30, *Ἀσώπιχος* 1575, Pind. Ol. XII, *Ἰσμήνιχος* Arist. Ach. 925, *Θειβιχος* 1577, *Ὀλύμπιχος* Polyb. XXVII, 1, 9. Scholl. Pind. Pyth. III, 137, *Ὀμολαΐχος* 1577. 1590. Plut. Sull. c. 17, *Σάμιχος* 1574. 1590. 1608, b. Praeterea *Ἀγρούκιχος* 1574, *Ἀμφάριχος* 1673, *Θερσάνδριχος* 1593, *Καράϊχος* 1573. 1575, *Μελάντιχος* 1574. 1577. 1590, *Μύριχος* 1579, *Μυρόφιχος* Polyb. XXIII, 2, 15, *Σωτήριχος* 1586, *Ἐγειρίχα* 1672, *Σωσίχα* 1608, h. — Congessit haec Boeckhius p. 725, b, qui eandem nominum formam reliquis Graecis non ignotam, quanquam minus usitatam, post interpretes ad Greg. Cor. p. 290 exemplis demonstrat.

Neque solum haec terminatio in nominibus propriis haesit; teste Strattide ap. Athen. XIV, 622. A. Thebani gallum vocabant *ὄρτάλιχον* (cf. Hes. *ὄρτάλιχοι* — καὶ οἱ ἀλεκτρούνες), et utitur ea voce Boeotus Ar. Ach. 837, unde Boeotos spectare videtur Et. Gud. 436, 49 *ὄρταλις καὶ Αἰολικῶς ὄρτάλιχος*. Denique *πύρριχος* pro *πύρρος* apud Theocr. IV, 20 a Scholiasta *ὑποκοριστικὸν Αἰολικῶς* dicitur, dum idem, quia apud Theocritum legitur, Gregorio Corinthio p. 290 est Doricum.

§. 49.

De Boeoticae dialecti indole et antiquitate.

Boeoticam dialectum Atticis auribus satis barbaram visam esse, docet Eustathius p. 304, 2 *ὅτι δὲ τὸ τῶν Ἠλείων ὑποβάρβαρον ἐσκώπτετο, δηλοῖ ὃ ἐν τῷ ἐρωτηθῆναι,*

πότερα Βοιωτοὶ βαρβαρώτεροι τυγχάνουσιν ὄντες ἢ Θετταλοὶ, φάμενος, ὡς Ἡλεῖοι. Nostris auribus potius mollius sonare videtur, quam Attica lingua, quippe quae vitet sibilantes et plerumque diphthongos. Sed nolumus morari in disputatione lubrica neque valde utili. Gravior quaestio est de antiquitate dialecti Boeoticae, quam nolumus hic silentio praetermittere, quanquam non potest ad liquidum prius perducī, quam de antiquissima Graecorum lingua certius quam nunc constet. Cui Boeckhius quum Boeotorum dialectum propiorem habendam esse iudicat, quam Aeolum Asianorum (C. I. p. 717, b), maxime nititur ea affinitate, quam Boeotica lingua cum Laconica (δδ pro ζ, ττ pro στ, οο pro υ) et Latina (αε et οε) prodere videtur. At talibus non nimium est tribuendum, quia saepe fit, ut diversissimae linguae, inter quas nulla affinitas neque ullus intercursum unquam exitit, easdem antiquae pronuntiationis mutationes patiantur. Ita apud Franco-Gallos et Anglos diphthongus ai pronuntiatione in similem sonum abiit, atque Boeoti vel ᾱi cum Latinis vel η̄ scribendo expresserunt. Et ipsos Boeotos antiquitus ai, oi, u scripsisse, nobis demonstrasse videmur. vid. §. 41. Denique ne ipsi quidem Lacones, id quod mox demonstrabimus, neque Latini ubique antiquorum tenaciores erant, quam plerique Graeci. Ceterum non negamus, nonnulla a Boeotis ex antiquiore lingua retenta esse, quae reliqui Graeci mutarint. Eo pertinet digamma diutius et majore cum fide, quam apud Aeoles Asianos et Dores servatum; antiquus deinde vocalis u sonus, quem recentiores Boeoti et Lacones ou scribendo expresserunt, quanquam dubium videri potest, an alii Graeci eundem sonum, ut antiquiores Boeoti, scriptura non mutata tenuerint; denique formae non contractae Δαφίταιο, κατοπτάων. In aliis contra longius ab antiqua ratione recesserunt, quam ullum alium Graecorum populum constat, id quod maxime conspicuum est in diphthongorum mutationibus, quas ipsas ab antiquiore Boeotismo alienas esse supra (§. 41) demonstravimus. Et his quidem me-

morabilem in modum Boeoticae dialecto convenit cum Neo-Graecorum pronuntiatione, quae quum illa $\bar{\epsilon}\bar{i}$ in $\bar{i}$ et $\bar{a}\bar{i}$ in $\bar{\eta}$ mutet, diphthongos eas eodem sono profert, deinde $\bar{\eta}$, quod Boeoti in $\bar{\epsilon}\bar{i}$ mutant, nova mutatione in sonum $\bar{i}$ afficit, denique eundem tribuit diphthongo $\bar{o}\bar{i}$, quae Boeotis in similem sonum $\bar{u}$ transierat. Verissime Boeckhius p. 718 iudicavit, ex hac ipsa similitudine Boeoticae scripturae et Neo-Graecae pronuntiationis apparere, non recte reliquis Graecorum dialectis Neo-Graecam pronuntiationem obtrudi, quia, nisi Boeoti diversa a reliquis pronuntiatione usi essent, non intelligeretur, cur scripturam mutassent. Cui argumento haud exiguum momentum accedit, si recte (§. 41) suspicati sumus, propter ipsam Boeoticae pronuntiationis a vicinis populis discrepantiam, scripturam novatam esse. — Neque tamen credibile est ab ipsis Boeotis et Thessalis, quae nonnulla similia habent, vocalium pronuntiationem in recentissimam omnium Graecorum linguam transmigrasse. Sed quae prius apud illos regnaverat vocales proferendi ratio, paullatim apud reliquos Graecos non imitatione, sed necessitate quadam naturali invaluisse videtur. De qua re nunc verbo monuisse sufficiat.

De dialecto Thessalica.

§. 50.

1) De Thessalorum dialecto, quam Attici satis barbaram iudicarunt (vid. §. 49), paucissima comperta habemus; neque enim ullus scriptor ea usus esse videtur, neque grammatici ea ipsa de causa nisi rarissime eam commemorant, neque inscriptiones genuini Thessalismi documenta praebent plures quam duae satis breves nr. 1766 et 1767 ¹⁾, quo accedunt nonnulli nummi Thessalici.

1) Nr. 1766 haud procul a Larissa: *Ἀπλωνι κερδ. του Σουσιπατ-*

Reliquae inscriptiones in Thessalia repertae vulgari dialecto utuntur praeter Thaumacenses nr. 1771. 1772. 1773, de quibus dicemus §. 54.

2) De accentu nihil constat, nisi quod ὄλιζον pro ὀλίγον, quod Thessalicum et Aeolicum audit, accentum in antepenultima habere dicitur, vid. nr. 3, et quod genitivi Thessalici in $\overline{\text{οιο}}$ saepe referuntur accentum in ea syllaba servare, quae habet in nominativo (Choer. Bekk. 1223, Ann. Ox. I, 212, 9 etc.). Hinc nihil certi effici vix opus est monere.

3) E consonantibus primum $\overline{\pi}$ et $\overline{\pi}$ permutantur in nomine urbis *Κιέριον*, ut in ipsis nummis appellatur, vel *Πιέριον*, ut haud raro apud scriptores (vid. Müller Dor. II. p. 476 in Anglica versione), neque aliter in *κόρονοψ* pro *πάρονοψ* apud Oetaeos, qui inde Herculem *Κορονοπίωνα* cognominabant teste Strabone XIII. p. 613 et inde Eust. 34, 26. Deinde $\overline{\beta}$ pro $\overline{\delta}$, quae mutatio a grammaticis Aeolica et Boeotica vocatur (Et. M. 200, 27. vid. §. 6 not. 5 et §. 36), positum est in *Βωδών*, ut Thessalicam Dodonen audisse docent Scholl. II. π, 233, Steph. Byz. s. v. *Δωδώνη*. Aspiratae saepius permutatae esse videntur; nam et *ἀρχιδανγραφορείσας* nr. 1766 pro vulgari *ἀρχιδανηφορήσας* esse, rectissime intellexit Boecklius, et *φῆρες* pro *θῆρες*, quod Aeolicum vocatur (vid. §. 6, 3), Thessalicum habendum est, quia Centauri habitabant in Thessalia. — Pro *ὀλίγον* Thessali vel Aeoles *ὄλιζον* dixisse traduntur²⁾; sed quum Thessalicae urbis *Ὀλιζών* nomen inde derivetur, grammaticorum hoc inventum vi-

---

ρος Πολεμαρχιδαιος ὁ θνητας ὄνθεικε ἱεροναμονεϊσας καὶ ἀρχιδανγραφορείσας; nr. 1767 inter Larissam et Tempe: Ἀπλωνι Τεμπειτα | Αἰσχυλις Σατυρον | ἐλευθερία.

2) Apion et Herodorus ap. Eust. 329, 12. Θετταλοι τὸ μικρὸν ὄλιζον καλοῦσι, ὅθεν καὶ ἡ πόλις ἐκλήθη (Ὀλιζών) διὰ τὸ μικρὰ εἶναι. — Eust. 1160, 17 e rhetorico lexico Aelii Dionysii: τοῦ δὲ ὄλιζον ἡ χρῆσις παρὰ Ἀκρόφορον· δοκεῖ δὲ ἡ λέξις Αἰολίων εἶναι· διὸ καὶ προπαροξύνεται.

detur, quanquam etiam Lycophron ea voce usus est. — Duplicatione liquidarum Perrhaebi ut Aeoles usi esse referuntur³⁾, ut in γόννατα vel γόννα pro γούνατα, γούνα et nomine urbis Γόννος pro Γούνος, cf. Γουνεύς, herois eponymi nomen Hom. II. β, 748; minus enim recte eo trahitur duplex liquida in Πεζύραιβοί. Praeterea Thessalicae urbis nomen Κραννάν a κρήνη descendere videtur, quod Aeolice sonabat κράννα (vid. §. 8, 8), et satis probabile est, duplicationem liquidarum omnino Thessalis cum Aeolibus Asianis communem fuisse. — Cum Boeotis $\bar{\sigma}$ mutant in $\bar{\tau}$, ut θάλαττα, πίττα teste Aelio Dionysio ap. Eust. 813, 48. vid. §. 37 not. 6.

4) Ut accedamus ad vocales, primum vulgare $\bar{\epsilon}$ legitur in ιερομμαμονείσας nr. 1766, quum Boeoti et Dorienses dicant ιαρός, Lesbii ἴρος. Contra $\bar{\alpha}$ breve ut apud Lesbios in $\bar{o}$ mutatur in $\bar{\omega}$ δνέθεικε 1766 et Oetaeorum κόρνοψ pro vulgari πάρνοψ, Boeotico et Aeolico πόρνοψ. vid. Strab. XIII. p. 613. — Quod Boeoti, recentiores certe, in $\bar{\sigma}$ mutant, $\bar{\upsilon}$ retinetur in θύτας 1766, Αίσχυλις Σατύροιο 1767. — Longum $\bar{\alpha}$ pro $\bar{\eta}$ non minus, quam apud Dorienses, Lesbios, Boeotos reperitur in θύτας, ιερομμαμονείσας, ἀρχιδανγαφορείσας, 1766, Τεμπείτα 1767, oppidi Thessalici nomine Φαρκάδων (cf. Ἀνθήδων, Καλήδων) etc. — Contra antiquum $\bar{\eta}$, quod Dorica dialectus servat, Boeotico more in $\bar{\epsilon}$ mutatur, ut docent nr. 1766 δνέθεικε, ιερομμαμονείσας, δανγαφορείσας, et Κιερείων pro antiquo Κιερείων in nummo apud Mionn. Suppl. III. p. 281. — Thessalis peculiare est $\bar{\omega}$ in $\bar{\sigma}$ mutatum, ut in ur. 1766 et 1767 legitur Ἀπλουι pro Ἀπόλλωνι, cf.

3) Stephan. Byz. ap. Eust. 335, 38, qui integriore exemplari usus est: λέγει δὲ ὁ τὰ ἔθνη γράψας, ὅτι Αἰολεῖς ὄντες οἱ Πεζύραιβοὶ ἐδίπλων τὰ σύμφωνα Πεζύραιβους ἑαυτοὺς καλοῦντες καὶ πόλιν Γόννον παρ' αὐτοῖς οὖσαν καὶ γόννατα καὶ τριαυτὰ τινα. — Steph. Byz. editus s. v. Γόννοι — γράφεται δὲ καὶ μετὰ τοῦ $\bar{\upsilon}$ (i. e. Γούνοι): Τοὺς δὲ Πεζύραιβους καλοῦντας ἑαυτοῖς. Καὶ Γόννον διὰ δύο $\bar{\nu}\bar{\nu}$ τὴν πόλιν. Γόνα (codd. γόννα) γὰρ οἱ Αἰολεῖς τὰ γόννατα.

Platon. Cratyl. p. 405, c Ἀπλῶν γάρ φασι πάντες οἱ Θετταλοὶ τοῦτον τὸν θεὸν, ubi Boecklius ad nr. 1766 recte praestare dicit nonnullorum librorum lectionem Ἀπλοῦν; deinde Σουσίπατρος 1766, κερδοίου pro κερδώω 1767 abjecto $\bar{i}$ subscripto, Κραννονίου pro Κραννονίων in nummo apud *Mionn. Suppl.* III. p. 281, adeo ibid. p. 284 in nummo Γομφιούν pro Boeotico Γομφιῶν, Lesbiano et Dorico Γομφιᾶν, quod non ex Attico Γομφιῶν, sed ex antiquiore Γομφιᾶων contractionē natum videtur (cf. *Lat. coelicolum e coelicolarum*). — Diphthongus $\bar{a}i$ retinetur in καὶ et Πολεμαρχιδᾶϊος 1766, Λαρισαίων in nummo apud *Mionn. Suppl.* III, p. 288; in alio contra nummo ibidem legitur Λαρισαίων, de quo diphthongorum genere, rarissimo apud Graecos, diximus §. 41. not. 3. Diphthongus $\bar{e}i$ tenetur in Τεμπεία. — Iota subscriptum omittitur in dativis Τεμπεία 1767, κερδοίου 1766, quī mos Aeolicus vocatur. vid. §. 15, 4. — Longum $\bar{a}$ productione suppletoria ortum tenent cum plerisque Graecis in *ἱεροναμονείσας, δαυναφορείσας*, dum Aeoles Asiani in his terminationem $\bar{a}is$ habent.

5) In declinatione I. nominativi masculinorum in correptum $\bar{a}$ exeuntes Thessalicae dialecto tribuuntur ab Apollonio ⁴⁾, quum plerumque Aeolum vel Boeotorum (vid. §. 20. not. 3) vel Macedonum vel aliorum esse dicantur; *θύτας* tamen legitur nr. 1766. — De nulla Thessalicae dialecti proprietate in vulgus magis constat, quam de genitivis declinationis secundae in $\bar{o}ia$ exeuntibus ⁵⁾; quod nunc in nr. 1767 legitur *Αἰσχυλῆς Σατυροῦ*,

4) Apoll. de synt. 214, 4. ἡ κλητικὴ ἀντ' εὐθειῶν παραλαμβάνεται κατὰ Μακεδονικὸν ἔθος ἢ Θετταλικὸν, ὡς οἱ πρὸ ἡμῶν τὸ τοιοῦτον ἐπιστώσαντο· αὐτὰρ ὁ αὐτε θύεσσι. cf. Priscian. XVI. p. 613.

5) Apoll. de pron. 138. ἡ ἔμοιο, σοιο, οἰο ἦτοι μετὰ διαίρεσος τὸ $\bar{i}$ παρέλαβον ἢ Θετταλικαὶ εἰσιν, ὡς καὶ Ἀριστάρχῳ ἤρεσκεν. cf. quae antecedunt. — Id. de synt. 50, 4. ἡ Θετταλικὴ διαίρεσις κατὰ γενικὴν (in τοῖο); eodem igitur spectare videtur Trypho καθ. λεξ. §. 15, quum diaeresin Thessalicam vocat (vid. §. 18 not. 4), quamquam non memorat hos genitivos. Praeterea Thessalicorum geniti-

fortasse ita defendi potest, ut antiquioris formae Σαρ-
ροιο ultimum $\bar{o}$ abjectum esse putetur, ut apud Latinos
equi ex equius, equiu natum esse intelligimus compa-
rato unius; quippe pro Graeco $\bar{o}$ i Latini longum $\bar{i}$ ha-
bere solent, cf. ἵπποι, equi, οἶδα, vidi. Müllerus Σαρύροιο
rescribendum esse iudicavit. — De vocalium in declina-
tione mutationibus supra vidimus.

Aeolicarum dialectorum inter se comparatio.

§. 51.

Tres illas dialectos, quae optimo jure Aeolicae vo-
cari videntur, quia, qui illis usi sunt, Aeoles erant,
comparantem mirum habere oportet, quod Asianorum
Aeolum et Bocotorum dialecti tantum inter se distant,
quantum vix ab alia quavis Graecae linguae dialecto. Ut
omittamus leviora et incertiora: Lesbii erant βαρυντικοί,
vix Boeoti; illi fugiebant asperum, hi amabant; Lesbii
cum Ionibus saepe antiquum $\bar{\tau}$ in $\bar{\sigma}$ mutant, quod Boeoti
aut cum Doribus retinent aut in $\bar{\theta}$ vertunt; pro $\bar{\zeta}$ Lesbii
in mediis vocibus $\bar{o}\bar{\delta}$ habent, Boeoti cum Laconibus $\bar{\delta}\bar{\delta}$;
liquidarum duplicationem in Lesbiaca dialecto insignem
ignorat Boeotica nec minus $\bar{\nu}\bar{\epsilon}$ ab illis in $\bar{\alpha}\bar{\epsilon}$ mutatum; con-
tra cum Thessalis proprium sibi habet $\bar{o}\bar{\sigma}$ in $\bar{\tau}\bar{\tau}$ mutatum.
E vocalibus correptum $\bar{\alpha}$ saepe in $\bar{o}$ mutatur a Lesbiis et
 $\bar{o}$ in $\bar{v}$, dum Boeoti adco in *Ἰλιατι* et aliis cum Doribus
 α retinent; contra peculiari Bocotorum, recentiorum cer-
te, more, $\bar{\epsilon}$ ante vocales transit in $\bar{\tau}$ (cujus mutationis

vorum mentio fit Eust. 13, 8—96, 12—140, 4; Et. M. 27, 42—
154, 5—213, 24—618, 37; Et. G. 14, 9—258, 45—281, 34—
480, 53—554, 27; Ann. Ox. I, 209, 6—212, 10—425, 12—II,
404, 16—III, 228, 1; Choerob. Bekk. 1223; Exc. cod. Paris.
post Greg. Cor. 700.

apud Lesbios leve tantum vestigium in adjectivis *χούσιος* etc.), $\bar{v}$ in $\bar{ov}$, $\bar{\eta}$ in $\bar{ei}$, $\bar{a}$ et $\bar{q}$ in $\bar{ae}$ aut $\bar{\eta}$, $\bar{ei}$ in $\bar{i}$, $\bar{oi}$ in $\bar{v}$, $\bar{\omega}$ in $\bar{oi}$ aut $\bar{os}$ aut $\bar{v}$. — In declinatione I. Boeotus fere semper utitur solutis genitivorum formis in $\bar{ao}$ et $\bar{aon}$, Lesbios contractis; in dativo pluralis declinationum I. et II. ille amat longiores terminationes $\bar{aioin}$ et $\bar{oioin}$, hic nunquam. Pronominum genitivi Lesbiaci sunt $\bar{\epsilon}\mu\theta\epsilon\nu$, $\bar{\sigma}\acute{\epsilon}\theta\epsilon\nu$, $\bar{\epsilon}\theta\epsilon\nu$, Boeotici $\bar{\epsilon}\mu\acute{o}\upsilon\varsigma$, $\bar{\tau}\epsilon\acute{o}\upsilon\varsigma$, $\bar{\epsilon}\acute{o}\upsilon\varsigma$. In praepositionibus proprias Boeotorum formas $\bar{\epsilon}\nu$ pro $\bar{\epsilon}\iota\varsigma$ et $\bar{\epsilon}\iota\varsigma$ pro $\bar{\epsilon}\xi$ ignorant Lesbii.

Contra tot tantasque differentias pauca reperiuntur eaque fere levia, quae utrique dialecto, neque tamen simul Doricae, communia sint. Talia sunt haec: ut digamma et omnes Aeoles et veteres Dorienses ex antiqua lingua servarunt, ita peculiari Lesbiorum et Boeotorum more inter vocales interdum in $\bar{v}$ transit; non minus utrique $\bar{\pi}$ pro $\bar{\tau}$ habent in paucis; in declinationis tertiae accusativo utraque dialectus amat terminationem $\bar{v}$, ut $\bar{\alpha}\beta\acute{\alpha}\kappa\eta\nu$ est Lesbiorum, $\bar{\Delta}\iota\omicron\gamma\acute{\epsilon}\nu\epsilon\iota\nu$ Boeotorum; voces in $\bar{\epsilon}\nu\varsigma$ apud Lesbios in flexione $\bar{\eta}$ habere solent, ut $\bar{\beta}\alpha\sigma\acute{\iota}\lambda\eta\omicron\varsigma$, quo $\bar{\eta}$ in $\bar{ei}$ mutato Boeoticum $\bar{\beta}\alpha\sigma\acute{\iota}\lambda\epsilon\acute{\iota}\omicron\varsigma$ nascitur, eamque ipsam mutationem etiam Asiani Aeoles recentiores in his formis assumpserunt; denique in conjugatione a Boeotis non alienus est Lesbiacus verba vulgo contracta secundum verborum in $\bar{\mu}\epsilon$ analogiam flectendi mos, quanquam mature abolitus esse videtur apud illos.

Vides his comparatis tantum interesse inter utrumque dialectum, ut dubitare liceat, an Aeoles Boeoti non magis cum Aeolibus Asianis conjuncti fuerint, quam qui hodie miro quodam casu Saxones vocantur cum antiquis Saxonibus. Nihilominus Thessalica dialecto in comparationem vocata, diversissima quae videntur, aliquo vinculo conjungere licet. Quamvis enim pauca de ea comperta habeamus, hoc tamen certum est, alia Thessalis cum Lesbiis, alia cum solis Boeotis communia esse. Ita cum Lesbiis liquidas duplicant, $\bar{a}$ breve mutant in $\bar{o}$, cum Boeotis $\bar{\tau}\tau$ habent pro $\bar{\sigma}\sigma$, $\bar{ei}$ pro $\bar{\eta}$, $\bar{ae}$ interdum pro $\bar{ai}$, ut

alia minus certa omittamus; peculiare sibi habent maxime $\bar{\omega}$ in $\bar{\omega}\nu$ mutatum. Thessalica igitur dialectus ita media est inter Lesbiacam et Boeoticam, ut communis Aeolicarum dialectorum origo et patria Thessalia inde appareat. Quanquam nolumus hoc ita accipi, quasi quae alteriutri dialecto cum Thessalica communia sunt, sine ulla dubitatione sint antiquissima, ex antiquis Thessaliae sedibus a colonis deducta; sed saepe indolem potius quandam antiquae dialecti Aeolicae agnoscimus, unde mutationes illae prodire potuerint, quae non omnes in omnibus dialectis Aeolicis, sed aliae in aliis invaluerunt. Ut exemplo sententiam nostram illustremus, non credimus, antiquos Aeoles in $\alpha\nu\acute{\alpha}$ et aliis pro $\bar{\alpha}$ pronuntiasse $\bar{\omega}$, idque a Boeotis postea in $\bar{\alpha}$ mutatum esse, neque antiquissimum esse $\bar{\epsilon}$ pro $\bar{\eta}$, ita ut Lesbii ab antiquo more recesserint, sed $\bar{\alpha}$ et $\bar{\eta}$ antiquitus ita esse pronuntiata, ut postea facile in $\bar{\omega}$ et $\bar{\epsilon}$ transire potuerint. Accuratus nunc in tantis antiquissimae Graecae linguae tenebris non licet disputare.

2) Nolumus nunc silentio omittere, quod jam antiqui 1) cognationem quandam agnoverunt inter dialectos Aeolum et Doriensium non minus quam inter Ionicam et Atticam. Qui quam recte judicaverint, nunc non possumus accuratus quaerere. — Neque magis nunc iudicium feremus de ea antiquorum opinione, quae cognationem quandam Aeolicae dialecti cum Latina lingua intercedere voluit 2). Singula Aeolica, quae Latinis similia

1) Strab. VIII. p. 513. τὴν μὲν Ἰάδα τῆ παλαιᾷ Ἀττικῇ τὴν αὐτὴν φάμεν — τὴν δὲ Δωριδα τῆ Ἀιολίδι. cf. XIV. p. 997. εἰ γὰρ — ὅτι τὸ παλαιὸν οἱ αὐτοὶ ἦσαν Ἴωνες καὶ Ἀθηναῖοι, λεγέσθωσαν καὶ οἱ Δωριεῖς καὶ οἱ Αἰολεῖς οἱ αὐτοί. — Eust. 8, 40. ἐν πολλοῖς ἐπικρινουνοῦσιν αἱ δύο αὐτὰ διαλέκτοι (Ionica et Attica). Ὅμοιον δὲ τε καὶ περὶ τῆς Αἰολίδος καὶ Δωριδος διαλέκτου λέγεται, ὡς καὶ αὐτῶν ὁμοιότητά τινα ἐχουσῶν.

2) Dionys. Hal. I. extr. Ῥωμαῖοι δὲ φωνὴν μὲν οὐτ' ἀκρὰν βάρβαρον οὐτ' ἀπηρησιμένως Ἑλλάδα φθέγγονται, μικτὴν δὲ τινα ἐξ ἀμφοῖν, ἧς ἐστὶν ἡ πλείων Αἰολίς. — Saepe Priscianus Romanos in

abentur, aut omnibus Aeolicis dialectis et simul Doriae communia sunt, ut digamma, saepe a Prisciano cum Latino v comparatum (vid. §. 5. not. 3. 10.) et longum $\bar{\alpha}$ pro $\bar{\eta}$ (vid. §. 13, 4 de $\mu\bar{\alpha}\lambda\omicron\nu$); aut Asianis Aeolibus propria, ut accentus retractus (§. 3. not. 1.), $\bar{v}$ pro $\bar{o}$ (§. 2. not. 12. 13.), $\bar{\eta}$ pro $\bar{\epsilon}\bar{i}$ (§. 14. not. 3.), dualis absentia (§. 20. not. 1.) et $\bar{\alpha}$ correptum in declinatione I. pro $\bar{\alpha}$ (§. 20. not. 2.); aut Boeotica, ut $\bar{o}\bar{v}$ pro $\bar{v}$, quod cum Latino vocalis sono confertur, $\bar{i}$ pro $\bar{\epsilon}\bar{i}$ (§. 40. not. 4.) et $\bar{o}\bar{s}$ pro $\bar{\omega}$ (§. 40, 8.).

De dialectis Pseudaeolicis.

§. 52.

De dialecto Eleorum.

1) Paucissima de Eleorum dialecto ab antiquis trahuntur, quibus addenda sunt nonnulla, quae de Eretrien- sium et aliorum Euboeae incolarum lingua referuntur, quia Eretrienses cum colonis Eleis nonnulla horum dialecto propria acceperant (vid. not. 3.), nisi forte ex ipsa dialecti similitudine quadam opinio de Eleorum colonia, ceterum non valde probabilis, nata est. Plurima de Eleorum lingua discimus ex antiquo Eleorum et Heraecensium Arcadum foedere C. I. nr. 11, quod, Boeckhio iudice, inter Ol. 40 et Ol. 60 exaratum antiquissimo scripturae genere utitur. Neque ejus dialectum Heraecensium, sed Eleorum esse, et inde probabile est, quod Olympiae lapis collocatus erat, et ex ipsa linguae ratione elucet, quae, quod Eleorum fuisse scimus, $\bar{o}$ finale inter- lum mutat in $\bar{\omega}$. Quo in monumento insigni legendo quum a Boeckhio aliquoties nobis discedendum esset, in

multis, adeo in plerisque ait Aeoles sequutos esse. Maxime mirum est, quod Romani vel Itali adeo Aeolum coloni esse dicuntur, haud dubie propter solam linguae similitudinem. vid. §. 20. not. 1.2.

appendice nostram sententiam exponendam duximus. — Eleorum cantilena popularis apud Plutarch. Q. Gr. 36 (Schneidew. Del. p. 463) nihil fere non vulgare habet.

2) Spiritus asper in foedere nusquam scriptus legitur, neque tamen certum est inde, Eleos leni usos esse in $\acute{\alpha}$, $\acute{\eta}\rho\text{F}\acute{\alpha}\phi\acute{o}\iota\varsigma$, $\acute{\epsilon}\kappa\alpha\tau\omicron\nu$, quia asperi signum quanquam in antiquioribus inscriptionibus exarari solet, omittitur tamen in galea Hieronis C. I. nr. 16, uno ex antiquissimis monumentis ($\text{HIAPON O ALEINOMENEOS}$), in articulo $\acute{\delta}$, dum scribitur in nomine $\acute{\iota}\acute{\alpha}\rho\omega\nu$. Certior lenis pro aspero est in $\acute{\epsilon}\pi\iota\alpha\rho\omicron\varsigma$, si recte id pro $\acute{\epsilon}\phi\iota\epsilon\rho\omicron\varsigma$ esse putatur; sed $\acute{\iota}\alpha\rho\acute{\delta}\varsigma$, $\acute{\iota}\epsilon\rho\acute{\delta}\varsigma$ antiquitus apud Graecos aspero caruisse, vidimus §. 4, 6.

Digamma titulus habet in $\text{F}\acute{\alpha}\rho\gamma\omicron\nu$ pro $\acute{\epsilon}\rho\gamma\omicron\nu$, $\text{F}\acute{\epsilon}\pi\omicron\varsigma$, $\text{F}\acute{\epsilon}\tau\omicron\varsigma$, $\text{F}\acute{\epsilon}\tau\alpha\varsigma$, quas voces olim digamma instructas fuisse ex ipso Homero satis constat; deinde in nomine populi $\text{F}\text{A}\lambda\acute{\eta}\iota\omicron\iota$ pro $\acute{\eta}\lambda\acute{\epsilon}\iota\omicron\iota$, ut etiam in nummis leguntur FA ., $\text{F}\text{A}\text{A}\text{E}$., $\text{F}\text{A}\text{A}\text{E}\text{I}\Omega\text{N}$ (*Mionn. Suppl. IV. p. 175*), et auctor gentis $\text{B}\eta\lambda\acute{\epsilon}\upsilon\varsigma$ pro $\acute{\eta}\lambda\acute{\epsilon}\upsilon\varsigma$ vocatur ¹⁾, non aliter $\bar{\beta}$ pro F positò atque in $\text{B}\alpha\delta\acute{\upsilon}$ pro $\acute{\eta}\delta\acute{\upsilon}$ ²⁾; deinde digamma reperitur ante $\bar{\eta}$ in $\text{F}\rho\acute{\alpha}\tau\tau\alpha$ et in $\bar{\beta}$ mutatum in Hesychii glossa $\beta\rho\alpha\tau\acute{\alpha}\nu\alpha\nu$, $\tau\omicron\rho\acute{\upsilon}\nu\eta\nu$ $\acute{\eta}\lambda\acute{\epsilon}\iota\omicron\iota$, cf. $\rho\alpha\tau\acute{\alpha}\nu\alpha\nu$, $\tau\omicron\rho\acute{\upsilon}\nu\alpha\nu$, et corrupta $\beta\rho\alpha\tau\acute{\alpha}\nu\epsilon\iota$, $\rho\alpha\acute{\iota}\zeta\epsilon\iota$ $\acute{\alpha}\nu\omicron\delta$ $\nu\acute{\omicron}\sigma\omicron\nu$ $\acute{\eta}\lambda\acute{\epsilon}\iota\omicron\iota$; denique in media voce in $\acute{\eta}\rho\text{F}\acute{\alpha}\phi\acute{o}\iota\varsigma$. Excidit in $\Delta\acute{\iota}$, quod e $\Delta\acute{\upsilon}$, $\Delta\acute{\iota}\text{F}\acute{\iota}$ (C. I. nr. 29) contractum est.

3) Maxime notabilis est Eleorum et Eretriensium (unde etiam ad Chalcidenses propagatus videtur) mos ³⁾

1) Et. M. 426, 12 e Leandro: $\acute{\eta}\lambda\acute{\iota}\varsigma$ $\acute{\alpha}\nu\omicron$ $\tau\omicron\upsilon$ $\nu\acute{\iota}\omicron\upsilon$ $\text{P}\omicron\sigma\epsilon\iota\delta\acute{\omega}\nu\omicron\varsigma$ $\acute{\eta}\lambda\acute{\iota}\omega\varsigma$. — $\tau\omicron\nu$ $\delta\acute{\epsilon}$ $\acute{\eta}\lambda\acute{\epsilon}\alpha$ $\kappa\alpha\iota$ $\mu\epsilon\tau\acute{\alpha}$ $\tau\omicron\upsilon$ $\bar{\beta}$ $\text{B}\eta\lambda\acute{\epsilon}\alpha$ $\rho\rho\omicron\sigma\alpha\gamma\omicron\rho\epsilon\upsilon\epsilon\theta\alpha\iota$ $\kappa\alpha\tau\acute{\alpha}$ $\tau\omicron$ $\acute{\epsilon}\theta\omicron\varsigma$ $\tau\acute{\eta}\varsigma$ $\Delta\omega\rho\acute{\iota}\delta\omicron\varsigma$ $\delta\iota\alpha\lambda\acute{\epsilon}\kappa\tau\omicron\nu$ $\tau\omicron$ $\bar{\beta}$ $\rho\rho\omicron\sigma\gamma\rho\acute{\alpha}\phi\epsilon\sigma\theta\alpha\iota$ $\tau\alpha\acute{\iota}\varsigma$ $\acute{\alpha}\nu\omicron$ $\phi\omega\nu\acute{\eta}\nu\tau\omega\nu$ $\acute{\alpha}\rho\chi\omicron\mu\acute{\epsilon}\nu\alpha\iota\varsigma$ $\lambda\acute{\epsilon}\xi\epsilon\sigma\iota\nu$.

2) Pausan. V, 3. $\acute{\eta}\lambda\acute{\epsilon}\iota\omicron\iota$ $\acute{\upsilon}\pi\epsilon\rho\eta\theta\acute{\epsilon}\nu\tau\epsilon\varsigma$ — $\acute{\alpha}\nu\tau\omicron$ $\tau\omicron$ $\chi\omega\rho\acute{\iota}\omega\iota$ $\text{B}\alpha\delta\acute{\upsilon}$ $\acute{\omicron}\nu\omicron\mu\acute{\alpha}\zeta\omicron\iota\sigma\iota$ $\kappa\alpha\iota$ $\nu\omicron\tau\alpha\mu\acute{\omicron}\nu$ $\tau\omicron\nu$ $\rho\acute{\epsilon}\omicron\nu\tau\alpha$ $\acute{\epsilon}\nu\tau\alpha\acute{\upsilon}\theta\alpha$ $\acute{\upsilon}\delta\omega\rho$ $\text{B}\alpha\delta\acute{\upsilon}$ $\acute{\epsilon}\pi\iota\chi\omega\rho\acute{\iota}\omega$ $\phi\omega\nu\acute{\eta}$.

3) Strab. X. p. 686 de Eretria: $\acute{\epsilon}\rho\omicron\iota\kappa\omicron\upsilon\varsigma$ δ' $\acute{\epsilon}\rho\gamma\omicron\nu$ $\acute{\alpha}\nu$ $\acute{\eta}\lambda\acute{\iota}\delta\omicron\varsigma$, $\acute{\alpha}\nu$ $\acute{\omicron}\acute{\upsilon}$ $\kappa\alpha\iota$ $\tau\omicron\upsilon$ $\gamma\rho\acute{\alpha}\mu\mu\alpha\tau\iota$ $\tau\omicron\upsilon$ $\bar{\eta}$ $\mu\omicron\lambda\lambda\acute{\omega}$ $\chi\rho\eta\sigma\acute{\alpha}\mu\epsilon\nu\omicron\iota$ $\omicron\upsilon\kappa$ $\acute{\epsilon}\pi\acute{\iota}$ $\tau\acute{\epsilon}\lambda\epsilon\iota$ $\mu\acute{\omicron}\nu\omicron\nu$

$\bar{\sigma}$ et in extremis vocibus et in mediis ante vocales in $\bar{\rho}$ mutandi. Antiqui ⁴⁾ exempla Eliaca afferunt οὔτορ, ἵππορ, δικάρ, Eretriana σκληροτήρ, Πελαργός. — Eo accedit Apollinis apud Eleos cognomen Θέρμιος ⁵⁾ pro θέρμιος a θέρμα, quod, quum Hesychius dialecto non nominata explicet ἄθεια, ἐχειρία, Eleorum esse pro θέρμα rectissime vidit Müllerus Dor. I. p. 252. In foedere talia leguntur τοῖρ *F*Αληῖοις et αἱ δὲ τιρ τὰ pro τοῖς et τις; reliqua $\bar{\sigma}$ finale servant, *F*Αληῖοις, τοῖς *H*ρφαῖοις, ἀλλάλοισ, *F*έπος, *F*έτας, et ante consonantes et ante vocales, ut nulla hujus mutationis sit constantia, nisi forte in articulo et similibus vocalis prius invaluit ante sequentes consonantes, postea latius regnare coepit. Ceterum haec mutatio Laconicae dialecto communis est.

τῶν ῥημάτων ἀλλὰ καὶ ἐν μέσῳ κικωμῶδηνται. — Eust. 279, 34. ἐκωμῶδουντο δὲ οἱ Ἐρετριεῖς ὡς πολλῶ τῶ $\bar{\rho}$ ἐν ταῖς ὁμίλαις χρώμενοι· διὸ καὶ αὐτοὶ καὶ Ἕλειοὶ βαρβαρόφωνοι ἐκαλοῦντο, ὡς ἐν ῥητορικῶ εὔρηται λεξικῶ. cf. p. 492, 14. — (Hanc proprietatem ideo maxime spectare videntur, qui Eleorum linguam barbaram vocant, Hesych. s. v. βαρβαρόφωνοι· οἱ Ἕλειοὶ καὶ Κᾶρες ὡς τραχύφωνοι καὶ ἀσαφῆ τὴν φωνὴν ἔχοντες, et Eust. 304, 2. vid. §. 50 init.). — Hesych. s. v. Ἐρετριῶν ῥῶ· Ἐρετριεῖς τῶ $\bar{\rho}$ κατακόρως χρώνται. cf. Diogenian. IV, 57. Apostol. IX, 5. — Suid. s. v. Χαλκιδίξειν — ἄλλοι δὲ ἐπὶ τοῦ ῥωτακίξειν, ἐπεὶ αὐτοὶ τε καὶ Ἐρετριεῖς δοκοῦσι τῶ $\bar{\rho}$ κατακόρως χρῆσθαι καὶ ἀντὶ τοῦ $\bar{\sigma}$ τιθέντες.

4) Herodian. ap. Eust. 114, 17. μαρτυρὴ ἢ εὐθεῖα ἦν, ἦν ἢ Αἰολίων διάλεκτος διὰ τοῦ $\bar{\rho}$ προφέρει· ἐκεῖνοι γὰρ, φησὶ, τὸ $\bar{\sigma}$ εἰς $\bar{\rho}$ μεταβάλλουσι τὸ οὔτος οὔτορ λέγοντες καὶ τὸ ἵππος ἵππορ. At apud Eustathium mero sphalmate Αἰολίων scribi pro Ἕλείων, patet e Phavorino, qui bis in Ecl. 429, 20 et Lex. s. v. γενικῆ Eustathium exscribens Ἕλείων habet. — Hesych. δικάρ, τοὺς κρητὰς· Ἕλειοι. — Plat. Cratyl. p. 434, C. οἶσθα οὖν, ὅτι ἐπὶ τῶ αὐτῶ ἡμεῖς μὲν φαμεν σκληρότης, Ἐρετριεῖς δὲ σκληρότηρ. — Phryn. Ecl. p. 109 Lob. Πελαργός Ἐρετριακῶς Πελαργός.

5) Pausan. V, 15, 4. τὸν μὲν δὴ παρὰ Ἕλείοισι Θέρμιον (Ἀπόλων) καὶ αὐτῶ μοι παρίστατο εἰκάξειν, ὡς κατὰ Ἀτθίδα γλῶσσαν εἶη ἂν Θέρμιος, ut rectissime pro iterato Θέρμιον correxit Buttmannus.

Eretrienses etiam inter eos sunt, qui Laconico more $\bar{o}$ inter vocales in spiritum asperum mutare referuntur, nec minus Oropii Eretriensium trans Euripum vicini ⁶⁾. Quod quum facile suspicemur non alienum fuisse ab Eleorum dialecto, nullum nunc exemplum reperitur, unde certius quid appareat.

Etiam $\bar{\theta}$ ab Eleis, ut a Laconibus in $\bar{o}$ mutatum esse, interpretes ad Hesychium opinati sunt, qui glossam $\beta\omicron\rho\sigma\acute{\omicron}\nu$, $\sigma\tau\alpha\upsilon\rho\acute{\omicron}\nu$ Ἠλεῖοι pro $\delta\omicron\rho\theta\acute{\omicron}\nu$ esse putarunt. Quod quum parum sit probabile, certius de mutatione illa apud Carystios constat ex Hesychii glossa $\sigma\alpha\rho\mu\omicron\iota$, $\theta\epsilon\rho\mu\omicron\iota$ · $\text{Κα\rho}\acute{\upsilon}\sigma\tau\iota\omicron\iota$, quanquam calidius esset, si quis inde ad vicinos Eretrienses et cognatos his Eleos conjecturam facere vellet, quia Carystii ab origine sunt Dryopes. vid. Müll. Dor. I. p. 43.

Tenuis $\bar{\tau}$ pro aspirata $\bar{\theta}$ posita est in $\acute{\epsilon}\nu\tau\alpha\upsilon\tau\alpha$ (si quidem recte ultima foederis verba leguntur $\tau\acute{\omega}$ ἴταυτ' ἔγραμμένω) pro $\acute{\epsilon}\nu\tau\alpha\upsilon\theta\alpha$ aut potius Ionico $\acute{\epsilon}\nu\theta\alpha\upsilon\tau\alpha$; hoc enim rectius ex $\acute{\epsilon}\nu\theta\alpha$ natum est, ut $\tau\alpha\upsilon\tau\alpha$ e $\tau\acute{\alpha}$, $\tau\omicron\sigma\alpha\upsilon\tau\alpha$ e $\tau\omicron\sigma\alpha$. — Denique in Hesychii glossa $\kappa\acute{\upsilon}\lambda\lambda\alpha\varsigma$, $\sigma\kappa\acute{\upsilon}\lambda\alpha\zeta$ · Ἠλεῖοι primum $\bar{o}$ abjectum est, ut in $\sigma\kappa\iota\delta\eta\nu\alpha\mu\alpha\iota$, $\kappa\iota\delta\eta\nu\alpha\mu\alpha\iota$ et aliis, deinde terminatio eandem mutationem experta est, quae conspicitur in Hesychii glossa $\beta\acute{\alpha}\nu\eta\alpha\varsigma$, $\beta\alpha\sigma\iota\lambda\acute{\epsilon}\upsilon\varsigma$ · $\text{πα\rho\acute{\alpha}}$ Ἰταλιώταις, quippe quod sit pro $\text{F}\acute{\alpha}\nu\alpha\zeta$.

4) E vocalibus $\bar{\alpha}$ est pro $\bar{\epsilon}$, primum in $\kappa\alpha$ et $\acute{\epsilon}\pi\iota\alpha\rho\omicron\varsigma$ pro $\acute{\epsilon}\phi\iota\epsilon\rho\omicron\varsigma$, ubi ne Dores quidem et Boeoti aliter, sed praeterea, ubi iidem $\bar{\epsilon}$ vulgare tenent, in $\text{F}\acute{\alpha}\rho\omicron\gamma\omicron\nu$ pro $\acute{\epsilon}\rho\gamma\omicron\nu$, quocum solum antiquum Atticae tribus nomen Ἀργαδεῖς comparare licet, $\text{πα\rho}$ πολέμω, quod pro $\text{πε\rho\acute{\iota}}$ πολέμου esse Hermanno monente Boeckhius intellexit Add. p. 878, et in optativis $\text{συνεῖ\acute{\alpha}\nu}$, $\acute{\alpha}\pi\omicron\tau\iota\nu\omicron\iota\alpha\nu$ pro $\text{συνεῖ\epsilon\acute{\iota}\nu}$,

6) Et. M. 391, 15. ἔθος δὲ ἔχουσι Δωριέων τινές· ὡς γὰρ οἱ Ἀργεῖοι καὶ Δάκωνες καὶ Παμφύλοι καὶ Ἐρετριεῖς καὶ Ὠρωπίοι, ἔνδειαν τοῦ $\bar{o}$ ποιῶντες, δασεῖαν χαράττουσι τοῖς ἐπιφασσομένοις φωνήσῳ, ὡς ἐπὶ τοῦ ποιῆσαι ποίηας (leg. ποιῆαι)· καὶ Βουσοῖα, Βουσοῖα, καὶ μονακὰ μωικά.

ἀποτίνοιεν; simile est Carystiorum σαρμοὶ pro θερμοὶ. vid. nr. 3. — Hinc Eliaca dialectus esse videtur in antiqua galeae prope Olympiam repertae inscriptione nr. 31 *Ῥοῖός μα ποιήσεν*, quum *μα* pro *με* in reliquis dialectis inauditum sit; rectius tamen fortasse legitur *μ' ἀπόησεν*, quum augmenti in *ᾱ* mutati aliquot exempla apud Hesychium sine dialecti nomine servata sint: *ἄδειρεν*, *ἔδειρεν* et *ἄβραχεν*, *ἤχησεν*. Longum *ᾱ* pro *ἦ* Elei non solum cum Doribus et Aeolibus commune habent in *Ἔτας*, *ἀλλάλοις*, *δᾶμος*, *Ἔλις*, *δᾶν* pro *δῆν* (Hes. *δᾶν*, *μακρῶς ἦ πολὺν χρόνον*. *Ἠλεῖοι*) et Pausaniae *βαδὺ* pro *ἦδὺ*, sed etiam in aliis, quae apud Dores et Lesbios *ἦ* tenent, in Boeotica dialecto in *ἔι* mutant, *μὰ* pro *μῆ*, *Ἐράτρα* pro *Ἐρήτρα*, optativo *εῖα* pro *εῖη*, quo fortasse etiam *δαλέομαι* pertinet. Eretrienses certe Ionico *ἦ* abstinuisse, prodit nomen *Χαρίδαμος* in nummo apud *Ἰκίονν. Suppl. IV. p. 364.* — Pro diphthongo *ᾱ* est *αι* Dorico et Aeolico more in particulis *αι* et *αιτε*; Boeoticae diphthongorum *αι*, *ῆι*, *οῖ* mutationes alienae sunt ab Eleis.

Recte sine controversia iudicatum est in genitivis declinationis secundae *ἀργυρο*, *πολεμο* finale *ο* antiquo more scriptum esse pro *ω*, quod Lesbiaca et Boeotica (vid. §. 17 et 43.) et Dorica dialecti ex *σο* contractum habent pro vulgari *ων*; nec magis *λατρευόμενον* cum Hermanno *λατρευόμενον* legi poterat, sed rectius si quid videmus *λατρηϊώμενον* profertur. Crasin agnovimus in *εντεπιαροι* i. e. *ἐν τῆπιάρῳ* pro *ἐν τῆ ἐπιάρῳ*, ita ut *ᾱ* et *ῆ* Dorico more in *ἦ* coaluerint, *ι* secundum vulgarem usum ejecto. Idem retinetur in *τοιταντ* i. e. *τῶ νταῦτ* pro *τῆ ἐνταῦθα*, quae potius aphaeresis est quam crasis.

In optativis *εἶα* et *συνέαν* ex antiqua scripturae ratione *ῆ* pro *ἦ* positum videtur, non Lesbiorum more *ι* diphthongi omissum; nam quod in gentili *Ἠραῖοις* *ι* ejectum est, frequentem omnium Graecorum usum, non minus in alia ejus gentilis forma *Ἠραιῶς* apud Stephanum conspicuum, sequitur. vid. Lobeck. *Parall. p. 27.* — Antiquam diacresin agnovimus in *Ἐλεῖοις*, *λατρευόμενον*,

quae *Ἰαλιῶν* et *λατρηϊώμενον* proferenda esse iudicavimus, et quod diphthongus *αι* ex antiqua tituli scriptura per *ε* proferri videtur et quod dialecti antiquiorum tenaces in similibus diaeresin tuentur; nam gentile *Ἰαλιῶν*, quod quomodo a terrae nomine *Ἰαλις* derivari posset, antiqui dubii haerebant (vid. Steph. Byz.), ab eponymi herois nomine *Ἰαλῆς* descendere videtur, ut *βασιλειος* a *βασιλεὺς*; deinde *λατρεῖον*, unde *λατρεῖω* (utraque vox alias non obvia), non aliter nascitur e *λατρεὺς* aut, sicuti *μαντεῖον*, *πρυτανεῖον* a *μάντις*, *πρύτανις*, ab usitatior forma *λάτρις*. Igitur *Ἰαλιῶν*, *λατρηϊώμενος* eodem jure antiquiora habenda sunt, quo *βασιλῆϊος*, *μαντήϊον*, *πρυτανήϊον*.

4) In declinatione notabilis est nominativi forma *τέλιστα* pro *τέλεστης*, quam grammatici Aeolibus, Boeotis, Thessalis, Dryopibus, Macedonibus tribuunt. vid. §. 20, 2.; plenior tamen forma servata est in *Ἰαλιῶν*. — Dativus pluralis declinationis secundae breviori terminatione utitur *τοῖσιν Ἰαλιῶν* etc. — In declinatione tertia non contrahuntur *Ἰαλιῶν*, *γράφειν*.

In conjugatione *καδδαλήμενος* Lesbiorum et Boeotiorum more conjugationem in *μι* sequitur; contra in *καδδαλείουτο* vulgaris terminatio conspicitur. Singulare est *ἐγραμμένος* pro *γεγραμμένος*.

Praepositiones apocopen patiuntur in *καδδαλέομαι* et *παρ πολέμω* pro *περὶ*; adeo novus apocopae usus apparet in *τά τ' ἄλλ* pro *ἄλλα*, nisi forte recte Hermannus suspicatus est, lapicidae culpa *α* excidisse.

Jam apparet Eleorum dialectum non temere Atticis semibarbaram visam esse; tantum a vulgari Graecitate abhorret, quanquam nihil e peregrinis linguis intermixtum est. Quibus differt a dialectis Attica et Ionica, ea partim cum antiquioribus et Doribus et Aeolibus communia habet, ut digamma, *α* pro *η*, diaeresin, praepositionum apocopen (cum Doribus et Boeotis *α* pro *ε* in nonnullis), alia cum solis Aeolibus, ut nominativum in *α* pro *ης*, verba contracta conjugationem in *μι* sequentia, alia cum La-

conibus, ut $\bar{o}$ in $\bar{\rho}$ mutatum et fortasse spiritum asperum pro sigma; alia denique propria sibi habet, maxime $\bar{a}$ pro $\bar{\epsilon}$ et $\bar{\eta}$ in multis. Igitur ne ipsa quidem dialectus Strabonis Acolicam eam vocantis auctoritatem confirmat. Propius enim accedit ad Doricam et Laconicam maxime dialectum, ita tamen ut optimo jure peculiaris dialectus, non Doricae varietas quaedam habeatur.

§. 53.

De dialecto Arcadica.

De Arcadum dialecto grammatici paucissima tradunt, pauca cognoscuntur e titulis Tegeaticis, quae aliqua certe ex antiqua proprietate servarunt. Sunt vero hi: in Corp. Inscr. nr. 1513, quæ titulum corruptissimum Boeckhius e variis frustulis consuit; initium tamen v. 1—4 a solo Corsinio traditum non videtur nisi casu cum sequentibus junctum esse, extrema pars postea emendatius exhibita est a Leakio *Morea* nr. 1; deinde C. I. nr. 1514, pauca verba continentes, et pauciora etiam antiquiores tituli nr. 1512 et 1520, apud Leakium *Mor.* nr. 52 et apud Rossium in Inscriptionum Graecarum Fasc. I. nr. 7. E reliquis inscriptionibus Tegeaticis nr. 1511 foederis Peloponnesiaci auctoritate exarata purum Dorismum refert, nec minus aliae recentiores, maxime Ross. nr. 1 et quam idem edidit in Ephemeredibus Halensibus (*Intelligenzblatt* 1838 nr. 40); Megalopolitanæ non differunt fere a vulgari Dorismo; nam quod in nr. 1539 tenuem pro aspirata habent *προκάτισε* et *Πύτιον*, quam Arcadicae dialecti proprietatem judicavit Boeckhius, Fourmontio, ejus e schedis omnis ejus tituli cognitio manavit, non magnam fidem habeo, praesertim quum aspirata ibidem conspiciatur in *μηθείς*, *ἀφ' ἐσπέρας* et *ν(εμό)μεθα*, quanquam hic Muellerae apographum aequè *-μετα* praebet.

E certioribus fontibus haec de Arcadica dialecto comperta habemus:

Spiritus asper scriptus reperitur in Rossii antiquiore

titulo nr. 7 in Ἐρμείας, Ἡρακλήης; adeo pro σ in media voce ἐποίηέ apud Leakium nr. 52 i. e. ἐποίησε. vid. infr. — Digamma apparet in antiquiore frustulo nr. 1520, ubi *Φασστινοχο* ab ἄστν; contra in nr. 1513, 14. 19 neglecto digamma legitur μέτοικοι, pro eo, quod est in antiquis titulis Argivis nr. 14. 19, πεδάφοικοι.

Sigma Doriensium nonnullorum et aliorum more (vid. §. 52. not. 6) omissum esse aut potius in spiritum asperum transisse, inde colligere licet, quod Teleclides, scriptor Atticus, Eutresii, oppidi Arcadici incolas, *Εὐτρηίους* vocavit¹⁾, ipsorum haud dubie usum sequutus. Accedit Leakii titulus antiquus nr. 52, in quo ἐποιεέ i. e. ἐποίησε asperum pro sigma habet. Servatur tamen σ in reliquis titulis, nr. 1512 Σωσίας, 1513 Δαμέσας, Νικασίας, 1514 Σωσικλής. — Non mutantur σ finale neque $\bar{\sigma}$, de quo monere voluimus, si quis forte Laconicae et Eliacae dialectorum proprietates eas Arcadicae communes fuisse suspicetur. — Pro $\bar{\beta}$ testibus grammaticis²⁾ Arcades $\bar{\xi}$ proferebant in ἐπιζαρέω et ζέρεθρον i. e. ἐπιβαρέω et βάραθρον; illo etiam Euripides usus est Phoen. 45, hoc Macedonicum dicitur ab Eustathio p. 695, 34 et 1715, 38. Inde Porsonus ad Eur. l. l. Arcadicum esse suspicatus est ζέλλω pro βάλλω, quod dialecto non nominata traditur ab Hesychio s. v. ζέλλειν, βάλλειν et ἔζειεν, ἔβαλεν et Et. M. 408, 42 ζέλλω τὸ βάλλω, ὅθεν ζέλλειν τὸ βάλλειν. — Pro κλήρος Arcades dixerunt κρᾶρος, ut apparet e nomine tribus Κραριῶται nr. 1514, quam Pausan. VIII, 53, 3 Κλαρεῶτις vocat. Comparandi sunt antiquorum Atheniensium ναύκραροι.

1) Hesych. Εὐτρηίους τοὺς ἀπὸ Εὐτρης (leg. Εὐτρησίον) πόλιος τῆς Ἀρκადίας. Δωρικῶς δὲ εἶρηκε Τηλεκλειδης· θέλει γὰρ εἰπεῖν Εὐτρησίους.

2) Eust. 909, 27. τὸ ἐπέβρισαν, ὡς φασιν οἱ παλαιοὶ, ἐπεζάρησαν οἱ Ἀρκάδες φασίν· ὅθεν καὶ παρ' Εὐριπίδη τὸ ἐπεζάρει Σφίγξ· εἰ δὲ καὶ ζέρεθρον τὸ βάραθρον οἱ αὐτοὶ φασιν, οὐ πᾶν δῆλον, εἰ μὴ ἔη τῶς που εὐρεθείη παρασημανθὲν ὑπὸ τινος γλωσσογράφου. Strab. VIII. p. 389 Cas. τῶν βαράθρων, ἃ καλοῦσιν οἱ Ἀρκάδες ζέρεθρα.

E vocalibus vulgare $\bar{\epsilon}$, non Doricum et Boeoticum $\bar{\alpha}$, est in *ιερός* nr. 1513 pro *ιερύς*; adeo praefertur $\bar{\epsilon}$ in *ξέρεθρον* pro *βάραθρον* et *ξέλλω* pro *βάλλω*, si hoc recte Arcadicum judicatur, et fortasse *Τιμοκρέτης* 1513, 27, quanquam *Δεξικράτης*, *Σωσικράτης* sunt l. 13. 26. Contra $\bar{\alpha}$ pro vulgari et Dorico $\bar{\epsilon}$ est in Hesychii glossa Arcadica *θύρδα*, *ἔξω* i. e. *θύραζε*. Correptum $\bar{\alpha}$ praeterea in $\bar{o}$ mutatur in *έκοτόνβοια* pro *έκατόμβοια*, quod legitur in titulo nr. 1513, a, ubi praeterea nihil non est vulgare; ipsum *έκατόμβοια* traditur in nr. 1513, b, quod ejusdem inscriptionis aliud apographum esse videtur. — Longum $\bar{\alpha}$ pro vulgari $\bar{\eta}$ reperitur, ubi est apud Dores, *Δαμοκλής* 1512. 1513, *Ἀριστείδας*, *Ἀθαναία*, *Κραριώται* 1513 etc. — Mirum est *Ποσοιδᾶν* apud Ross. nr. 7, quocum si comparare velis Aeolicum *ᾠνοίρος* (§. 15, 5), ipsi tamen Lesbii *Ποσειδαν* dixerunt. — Ceterum $\bar{\eta}$ et $\bar{\alpha}$ non patiuntur Boeoticas mutationes.

In genitivo declinationis secundae singulari contractionis genere antiqua terminatio $\bar{\alpha}\bar{o}$ transit in $\bar{\alpha}\bar{v}$, *Ἀπολλωνίδαν* nr. 1513, 52 et 1514, *Ἐαν* et *Εὐμηλίδαν* 1513, 16. 50; nam in *Φιλλία* 1514 in fine $\bar{v}$ addendum videtur. Eadem contractionis ratio quum apud Boeotos in *Σάυμειλος*, *Σανκράτειος* reperiatur (vid. §. 43), in Tegeatico titulo 1512 legitur *Σωσίας*, non *Σανσίας*, ut incertiora alia omittamus. Dorica contractionis ratio valet in *Ποσοιδᾶν* Ross. nr. 7, et *Περίλας* Leake nr. 1, si verius hoc est, quam *Περίλαος*, quod Boeckhiius edidit nr. 1513, 32. — In genitivo declinationis secundae Arcades cum Lesbiiis, Boeotis, Doriensium parte terminationem $\bar{\omega}$ habent, *Οὐτίω* 1513, 8, *Μόσχω* 1514, deinde apud Leakeium nr. 1 *Σίμω*, cum quo consentit Gellii apographum, cui Boeckhiius Pouquevillii *Σίμων* . . . praetulit 1513, 32, *Πραξιδάμω* (B. 1513, 45 *Πραξιδλκτω*), *Γόργω* (B. 1513, 54 *Γόργω*). — In declinatione tertia notabilis est nominativus *ιερός* pro *ιερύς* 1513, 6. 27. 30, quam formam Doricae dialecto adscribit Priscian. VI. p. 283 ex Herodiano. Nomina propria in $\bar{\mu}\bar{\lambda}\bar{\eta}\bar{s}$ semper contracta legun-

tur, ut *Ἡρακλῆς* Ross. nr. 7, *Δαμοκλῆς* nr. 1512 etc.; in obliquis casibus voces in $\bar{\eta}\varsigma$ non contrahuntur, ut *Ξενοφάνεος*, *Τιμοκλέος* 1513 etc.

Quantum igitur iudicare licet, Arcadica dialectus alia habebat cum Doribus et Aeolibus communia, ut digamma, $\bar{a}$ pro $\bar{\eta}$, $\bar{\omega}$ pro $\bar{o}\bar{v}$, alia severiori Dorismo fere propria, maxime asperum pro sigma et terminationem $\bar{\eta}\varsigma$ pro $\bar{\epsilon}\nu\epsilon\iota$, alia paene peculiaria, ut $\bar{a}\bar{v}$ in genitivis declinationis primae. Nihil reperitur, unde arctior cum Aeolicis dialectis cognatio appareat et Straboni Arcades Aeolice loquutos esse affirmanti aliqua fides accedat.

§. 54.

De reliquis dialectis Pseudaelicis.

1) De Achaeorum dialecto nihil fere certi comperimus. Praeter paucas grammaticorum, maxime Hesychii, glossas, unde nihil de linguae indole apparet, unica fere inscriptio C. I. nr. 1542 superest, quae non tota vulgari lingua utitur, sed nonnulla plane Dorica praebet, *εἶμεν, δόμεν, δαμιοργῶν*. Et Achaeos $\bar{a}$ Doricum pro vulgari $\bar{\eta}$ habuisse et magistratus *δαμιοργῶν* nomen etiam aliunde notum (vid. Bocckh ad nr. 4 et 1542) indicat et *ἀρετᾶς* in titulo Patrensi 1544. Unde, quae in nr. 1542 Atticae reperiuntur *εἰρήνης καὶ κατὰ γῆν καὶ κατὰ θάλατταν* etc., ab antiqua Achaeorum dialecto aliena esse, confidenter contendere licet. Achacis propria est correptio in *δαμιοργός*, de qua constat e nr. 1542. 1543. 1567, dum scriptores Dorica forma *δαμιουργοὶ* aut *δημιουργοὶ* utuntur. Ceterum Achaeos Dorice loquutos esse, confirmat Strabonis testimonium (§. 1 not. 1); utrum Doricam linguam, invalescente Doriensium per Peloponnesum auctoritate paulatim adoptaverint, quae est Strabonis opinio, an antiquitus dialecto simili usi sint, non liquet.

2) Aliquanto melius constat de lingua Locrorum, Phocensium, Aetolorum, Acarnanum, quorum inscriptiones haud paucas habemus, nondum vulgari lingua usas.

EO pertinent inscriptiones Locricae C. I. 1751. 1752 valde corruptae, praeterea 1567. 1594. 1607, quas Boeckhius ¹⁾ non recte Chaliae, oppido Boeotico dedit, quum potius Chalaeo, Locrico oppido, originem debeant; Delphicae 1688. 1690—1694. 1699—1710 et apud Rossium nr. 67 et 71; aliae Phocicae 1724, b et 1725 corruptissimae et apud Rossium 73. 74. 75. 81. 82. 85; Aetolicae 1756. 1757. 2350. 2351. 3046; Acarnanica 1793; postremo Thaumacenses 1771—1773, quae non Thessalica dialecto, sed eodem linguae genere utuntur, quod in vicinorum Aetolorum et Locrorum inscriptionibus observatur. — Ceterum plerique ex illis titulis tertio aut secundo ante Chr. saeculo scripti sunt; antiquiores sunt soli Delphici 1688, qui Ol. 100, 1 exaratus est, et 1690.

3) In omnibus his titulis dialectus non multum discrepat a vulgato Dorismi genere, quod diphthongos $\bar{e}i$ et $\bar{o}\bar{u}$ nunquam mutat in $\bar{\eta}$ et $\bar{\omega}$. Recorditiora quaedam, neque tamen minus Dorica, reperiuntur in antiquioribus Delphicis 1688. 1690. Sed praeter Dorica, quae nunc praeterire satius est, nonnulla his inscriptionibus insunt,

---

1) Tres illi tituli, exarati in eodem lapide ad Asopum in Boeotia reperto, originem debent oppido cuidam *Xalciw*, quod in ultimo nominatur. Id Boeckhius non diversum esse iudicavit a Boeotico oppido ad Euripum sito, quod apud unum Stephanum e Theopompo commemoratum *Xallia* audit. At praeterquam quod nominis discrepantia major est et quod Chalia ea aetate, siquidem superstes erat, vix autonomiam, quam titulorum ratio prodit, servasse putanda est, maxime Boeckhio adversatur dialectus Dorica in titulis Boeoticis inaudita. Potius Locrorum Ozolarum oppidum *Xáλαιον* (de quo vid. Steph. Byz. et intt.), intelligi jubent, praeter dialectum et nominis formam levius mutatam, civis Aegiensis, cui proxeniā Chaliensium datur in nr. 1567, et homo Amphissae habitans, in nr. 1607 Apollini *νασιώτα*, cuius templum Chalii fuisse videtur, mancipium vendens; nam Chalaecensibus frequens cum Amphissa et Aegio commercium fuisse, non mirum est oppidi situm reputanti. Quomodo factum sit, ut lapis ad Asopum, haud multo remotiorem a Chalaeo quam a Chalia, deferretur, nescimus.

quae potius cum Aeolicis dialectis cognationem quandam produnt. Sunt vero haec:

In titulo Delphico 1693, qui circa a. 270 a. Chr. exaratus est, declinationis tertiae dativi pluralis mira quaedam forma bis legitur, *ἀγώνοις* l. 3 et *ἐντυγχανόντοις* l. 7; hoc enim nullo jure a Boeckhio in *ἐντυγχανόντεσσι* mutari, Rossius e suo titulo nr. 67, qui quum non multum ab illo discrepet, easdem formas *ἀγώνοις* et *ἐντυγχανόντοις* l. 13. 25 offert, rectissime docuit. Eandem dativi rationem Aetolis vicinis in usu fuisse, ab Aristophane grammatico ²⁾ traditum erat, ex Aetolorum ad Milesios epistola *γερόντοις* et *παθημάτοις* pro *γέρουσι* et *παθήμασι* afferente. Praeterea non diversum est Boeoticum *ἡγυς* 1569, a. III. pro *αἴγοις*, *αἴξι*, nec fortasse *ὄσσοις* apud Sapph. 28 et *ὄσσοισι* apud Hesiod. Sc. 426. Quod Aristophanes haec ita nata esse dicit, ut genitivus in nominativum abierit, inde noli Aetolis et reliquis novas formas *γέροντος*, *γερόντου*, *γερόντω* etc. obtrudere (cf. §. 22, 1); sed dativi pluralis haec rarior forma, in septentrionali maxime mediae Graeciae parte usitata, potius contractione quadam ex antiquiore *γερόντεσσι* ita nata videtur, ut apud Latinos quis e quibus, poëmatis e poëmatibus.

Praepositionis *ἐν* cum accusativo conjunctae usus, a grammaticis ³⁾, qui exempla afferunt *ἐν χόρον*, *ἐν τὰν ἀγο-*

2) Eust. 279, 38. εἰ δὲ διὰ τὴν τοῦ ἔ χρησιν μόνην ἐκληροῦντο οἱ Ἑρετριεῖς τὸ βαρβαρόφωνον, τίνες ἂν καλοῖντο οἱ Αἰτωλοὶ ἀλλόκοτα λαλοῦντες· ὡς ὁ γραμματικὸς Ἀριστοφάνης παρέπηξεν οἷς ἔφη περὶ καινοτέρων λέξεων· τὴν γὰρ γέρον γέροντος γενικὴν ἀναγαγόντες εἰς εὐθείαν γράφουσιν οὕτω· Μιλαίοις καὶ ταῖς συναρχαῖς καὶ τοῖς γερόντοις· τούτεστιν ἐπιστέλλομεν οἱ Αἰτωλοὶ τοῖς Μιλησίοις καὶ τὰ ἔξης· τὸ δ' αὐτὸ, φησὶ, φαίνεσθαι καὶ ἐπὶ τοῦ παθημάτος, ὡς δῆλον ἐκ τοῦ μὴ καταγελάτε τοῖς ἐμοῖς παθημάτοις (unde haec?).

3) J. Gr. 243, b, Greg. C. 355, Meerm. 658; vulgo opinantur, apud hos grammaticos omnia inde a verbis *Χρηῖτες τὰ διαπαντός αἰῆς* Cretica esse, quum accuratius inquirenti pateat post unicum illam Creticam glossam reliqua ad Dores in universum referri. — Eust.

ρὰν, Doricus vocatur. At Doriensibus illum morem non alia de causa adscribi, quam quod Pindaro, cujus dialectum Doricam putabant, proprius est, et Eustathius prodit et prius reliquorum exemplum, quod est Pindaricum e Dith. fr. 3. Eodem alii utuntur, qui ἐν cum accusativo et Boeotis et Pindaro tribuunt. vid. §. 47, 2. Nunquam hic usus in puri Dorismi fontibus observatur; praeter Pindarum (vid. praeterea Pyth. II, 11. 86, V, 36) et Boeotos non reperiuntur nisi haec exempla: in titulo Delphico 1688, 15 ἐν δύνασιν et l. 49 ἔντε pro ἔστε, quod est ex ἐζότε natum; in Hyampolitano apud Rossium nr. 85 ἐν αὐτοῦς; in Aetolorum decretis 2350, 6 τὰ ἐν Αἰτωλίαν καταγόμενα, l. 9 πρεσβεύσαντας ἐν Κέω; nr. 3046, 18 ἐν τοῦς νόμους, quod ex Hesseli meliore apographo restituendum est pro εἰς τοῦς νόμους, quod Boeckhiius Chishullo nullius fidei homini acceptum debet ⁴⁾; postremo in Thaumacensibus 1771. 1772 pro ἐπὶ τὸν ἅπαντα χρόνον, quod Boeckhiius e Dodwello recepit, Leakius, insignis vir fidei, ἐν τὸν ἄ. χ. tradit, quod quum praefere non dubitemus, adeo in nr. 1773, qui a solo Dodwello traditur, idem e conjectura restituendum esse iudicamus.

Alia ejus generis sunt: παρέχοισαν in titulo Delphico 1702 pro παρέχοιεν, quum longior haec terminatio Boeotis tribui soleat, vid. §. 46, 2 ⁵⁾; ἀνατεθέκαντι et ἀνατεθε-

---

1839, 3. ἔθος Δωριεῦσιν, ὡς καὶ ἐν τοῖς τοῦ Πινδάρου φαίνεται, συντάσσειν ἔστιν ὅτε τὴν ἐν πρόθεσιν μετὰ αἰτιατικῆς.

4) Boeckhiius hoc praetulit, quod l. 16. εἰς τοῦς νόμους sine varia lectione extat; neque tamen est, cur in titulo Tei a Tejo haud dubie inciso talem dialecti inconstantiam miremur.

5) Eandem terminationem, hellenisticae linguae frequentatam, Heraclide ap. Eust. 1759, 36 teste οἱ τῆ Ἀσιάνη φωνῆ et οἱ Ἕλληνίζοντες ἐν Κιλικίᾳ utebantur, secundum Ann. Bekk. 91, 14 Ἀλεξανδρεῖς, contra secundum Aristophanem ap. Eust. 1761, 30 Chalcidenses, quem quum alii sequuti sint (vid. Maittair. ed. Sturz p. 299) apud Tzetz. ad Lyc. 21 recte Maittairius ἐσχάζουσαν Χαλκιδικὸν pro Χαλδαϊκὸν legi jubet, nec minus corruptum est Καλχηθονέων apud Choerob. Bekk. 1294 e Χαλκιδιέων. Temere Phavor. in Lex. s. v. ἐφύγουσαν Doricum vocare videtur.

μένος in Phocico apud Rossium nr. 81, cui comparandum est Boeoticum ἀποδεδοάνθη 1569, a. III; Aeolicus accusativus Δαμών ibidem; praepositionis περί elisio in πέροδος in Delphico 1688, 18, quanquam ibidem I. 18 est περιῖεν, quum voculae elisio et apocope Aeolicae sint, vid. §. 28, 2, praeterea apud Pindarum reperiantur, ut περόδοις Nem. XI, 40, et in foedere Eleorum παρ πολέμω pro περί πολέμου.

4) Jam intelligitur, dialecto in hac mediac Graeciae parte viginti aliquam esse cum Aeolicis dialectis, maxime Boeotica, cognationem, neque tamen eam, ut a Dorica, quacum multo plura communia habet, disjungi possit. At dubitaverit aliquis, an Dorica lingua non antiquitus his populis in usu fuerit, sed eodem modo sit adoptata et paucis antiqui Aeolismi reliquiis temperata, quo in Arcadicae locum successerit. Cui quanquam concedimus, Corinthiorum coloniis aliquam vim tribui posse in Acarnanum linguam, antiquae Creticae in Delphicam, Trachiniae et Messeniorum Naupactiae in vicinorum linguam, non erat tamen unquam ea Doriensium apud reliquos Aetolos, Phocenses, Locros auctoritas, ut ea dialecti mutatio fieri potuerit, quam inscriptiones produnt. Itaque Straboni, illos populos Aeolicos eorumque dialectos Aeolicas vocanti, minus credimus, quam iis, qui Aetolos Doribus adnumerant, Crisaeorum linguam dialecto Doricae. vid. §. 1. not. 5. 6.

A p p e n d i x.

Alcaei fragmenta.

*1. (20)

᾽Ω ᾽ναξ ᾽ Απολλον, παῖ μεγάλω Δίος.

2. (22)

Χαῖρε Κυλλάνας ὁ μέδεις, σέ γάρ μοι.

3. (54)

᾽Ω ᾽νασσ ᾽ Αθανάα πολε(μήθοκος),
 ἄ ποι Κορωνείας ἐπὶ λαῖω
 ναύω πάροιθεν ἀμφιβαίνεις)
 Κωραλίω ποτάμω παρ ᾽ ὄχθαις.

4. (25)

᾽ Αεισον ἄμμι
 τὰν ἰόκολπον.

5. (24)

Δεινότατον θείων
 ἐγέννατ ᾽ εὐπέδιλλος ᾽ Ἴρις
 χρυσοκόμα Ζεφύρω μίγρισα.

3) ἄσσ ᾽ Αθᾶνα ἀπολε . . . ἀπὸ Κ. ἐπιδίων αὐω. Recepi-
 mus Welckeri supplementa et emendationes, nisi quod ὦ ᾽νασσ malui-
 mus quam ἄνασσ propter ὦ ᾽ναξ fr. 1 et propter antecedens apud
 Strabonem λέγων, unde facilius syllaba ων excidere poterat, deinde
 ποι quam πον vid. §. 29, 3; Schn. e Κοιρωνίας in cod. Par. finxit
 Κορωνίας, quod esset Boeoticum.

5) γείνατο. — εὐπέδιλος, vid. §. 8, 8. — μίγρισα.

6. (71)

ῥωστε θεῶν μηδέν Ὀλυμπίων
 λῦσαι ἄτερ Γέθεν.

7. (1)

Μαρμαίρει δὲ μέγας δόμος χάλκοι· παῖσα δ' Ἄρη κεκόσμη-
 ται στέγα

λάμπραισιν κυνίασι, κατῶν λεῦκοι καθίπερθεν ἵππιοι λόφοι
 νεύουσιν, κεφάλαισιν ἄνδρων ἀγάλματα· χάλκισαι δὲ πασσάλοις
 κρύπτουσιν περικείμεναι λάμπραι κνάμιδες, ἄρκος ἰσχύρω
 βέλευς,

θώρακές τε νέω λίνω, κώϊλαι τε κατ' ἄσπιδες βεβλήμεναι·
 παρ δὲ Χαλκίδικαι σπάθαι, παρ δὲ ζώματα πόλλα καὶ
 κυπάσσιδες,

τῶν οὐκ ἔστι λάθεσθ', ἐπειδὴ πρώτισθ' ὑπὰ Γέγονον ἔσταμεν
 τόδε.

8. (46)

Βλήχρων ἀνέμων ἀχείμαντοι πνόαι.

*9. (52)

Γαίας καὶ νεφόντοξ ὠράνω μέσοι.

10. (2)

Ἄσυνέτην καὶ τῶν ἀνέμων στάσιν·
 τὸ μὲν γὰρ ἐνθεν κῦμα κυλίνδεται,
 τὸ δ' ἐνθεν ἄμμες δ' ὄν τὸ μέσσον
 νᾶϊ φορήμεθα σὺν μελαίνῃ

6) λυσατερ γεθεν.

7) παῖσα, vid. §. 10, 3. — στέγη; 2. καθίπερθεν, vid. §. 12, 6; 3. νεύουσιν; 5. νέω λίνω. — κώϊλαι, Schn. cum Seidlerō πόϊλαι, vid. §. 18, 2; 6. ζώματα, vid. §. 8, 10. — κυπάσσιδες, Schn. cum Mehlhornio κυπατιδες, vid. §. 9, 2; 7. Schn. πρώτισθ', vid. §. 4, 5. — ἐπό, vid. §. 12, 2. — ἔργον.

10) Schneidewinus e Cocondrio corruptum συνήμη recepit, cum Lobeckio quoddam hujus verbi inclinamentum olim scriptum fuisse opinatus; nos e Heraclidis libris restituimus ἀσυνέτην καὶ, quem non intellexerant esse infinitivum Aeolici verbi ἀσυνέτημη (de quo

χειμωνι μόχθεντες μεγάλοι μάλα·
 περ μὲν γὰρ ἄντλος ἱστοπέδαν ἔχει,
 λαΐφος δὲ πᾶν ζάδηλον ἦδη
 καὶ λάκιδες μέγαλαι κατ' αὐτο.

11. (3)

Τὸ δηῦτε κῦμα τῶν προτέρων νέον
 στοίχει, παρεῖξει δ' ἄμμι πόνον πόλυν
 ἄντην ἐπεὶ κε νᾶος ἐμβαί-
 νη — — —

12. (4)

Νῦν χρὴ μεθύσθην, καὶ τινα πρὸς βίαν
 πᾶνην, ἐπειδὴ κάτθανε Μύρσιλος.

13. (7)

Μέλαγχρος αἴδως ἄξιος εἰς πόλιν.

14. (10)

Λόφον τε σείων Κάρικον.

vide Theodosium testantem §. 26 not. 1), hoc sensu: (vides) etiam ventorum seditionem insanire, cf. Mus. Rhen. et de producto σὺν §. 8, 7; 3. ἄν, vid. §. 12, 2; μοχθεῦντες, vid. §. 26, 10; 6. παρ, quod retinet Schneidewinus, vid. §. 28, 2; πᾶν, vid. §. 21, 8.

11) τὸ δὲ εὖγε — νεομοστιχει, Schn. cum Seidlero τῶν προτέρων ὄμω στίχει, ubi neque ὄμω pro locativo ὄμω (vid. §. 29, 3) Lesbiacum est, nec στίχει pro στείχει. Nos Hermanni emendationem in D. M. p. 688 sequuti, nisi quod pro ὄμοστιχει, quod versuum rationem minus aptam postulat, dedimus στοίχει i. e. στοιχει, nova unda priorem deinceps sequitur. cf. Mus. Rhen. — πόνων πολλήν; 3. καὶ. — ἐμβαίνει, Schn. cum Seidlero ἐμβᾶ, quod non minus ἐμβῆ esse debebat, quam ἐπιβῆ Doricum est in tabulis Heracleensibus. De versuum Alcaicae strophae tertiæ et quarti conjunctione, quam ἐμβαίνη i. e. ἐμβαίνη (§. 24, 6) scribendo effecimus, cf. fr. 24.

12) μεθύσκην. — πονεῖν, vulgo e Stephani conjectura πίνειν, vid. §. 25, 1 et Mus. Rhen.

15. (12)

ἰσχυρὸς γὰρ πόλιος πύργος Ἀρηΐου.

17. (14)

Ῥωηρ οὗτος ὁ μαιόμενος τὸ μέγα κρέτος
ἀντρέψει τάχα τὰν πόλιν, ἃ δ' ἔχεται ῥόπας.

18.

Οὐδέπω Ποσειδαν
ἄλμυρον ἐστυφέλιξε πόντον.

* 19.

Ἐπταζον ὡς ὄρνιθες ὠκυν
αἶετον ἑξαπίνας φάνεντα.

* 20.

Ἄρευ δαΐφοβος δαΐκτηρ.

* 21.

Τὸ γὰρ
Ἄρευι καταθάνην κάλον.

* 22.

Μῆξαν δ' ἐν ἀλλήλοις Ἄρευα.

* 23.

Ἄρευος στρατιωτέροις.

15) πόλιος. Duos versus, quos Schneidewinus cum Bergkio praemisit, nolimus recipere, quia ipsa poëtae verba incertissima sunt. Eandem ob causam omisimus fr. 16.

17) κρέτος τρέψαι τάχα τήν, Schn. ἀντρέψαι, vid. §. 12, 2.

19) ἑξαπτήνας.

20) δε' ὁ φόβος διακτήρ.

21) καταθανεῖν, Schn. κατθανεῖν, vid. §. 14, 1.

22) δε' ἀλλήλοις.

24. (9)

... " Ἀλκαῖος σῶος . . . . .
 . . . . . Ἀρήϊ' ἔντεα δ' οὐκ (ἴσως)
 αὐτὸν (δ') ἀλυκτόριον εἰς Γλαν-
 κώπιον Ἴρον ὄνεκρέμασαν
 . . . . . Ἀττικοί.

25. (67)

" Ἥλθεσ ἐκ περάτων γᾶς ἐλεφαντίναν
 λάβαν τῷ ξίφεος χρυσοδέταν ἔχων.

26. (8)

Κτέννας ἄνδρα μαχαίταν βασιλήϊον
 παλαισταν ἀπολείποντα μόνον μίαν
 παχέων ἀπὸ πέμπων.

27. (27)

" Τὰ μὲν ὁ Ζεὺς, ἐκ δ' ὀράνω μέγας
 χεῖμων, πεπάγαισιν δ' ὑδάτων ῥόαι.

— — — — —
 — — — — —
 κάββαλλε τὸν χεῖμων', ἐπὶ μὲν τίθεισ
 πῦρ, ἐν δὲ κίρναισ οἶνον ἀφειδέως
 μελιχρον, αὐτὰρ ἀμφὶ κόρσα
 μάλθακον ἀμφι(τίθη) γνόφαλλον.

24) Ἀλκαῖος σῶος ἄρει ἐνθαδ' οὐκ αὐτὸν ἀλυκτοριν ἐς Γλανκωπὸν ἰερόν ὄν ἐκρέμασαν; Schn. ἔντεα δ' οὐκ τὰ οἱ τὸ ἀλκροτον ἐς Γλανκωπὸν Ἴρον ὄνεκρέμασαν, in quibus offendit metrum insolitum, hexametri exitus spondiacus, intolerabilis hiatus τὸ ἀλκροτον, οὐκ vix Aeolicum. Ex iis, quae nos restituere ausi sumus, Ἀρήϊ' et φινὸν suspicatus est Welcker, Γλανκώπιον Dindorfius; de Ἀλκαῖος vid. §. 16; cum.nova voce ἀλυκτόριον i. e. scutum firmum confer Hesiodi ἀλυκτοπέδα, de junctura versuum Alcaicae strophae tertii et quarti vid. fr. 11, in universum cf. Mus. Rhen.

26) Ἀντιμενίδαν φηοῖν Ἀλκαῖος, — πτείναντα — ἄνδρα μαχαίταν βασιλήων παλαισταν (Schn. e cod. παλαστάν) ἀπολιπόντα μόνον ἀνίαν τ' ἀχέων (cod. παχέων) ἀποπέμπων; de ἀπὸ, quod nos pro ἀπὸ scripsimus, vid. §. 12, 7.

27) ὠρανῶ. — πεπάγαισιν, vid. §. 10, 5.

28. (29)

Οὐ χροῖ κάκοισι θυμον ἐπιτρέπην·
 προκόψομεν γὰρ οὐδὲν ἀσάμενοι.
 ὦ Βύκχι, φάρμακον δ' ἄριστον
 οἶνον ἐνεικαμένοις μεθύσθην.

29. (32. 33)

Ἄλλ' ἀνήτω μὲν περὶ ταῖς δέraisιν
 περθέτω πλέκταις ὑποθύμιδάς τις,
 καθ' δὲ χεράτω μύρον ἄδν κατ τῷ
 στήθεος ἄμμι.

30. (5)

Τὸν κακοπάτριδα

Πίττακον πόλιος τᾶς ἀχόλω καὶ βαρυδαίμονος
 ἐστάσαντο τύραννον μέγ' ἐπαινεῖτες ἀόλλεες
 ἀθρόα υ υ φάνα.

31. (28, a et * v. 4. 5 Sapph. 48 N.)

Τέγγε πνεύμονα Φοίνω· τὸ γὰρ ἄστρον περιτέλλεται,
 ἅ δ' ὦρα χαλέπα, πάντα δὲ δίψαισ' ὑπὰ καύματος.
 ἄχει δ' ἐκ πετάλων Φάδεα τέττιξ, πτερόγων δ' ὑπα
 κακχέει λυγύραν . . . . . αἰοιδαν . . . . ὄπποτα

* φλόγιον καθέταν ἐπιπτάμενον καταυδείη.

ἄνθει δὲ σκόλυμος· νῦν δὲ γυναῖκες μιαιώταται,
 λέπτοι δ' ἄνδρες, ἐπεὶ καὶ κεφάλαν καὶ γόνα Σείριος
 ἄζει.

28) μῦθον. — ἐπιτρέπειν, vid. §. 14, 1.

29) ἀνήττω Schn. — ταῖς δέrais, Schn. ταῖσι δέrais, vid. §. 20, 4; 2. πλεκταῖς ὑποθυμιδάς. — καθ' δ' ἐχεύατο Ms. Epit. Athen.

30) πόλιως. — ἐπαινεῖοντες, Schn. ἐπαινεῦντες, vid. §. 26, 10.

31) τέγγε πνεύμονας οἶνω et οἶνω πνεύμονα τέγγε; 2. ὑπό, vid. §. 12, 2; 3. τάδε ἂν τέττιξ. — ὑπό; 4. ὅτι ποτ' ἂν, Schn. ὄπποταν, vid. §. 29, 1; 5. Schneider (vid. Nev. ad Sapph. 48) καταυλείη, quod verum putamus, modo scribatur καταυλέη, ut sit conjunctivus; 6. ἄνθει δὲ καὶ σκόλυμος· νῦν δὲ μιαιώταται γυναῖκες, λέπτοι δὲ τοὶ ἄνδρες, ἐπεὶ κεφαλὴν καὶ γόνατα S. u., Schn. γόνυ, vid. §. 8, 7. 11.

32. (28, a)

Πίνωμεν, τὸ γὰρ ἄστρον περιτέλλεται.

33. (31)

Πίνωμεν· τί τὰ λύχν' ὀμμένομεν· δάκτυλος ἀμέτρα·
καδ δ' ἄερθε κυλίχλαις μεγάλαις αἴψα ποικίλαις.
οἶνον γὰρ Σεμέλας καὶ Δίος υἱὸς λαθικάδεα
ἄνθρωποισιν ἔδωκ'· ἔγχευε κίρλαις ἓνα καὶ δύο
πλείαις κακ κεφάλαις· ἃ δ' ἑτέρα τὰν ἑτέραν κύλιξ
ὠθήτω.

34. (32)

Κατιᾶς πόλλα παθοῖσας κεφάλαις χεῦον ἔμοι μύρον
καὶ κατιῶ πολίω στήθεος.

35. (35)

Λάταγες ποτέονται
κυλίχων ἀπὸ Τηϊᾶν.

36. (30)

Μηθὲν ἄλλο φυτεύσης πρότερον δένδριον ἀμπέλω.

33) τί τὸν λύχνον ὀμμένομεν, Schn. τὸ λύχνον μένομεν, Pors. τὰ
λύχν' ὀμμένομεν, vid. §. 12, 2; 2. ἄερε, vid. §. 8, 5. — αἱ τὰ ποι-
κίλλαι, Schn. αἶτα ποικίλαις, ubi inaudita est vocis αἶτα quantitas,
vid. §. 18, 2 et Mus. Rhen.; 4. ἔγχευε pro vulg. ἔγχεε ex antiquis
ante Casaubonum editionibus revocavimus, vid. §. 5, 5; 5. πλείαις
pro vulg. πλείαις e libris restituvimus, vid. §. 16, 2, et cum eo κακ
κεφαλᾶς (libri κακ κεφαλᾶς) Porsonum sequuti junximus (cf. Theocr.
VIII, 86 αἶγα, ἄτις ὑπὲρ κεφαλᾶς αἰεὶ τὸν ἀμολγέα πληροῖ). — δ'
ἄτερα, Schn. δ' ἃ ἑτέρα, in Add. p. 470 ἃ δ' ἑτέρα, quum intel-
lexisset, digamma huic voci nunquam fuisse; 6. ὠθήτω cod.
Schweigh., vulgo ὠθεῖτω. vid. §. 26, 8.

34) Ἄλκαϊος κελύων καταχέαι τὸ μύρον αὐτοῦ κατὰ τᾶς
πολλὰ παθοῖσας κεφαλᾶς καὶ τῶ πολίῳ στήθεος, Schn.
χεῦσον, vid. Lobeck ad Buttm. Gr. II. p. 326, neque ipse Schneide-
winus in fr. 29 e plerorumque Athenaei librorum lectione ἐχεύσατο
maluit χευσάτω scribere quam χενάτω.

36) μηθὲν Schn. e libris plerisque, vid. §. 6, 4. — φυτεύσης, vid.
§. 24, 6. — δένδρον, vulg. δένδρεον, vid. §. 12, 4.

37. (28, b)

Ἴηρος ἀνθεμόεντος ἐπαΐον ἐρχομένοιο.

— — — — —
Ἐν δὲ κίονατε τῷ μελιάδεος ὅτι τάχιστα
κράτηρα.

38. (34)

Ἄλλοτα μὲν μελιάδεος, ἄλλοτα δ'
ὄξυτέρω τριβόλων ἀρυτήμενοι.

39. (26)

Κρονίδα βασιλῆος γένος, Αἴαν, τὸν ἄριστον πεδ' Ἀχιλλεα.

40. (49)

Ἀχιλλεὺς ὁ τᾶς Σκυθίας μέδεις.

41. (50)

Ὡς γὰρ δῆποτ' Ἀριστόδαμόν φαισ' οὐκ ἀπάλαμνον ἐν
Σπάρτα λόγον
εἶπην· χρήματ' ἄνηρ, πένιχος δ' οὐδεὶς πέλει' ἔσλος οὐδὲ
τίμιος.

42. (59)

Πέτρας καὶ πολίας θαλάσσας τέκνον — — — — —
— — ἐκ λεπάδων ο — — χαύνοις φρένας ἅ θαλασσία λέπας.

43. (60)

Ἐκ δὲ ποτηρίων πῶνεις Δινομένη παρίσδων.

38) ἄλλοτε, vid. §. 29, 1. — ὄξυτερον. — ἀρυτήμενοι.

40) ὄς. — μεδέεις.

41) φασίν. — εἶπεῖν.

42) Schn. χαύνοισα, pro quo χαύνοις i. e. χαννοῖς e libris revocavimus, etiam Schweighaeusero probatum, nisi quod sine causa accentum mutari jussit.

43) πῶνης Δινομένη, Schn. πῶ νέοις Δινομένη, vid. §. 25, 1 et Mus. Rhen. De Dinnomene cf. fr. 73.

44. (36)

Οἶνος γὰρ ἀνθρώποις δίοπτρον.

45. (41. 42)

Ἰόπλοχ' ἄγνα, μελλιχόμευδε Σάπφοι,
θέλω τι φείπην, ἀλλά με κωλύει αἴδως.

46. (40)

Δέξαι με κωμάσδοντα, δέξαι, λίσσομαί σε, λίσσομαι.

47. (37)

Οἶνος, ὦ φίλε παῖ, καὶ ἀλάθεα.

48.

Οὐκ ἔγω Λύκον ἐν Μοῖσαις ἀλέγω.

* 49. (Sapph. 33 N.)

Κέλομαι τινα τὸν χαρίεντα Μένωνα κάλεσαι,
αὶ χρὴ συμποσίας ἐπόνασιν ἔμοι γεγένησθαι.

50. (69)

Ἔμε δείλαν, ἔμε παισᾶν κακοτάτων πεδέχοισαν.

51.

Ἔπετον Κυπρογενῆας παλάμαισιν.

52.

Τερένας ἄνθος ὀπώρας.

45) ἰόπλοχ' Schn. sine causa, vid. §. 4, 5. — μελλιχόμευδε. —
τι τ' εἰπῆν.

46) κωμάζοντα, Bl. κωμάσδοντα.

47) ἀλήθεια.

48) Μοῖσαις.

49) κάλεσαι. — εἰ, vid. §. 15, 8.

50) πασᾶν, vid. §. 10, 3.

51) Κυπρογενῆας, vid. §. 15, 9. — παλαμίχαν.

53.

Καὶ πλείστοις ἔανασσε λάοις.

54. (56)

Πρῶτα μὲν Ἄντιανδρος, Λελέγων πόλις.

55. (82)

Ἡ ποί

συνᾶγεν ἄνδρων δυσμενέων στρατόν
*νομισμενοὶ (ἐπι)πνεύοισα.

56. (84)

Πάμπαν δὲ τύφως ἐκ F' ἔλετο φρένας.

57. (81)

Τὸ δ' ἔργον ἀγήσαιο τέα κόρα.

58. (123)

Καὶ τις ἐπ' ἔσχαταῖσιν οἴκεις.

59.

Καὶ θεὸν ἀμερλοῖς βρότοισιν.

60. (15)

Αἰ δέ κ' ἄμμι Ζεῦς τελέση νόημα.

61. (47)

Νῦν δ' οὔτος ἐπικρέτει
κινήσαιο τὸν ἀπ' ἴρας πύκινον λίθον.

62. (85)

Αἰ κ' εἶπης, τὰ θέλεις, (F' κεν) ἀκούσαις τά κεν οὐ θέλοις.

55) ἡ ποί, vid. §. 29, 3. — συναγάνδρων δασμένον (Schn. συνᾶγ' ἄνδρων ἀμένην) στρατόν. — πνεύοισα, Schn. νόμισμ' ἐπιπνεύοντα.

56) ἐκ δ' ἔλετο, Schn. ἐκ F' ἔλετο, in Add. p. 470 F' ἔλετο.

57) Schn. τὸ F' ἔργον sine justa causa, vid. §. 5, 3. — ἀγησατο.

60) τελέση, vid. §. 24, 6.

61) ἐπικρέτει. — κινήσας, vid. §. 10, 2. — τὸν πήρας.

62) εἰ κ' εἶποις. — κ' οὐ θέλεις.

63. (79)

Τοὶ γὰρ θεῶν ἰότητι ὑμῶν ἔλαχον, τῶν γέρας ἄφθιτον
ὀνθήσει.

64. (53)

Ὅρνιθες τίνες οἴδ'; ὠκεάνω γᾶς ἀπὸ περῶντων
ἦλθον πανέλοπες, ποικιλόδεροὶ, τανυσίπτεροι.

65. (68)

Νύμφαις, ταῖς Δίος ἕξ αἰγιόχω φαῖσι τετυγμέναις.

66. (94, c)

Αἰ γὰρ κ' ἄλλοθεν ἔλθῃ, (ὁ) δὲ φῆ κήνοθεν ἔμμεναι.

67. (72)

Μηδ' ὀνίαις τοῖς πέλας ἀμμέων παρέχην.

68. (44)

Ἐλάφῳ δὲ βρόμος ἐν στήθεσι φύει φόβερως.

69. (48)

Οὐδέ τι μυνάμενος ἄλλυι τὸ νόημα.

70.

Ἄλλ' ὦ πάντ' ἐφόρεις Ἄλιε.

63) τὸ γὰρ θεῶν ἰότητι ὑμῶν λαχόντων ἄφθιτον θήσει γέρας; nostra sunt τοὶ — ὑμῶν ἔλαχον τῶν et ὀνθήσει, vulg. ἀνθήσει. vid. §. 12, 2. Sensus est: qui deorum voluntate vestrum imperium nacti sunt, eorum (i. e. nobilium) dignitas integra floreb. vid. Mus. Rhen.

64) γὰρ ἀπὸ περῶντων vel τὰ σα πτέρω, Schn. περῶντων ἀπὸ, vid. §. 8, 8. 11 et §. 12, 2. — ποικιλόδεροι.

65) φαῖσι. — Schn. τετογμέναις; at τετυγμέναις est pro οὔσας.

66) φοι, Schn. φη, quod debebat esse φαι, vid. §. 26, 5; de iota subscripto in conjunctivis ἔλθῃ, ubi codex conspirat, et φῆ omisso vid. §. 24, 6.

67) τοι σπλεας υμῶν. — παρέχειν, vid. §. 14, 1.

68) φύει, vid. §. 15, 7.

69) ἀλλὰ et ἄλλο, Schn. ἄλλα, vid. §. 29, 3.

71. (91)

"Αρκαδες ἔσαν βαλανήφαγοι.

72. (65)

Ἀργάλεον πενία, κάκον ἄσχετον, ἃ μέγαν
δάμναι λᾶον ἀμαχανία, σὺν ἀδελφία.

73. (70)

Ἦρ' ἔτι Δινομένη τῷ τ' Ἐρῶαδῆφ
τᾶρμενα λάμπρα κέατ' ἐν μυρσίωνι.

74. (51)

Κεῖται περ κεφάλας μέγας
ᾧρεος Σιπύλω λίθος.

75. (66)

"Εκ μ' ἔλασας ἀλγέων.

76. (89)

Καί κ' οὐδὲν ἐκ δένος γένοιτο.

72) δάμνησι, Schn. δάμνη, vid. §. 26, 5. — ἀμαχανία. — ἀδελφία, vid. §. 12, 4.

73) Δινομένη τῷ τυρῶακω. — μυρσίωφ, Schn. τῷ Ἐρῶαδῆφ — κέοντ' ἐν Μυρσίωφ, Nev. ad Sapph. p. 25 Δινομένη τῷ τ' Ἐρῶακῆφ. Accuratius de hoc fragmento disputavimus in Museo Rhenano. Nomina Δινομένης i. e. Versimens et Ἐρῶαδῆος vel Ἐρῶαδῆος i. e. Spurius ab Alcaeo ludibrii causa corrupta sunt e Δινομένης, qui Pittaci sodalis fuisse videtur, cf. fr. 43 et §. 8. not. 36, et Ἐρῶαδῆος i. e. Tyrræ filius, Pittacus, vid. §. 30, 1; in κέατ' alterius syllabae productionem Aeolico poetæ abjudicare nolumus; sensus est hic: adhuc Versimenti (Dinomeni) et Spurio (Pittaco) aptae deliciae jacent in myrteto.

74) κεῖσθαι περ, Schn. κεῖσθαι ὑπέρ, vid. §. 28, 2 et Mus. Rhen. — ᾧρεος σιμίδα λίθος.

75) Schn. με λᾶσας.

76) καί a Schn. omissum, cum aliis e cod. Dorv. Et. M. addidimus.

77. (77)

"Οττινες ἔσλοι

ὑμῶν τε καὶ ἀμῶν.

78. (94, d)

Ἐπὶ γὰρ τὸ πᾶρος ὄνταρον ἴκνηται.

79.

Κάπιπλεύην νάεσσιν.

* 85. (124)

Κόλπω σ' ἐδέξανθ' ἄγναι Χάριτες Κρόνον.

Omissa a Schneidewino.

86. (15)

"Αμμιν ἀθάνατοι θεοὶ
νίκαν.

87. (73)

Ἐμ' αὐτῷ παλαμάσομαι.

88. (74)

Νόον δὲ Φαύτω
πάμπαν ἀερόρει.

77) οἷτινες, vid. §. 23, 10. — ἔσθλοι ὑμῶν.

78) πᾶρος ὄνταρον, — ἴκνηται, vid. §. 26, 13.

79) κάπιπλεύειν, Schn. κάπιπλεύειν νάεσσιν, vid. §. 14, 1 et §. 5, 6.

80—84) omisimus, quia de ipsis poëtae verbis non constat.

85) ἐδέξαντ' Schn. sine causa, vid. §. 4, 5.

86) Apoll. de pron. 124 ὑμμιν vid. §. 23 not. 5. — ἀθανάτοιο
σοῖνικαν.

87) Ibid. 103.

88) Ibid. δ' ἐαντῶ vid. §. 23, 7.

89. (75)

Σὺ δὲ σάυτῳ τομίας ἔσση.

90. (76)

Ἄλλὰ σάυτῳ πεδέχων ἄβας πρὸς πόσιν.

91. (78)

Ἄμμεσιν πεδάορον.

92. (80)

Ἄσφ' ἀπολλυμένοις σάως.

93. (81)

Οἴκῳ τε περ σῶ καίπερ ἀτιμίαις.

94. (86)

Ἐβρος κάλλιστος ποτάμων.

95. (87)

Ἐγὼ μὲν κ' οὐ δέω ταῦτα μαρτύρεντας.

96. (88)

Μῆ (σὺ) μέγαν περὶ
κνάφον περίστειχ' ὄν κύκλον.

97. (90)

Καὶ Σκυθίαις ὑπαδησάμενος.

-
- 89) Ibid. τόμαις, alii τομίαις, vid. §. 15, 3. — εση.
 90) Ibid. σαντω μετέχων.
 91) Ibid. 123 παιδαορον.
 92) Ibid. 128 ἀπολλυμένους, vid. §. 10, 4.
 93) Ibid. 125 οἴκῳ — σῶ.
 94) Scholl. Theocr. VII, 112 Ἐῶρος, vid. §. 5, 5.
 95) Et. M. 264, 14 μαρτυρεῦντας, vid. §. 26, 10.
 96) Ibid. 521, 35 περιστείχει ἕνα, vid. §. 12, 2. Matth. περι-
 στείχ' ἀνά, temere comicum Alcaeum intelligi jubens.
 97) Suid. Harpocr. Phot. s. v. Σκυθικαί: Σκυθικάς, vid. §. 10, 4.

98. (99)

Εἰς τῶν δυοκαίδέκων.

99. (115)

Παραβάλλεται σε.

100. (94, e)

Ἄπ πατέρων μάθος.

* 101. (Sapph. 88 Schn.)

Ἄβραδάτα π' ἔγχεσπάλω ἀλλόμαν.

* 102.

Ὁ δ' ἐξύπισθα καστάθεις.

* 103.

Πατέρων ἄμμων.

* 104.

Ἀμμετέρων ἀχέων.

* 105.

Χαῖρε καὶ πῶ.

* 106.

Τὸ πασσύριον ἀμμίον ἀπάντων γέρος.

98) Et. M. 290, 48 εἰς τὸν δυοκαίδεκον, vid. §. 23, 11.

99) Scholl. Arist. Av. 1647 παραβάλλεται, vid. §. 28, 1.

100) Herod. π. μ. λ. 35, 15 ἀππατέρων.

101) Ibid. 26, 22 ἄβρα· δεῦτε πάγης πάλαι ἀλλόμαν; Alcaeo etiam Cramerus dedit corrigens Ἄβραδάτη ἐπ' ἔγχεσπάλω ἀλλόμαν, Sapphoni Bergkii, quem Schneidewinus fr. 88 sequutus est, qui scribunt ἄβρα δηῦτε πάγη σπόλα ἀλλόμαν. Si Cramerus et nos rectius judicavimus, Alcaeus exul in orientalibus partibus militasse videtur non minus quam frater Antimenidas.

102) Apoll. de adv. 563 et 604.

103. 104) Apoll. de pron. 121 antecedente Alcaei fragmento.

105) Et. M. 698, 52. vid. §. 26. not. 14.

106) Hesych. s. v. πασσύριον — ἡμῶν, quod correxit et fragmentum Alcaeo dedit Giesius de dial. Aeol. p. 385.

* 107.

"Ομη γὰρ ἄρξατο.

Sapphus fragmenta.

1. (1)

Ποικιλόθρον' ἀθάναι' Ἀφρόδιτα,
 παῖ Δίος δολόπλοκε, λίσσομαί σε,
 μή μ' ἄσαισι μηδ' ὀνίαισι δάμνα,
 πότνια, θῦμον.

5 Ἀλλὰ τυῖθ' ἔλθ' αἶ ποτα κατέρωτα
 τᾶς ἔμας αὖδως αἰοῖσα πῆλυι
 ἔκλυες, πάτρος δὲ δόμον λῖποισα
 χρούσιον ἦλθες

10 ἄρμ' ὑπαζεύξαισα· κάλοι δέ σ' ἄγον
 ἄκεες στρουῖθοι περὶ γᾶς μελαίνας,
 πύκνα δίνεντες πτέρ' ἀπ' ὠράνω αἴθε-
 ρος διὰ μέσσω.

Αἴψα δ' ἐξίκοντο· τὸ δ', ὦ μάκαιρα,
 μειδιάσαισ' ἀθανάτω προσώπω,

15 ἦρε', ὅτι δηῦτε πέπονθα κῶττι
 δηῦτε κάλημι,
 κῶττι ἔμω μάλιστα θέλω γένεσθαι

(107) Apoll. de adv. 573, 10 et Herod. π. μ. λ. 26, 9.

1) v. 3. ἀνίαισι, Turn. οικιασι; 6. πόλυ; 8. χρούσειον, χρούσειον;
 9. ὑποζεύξαισα, Schn. ὑποζεύξαισα, vid. §. 12, 2; 10. πτέρυγας Schn.
 vid. §. 28, 2 et Mus. Rhen.; 11. δινήντες, δινεῦντες, vid. §. 26, 10;
 14. μειδιάσαισ'; 15. δ' ἦν τὸ. — κῶττι vel κ' ὅτι; 16. δὴν τε —
 Schn. κάλεμμι, vid. §. 8, 9; 17. κῶττι, κ' ὅτι. — πείθωμαι σαγή-
 νησαν, Schn. cum Hermanno πείθω καὶ σαγηνάεσαν: at constructio
 est impeditior et τίνα cum antecedente ὅτι comparatum docet, hic

- 20 *μανόλα θυμῷ· τίνα δηῦτε Πείθων
λαῖς ἄγην εἰς σὰν φιλότατα, τίς σ' ὦ
Ψάπφ' ἀδικήει;*
*καὶ γὰρ αἰ φεύγει, ταχέως διώξει,
αἰ δὲ δῶρα μὴ δέκει', ἄλλα δώσει,
αἰ δὲ μὴ φίλει, ταχέως φιλήσει
κῶνκ ἐθέλοισάν.*
- 25 *"Ἐλθε μοι καὶ νῦν, χαλεπᾶν δὲ λῦσον
ἐκ μεριμᾶν, ὅσα δέ μοι τέλεσαι
θῦμος ἱμέρρει, τέλεσον, σὺ δ' αὐτα
σύμμαχος ἔσσο.*

2. (2)

- Φαίνεται Φοι κῆνος ἴσος θεοῖσιν
ἔμμεν' ὄνηρ, ὅτις ἐναντιὸν τοῖ
ἰσδάνει καὶ πλάσιον ἄδυ φωνεί-
σας ὑπακούει*
- 5 *καὶ γελαιίσας ἱμέροεν, τό μοι ἔμαν
καρδίαν ἐν στήθεσιν ἐπτόασεν·*

incipere interrogationem directam, quae per *τίς* continuatur; praeterea *πείθω* debebat esse *πείθων*, vid. §. 20, 1, *σαγηνάσσαν* vix apud Aeoles synizesin patitur, cf. fr. 63, et potius *σαγάνα* Aeoles dixerunt, quum reliquae voces in *ἡνη* hanc mutationem patiantur et Cyprii teste Hesychio *ἀγάνα* pro *σαγήνη* dixerint. Igitur magis placuit Seidleri emendatio *Πείθω λαῖς ἄγην ἐς σὰν*, nisi quod magis Aeolice scripsimus *Πείθων* et *εἰς*, vid. §. 28, 2. Quod Hermannus Opusc. VI. p. 107 contra Seidlerum monet, inepte Suadelam hic nominari, quum Veneri potius quaerendum esset, quem ipsa in Sapphus amorem abduceret, nihil nos movet, quia apte Dea famulam Suadelam memorare videtur, ipsius jussu amores excitantem. 19. *φιλότητα*; 20. *ἀδικήη*, vid. §. 14, 4; 21. Schn. cum Vossio *φεύγη*, vid. §. 14, 4; 23. Schn. *φιλάσει*, in Add. p. 470 *φιλήσει*; 24. *ἐθέλοισ*; 26. *ὅσα*. — *τέλεσαι*.

2) *μοι* vulgo, cui cur praetulerimus *Φοι* ex Apoll. de pron. 106, vid. Mus. Rhen.; Schn. *ἔμμεν*, vid. §. 26, 14. — *οστις*, quod correxit Blomf. vid. §. 23, 10; 3. *ἰζάνει* cum Blomf. mutavimus, vid. §. 7, 4; *πλήσιον*, vid. §. 13, 5. — *φων. σαῖς*, Schn. *φωνεύσας*, Nev. *φωνείσας*, vid. §. 26, 10. 13; 5. *γελαιε*; 6. *μάν* Schn., vulgatae *ἐμάν* pleonasmus excusationem habet propter oppositum *κῆνος*, vid. Mus. Rhen.

- ὡς σε γὰρ *Ἴδω*, βροχέως με φαίνας
οὐδὲν ἔθ' ἤκει·
ἀλλὰ καμ μὲν γλῶσσα *Ἔειπε*, λήπτον δ'
10 αὐτικά χρωῶν πῦρ ὑπαδεδρόμακεν,
ὀππάτεσσι δ' οὐδὲν ὄρημ' ἐπιρρόμ-
βεισι δ' ἄκουαι
'*Α* δέ μ' ἴδρωσ κακχέεται, τρόμος δὲ
παῖσαν ἄγρει, χλωροτέρα δὲ ποίας
15 ἔμμι, τεθνάκην δ' ὀλίγω 'πιδευσην
φαίνομαι . . . . .
* *Ἀλλὰ πὰν τόλματον*, ἐπεὶ πένητα
. . . . .

3. (3)

"*Ἀστέρες μὲν ἀμφὶ κάλαν σελάναν*
ἄψ ἀποκρύπτοισι φάεννον εἶδος,
ὄπποτα πλήθοισα μάλιστα λάμπη
γᾶν (ἐπὶ παῖσαν).

4. (4)

"*Ἀμφὶ δὲ ψῦχρον κελάθει δι' ὕδων*
μαλίγων αἰθυσσομένων δὲ φύλλων
κῶμα καρῶέει.

5. (5)

"*Ἐλθε Κύπρι*
χρυσίασιν ἐν κυλίκεσσιν ἄβροις

7. ὡς γὰρ σ' ἴδω, Schn. cum Herm. ὡς ἴδω γὰρ σε βροχέ',
ὡς, vid. Mus. Rhen.; 8. vulgo ἔτ' ἴκει, cui cur ex antiquis
editionibus praetulerimus ἔθ' ἤκει, vid. §. 3, 6 et §. 15, 2;
9. ἔειπε; 10. χρωῶν, vid. §. 21, 1; 11. ἐπιρρόμβεισι, Schn. ἐπιρρόμ-
βεῦσι, vid. §. 26, 13; 13. ἄ δέ μ' ἴδρωσ cum Bergkio dedimus ex
Ann. Ox. I, 208, 13, vid. §. 21 not. 11 et Mus. Rhen., Schn. ἐκ
δὲ *Ἴδρωσ* et in Add. p. 470 καὶ δὲ *Ἴδρωσ*; 14. πᾶσαν, vid. §. 10,
3; 15. Schn. cum Herm. 'πιδευήσ, vid. Mus. Rhen.

3) ἀποκρύπτουσι. — φασινόν. — ὀπίστ' ἄν, vid. §. 29, 1.

4) Libri inserunt ὕδωρ ante ψυχρόν, quod delevimus cum Nevio
et Schneidewino in Add. p. 470; 4. καταρῶέει, vid. §. 28, 1.

συμμεμίγμενον θαλάισι νέκταρ
οίνοχόεσσα.

6. (6)

"Ἡ σε Κύπρος ἢ Πάφος ἢ Πάνορμος.

7. (7)

Σοῖ δ' ἔγω λέucas ἐπὶ βῶμον Αἴγας.

* 8.

Αἴθ' ἔγω, χρυσοστέφαν' Ἀφρόδιτα,
τόνδε τὸν πάλον λαχόνην.

9. (8)

Ταῖσι (δὲ) ψῦχρος μὲν ἔγεντο θυμός,
παρ δ' ἴεσι τὰ πτέρια.

10. (11)

Τὸν δ' ἐπιπλάζοντ' ἄνεμοι φέρομεν
καὶ μελέδωνα.

11. (12)

'Ἀρτίως μ' ἄ χρυσοπέδιλλος Αὔως.

12. (14)

'Ἡράμαν μὲν ἔγω σέθεν, "Ἄτθι πάλαι πότα.

13. (21)

"Ἐλθοντ' ἐξ ὀράνω πορφυρίαν περθήμενον γλάμυν.

5) χρυσαίαισιν. — οἰνοχοῦσα, Schn. οἰνοχοῦσα, Nev. οἰνοχόεσσα, vid. §. 26, 13.

7) vulgo ex emend. Bekk. ἔγων, vid. §. 23, 1. — ἐπιδωμον αἴγας.

8) λαχόνην.

9) ἐγένετο.

10) μελεδῶναι.

11) μὲν ἄ — χρυσοπέδιλος, vid. §. 8, 8.

12) ποκά.

13) προῖεμενον.

14. (25)

Χειρόμακτρα δὲ πόρφυρα

ταῦτα μὴ ποτ' ἀτιμάσης
(ὅσσοι) ἔπεμψ' ἀπὸ Φωκίας
δῶρα τίμια καὶ γόνων.

15. (26)

Κατάλαις ὑπαθύμιδας
πλέκταις ἀντ' ἀπαλῶν δερῶν.

16. (27)

Σμίκρα μοι παῖς ἔμμεναι
ἔτι φαίνεο κάχαρις.

17. (30)

Φαῖσι δὴ ποτα Λήδαν ὑακίνθινον
πεπυκάδμενον εὔρην ὄϊον.

• 18. (32)

Γλύκεια μάτερ, οὔτοι δύναμαι κρέκην τὸν ἴστον,
πόθω δάμεισα παῖδος βραδίναν δι' Ἀφροδίταν.

19. (36)

Ἦρος ἄγγελος ἡμερόφανος ἀήδων.

20. (37)

Ἦρος δηῦτέ μ' ὁ λυσιμέλης δύνει
γλυκύπικρον ἀμάχανον ὄρπετον.

14) χειρόμακτρα, vid. §. 8, 8. — δὲ καγγόνων, quod cum Nevio ejecimus; πορφυρᾶ, cf. fr. 44; 2. μὲν ἀτιμάσεις et μὲν ἀτατιμήσει De γόνων vid. §. 8, 11; Schneidewinus pleraque intacta reliquit.

15) καὶ πολλαὶ ὑποθυμίδααι, vulg. ὑποθυμίδααι, vid. §. 12, 1. 2. ἀντία παλαι δεραι, Schn. cum Nevio ἀμπ' ἀπαλῶν δέραι, vid. §. 6.

16) Schn. cum Bergkio Ἄτιδι pro ἔτι.

17) φασι, vid. §. 10, 2. — ποτὲ et ποταμόν, Nev. πότα. — οἰρεῖν, vid. §. 14, 1. Verba nova ratione in versus coëgimus.

20) δ' αὐτα. — δύνει pro vulg. δονεῖ e cod. Nanian. recepimus vid. §. 12, 7.

"Αιθι, σοῖ δ' ἔμεθεν μὲν ἀπήχθετο
φροντίσθην, ἐπὶ δ' Ἀνδρομέδαν πότῃ.

21. (74)

᾽Ως ἄνεμος κατ' ὄρος δρύσιν ἐμπέσιον.

22. (53)

Ζαελεξάμαν ὄναρ Κυπρογενήα.

23. (54)

"Εγω δ' ἐπὶ μαλθάκαν
τύλαν κασπολέω μέλεα.

— — — — —
᾽Εν τὲ τύλα κασπολέοισα.

24. (55)

Δέδυκε μὲν ἅ σελάνα
καὶ Πληΐαδες, μέσαι δὲ
νύκτες, παρὰ δ' ἔρχεθ' ὄρα,
ἔγω δὲ μόνα καθεύδω.

25. (56)

Πλήρης μὲν ἐφαίνεθ' ἅ σελάνα·
αἱ δ' ὡς περὶ βῶμον ἐστάθησαν.

26. (61)

Αἱ δ' ἤχες ἔσλων ἡμερον ἢ κάλων,
καὶ μὴ τι εἴπην γλώσσ' ἐκύκα κάκων,

22) *Κυπρογενεῖα* vel *Κυπρογέννα*, vulg. *Κυπρογενήα*, vid. §. 15, 9.

23) *Σαπφῶ* ἐν *δευτέρῳ*· ἐγὼ — *σπολέω μέλεα*· *κἂν μὲν τε τύλα-
κας ἀσπόλαι*; Schn. cum Herm. *κασπολέω μελέ' αἱ καὶ ἄμ' ἐν τὲ τὸ |
τύλα κασπολέσαι*, ubi intolerabilis est monosyllaborum concursus.
Nos in tanta corruptela satis dubitanter suspicamur καὶ ἐν ἅ' ἐν
τὲ etc.

24) Schn. *ἔρχετ' ὄρα*, vid. §. 4, 5.

25) Schn. *ἐφαίνετ' ἅ*, vid. §. 4, 5.

26) vid. Mus. Rhen. — vulgo *ἴκασ'* et sine codicum auctoritate
ἡμερος, de *ἤχες* vid. §. 14, 2; 2. *μὴ τετ' εἴπην*.

αἶδως κε νῦν σ' οὐκ ἦχεν ὄππαι',
ἀλλ' ἔλεγες περὶ τῷ δικαίως.

27. (20)

Ἄλλ' ἔων φίλος ἄμμιν λέχος ἄρνησο νεώτερον·
οὐ γὰρ τλάσομ' ἔγω ξυνοϊκὴν εὔσα γεραυτέρα.

28. (62)

Στᾶθι κάταντα, φίλος, καὶ τὰν ἐπ' ὄσσοις
Ὀμπέτασον χάριν.

29. (66)

Χρῦσιοι ἐρέβινθοι ἐπ' αἰόνων ἐφύοντο.

30. (75)

Ὡς δὲ παῖς πεδὰ μτέρα πεπτερύγωμαι.

31. (77)

Δεῦρο δηῦτε, Μοῖσαι, χρῦσιον λποισαι.

32. (79) et 46. (70)

Καδ' δ' ἀμβρόσιας μὲν
κράτηρ ἐκέκρατο,

3. κέν σε οὐκ εἶχεν ὄμματα, Schn. cum Herm. κέ τους οὐκ εἶχεν ὄππαι', ubi τους non est Lesbiacum; 4. περὶ τῷ δικαίω, Schn. περὶ Fῶ et in Add. p. 470 ὦ aut τῷ, cf. Alc. 45 θέλω τι Φειπῆν, cui respondet Sappho.

27) ἀμῖν. — ἄρνησο et ἄρνησον, all. ἄρνησσο, ubi duplicatio consonantis ferri non potest, vid. Mus. Rhen. — ξυνοικεῖν, Schn. ξυνοϊκῆν, neque tamen digamma opus est, vid. §. 8, 7. Sappho dissuadet amico, ne juniorem conjugem quaerat, se ipsam exemplum proponens, quae nunquam ipsa senior juniore nuptura sit.

28) κάταντα, vid. Mus. Rhen. — Ὀμπέτασον, vid. §. 12, 2.

29) χρῦσιοι, vid. §. 12, 3; hexameter Aeolicus trochaicum primo loco patitur.

30) παιδα.

31) χρῦσιον.

Ἐρμᾶς δ' ἔλεν ὄλπειν
 θέοις οἰνοχόησαι.
 κῆνοι δ' ἄρα πάντες
 5 καρχήσι' ἔχον καὶ
 ἔλειβον, ἄραυτο
 δὲ πάμπαν (ἐπ') ἔσλα
 τῷ γάμβρω.

33. (81)

Σοῖ τε κάλος θεράπων Ἔρος.

34. (83)

Πόδας δὲ
 ποίκιλος μάσλης ἐκάλυπτε Λύδι-
 ον κάλον ἔργον.

35. (88)

Ὁ δ' Ἄρεος, φαῖσι, κεν Ἀφαιστον ἄγεν βία.

36. (92)

Ἴδον ἄνθε' ἀμέργοισαν . . . . . παῖν ἄγαν ἀπάλαν.

37. (95)

Ὡτῷ πόλυ λευκότερον.

38. (96)

Πόλυ πάκτιδος ἀδυμελεστέρα.

32 et 46) vid. Mus. Rhen. — 3. ἰλῶν; 6. ἀράσαντο. Nuptiae Herculis et Hebae describi videntur; primi fragmenta junximus, alterius metro probabiliter descripto.

33) σὺ et Ἔρος, quae correxit Hermannus, reliquit Schneidewinus.

34) πόδα. — μάσθλη, vid. §. 11.

35) ὁ Ἄρεος φαισι κεν αφαιστον αγεν βια, Schn. ὁ δ' Ἄρεος φαίσι κεν — ἄγην, cf. Herm. de part. ἄν p. 196 de collocatione particulae.

36) Σαπφῶ φησιν ἰδεῖν ἄνθε' ἀμέργοισαν παῖδ' ἄγαν ἀπάλαν, Schn. cum Herm. παῖδ', vid. §. 18, 2.

39. (96)

Χρύσω χρυσοτέρα.

40. (98)

Μήτ' ἔμοι μέλι μήτε μέλισσα.

41. (122)

Γέλλως παιδοφιλωτέρα.

42. (85)

Μὴ κίνη χέραδας.

* 43. (128)

*Καθνάσκει, Κυθήρη', ἄβρος Ἄδωνις· τί κε θεῖμεν;
κατύπτεσθε κόραι καὶ κατερείκεσθε χίτωνας.*44. (73 [v. 1—3]. 69 [v. 4]. 35 [v. 5], quo accedunt
v. 6. 7 et * 8. 9).*Ἴφιοι δὴ τὸ μέλαθρον (Τμήναον) ἀερόρετε τέκτυες
ἄνδρες (Τμήναον)·**γάμβρος ἐξέρχεται ἴσος Ἄρηι . . . . .**. . ἄνδρος μεγάλω πόλλω μείζων . . . . .**πέδροχος ὡς ὅτ' αἰοῖδος ὁ Λέσβιος ἀλλοδάποισιν.*

---

*Οἶον τὸ γλυκύμαλον ἐρεύθεται ἄκρω ἐπ' ὕσθα,
ἄκρον ἐπ' ἀκροτάτῳ, λελάθοντο δὲ μαλοδροπήτες,
οὐ μὰν ἐκλελάθοντ', ἀλλ' οὐκ ἐδύναντ' ἐφίκεσθαι.*

---

*Οἶαν τὰν ὑάκινθον ἐν ὄρεσι ποιμένες ἄνδρες
πέσσι καταστειβαίσι, χάμαι δέ τε πάρφυρον ἄνθας.*

---

41) Γελλῶ et Γελλοῦς.

42) κίνη et in Scholl. Apoll. κηνή, vid. §. 26, 8.

43) καταθνάσκει. — κατερύκεσθε.

44) ὕψοι. — αἰερετε. — τέκτυες, vid. §. 15, 5; 23. εἰσέρχεται. — ἴσος, vid. §. 9. — μεγάλω, Schn. Ἄρη μεγάλω πολὺ μείζων, ut hexameter plenus refingeretur; nos, ἄνδρος ὀπιττι non posse arbitrati, potius lacunas significavimus, quum Demetrius, qui haec servavit, sententias excerpere soleat; 5. ὄσθα, vid. §. 12, 5; 8. οὐροισι, vid. §. 14, 5; 9. καταστειβαίσι. Ceterum ultimi versus vix recte Sapphoni tribuuntur.

45. (68)

Ἔσπερε πάντα φόρεις, ὅσα φαίνολις ἔσκειδασ' αὔως,
* φόρεις ὄϊν, αἶγα φόρεις, μάτερι παιῖδα φόρεις.

46. (70) vid. fr. 32.

47.

Ἄϊ πάρθενος ἔσσομαι.

48.

Ἦσι, δώσομεν, ἦσι πάτηρ.

49. (38)

Θυρώρω πόδες ἐπτορόγγιοι,
τὰ δὲ σάμβαλα πεμπεβόηα,
πίσυγγοι δὲ δέκ' ἐξεπόνασαν.

50. (63)

Ὀλβιε γάμβρε, σοῖ μὲν δὴ γάμος, ὡς ἄρασο,
ἐκτετέλεστ', ἔχεις δὲ πάρθενον, ἄν ἄρασο.

51. (41)

Ὁ μὲν γὰρ κάλος, ὅσσην ἴδην πέλειται (κάλος)
ὁ δὲ κάγαθος αὐτίκα καὶ κάλος ἔσσεται.

52. (71)

Ἦρ' ἔτι παρθενίας ἐπιβάλλομαι.

53. (86)

Δαυοῖς ἀπάλας ἐτάρας ἐν στήθεσιν.

45) vulg. "Ἔσπερε, Et. G. 446, 3 φέσπερε, unde Welck. Ἔσπερε, vid. §. 5, 2. — φέρων et φέρεις, vid. §. 26, 10; 2. φέρεις — οἶνον. Ceterum alter versus non continet nisi excerptas a Demetrio sententias.

47) ἀεὶ, vid. §. 29, 4. — ἔσσομαι.

49) ἐπτορόγγιοι — πεμπεβόηα.

50) 1. ἄρασο, 2. ἄρας, Schn. bis ἀρᾶο.

51) ἰδεῖν, vid. §. 14, 1. — ἔσται.

52) παρθενίης et παρθενικάς.

54. (78)

Χαίροισθα, νύμφα, χαιρέτω δ' ὁ γάμβρος.

55. (34)

Τίω σ', ὦ φίλε γάμβρε, κάλωσ εἰκάσθω;
 ὄρπακι βραδίνῳ σε κάλιστ' εἰκάσθω.

56. (49)

Χαῖρε (δέ), νύμφα, χαῖρε, τίμιε γάμβρε, πόλλα.

57. (65)

Οὐ γὰρ ἦν ἑτέρα παῖς, ὦ γάμβρε, τοαῦτα.

58. (64)

Μελίχροος δ' ἐπ' ἰμέρτῳ κέχνται προσώπω.

59. (51)

Παρθενία, παρθενία, ποῖ με λίποισ' ἀποίχη,
 Οὐκέτι σ' ἤξω, οὐκέτι σ' ἤξω. — — — —

61. (50)

Δεῦτέ νυν, ἄβραι Χάριτες καλλίκομοί τε Μοῖσαι.

62. (22)

Βροδοπάχεες ἄγναι Χάριτες, δεῦτε Δίος κόραι.

63. (24)

Ἄγε δὴ χέλυ μοι λέγε,
 φωνάεσσα δὲ γίγνεο.

54) χαιροισα.

55) τίω. — μάλιστ'.

57) ἑτέρα ἦν παῖς. — τοιαῦτα, vid. §. 18, 2.

58) μελίχρως, Schn. μελλίχροος, vid. §. 8, 12.

59) λιποῦσα οἴχη, Schn. λιποῖσ' οἴχεται; 2. οὐκ ἔτι ἤξω πρὸς σέ,
 οὐκ ἔτι ἤξω, Schn. οὐκέτι Εἴξω, οὐκέτι Εἴξω προτὶ σ', ubi nec di-
 gamma ferri potest, vid. §. 4 not. 8, nec προτὶ, vid. §. 28, 1.

60) omisimus, quia vix recte Sapphoni aut omnino Aeolico poe-
 tae datur.

62) ῥοδοπήχεες.

64. (47)

Τὰδε νῦν ἑταίραις

ταῖς ἑμαιοι τέρπνα κάλως αἰίσω.

66. (42)

Εὐμορφοτέρα Μνασιδῖκα τᾶς ἀπάλας Γυρίνως,
Ἄσαροτέρας οὐδάμ' ἐτ', ὧ ῥαῖνα, σέθεν τύχοισα.

67. (44)

Σὺ δὲ στεφάνοις, ὦ Δίκα, πέρθεσθ' ἐράταις φόβαισιν,
ὄρπακας ἀνήτοιο συνόρῳαισ' ἀπάλαισι χέρσιν·
εὐάνθεα γὰρ(θεῶν) πέλεται καὶ χάριτος μακαιρῶν
μᾶλλον προτέρην· ἀστεφανώτοισι δ' ἀπυστρέφονται.

68. (80)

Πόλλα μοι τὰν Πολυανακτίδαο
παῖδα χαιρην.

69. (19)

Κατθάνοισα δὲ κείσεαι, οὐδ' ἔτι τις μναμοσύνα σέθεν
ἔσσειτ' οὐδέποτ' (εἰς) ὕστερον· οὐ γὰρ πεδέχεις βρόδων
τῶν ἐκ Πιερίας, ἀλλ' ἀφάνης κῆν Ἀἶδα δόμοις
φοιτάσεις πεδ' ἀμαίρων νεκύων ἐκπεποταμένα.

64) ἑμαῖς, Schn. ἑταίραις ταῖσιν ἑμαῖς, vid. §. 20, 4.

65) omisimus, quia de ipsis verbis minus constat.

66) ἑπωρανα, Schn. ex unius codicis vestigiis οὐδαμά πω, ῥαῖνα, ubi aegre fero ὧ omisum.

67) πέρθεσθ'; 2. ἀνήτω συνερραῖς, Schn. συνεῖρῳαῖσ', quod non potest excusari Homericis ἔσσει, ἐρμένος, in quibus praefixum ε pro augmento est, Id. in Add. p. 470 συναῖρῳαῖσ' melius, quia αἰίρω olim nectendi significationem habebat, at vid. §. 15 not. 7 et §. 20, 3; 3. χάριτες μάκαιρα, vid. Mus. Rhen. Sententia haec: est enim, ut, quae floribus ornata est, gratia apud divas superet; Schn. εὐάνθεῖα γὰρ πέλεται καὶ χάριτες μακαιρα μᾶλλον προτέρην, quae multis de causis ferri non possunt.

68) Πολυανακτίδα. — χαιρην.

69) οὐδέ τις; 2. οὐδέποκ'. — βρόδων.

70. (90)

Αἶ με τιμίαν ἐπόησαν ἔργα
τὰ σφὰ δοῖσαι.

71. (58)

Ἔχει μὲν Ἀνδρομέδα κάλαν ἀμοιβαν.

Ψάπφοι, τί τὰν πολύολβον Ἀφρόδιταν.

72. (87)

* Οὔτινας γὰρ
εὖ θέω, κῆνοι με μάλιστα σίννον-
ται . . . . .

73. (91)

Μάλα δὴ κεκορημένας
Γόργως.

74. (23)

— ο — ο ο Τίς δ' ἀγροῖωτίν τοι ἐπεμμένα
σπόλαν . . . . . θέλγει νόον . . . . .
οὐκ ἐπισταμένα τὰ βράκε' ἔλκην ἐπὶ τῶν σφύρων.

75. (91)

Ἦρων ἐξεδίδαξε * γυάρων † τὴν ἀννοδρόμον.

* 76. (46)

Κρηῆσαι νύ ποθ' ὦδ' ἐμμελέως πόδεσσιν
ᾠρχηγι' ἀπάλοις ἀμφ' ἐρόεντα βῶμον.

— — — — —
πόας τέρεν ἄνθος μάλακον μάτεισαι.

70) ἔμε τιμίαν.

72) κῆνοι. — σίνονται, vid. §. 8, 5.

73) κεκορημένη στοργᾶς.

74) ἀγροῖωτίν, Schn. minus facili emendatione τίς τοι ἀγροῖωτις ἀγροῖωτίν; 2. στολήν; 3. ἐπισταμένη. — ἔλκειν.

76) ποτ' Schn. sine libris, vid. §. 4, 5; 2. ὠρχεῦντ', vid. §. 26, 13; Schn. non sine libris ματοῖσας, vid. ibid. Ceterum cf. §. 6, 6.

77. (76)

Ἔστι μοι κάλα πάϊς, χρυσοῖσιν ἀνθέμοισιν
ἐμφέρην ἔχουσα μόρφαν, Κλαῖς ἀγαπάτα,
ἀντὶ τᾶς ἔγω οὐδὲ Λυδίαν παῖσαν οὐδ' ἐράνναν.

78. (28)

Οὐ γὰρ οἰκία ἐν Μοισοπόλῳ θέμις
θρηῆνον ἔμμεναι, οὐκ ἄμμι πρέπει τάδε.

79. (23)

Ἔγω δὲ φίλημ' ἀβροσίναν καὶ οὐ μοι τὸ λάμπρον
ἔρος οὐ — ἀελίω καὶ τὸ κάλον λέλογχε.

80. (29)

Ἀλλά τις οὐκ ἔμμι παλιγκότων
ὄργαν, ἀλλ' ἀβάκην τὰν φρέν' ἔχω.

81. (16)

Μνάσασθαι τινά φαμι καὶ ὕστερον ἀμμέων.

82. (67)

Λάτω καὶ Νιόβα μάλα μὲν φίλαι ἦσαν ἔταιραι.

83. (45)

Πλοῦτος ἄνευ ἀρέτας οὐκ (ἔστ') ἀσίνης παράοικος,
ἀμφοτέρων κρᾶσις δ' εὐδαιμονίας ἔχει ἄκρον.

77) χρυσοῖσιν, vid. §. 12, 3; 2. ἐμφερῆ ἔχουσα. — Κλαῖς ἀγαπάτα; 3. πάσαν, vid. §. 10, 3.

78) θέμις ἐν μοισοπόλων οἰκία θρηῆνον εἶναι, Schn. μοισοπόλων οἰκία θρ. ἔμμεναι.

79) Schn. φίλημ', vid. §. 8, 9; id. *Faëlia*, quod ferri non posse intelligens ipse in Add. p. 470 ἔρωσ ἀελίω proponit; nos Aeolicum ἔρος (vid. §. 22, 2) servavimus, vocibus aliter in versum distributis.

80) ἔμμεν. — ὄργανον.

81) φάμη. — ἔτερον.

83) παράοικος. — ἄ δ' ἐξ ἀμφοτέρων: aliter Schneidewinus, apud quem maxime intolerabilis est hiatus τὸ ἀκρόν. Sententia et metrum epithalamio conveniunt, vid. Mus. Rhen.

84. (93)

Σκιδναμένηας στήθεσιν ὄργας πεφύλαχθαι
γλωῦσαν μαφυλάκαν.

85. (10)

— — Ἀποθναίσκεν κάκον· οἱ θεοὶ γὰρ
οὔτω κεκρίκασιν.

* 86.

Ἄλλᾱν μοι μεγαλύνεο δακτυλίῳ πέρι.

* 87.

Ἄλλᾱν, μήτι κατ' ἀμμετέρῳ φρένα.

(* 88. vid. Alc. 401.)

* 89.

Ἔμεθεν δ' ἔχεισθα λάθαν·
— — — — — ἢ τιν'
ἄλλον ἀνθρώπων ἔμεθεν φίλεισθα.

Omissa a Schneidewino.

91. (7)

Καπιλείψω τοι.

84) Σαπφοῖ παρανειῖ σκιδναμένης ἐν στήθεσιν ὄργῃς πεφ. γλ.
μαφυλάκταν.

85) ἀποθνήσκειν, Schn. ἀποθνάσκειν, vid. §. 15, 3. — κεκρίκασιν,
vid. §. 10, 5. Quae adduntur ἀπέθνησκον γὰρ ἄν, non ipsa poëtriae
verba referunt. Ceterum metrum nova ratione constituimus.

86) ἀλλ' ἄν, Schn. ἄλλα, μῆ, Cram. ἔλλαν, vid. §. 8, 8. — δα-
κτυλίῳ.

87) ἄλλαν μῆ καμμετέρῳ, Schn. ἄλλα, μῆ κάμε τὸ στερέῳ, Cram.
ἄλλαν μῆ τι καμμετέρῳ.

89) φίλησθα, vid. §. 26, 5.

91) Apoll. de pron. 104.

92. (9)

* Ψάυειν δὲ οὐ δοκεῖ μοι ὄρανῶ δυσπάχεια.

93. (13)

* Ὅπταις ἄμμε.

94. (15)

Πόλλα δ' ἀνάριθμα ποτήρια * καλαίφης.

95. (17)

* Ἄς θέλει ἕμμες.

96. (31)

* Ἄμφι δὲ (σὸν κάρα)

* ἄβροισιν λασιόισιν εὖ
ἐπίκασσε.

97. (39)

* Ὀφθαλμοῖς δὲ μέλαις χύτ' ἄωρος.

98. (40)

* Ὅτα πάννουχος ἄσφι κατάγρει.

99. (52)

Τί με Πανδίωνις ὦ ῥαυνα χελίδων.

100. (57)

Τριβώλετορ· οὐ γὰρ Ἀρκάδεσσι λάβα.

92) Herod. π. μ. λ. 7, 25 ὄρανῶ, vid. §. 14 not. 7.

93) Apoll. de pron. 127 ὀπτᾶς, vid. §. 26, 5.

94) Athen. XI, 460, d.

95) Apoll. de pron. 119 ἄς, vid. §. 17, 1.

96) Poll. VII, 16, 73. ἄμφι λαβροῖς λασιόις εὖ ἐπίκασσε, quae correxit Herm. Opusc. VI. p. 120.

97) Et. M. 117, 17. μέλας, vid. §. 10, 2.

98) Apoll. de pron. 126.

99) Hephaest. 66. ὄρανα.

100) Hephaest. 61.

101. (59)

* Ἐγὼ δὲ κηνοττωτις ἐράται.

102. (60)

* Ἐγὼν δ' ἔμ' αὔτα
τοῦτο σύνοϊδα.

103. (72)

Αὔτα δὲ σὺ Καλλιόπα.

104. (82)

* Ἡμικύβιον σταλάσσω.

105. (84)

Παντοδάπαις μεμιγμέ-
να χροΐαισιν.

106. (89)

Τὸν Φὸν παῖδα κάλει.

107. (94)

Βρενθείῳ βασιληΐῳ.

108. (105)

Πότνι' αὔως.

109. (113)

Τίοισιν ὀφθάμοισιν.

101) Apoll. de synt. 288; nulla emendationum, quae adhuc tentatae sunt, nobis placet; *νοττωτις* et *νοττός*, quae inesse voluerunt, non sunt Lesbiaca, vid. §. 9, 1.

102) Apoll. de pron. 64 et 103 *σύνοϊδα*, vid. 18, 3.

103) Hephaest. 85.

104) Scholl. Arist. Plut. 729.

105) Scholl. Apoll. Rh. I, 727. *χροιαΐσιν*.

106) Apoll. de pron. 136. *σον*, vid. §. 5 not. 4.

107) Athen. XV, 690, E.

108) Etym. M. 174, 43.

109) Ibid. 759, 35.

110.

Οὐκ οἶδ' ὅτι θεῶ· δύο μοι τὰ νοήματα.

111.

Οὐδ' ἴαν δοκίμωνι προσίδοισαν φάος ἀλίω
ἔσσεσθαι σοφίαν πάρθενον εἰς οὐδένα πω χρόνον
τοιαύταν.

112.

Ἄντα θ' ὥραα ἐστεφανηπλόκην.

* 113.

Ἄλλά τις ἄμμι δαίμων.

* 114.

Ταῖς κάλαις ὑμῖν τὸ νόημα τῶμον
οὐ διάμειπτον.

* 115.

Καὶ ποθήω καὶ μάομαι.

* 116.

Ἰδρως ἀμφοῖρα.

* 117.

Μόλις μὲν ἔννη λέπτον ἔχοισ' ἐπ' ἀτράκτω λίνον.

110) Ex antiquo papyro a Letronnio erutum. vid. Schneidewin *Fragm. Griech. Dicht. aus einem Papyrus* p. 27 (cf. *Delect. Add.* p. 470), qui minus recte non interpunxit et vertit: *ich weiss nicht, wesshalb ich mir die Gedanken entzweimachen, theilen soll.* Sententia potius est: nescio quid faciam, duo mihi sunt consilia.

111) Ibid. p. 29 (p. 470) *δοκιμοιμι.*

112) Scholl. Rav. Arist. Thesm. 400. *αὐτάορα αἰστεφανηπλόκων.*

113) Apoll. de pron. 123.

114) Ibid. 124, cod. *νόημα* et sine articulo.

115) Et. M. 485, 45, Gud. 294, 42. (Et. M. *μάχομαι*).

116) Ann. Ox. I, 208, 16. *ιδρῶς ἀμφοῖτερα*, vid. §. 21. not. 11 et Mus. Rhen.

117) Hephaest. 81.

* 118.

Ἄϊτη ἄϊν τὰ μέτερόα.

* 119.

Κατ' ἰψηλων ὀρέων.

* 120.

Παῖς ὁ χῶρος.

* 121.

Κλαῖην δάκρυσι.

* 122.

Ἐκ Σάπφως τόδ' ἀμελγόμενος μέλι τοι φέρω.

Theocriti Idyllia Aeolica.

Idyll. XXVIII.

*Γλανκᾶς, ὃ φιλέριθ' ἀλακάτα, δῶρον Ἀθανάας
γυναιξίν, νόος οἰκωφελίας αἴσω ἐπάβολος,*118) Et. M. 587, 14 *αἰκιάο*, vid. §. 29, 4.119) Ann. Ox. I, 63, 29 et 418, 32, ubi *παντ'*.

120) Ann. Ox. III, 240.

121) Et. Leid. ap. Koen. ad Greg. 583. *κλαῖων*.122) Choerob. Hort. Ad. 134, b. *τὸ δὲ ἐκ Σαπφῶς* — *μὲν τοι φέρω*, vid. §. 21. not. 7; versus a Sapphus discipula vel recentiore imitatore profectus videtur.

Varietas lectionis Meineckianae.

XXVIII. 2. *νόος οἰκωφελίας αἴσω*, quam lectionem e codicibus eruimus in *Zimmerm. Zeitschr. f. Alterth.* 1839 nr. 25, jam prius aliis auctoribus Meineckius receperat. —

- φαρσεῦσ' ἄμμιν ὑμάρτη πόλιν ἐς Νείλεω ἀγλαάν,
 ὅππα Κύπριδος ἱρὸν καλάμω χλωρὸν ὑπ' ἀπαλῶ.
 5 Τῦδε γὰρ πλόον εὐάνεμον αἰτήμεθα παρ Διός,
 ὅπως ξεῖνον ἐμὸν τέρψομ' ἰδῶν κἀντιφιλήσομαι,
 Νικίαν, Χαρίτων ἱμεροφώνων ἱερὸν φυτόν,
 καί σε τὰν ἐλέφαντος πολυμύχθω γεγενημέαν
 δῶρον Νικιάας εἰς ἀλόχῳ χέρῳας ὀπάσσομεν,
 10 σὺν τῷ πολλὰ μὲν ἔργ' ἐκτελέσεις, ἀνδρείοις πέπλοις,
 πολλὰ δ' οἶα γυναιῖκες φορέοις' ὑδάτινα βράκη.
 Δίς γὰρ ματέρες ἀρνῶν μαλακοῖς ἐν βοτάνῃ πόκοις
 πέξαιντ' αὐτοενεῖ, Θευγενίδος γ' ἔννεκ' εὐσφύρω·
 οὕτως ἀνυσίεργος, φιλέει δ' ὅσσα σαόφρονες.
 15 Οὐ γὰρ εἰς ἀκίρας οὐδ' ἐς ἀέργῳ κεν ἐβολλόμαν
 ὀπάσαι σε δόμοις, ἀμμετέρας εὔσαν ἀπὸ χθονός.
 Καὶ γὰρ σοι πατρίς, ἂν ὡς Ἐφύρας κτίσσε ποτ' Ἀρχίας,
 νάσω Τρινακρίας μυελὸν, ἀνδρῶν δοκίμων πόλιν.
 Νῦν μὰν οἶκον ἔχοισ' ἀνέρος, ὃς πόλλ' ἐδάη σοφά
 20 ἀνθρώποισι νόσοις φάρμακα λυγρῶις ἀπαλακτέμεν,
 οἰκήσεις κατὰ Μίλλατον ἔραννὰν μετ' Ἰαόνω,
 ὡς εὐαλάκατος Θευγενίς ἐν δαμότισιν πέλῃ,
 καὶ οἱ μῶσστιν αἰεὶ τῷ φιλαοίδῳ παρέχῃς ξένω.
 Κεῖνο γὰρ τις ἐρεῖ τῶπος ἰδῶν σ'· Ἡ μεγάλη χάρις
 25 δῶρω ξὺν ὀλίγῳ, πάντα δὲ τιματὰ τὰ παρ φίλων.

3. ὑμάρτη, vid. §. 4, 9. — 4. ὅπα e conj. Hermanni, vid. §. 9, 3;
 ὑπαπαλω Mein. corruptum reliquit, quum primae in ἀπαλός syllabae corruptio sane mira sit. — 5. τυῖδε, codd. τὺ δέ, vid. §. 29, 3 et §. 3, 7. — 6. ὅπως, cf. v. 4. — 9. Νικίας εἰς, codd. Νικία ἄσις, unde veriore formam restituimus in *Zeitschr. f. Alterth.* l. 1. — 13. αὐτοσνεῖ est e conj. Bergkii, cod. αὐτοσντεῖ; εἶνεκ' Mein. vid. §. 8, 8. — 15. ἀέργοις e conj., codd. ἀέργῳ, quod l. 1. restitui jussimus hoc sensu: in domum inutilis et pigrae mulieris; ἀκίραις apud Mein. est sphalma typographi. — 16. ὀπάσαι Hermannus emendavit pro ὀππάσαι; Mein. ἀμμετέρας, pro quo ἀμμετέρας e libris recepimus, vid. §. 23, 8. — 17. ποκ' e conj. Brunckii, vid. §. 29, 1. — 24. τῷ ποτιδῶν, codd. τῷ ποσειδῶν, unde locum emendavimus l. 1. — 25. τιμᾶντα, quod non sine libris mutavimus.

Idyll. XXIX.

- Οἶνος, ὃ φίλε παῖ, λέγεται, καὶ ἀλάθεια·
 κᾶμμε χρὴ μεθύοντας ἀλαθείας ἔμμεναι·
 κῆγὼ μὲν τὰ φρενῶν ἐρέω κέατ' ἐν μύχῳ.
 Οὐχ ὄλας φιλέειν μ' ἐθέλησθ' ἀπὸ καρδίας·
 5 γινώσκω· τὸ γὰρ ἄμισυ τῆς ζωῆς ἔχω
 ζὰ τὰν σὰν ἰδέαν, τὸ δὲ λοιπὸν ἀπώλετο.
 Χῶτιαν μὲν σὺ θέλης, μακάρεσσιν ἴσαν ἄγω
 ἀμέραν, ὅκα δ' οὐκ ἐθέλης τὸ, μάλ' ἐν σκοτίῳ.
 Πῶς ταῦτ' ἄρμενα, τὸν φιλέοντ' ἀνίας διδῶν.
 10 Ἄλλ' εἴ μοί τι πίθοιο, νέος προγεγεστέρω,
 τῷ κε λώϊον αὐτὸς ἔχων ἔμ' ἐπαινέσαις.
 Ποίησαι καλιὰν μίαν εἰν ἐνὶ δενδρίῳ,
 ὅποι μῆδὲν ἀπίξεται ἄγριον ὄρπετον.
 Νῦν δὲ τῷδε μὲν ἄματος ἄλλον ἔχεις κλάδον,
 15 ἄλλον δ' αὔριον, ἐξ ἐτέρω δ' ἕτερον μάτης.
 Καὶ κεν σεῦ τὸ καλόν τις ἰδὼν ῥέθρος αἶνεσε·
 τῷ δ' εὐθύς πλέον ἢ τριέτης ἐγένευ φίλος·
 τὸν πρῶτον δὲ φιλεῦντα τριταῖον ἐθήκαο.
 Ἄνδρῶν τῶν ὑπερανορέων δοκέεις πνεῖν·
 20 φίλη δ', ἄς κε ζόης, τὸν ὕμοιον ἔχειν αἰεί.
 αἱ γὰρ ὧδε ποιῆς, ἀγαθὸς μὲν ἀκούσεται
 ἐξ ἀστῶν· ὁ δὲ τοί κ' Ἔρος οὐ χαλεπῶς ἔχοι,
 ὃς ἀνδρῶν φρένας εὐμαρέως ὑποδάμνεται
 κῆμὲ μαλθακὸν ἐξεπόνασε σιδάριον.
 25 Ἄλλὰ πέρῳ ἀπαλῷ στύματός σε πεδέρομαι.
 Ὅμνάσθη, ὅτι πέρουσι ἦσθα νεώτερος

XXIX. 2. libri κᾶμμε. — 6. ζὰ τὰν, in quod ipsi incidimus
 in *Zeitschr. f. Alterth.* 1. 1., dudum Bergkii nostri sagacitate prae-
 ceptum receperat Meineckius. — 7. τὸ e conj. — 8. fort. οὐ κ'. —
 11. τῷ καί. — 12. δενδρίῳ sine libris, ut videtur. — 13. ὄπα, vid.
 §. 29, 3. — 16. καὶ κεν σεῦ — αἰνέσαι; ex nostra emendatione et
 κεν melius se habet et sequens praeteritum. — 20. ὕμοιον, vid. §.
 4, 9. — 24. ἐξποίησε, vid. §. 13, 3; σιδάριον e conj. Valck., vid.
 §. 12, 4. 25. ἀλλ' ἀπρίξ, codd. ἀλλὰ περὶ, unde emendavimus πέρῳ,
 vid. §. 8, 7 et *Zeitschr. f. Alterth.* 1. 1. — 26. de ὁμνάσθην vid.
 §. 26, 9 et §. 28, 1. —

- χῶτι γηραλέοι πέλομες πρὶν ἀποπτύσαι,
 καὶ ῥυσοὶ· γεότατά γ' ἔχειν παλινάγρετον
 οὐκ ἔστι· πτέρυγας γὰρ ἐπωμαδίαις φορεῖ·
 30 κᾶμμες βαρδύτεροι τὰ ποτήμενα συλλαβεῖν.
 Ταῦτα χρὴ νοέοντα πέλειν ποτιμώτερον
 καὶ μοι τῶραμένῳ συνερᾶν ἀδόλως σέθεν,
 ὄππως, ἀνίκα τὰν γένυν ἀνδρεῖαν ἔχης,
 ἀλλάλοισι πελώμεθ' Ἀχιλλεῖοι φίλοι.
 35 Αἰ δὲ ταῦτα φέρει· ἀνέμοισιν ἐπιτρέπεις,
 ἐν θυμῷ δὲ λέγεις, Τί με, δαιμόνι', ἐννοχλεῖς;
 νῦν μὲν κῆπι τὰ χρούσεα μᾶλ' ἔνεκεν σέθεν
 βαίην καὶ φύλακον νεκύων πεδὰ Κέρβερον·
 τόκα δ' οὐδὲ καλεῦντος ἐπ' αὐλείαις θύραις
 40 προμόλομί κε, παυσάμενος χαλεπῷ πόθῳ.

Corinnae fragmenta.

1.

Ἰῶνι Fῦδ' εἰρώων ἀρετὰς χειρωάδων.

2.

Τοῦ δέ, μάκαρ Κρονιδῆε, τοῦ Ποτιδάωνος, Φάναξ Βοιωτέ.

3.

Περὶ τεοῦς Ἑρμᾶς ποτ' Ἀρενα πουκτεῦϊ.

28. ῥυσοί. — 33. ὄππως, vid. XXVIII, 4.

1) Ἰῶνι ηδ', vid. §. 45. not. 1 et §. 40, 4, cf. Mus. Rhen. — Ἰηρώων. — χειρωάδων.

2) Κόριννα· Βοιωτοί (leg. Κόριννα Βοιωτῶ·) τοῦδε μάκαρ Κρονιδῆ· τοῦ ποτειδαωνος ἀναξ βοιωτα, cf. Mus. Rhen. §. 48 et §. 40, 3. Corinna in carmine Boeoto alloquitur Boeotum, Neptunij filium, Croni nepotem.

4.

Νίκασ' ὁ μεγαλοσθένεις
 Ὡαρίων, χάραν τ' ἀπ' εἰῶς
 πᾶσαν ἀνούμηνεν.

5.

Οὐ γὰρ τιν ὁ φθονερός δῆμων.

* 6.

Καλλιχόρω χθονὸς Οὐρίας θουγάτειρ.

7.

Κῆ πεντήκονθ' οὐψιβίας.

8.

Δούρατος ὥστ' ἐφ' ἵππω.

— — — — —
 * κατὰ μὲν βριμούμενοι

* πόλιν δ' ἐπράθομεν·

* προφανῆς γλόκου δέ τις αἰδῶν
 πελέκεσσι δονεῖται.

9.

Οὐμὲς δὲ κοιμισθέντες.

10.

Πῆδα Φὸν θέλωσα φίλης ἀγκάλης ἐλέσθη.

4) μεγαλοσθένης, vid. §. 39, 2. — Ὡαρίων.

5) δαίμων, vid. §. 40, 1.

6) καλλιχόρου. — θουγάτηρ, vid. §. 39, 2.

7) καὶ πεντήκονθ', vid. §. 40, 1 et 39, 2.

8) De his frustulis, nullo arctiore vinculo junctis, vid. Mus. Rhen. Pleraque intacta relinquere maluimus, αἰδῶν (Schn. αἰείδων) e libris dedimus, vid. §. 40, 3. — libri δονεῖται.

10) εὐωνυμῆς Κόρινθα πηδεγον — ἐλήσθη; primam vocem, quam εὐωνυμῆς scribentes et transponentes fragmento addunt, omisimus, quia fortasse aliud quid latet.

11.

Καλὰ * γεροὶ αἴσομένα
 Ταναγρίδεσσι λευκοπέπλυς·
 μέγα δ' ἐμῆς γέγαθε πόλις
 λιγουροκωτίλης ἐνόπης.

12.

Μέμφομη δὲ κῆ λιγουρὰν Μουρτιδ' ἰώνγα,
 ὅτι βανὰ φοῦσ' ἔβα Πινδάραιο ποτ' ἔρω.

13.

Τὸ δέ τις οὐμίων ἀκουσάτω.

14.

* Ἡ διανεκῶς εὔδεις· οὐ γὰρ πάρος ἦσθα Κόριννα.

15.

Θέσπια καλλιγένεθλε, φιλόξενε, μουσοφίλητε.

Omissa a Schneidewino.

16.

Τού τε νῶε.

* 17.

Τεῦς γὰρ ὁ κλᾶρος.

* 18.

* Ἀμῶν δόμων.

* 19.

* Ἐσσάρχη πολέμω.

11) γεροια αἴσομένα. — λευκοπέπλοις, vid. §. 40, 4. — ἐμῆ.

12) μέμφομαι. — Μουρτιδ'. — Πινδαράριο.

16) Apoll. de pron. 113. B. τούτε νῶε· ἐν Ἰολάφ Κόριννα, quae correxit Boeckhius C. I. p. 722.

17) Ibid. 96, A. vid. §. 45. not. 3.

18) Ibid. 121, C. Βοιωτοὶ ἀμίων, ἀπὸ δὲ τῆς κτητικῆς ἀμῶν· ἀμῶν δόμων.

19) Ann. Ox. I, 160, 19. ἔσσαρχος ποταμός et 172, 14. ἔσσ' Ἀρχιπολέμων, vid. §. 47. not. 3.

Foedus Eleorum et Heraeensium.

Corp. Inscr. nr. 11.

*Α*ΦρατρατοιρΦαλειοις : καιτοιςερ
 Φαιοις : συμμαχιακειαεκατον *Φετα* :
 αρχοιδεκατοιαιδετιδεοι : αιτεΦεποσαιτε*Φ*
 αργον : συνεανκαλαοις : ταταλκαπα
 ρπολεμο : αιδεμασυνεαν : ταλαντονκ
 αργυρο : αποτινωιαν : τοιδιολυνπιοι : τοικα
 δαλεμενοι : λατρειομενον : αιδετιρταγ
 ραφρα : ταικαδαλειοτο : αιτε*Φετα*σαιτετ
 ελεστα : αιτεδαμος : εντεπιμροικενεχ
 οιτοτοιωνταυτεγραμενοι.

Quae recentiore scribendi more in hunc modum exprimenda nobis videntur:

Α 1) *Φράτρα τοῖρ ΦΑληῖοις καὶ τοῖς Ἡρφαῶοις* 1. 3)
 συμμαχία κ' εἶα 2) ἑκατον 1) *Φέτα*, ἄρχοι δὲ κα τῶ 4)· αἱ δὲ τι

A Boeckhio discessimus in his:

1) B. *α*, *Ἡρφαοῖοις*, ἑκατον, vid. §. 52, 2.

2) B. *Φαλειοις*, εἶα, συνταν, λατρεῖόμενον. — At primum probabile videtur, *ε* in titulo antiquissimo vicem diphthongi *ει* sustinere, deinde in derivatis a *Φαλέυς*, *λάτρεις* Eleos antiquissimo diaereseseo genere *ηῖ*, non *ει* habere, vid. §. 52, 4; itaque scripsimus *εἶα*, *συνεῖαν*, *ΦΑληῖοις*, *λατρηῖόμενον*; de hoc cf. not. 6.

3) B. *Ἡρφαοῖοις*, quod pro *Ἡρφαοῖοις* esse dicit, diphthongo *ει* Aeolice in *οι* mutata. At etiamsi Aeolicam illam mutationem Eleis concedere velimus, tamen nullum ejus certum reperitur exemplum praeter *ὄνοιρος*, vid. §. 15, 5. Itaque praetulimus *Ἡρφαῶοις*, ut *Γελέοι* à *Γέλα*, quod Hermannus proposuit, Boeckhius in Addendis p. 877, b non reprobat.

4) B. *ἄρχοι δὲ κα τῶ*, initium autem sit hic ipse annus. At vellem demonstrasset, *ι* Attice demonstrativis additum ab anti-

δέοι αἶτε Γέπος αἶτε Φάργον, συνεῖαν ²⁾ κ' ἀλλάλοις τὰ τ' ἄλλ καὶ παρ πολέμω· αἰ δὲ μὰ συνεῖαν ²⁾, τάλαντον κ' ἀργύρω ἀποτινῖοιαν τῷ Δι' Ὀλυμπίῳ τοὶ καθδαλήμενοι ⁵⁾ λατρηϊόμενον ⁶⁾· αἰ δὲ τῆρ τὰ γράφεια τᾶ ⁷⁾ καθδαλέοντο αἶτε Γέτας

quioribus dialectis non esse alienum. Recte enim Scholiasta ad Arist. Ach. 710, ubi legitur ταδι, monere videtur: ἄμμινον δὲ ἀντὶ τοῦ ταδι γράφειν ταδῆ· Δωρίζει γάρ. Neque ullum hujus usus in Aeolicis dialectis vestigium reperitur. Praetulimus igitur aliorum τῶ, foedus incipiat hoc anno; nam quae Boeckhiius Add. p. 877 contra monet de demonstrativorum et verbi ἄρχειν, ἄρχεσθαι vi, etiamsi vera habeantur, e cultioris Graecitatis legibus petita sunt et vix recte adhibentur ad hujus tituli simplicissimam orationem, cui simplicis demonstrativi ὁ pro ὄδῃ usus bene convenire videtur. — Non alia de causa in sequentibus cum aliis τᾶ quam cum Boeckhio ταῖ legere maluimus.

5) B. τῶ καθδαλήμενῳ, Jovi violato. At dubitamus cum aliis de passiva vocis significatione; perfecti enim quod passivam vim habet apud Herodotum et Euripidem, alia est ratio quam praesentis, quod rectius in hac forma agnoscitur, quum reduplicatio perfecti vix unquam jure neglecta putetur; praeterea καθδαλέοντο in proximis activam vim habet. Itaque cum aliis legimus τοὶ καθδαλήμενοι, ii, qui foedus violant. — Ceterum δ in his duplicare maluimus, quia simplex consonans in Pindarico κάπετον, Alcmanico καβαίνων poëticae licentiae deberi videtur.

6) B. λατρηϊόμενον, quod pro λατρευόμενον esse dicit et explicat per venerationem praestitum. At, ne urgeamus, quae alii monuerunt de passivo hujus vocis apud antiquiores certe non obvio, et, ipso Boeckhio concedente, de insolita significatione, nos ferre non possumus εἰ pro εὐ positum. Nam quae Boeckhiius hujus mutationis exempla e decreto in Timotheum attulit, Ἐλευσινίῳρ et διουκείσατο, ea nullam auctoritatem habent, quum verissime illud decretum a Muellero Dor. II. p. 323 spurium judicetur, neque in recentissimis inscriptionibus Laconicis Σιδέκτας, Σείπομπος etc. pro Θεοδέκτας, Θεόπομπος (vid. C. I. nr. 1239, 1372) e Θευδέκτας, Θεύπομπος nata sunt sed ex antiquioribus Laconicis formis Σιοδέκτας, Σιόπομπος. Hermannus proposuit λατρηϊόμενον a novo verbo λατρηϊώω, et interpretatus est usui templi sacro destinatum. Boeckhiius in Add. p. 878, a cum Welckero novam et vocem et significationem respuit. At vox, quanquam nova, tamen probe est formata. Nam sicuti ab οἰκνύς, famulus, derivatur οἰκειός familiaris, inde οἰκειώω familiarem reddo, ita a λάτρης vel λατρνύς,

αἶτε τελέστα αἶτε δαῖμος, ἐν τήπιάρῳ κ' ἐνέχοιτο τῷ ἑνταυῖ ἐγραμμένῳ 8).

famulus descendere poterant λατρείος, λατρεύω, quae eandem fere vim haberent. Igitur ἀποτίνοιεν τάλατον Διὶ λατρευόμενον potius interpretor οἰκειούμενον i. e. talentum solvant, quod Jovi peculiare fiat. Cur vero λατρηϊώμενον scripserimus, vide not. 2 et §. 52, 4.

7) B. ταῖ, vid. nr. 4; duriolem constructionem τὰ γράφεια τῷ, Iteras, quae hic leguntur, rudis sermonis indoles excusat. Ceterum Boeckhium recte γράφεια per γράμματα interpretatum esse, nostra sequentium interpretatio magis confirmat.

8) B. αἶτε δαῖμός ἐντ', ἐπιάρῳ κ' ἐνέχοιτο τῷ ἑνταυῖ ἐγραμμένῳ, multa sacra tenetor hic scripta. Offendit in his primum vox ἐντῖ et quod certe supervacanea est, et propter formam. Nam ἐντῖ pro ἐστῖ apud Theocritum legitur et in Pythagoreorum libris recentiore aetate scriptis, non legitur apud antiquiores scriptores Doricos, ne Siculos quidem Epicharmum et Sophronem, neque in ullis titulis Doricis, et, quum praeterea omni analogia careat, recentioris Dorismi corruptelae deberi videtur, ut ἀναδείκνυσι pro ἀναδείκνυσι in titulo Cretico C. I. nr. 3050. Deinde ἐπιάρος i. e. ἐπίερος si non nova vox, novae certe significationis est neque ejus valde probabilis. Denique non ferimus, quod, qui tabulas laedit, eadem multa multatur, qua qui foedus violat. Boeckhius comparat diras Tejorum C. I. 3044, ubi iisdem diris devoentur, qui tabulas laeserint et qui civitatem. At execratio ejus, qui tabulam laesurus sit, apta, non apte multa centum talentorum homini fortasse egentissimo irrogatur. Minus etiam placent, quae Hermannus excogitavit. Quare novam interpretationem proponere ausi sumus, ἐν τήπιάρῳ legentes, quod e τῷ ἐπιάρῳ Dorico more natum putamus. Jam vero ἐπιάρος cum Boeckhio pro ἐπίερος, sed simul ἄ ἐπιάρος non diversum esse putamus ab ἐπαρά, vid. §. 4, 6. s. v. Ἴρος; de terminatione mutata conferatur praeter alia ἄ σύγγραφος in titulo Boeotico 1569, a pro συγγραφῆ. Formula non alia atque in Diris Tejorum C. I. 3044, 34 ἐν τήπαρῷ ἔχεσθαι, sententia haec: si qui tabulas laeserit, deprecatione tenetor eo, quod hic scriptum est.

Addenda et Emendanda.

- Pag. 2. init.** Strabo Dicaearchum sequutus est, qui in *Βιω Ἑλλάδος* haec de stirpibus et dialectis: Ἀττικοὶ μὲν εἰσι τῶν γένει, ταῖς δὲ διαλέκτοις Ἀττικίζουσιν· ὡς περ Λωριεῖς μὲν οἱ ἀπὸ Λώρου τῆ φωνῇ Λωρικίζουσιν, Αἰολίζουσι δὲ οἱ ἀπὸ Αἰόλου· Ἰαζουσι δὲ οἱ ἀπὸ Ἴωνος καὶ Ξουθοῦ φύντες.
- 3. not. 7. Strabo XIV. p. 653 ipsos Heraclidas, utpote e Boeotia oriundos, errore temporum Aeoles fuisse arbitratur.
  - 3. l. 21. Quo jure Magnetes ad Maeandrum Aeolicae stirpi ab antiquis adnumerentur (vid. Boeckh ad C. I. nr. 2910), latet, quum nihil de eorum dialecto cognitum habeamus.
  - 7. l. 6. inf. leg. 611 pro 6. 11.
  - 8. l. 9. inf. Addatur Eustath. Prooem. Comm. Pind. p. 9. §. 21. ed. Schneidew. de Pindaro: Αἰολίζεσι δὲ τὰ πολλὰ, εἰ καὶ μὴ ἀκριβῆ δέξασιν Αἰολίδα.
  - 9. l. 7. Simonidem quoque, raro Aeolica intermiscentem (vid. Simonid. ed. Schneidew. p. XLVII), et alios nunc omisimus.
  - 26. l. 8. inf. leg. §. 23, 10.
  - 28. l. 8. del. »(potius ἰλλαθι).«
  - — l. 7. inf. del. »et ἀφίξετας Theocr. 29, 13.«
  - 36. l. 11. leg. ᾗ pro ἦ.
  - 43. l. 3. leg. §. 50. pro §. 49.
  - 47. l. 8. item.
  - 48. l. 9. leg. ὕσδος pro ὕσδος.
  - 50. l. 22. leg. νόρράτω pro στείλαμεναι etc.«
  - 51, 13. add. »et in dicto Pittaceo Χαλεπὸν ἐσθλὸν ἐμμεναι, vid. Simonid. ed. Schneidewin p. 16 seqq.«
  - 57. not. 26. leg. §. 50. pro §. 49.
  - 58. l. 9 et not. 32. Valde nunc dubito, annon recte correxerim ἰλλαθι pro ἰλλαθι. In Et. Gud. 566, 28. enim legitur:

σπανίως τὸ ἰῶτα ἐκτεταμένον τρέπονται εἰς ἔ, οἷον Ἰλαθι Ἰλλαθι, χῆλοι χῆλλοι, et Simonidis fragmentum (XCI Schn.) in Scholl. Ven. II. π., 252. scribitur καὶ οὐ μὲν εἴποιαι παίδων μᾶτερ Ἰλλαθι, nec minus in Callimach. fr. CXXI. legitur pluralis Ἰλλατε, vid. Schneidewin. ad Simon. I. I. Collocatio vocis εἰλλαθι apud Choeroboscum sub litera initiali iota, qua emendationem Ἰλαθι et Ἰλλαθι olim tueri voluimus, nihil certi indicat, quum p. 214, 16. etiam αἰσθησις sub litera B legatur. Vix tamen quisquam sibi persuadebit, eosdem Aeoles et Ἰλλας et Ἰλλαθι dixisse. Dubitatio igitur subnascitur, an Ἰλλαθι nihil commune habeat cum Ἰλαθι vel Ἰληθι, quibus quum non appellentur nisi dii, Ἰλλατε quidem apud Callimachum fr. CXXI. est. ubi Gratias alloquitur, contra Ἰλλαθι apud Simonidem ubi Divus Achilles (e probabili Schneidewini suspitione) Hecubam. Neque diversum videtur Ἰλλατε, quo Callimachus utitur in fr. CCXCII. Ἰλλατε βασιλευσὶς ὀλοὸν γένος, quanquam Heraclides apud Eustath. 756, 36. id κατὰ γλῶσσάν τινα pro ἔρρετε esse contendit. Quibus comparatis audemus suspicari, Ἰλλαθι, cum Homericο οἷσι cognatum, significatione non differre a χαῖρε. Ceterum mature grammatici vocem raram et obscuram pro Aeolica notioris Ἰλαθι forma habuerint. Non esse eam vere Aeolicam vel inde colligere licet, quod poëtae non Lesbiaci duplicationem liquidarum Aeolicam, nisi in paucissimis quibusdam (ut φαεινός, ἔμμεναι) sibi non concesserunt.

Pag. 60. l. 13. leg. »raro ἢ e »F.ε

- 72. l. 5. add. »πτερόνυγος ἐπωμαθίας Theocr. 29, 29.ε
- 82, 15. Addimus hic Tzetzae locum, quia nonnulla insunt, quibus nusquam usi sumus. Post ea enim, quae §. 5. not. II. exscripsimus, Tzetzes ad Hes. Opp. 664, quocum conspirat Et. Leid. ap. Gaisf. ad loc., ita pergit de dialecto Aeolica: χροισὸς διὰ διφθόγγου γράφονται καὶ Ἀμφιτρούων καὶ ἄδων (fort. Ἰδων cf. Hesych. Ἰδωνι — Ζεὺς καταχθόνιος) καὶ Γητρούων λέγονται καὶ ὄρνω τὴν ὄρνω καὶ ἄγνια καὶ ὄργνια καὶ σωπάσομαι, καὶ ἡ γράφεται τὸ κέντη καὶ τὰ ὅμοια προτακτικὰ καὶ παρηὰ καὶ τὰ ὅμοια καὶ πᾶν ἀπαρίμμετον καὶ ἕτερα μόρια.
- 83, 2. add. »et fortasse Hesychii glossa πολυίμαρχος (leg. πολίμαρχος) πολέμαρχος καὶ ὄνομα κύριον.ε
- 87. l. 18. add. »πανέλοπος Alc. 64.ε
- — l. 20. leg. φᾶφαξ.
- 89. l. 8. leg. »(vid. §. 29. not. 8.), 39.ε
- 92. l. 15. leg. Nam.
- 97. l. 5. inf. add. »cf. Hesych. γελόνη — τὴν καθάρων — καὶ λύραν.ε
- 100. fin. Aeolica fuerit etiam Hesychii glossa οὐ δίκαιον, οὐ δίκαιον, cf. δικάζω.
- 102. l. 6. inf. Contractio neglecta videtur in οἷος, vid. Hesych. σαιότερος ἀπὸ πρωτοτόκου οἷος Διολικου, unde σαιόφρονες Theocr. 28, 14; οἷος tamen legitur Alc. 24.
- 103, 4. leg. ἰρὸν.
- — l. 5. inf. add. »ad 1, 85. de ζατεῖου, ad 5, 85. de ὄρεῖου.ε

Pag. 105, 17. leg. 3).

- 106, 6. leg. »restituimus fr. 102, Alcaeo ποῖλλαῖς fr. 33.α
- 129, 20. leg. χαίροισα.
- 136. not. 5. Socrates Platonis in Protagora p. 346, D. de Simonide (fr. 12. v. 21. Schn.) voce ἐπαίνημι uso: καὶ τῇ φωνῇ ἐνταῦθα κέχρηται τῇ τῶν Μιτυληναίων, ὡς πρὸς Πίττακον λέγων.
- 139. l. 7. inf. leg. νοι pro νοι.
- 154. l. 2. leg. plura pro plures.
- 162. l. 10. inf. Lesbiacam linguam aliis Graecis barbaram visam esse, docet Prodicus Platonis Protag. p. 341, C., qui Pittacum a Simonide vituperari putat, ὅτι τὰ ὀνόματα οὐκ ἠπίστατο ὀρθῶς διαίρειν, ἅτε Λέσβιος ὢν καὶ ἐν φωνῇ βαρβάρῳ τετραμμένος.
- 163. l. 21. leg. conspicitur pro conspiciatur.
- 177, 3. inf. leg. vulgaris, non.
- 188. l. 4. inf. leg. $\bar{\eta}$ pro $\bar{a}$.
- 190, 4. leg. ἔενοκράτειος etc.
- 203. not. 2. leg. ἄρχοντος nr. 1564.
- 207. l. 5. inf. leg. Ἀλεξάνδρω pro Ἀλεξάνδρων.
- 227, 13. leg. voculis pro vocalis.
- 243. l. 2. praepositioni πρὸ accentum addas et ita ubique praepositionibus apocopen passis.
- 256. v. 9. leg. ἄρμ'.

Leviora peccata, maxime in accentibus et interpunctione, benevolus lector facile ipse corriget.

IMPRESSIT FRIDERICUS ERNESTUS HUTH.

17

MAY 1 1 1927

